

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ölüm Ressamı

Jonathan Santlofer

1946'da NeWYork City'de doğdu ve Boston Üniversitesi, Güzel Sanatlar Bölümü'nden mezun oldu. Brooklyn, New York'taki Pratt Enstitüsü'nde Güzel Sanatlar mastın yaptı ve mezuniyetinden sonraki ilk yıllarda çeşitli yerlerde öğretmen olarak çalıştı.

Santlofer, James Graham & Sons, The New Museum, The Drawing Center, Institute of Contemporary Art, Japonya, Galleria Peccolo, İtalya da dahil olmak üzere, yüzün üzerinde kişisel sergi açtı ve karma sergilere katıldı. Eserleri, the Institute of Contemporary Art, Tokyo, The Art Institute of Chicago, The Metropolitan Museum of Art, New York, The Grand Rapids Art Museum, Michigan, The Indianapolis Museum of An, Indiana ve birçok kişisel koleksiyonda bulunuyor.

Santlofer'in yazmaya başlamasıysa, beş yıllık çalışmalarının Chicago'da açtığı sergide yanmasından sonraki döneme denk geliyor. Kahramanı, eski polis -yeni sanat tarihi uzmanı Kate Mc Kinnon Rothstein'in maceraları, elinizdeki ilk maceranın beğenilmesinin ardından sürüyor: Renk Körü (Cohr Blind), 2004 ve Öldüren Sanat (The Killing Art), Kasım 2005.

İthaki Yayınları - 378 Edebiyat - 303 ISBN 975-273-157-0

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı - Bir Gerilim Romanı

Özgün Adı: The Death Artist - A Novel OJSuspense

Çeviri: Deniz Dülgeroğlu Altıparmak

Yayına Hazırlayan: Ishak Reyna

© 2002, Jonathan Santlofer

© ithaki. Eylül 2005, İstanbul

Bu kitabın telif hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmış, bir Harper Collins kuruluşu olan William Morrow'la yapılan anlaşmaya dayanılarak yayımlanmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın herhangi bir alıntı yapılamaz.

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş

Kapak Tasarımı: İbrahim Çeşmecioglu

Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan

Kapak ve İç Baskı: İdil Matbaacılık

(Penguin Kitap Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.)

Cilt: Yıldız Mücellit

ithaki Yayınları

Çeviri: Deniz Dülgeroğlu Altıparmak

Giriş

Her şey kötüye gitmeden önce bile, berbat bir gün olacağını biliyordu. Bunun için, sabah uyandığından beri süren baş ağrısını suçlamıştı. Ama daha sonra, ağrısı hafiflemesine rağmen, olacaklar içine doguyormuş gibi, o duygu hiç gitmemişti. Yine de günü geçirmeyi başarmıştı. Belki, diye düşündü, gece demek daha doğru olur.

Ama yanılıyordu.

"Bir şeyler, mesela kahve içmeye ne dersin?" Adam gülümsüyor.

"Eve gitmeliyim."

Adam saatine bakıyor. "Saat daha sekiz buçuk. Haydi ama. Sana şehirdeki en iyi cappucino'yu ısmarlayacağım."

Kız, belki baş ağrısı geçtiğinden, belki gün tahmin ettiğinden daha iyi gittiğinden, belki de henüz yalnız kalmak istemediğinden bu teklifi kabul ediyor.

"Biraz yürüyelim."

Gece, serin ve biraz nemli. Kız, ince ceketinin içinde titriyor.

"Üşüdün mü?" Adam, kolunu kızın omzuna sarıyor. Kız, bunu istediğinden emin değil, biraz düşünüyor ve yüksek sesle içini çekiyor.

8

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

9

"Ne var?"

Kız, hafifçe gülümsüyor. "Sen anlamazsın."

Bu yorumu adamı kızdırıyor. Neden ben anlamayacakmışım? Elini, kızın omuzlarından çekiyor, - kız bunun nedenini merak ediyor - ve restoranların, alçak binaların olduğu cadde boyunca sessizce yürüyorlar. Sonunda kız, "Belki bir taksiye binip eve gitsem daha iyi olacak," diyor.

Adam, kızı kolunu tutarak onu nazikçe durduruyor. "Haydi. Sadece bir kahve."

"Sanırım gitmeliyim."

"Tamam. Ama seni evine kadar geçireceğim."

"Saçmalama. Eve tek başıma gidebilirim."

"Hayır. İsrar ediyorum. Bir taksiye binelim, cappucino'yu senin mahallende içeriz. Buna ne dersin?"

Kız, içini çekiyor, tartışacak enerjisi yok.

Takside ikisi de konuşmuyor; adam camdan dışarıyı seyrediyor, kız da ellerine bakıyor.

Köşedeki Starbucks kapalı; içeride yerleri süpüren çocuk camın arkasından eliyle onları kovuyor.

"Kahretsin. Gerçekten kahve içmek istiyordum." Adam, kıza üzgün, küçük bir erkek çocuğu gibi bakıyor ve sonra en çekici haliyle gülümsüyor.

"Ah, tamam. Sen kazandın." Kız da gülümsüyor. "Gel, bende içeriz."

Binanın girişinde kız anahtarlarını arıyor, sonunda birini kilide sokuyor, ama daha anahtarı çevirmeden kapı kendiliğinden açılıyor.

"Bu apartmanın her tarafı yıkılıyor. Birileri dairesinde inşaat yapıp her yeri yıkmaya devam ediyor. Yöneticiye şikayet ettim, ama o da bir işe yaramıyor."

İkinci katta, bir tahta ve elektrik gereçleri yığınının üzerinden atlamak zorunda kalıyorlar.

"Sanırım iki daireyi birleştiriyorlar. Daha fazla kira almak için herhalde. Tadilat haftalardır devam ediyor ve bu gürültü artık beni deli ediyor."

Üçüncü kata geldiklerinde kız önce sürgülü kilidi, sonra da emniyet kilidini açıyor.

Adam kızı geçerek daireye giriyor, anında üzerindeki ceketı çıkartıp bir sandalyenin üzerine bırakıyor ve kıza kalırsa fazlasıyla rahat davranıyor. Kızın, üzerinde kabartılı şekilleri olan pamuklu bir kumaşla kaplı, kalın süngerden ve birinde Elvis'in, öbüründe Marilyn'in resimleri

olan, On Dördüncü Cadde'den aldığı iki yastıklı kanepesine oturuyor. Parmağını, Marilyn'in parlak kırmızı dudaklarında ileri geri, ileri geri gezdiriyor.

Kız, kendi ceketinin hâlâ üzerinde olduğunu fark ediyor, çıkartıp giriş kapısının arkasındaki askıya asıyor ve sonra, sürgüyü takıp kapıyı kilitliyor. "Alışkanlık işte." Endişeyle gülümsüyor, oturma odasına bağlı, ancak bir dolap büyüklüğündeki, çıkma mutfağına dönüyor. Bir zinciri çekiyor ve bir ampul, normalin yarı boyutundaki buzdolabını, iki gözlü ocağı, küçük lavaboyu ve üzerinde ekmek kızartma ve filtre kahve makinelerinin durduğu bir rafı aydınlatıyor. Kahve makinesinin kapağını açıyor, ıslak, kahverengi filtreyi çıkartıyor ve küçük plastik bir çöp kovalasına boşaltıyor.

"Yardım edebilir miyim?"

"Burası çok küçük. Ben hallederim."

Kız, küçük mutfakta kahve hazırlarken adamın kendisini izlediğini hissedebiliyor; nasıl hareket ettiğinin, saçlarının nasıl dalgalandığının farkına varıyor. Belki de bu, hiç de iyi bir fikir değildi.

10

Jonathan Santlofer

Oturma odasına döndüğünde, kanepenin karşısındaki bilgisayar masasının sandalyesine oturuyor. "Kahve, bir dakika içinde hazır olacak." Adam, kafasını kaldırıp ona bakıyor, gülümsüyor, hiçbir şey söylemiyor. Kız, bluzunun kolundan sarkan bir iplikle oynuyor, sessizliği bozmak için bir şeyler düşünüyor. "Biraz müziğe ne dersin?" Ayağa kalkıyor, köşedeki CD çalara ulaşması için gereken birkaç adımı atıyor. "Tek lüksüm."

Adam odayı geçiyor, yanında diz çöküyor ve düzenli CD'le-rin arasından bir tanesini seçiyor.

"Bunu çal."

"Billie Holiday," diyor kız, adamın elinden CD'yi alırken. "Beni öldürüyor."

Beni öldürüyor beni öldürüyor beni öldürüyor beni öldürüyor beni öldürüyor beni öldürüyor... Kelimeler, adamın beyinde yankılanıyor.

iki küçük hoparlörden bir klarnet sesi, sonra da Billie'nin taklit edilemez, ruh dolu çığlığı duyuluyor. "God Bless The Child"¹ şarkısının ilk dizeleri duyulduğunda, odayı anlatılamaz bir hüznün kaplıyor.

Adam, yanında diz çöken kızı, şarkıyı mırıldanmasını, eğik başım, saçlarının yüzüne dökülüşünü izliyor. Bütün gece onu izleyerek bunu düşünmüş ve planlamıştı. Ama şimdi emin değil. Her şeye yeni baştan başlamak mı? Çok uzun zaman oldu. Çok uzun zamandır iyiydi. Ama uzanıp da onun saçlarına dokununca artık çok geç olduğunu anlıyor.

Kız kafasını geriye atıyor ve hemen ayağa kalkıyor.

"Kusura bakma. Seni irkiltmek istemedim," diyor adam. Onu seyrederken sesinin sakın çıkmasına gayret ediyor, onun ürkek bir kedi gibi hareket etmesini zevkle seyrediyor. Ama onun tepesinde durup da aşağılık bir yaratılmış gibi ona bakınca, artık

DTann çocuğu kutsasm.

Ölüm Ressamı

*

11

kediye benzer bir tarafı kalmıyor. Bir öfke fırtınası vücudunu kaplıyor ve artık hazır.

"Kahveyi getireyim." Kız arkasını dönüyor, ama adam onun kolunu yakalıyor. "Hey," diyor kız. "Kes şunu."

Adam onun kolunu bırakıyor, teslim olduğunu gösterir gibi ellerini kaldırıyor ve ona tekrar gülümsemeye çalışıyor.

Kız kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Bence artık gitmelisin."

Ama adam onun kanepesine yerleşiyor, ellerini başının arkasında kenetliyor ve sırtıyor. "Bunu büyütmeylem, tamam mı?"

"Bazı şeyler büyütülmelidir. Ama bunu şimdi tartışmak istemiyorum ve... anlayacağından da şüpheliyim."

"Anlamaz mıyım? Ahh... dur, şimdi anladım."

"Sadece git." Kız, savunmadaki duruşunu bozmuyor.

"Biliyorum," diyor adam. "Ben kötü adamım, değil mi ve sen de masum, zorlanan kadınsın. Ah, eminim. Gerçekten masum." Adam ayağa kalkıyor. "Evet, sana bir şey söylememe izin ver..."

"Hey. Gevşe biraz," diyor kız, durumu kontrol altına almaya çalışırken. "Sakin ol."

"Sakin mi?" Adam, kelimeyi anlamsız bir şeymiş gibi tekrarlıyor.

Yap şunu!

"Bir dakika!" diye bağılıyor adam.

"Ne?" diye soruyor kız, ama onun kendisiyle konuşmadığını, göz kapaklarının, bir tür transa geçmiş gibi titrediğini görebiliyor.

Adam ellerini birbirine kenetleyerek bir adım atıyor.

Kız duruşunu bozuyor ve kapıya doğru koşuyor. Adam onu yakaladığında emniyet kilidiyle uğraşıyor. Çığlık atmaya çalışıyor, ama adam elini sertçe ağzına bastırıyor.

Sonra adam üzerine çıkıyor, kollarını çekiyor, bağılıyor, mı-

12

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

13

rıldanıyor, ama sesi kaba, tanınmaz bir halde. Kızın kollarını kafasının üzerine doğru geçiyor. Kız, onun kuvveti karşısında şaşırıyor, ama bir elini kurtarıp ağzına bir yumruk atmaya başlıyor, ince bir kan çizgisi, ağzının kenarından akıyor. Ama adam bunu fark etmişe benzemiyor, kızı yere yatırıyor, her iki kolunu da dizlerinin altında sıkıştırıyor, bütün ağırlığını verip kızın bluzunu yırtmak ve göğüslerini yoklamak için ellerini kurtarıyor. Kız ona tekme atmaya çalışıyor, ama isabet ettiremiyor, bacakları sadece havayı dövüyor.

Sonra, adam onun çenesini kavıyor, öne eğiliyor ve ağzını sertçe kızın ağzına bastırıyor. Kız, kanın tadını ağzında hissediyor. Kafasını geri çekiyor, adamın yüzüne tükürüyor ve kendisini bağırırken duyuyor: "Seni öldüreceğim!"

Adam sertçe kızın yüzüne vuruyor, sonra üzerinden çekilip kanepenin yanında durup yukarıdan ona bakıyor. "Bunu nasıl yapacağız?" diye soruyor. "Güzellikle mi halledeceğiz, yoksa pek o kadar güzellikle olmasın mı?"

Kız çift görmeye başlıyor, kendini yerden kaldıramıyor ve kusmak üzere olduğunu fark ediyor.

Sonra, adam yine onun üzerine çıkıp küfrederek, kıza sürtü-nüyor. Kız, Billie Holiday'e konsantre olarak Marilyn'in yastığını ısıyor.

Ama sonra adamın hareketleri hızlanıyor, daha yüksek sesle küfrediyor ve kız adamın içine giremediğini fark ederek rahatlıyor.

Adam, kızın üzerinden çekiliyor, "Sadece beni tahrik edemedin, o kadar," diyor ve pantolonunu çekiyor. Bu bir hataydı.

Tabii ki hataydı. Plana bağlı kal.

Kız eteğini kapatıyor.

"Yeni nesil kadın... Pek sert," diyor adam, yara almış egosu-

nu rahatlatmak için gevreyor. "O kadar sert ki erkeğini tatmin edemiyor."

Kız, sadece adamın gitmesini isteyerek düzgün düşünmeye çalışıyor. "Evet," diyor. "Haklısın. Ben - ben, özür dilerim. Sorun sen değildin, benim-"

Adam, kızın yüzünü yakalayıp onu kendisine döndürüyor. "Ne? Ne dedin sen?" Kız, onun elini itmeye çalışıyor, ama yapamıyor. "Sen bana patronluk mu taslıyorsun? Bana! Seni lanet olası küçük sürtük!" Adam, kızın yüzünü bırakıyor ve sonra tokat o kadar hızlı geliyor ki kız önce şaşkınlıktan donakalıyor, sonra da bağırmaya başlıyor.

"Defol! Defol, git buradan!" Telefona hamle ediyor. Ama, adam ondan çok daha hızlı. Telefonu yerinden söküyor. Prizden kopan kablo havada zıplıyor. Sonra, adam kızı saçlarından tutup belini sarıyor ve onu mutfığa sürüklüyor; kahve makinesinin sıcak camı, kızın çıplak ensesini haşıyor. Adam kızı duvara yapııştırıyor. Kahve makinesi devriliyor ve kaynar kahve kızın ayak bileklerini yakıyor. Kız adamın yüzünü tırmalamaya çalışıyor, beceremiyor ve adam, ona çok kötü bir yumruk atıyor.

Zihnini, üzerinde beyaz bir ayın elbisesi ile küçük bir kız-kenki hali kaplıyor; derken beyaz, griye dönüşüyor, ve sonra her şey siyah oluyor.

Adam, elinin küçük lavabodaki bıçağı buluşunu neredeyse hatırlamıyor bile, ama artık kızın sesi çıkmıyor. B i r bacağı bükülmüş, bir bacağı öne uzanmış yerde yatıyor ve her yerde kan var; ocak, dolaplar ve yer kanla kaplanmış. Kızın, artık her tarafı koyu, harika bir kırmızıyla kaplı bluzunun ne renk olduğunu hatırlayamıyor. Pembemsi tükürükler, kızın ağzının kenarında baloncuk yapıyor. Gözlerini kocaman açmış, şaşkınlık içinde ona ba-

14

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

15

kıyor. Adam da onun boş bakışına aynı şekilde karşılık veriyor.

Bu, ne kadar sürdü? Kimse onları duydu mu? Sirenleri, diğer dairelerden gelen televizyon, radyo, hayat belirtisi gösteren sesleri dinliyor, ama hiçbir şey duymuyor. Kendisini şanslı hissediyor. Evet, her zaman şanslıydım.

Sinirleniyor, "Ne pislik." Boğazı kurumuş. Lavabonun yanında bir çift bulaşık eldiveni buluyor, kanlı ellerini onlara geçiriyor, bıçağı dikkatle yıkıyor ve çekmecelerden birine koyuyor; sonra, kanlı ayak izleri bırakmamak için ayakkabılarını çıkarıyor ve tezgaha, ekmek kızartma makinesinin yanına koyuyor. Birkaç kağıt havlu koparıyor, onları yuvarlıyor, üzerine deterjan döküyor ve dokunduğunu hatırladığı her şeyi temizlemeye başlıyor. CD çalardan Billie Holiday diskini bile çıkartıp kutusuna yerleştiriyor ve diğer CD'lerin arasına koyuyor.

Düşürmüş olabileceği şeyler için kanepeyi gözden geçiriyor, yırtılan bir şey, kopan bir düğme, hatta saç teli. Kızın olduğunu düşündüğü birkaç tel saç görüyor, ama mutfak duvarında asılı elektrikli el süpürgesini alıyor, kanepeyi birkaç kez temizliyor, makinenin torbasını boşaltıyor ve tekrar yerine koyuyor.

Farkında olmadan dudağına dokunuyor, acıdığını hissedip öpüşmeyi hatırlıyor.

Mutfağa dönüp bulaşık süngerini alıyor, üzerine deterjan sıkıyor, ölü kızın dudaklarındaki kanı siliyor ve kızın ağzının içini ve dışını süngerle ovarak temizliyor.

Kızın cansız elini kaldırıyor. Oje mi? Hayır, kan. Benim mi, onun mu? Ama sünger, burada işini yapmayı reddediyor, inatçı kırmızı lekeler, tırnakların içinde kalmaya devam ediyor. Sünger, pantolonunun cebine, ıslak kağıt havluların hemen yanına tikiyor, ıslaklık kumaştan bacağına geçiyor. Sonra, ceketinin iç cebinden, her zaman yanında taşıdığı deri kılıflı manikür setini çıkartıyor ve hassas metal gereçleriyle çalışmaya başlıyor, işini bitirdiğinde, kızın tırnakları artık sadece temiz değil, törpülenmiş de. Adam, bir süre durarak yaptığı işin keyfini çıkartıyor. Sonra, tırnak makasını kullanarak kızın sağından bir tutam kesiyor ve gömlek cebine, tam kalbinin üzerine koyuyor.

Kıza daha da yaklaşp yanağına dokunuyor. Eldivenli parmağı kıpkırmızı oluyor. İşte bu!

Kızın şakağından başlayıp kırmızı parmağını yavaşça ve dikkatle yanağında gezdiriyor, kızın göğsündeki kan gölüne parmağını daldırmak için duruyor, sonra kulağının yanından tekrar başlayarak kavis yapıyor ve ölü kızın çenesinin sert hatlarını da çizip bitiriyor.

Mükemmel.

Şimdi, işe yarar bir şeye ihtiyacı var.

Küçük yatak odasında, yatağın üzerindeki tabloya bakıyor. Çok büyük. Belki de kaim gümüş zincirin ucundaki büyük, siyah haç? Haçı, şifoniyerin çekmecesine atmadan önce tıpkı bir çocuk gibi bir elinden diğerine geçirerek oynuyor.

Ama içindekilere bir göz attıktan sonra aradığı şeyin küçük bir fotoğraf albümü olduğuna karar veriyor.

Kapıya giderek kilitleri açıyor, ayakkabılarını ve uzun yağmurluğunu giyiyor.

Kapıdan çıkınca tereddüt ediyor. Birinci kattan, televizyondan "Laura, tatlım, ben geldim..." ve bir gülme sesi geliyor. Sinsice, koridordan ilerleyip ön kapıdan çıkıyor. Kapı, arkasından hızla kapanıyor.

Sokağa çıkınca, eldivenli ellerini ceplerine sokarak başını öne eğiyor ve dikkatini normal bir hızla yürümeye veriyor. Ölü kızın evinin altı yedi blok ötesinde elini cebinden çıkartmadan eldivenlerden birini çıkartmayı başlıyor; eli serbest kalınca bir

16

Jonathan Santlofer

taksi durduruyor.

Şoföre nereye gideceğini söylerken sesinin sakinliğine kendisi de şaşıyor.

Bu, gerçekten oldu mu? Yoksabir tür halüsinasyon muydu? Bundan asla emin olamıyor. Belki de hepsi bir rüyaydı. Ama sonra, cebindeki ıslaklığı ve bir elindeki plastik eldiveni hissediyor - ve bunlar, yeterince gerçek.

Boynundaki ve çenesindeki kaslar kasılıyor; bir anlığına, bütün vücudu titriyor.

istediği bu muydu? Hayal meyal hatırlıyor.

Artık çok geç. Oldu bile. Bitti.

Taksinin çizik çizik camındaki yansımasını görüyor.

Hayır, diye düşünüyor, daha yeni başlıyor.

1

Kate McKinnon Rothstein, on iki yaşındayken 1.80 metre boyuna ulaştığı için St. Anne'deki kızların taktığı adla "Sırık", on iki odalı çatı dairesinin, gri zeminli oturma odasından hızla

çıkarken bantlı ayakkabılarının tıkırtıları, Lauiyn Hill'in hip-hop soul tarzı müziğine eşlik ediyordu. Müzik, modern ve çağdaş tablolar, Afrika masklarına, ortaçağ sanat eserlerine ve antika kristal kapı tokmakları, Paris'teki bit pazarlarından bulunmuş piring banyo armatürleri, Faslı sokak satıcılarından alınmış işlemeli yastıklar, çok pahalı bir Fulper çömleği ve Ming hanedanından kalmış, paha biçilmez birkaç vazo gibi sadece New York'taki en iyi tasarımcının bulabileceği detaylara değip geçiyordu.

Kate, neredeyse her tarafına beyazın hakim olduğu yatak odasına girince ayakkabılarını çıkardı ve kendisini, kar beyazı yorganı ve bir düzine beyaz ve kırık beyaz dantelli yastığıyla bir pamuk helvası adası olan kocaman yatağına atıp uzanmak istedi, ama eski arkadaşı Liz Jacobs'la buluşmak için sadece otuz dakikası vardı.

Bunca yıldan sonra hâlâ odanın, hayatının ihtişamı onu şaşırtıyor ve aklına, odasının duvarlarında asılı olan tablolar kadar belirgin bir resim getiriyordu: ilk on yedi yılını geçirdiği dar, kü-

18

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

19

çük yatak odası, tek kişilik yatak, ince somya, formikayla kaplı komodin, kendisinden daha yaşlı, dökülen duvar kağıdı. Kate, dolabının kapağındaki boy aynasında kendisine baktı. Şanslıyım, diye düşündü, çok şanslıyım.

Şık takım elbisesini çıkartıp koyu renkli rahat bir pantolon ve boğazlı kaşmir bir kazak giydi, kısa bir süre önce kırılmaya başlayan, ama zengin ve ünlülerin kuaförü Louis Licari sayesinde bunun hiç de belli olmadığı siyah gür saçlarını iki bağa tarakla tutturdu ve kulaklarının arkasına en sevdiği parfüm olan Bal à Versailles'ı sıktı.

Tam Proustluk bir an: Parti elbisesini giymiş Kate gibi uzun ve asil annesi, JCPenney markasına rağmen sarılıp onu öpüyor. Tatlı rüyalar, canım. Eğer annesi bugün hayatta olsaydı, diye düşündü Kate, ona litrelerce pahalı parfüm alır, gardirobunu tanınmış modacıların elbiseleriyle doldurur, onu Queens'teki o sıradan evden çıkartırdı. B i r utanç anı. Parfüm ve pahalı elbiseler kimin umurundaydı? Keşke, annesi Kate'in ona herhangi bir şey verebileceği kadar yaşamış olsaydı. İçini çekti.

Banyoda, dudaklarına renksiz bir parlaticı sürdü, kendisini, dönüştüğü bu kadını aynada inceledi; aslında, on yıl önce ardında bıraktığı kadından çok farklı değildi. Sadece birkaç çizgi çıkart, bir üniforma, silah ve 103. Bölge'deki erkeklerin yarısını korkutan bir bakış ekle. Ama bu, uzun zaman önceydi, Kate'in unutmak istediği başka bir hayatta kalmıştı.

Bu, kanında olsa bile, hiçbir zaman polis olmayı istememişti. Babası, amcası, kuzenleri, hepsi polisti. Kate, üniversitede sanat tarihi okumayı seçmişti, ama dört yıl karanlık odalarda oturup ünlü tabloların slaytlarına bakıp, sanat eserlerini inceleyen, çözümleyen bir sürü çalışmayı, tarihleri ve terimleri -dayanma kemeri, pentimento, fresk, renk açma- ezberledikten sonra, bu Fordham eğitilmiş, tam burslu sanat tarihi mezunu hiçbir iş bulamamıştı. Altı ay boyunca geçici bir işte çalışıp, tanımadığı insanların mektuplarını temize çekip dosyaladıktan sonra, niye savaşıyorum, diye düşünmüştü. Polislik her zaman ilgisini çekmişti. Ayrıca New York Polis Departmanı'ndaki eğitim, Flaman ressamların sembollerini çözmekten çok daha kolaydı.

Altyapısı sayesinde Kate, hiçbir zaman devriye gezmek zorunda kalmamış ve sanatla ilgili davalar, doğal olarak, hep ona gelmişti, ama erkeklerin onun üzerine yıkmaktan zevk aldıkları kaçak ve kayıp çocuk davalarına bakmaya başladığında işine tam anlamıyla gönlünü vermişti. Büyük bir hata. Çocukları bulamadığı veya kurtaramadığı on yılın sonunda artık bir kalp nakline ihtiyaç duyuyordu. Tanrıya, Richard Rothstein ve ikinci bir şans için şükrediyordu - mastır, doktora, sanat tarihi tezi ve sürpriz bir şekilde en çok satan kitaplar listesine giren Ressamların Hayatları kitabı.

Artık Kate, çocukları kaybolmalarından önce kurtarıyordu ve bunu daha çok seviyordu. Birçok sorunlu çocuk Rothsteinlarm evinde gecelemiş, bazen geceler haftalara uzamış, Kate çocukların ellerini tutmuş ve çarşıdan tavuk alıp yabani havuçları buharda pişiren kendisi değil de hizmetçi olsa bile, onlara kaseler dolusu tavuk suyu çorba içirmişti.

Astoria'dan gelen bu annesiz kızın, günün birinde kitabından uyarlanarak PBS'e1 çekilen diziyi sunacağı, veya vali adaylarına, şirketlerin üst düzey yöneticilerine ve film yıldızlarına San Remo'daki dairesinde partiler vereceği kimin aklına gelirdi? Kendisinin bile gelmezdi. Hayatı,

bütün sahip oldukları Kate'i şaşırtıyor ve bazen de utandırıyor; ve o, iyi şansla birlikte gelen bu

1) Public Broadcasting Service: Ağırlıklı olarak bilgilendirici programlar yayınlayan bir televizyon kanalı.

20

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

21

suçluluk hissinden kurtulmak için, ihtiyacı olanlara elinden geldiğince bir şeyler vermeye çalışıyordu.

Bantlıları çıkartıp topuklu bir ayakkabı giydi, omuzlarına hafif bir ceket aldı, işte tamam; hazırdı.

Kate, Four Seasons Otel'i'nin barına girince, kafalar Şeytan filmindeki gibi ona döndü; Kate, Liz'i barın diğer ucunda, kapağında soyut bir tablonun önünde kendisinin resmi olan ve "Sanat ve İnsaniyet Leydimiz" yazan Town and Country dergisinin bu ayki sayısının arkasında, yarı gizlenmiş halde buldu.

"Bırak o aptal şeyi. Lütfen" dedi Kate, derinden gelen sesiyle. "Eğer zahmet edip de üzücü ve zavallı gençliğim hakkında tek bir şey söylemiş olsalardı, ağzında gümüş kaşıkla doğmuş, kibirli bir sosyetik olarak görünmezdim!"

"Ah, mütevazı kapak kızı." Liz, başını resimden kaldırıp mavi gözleriyle resimdeki kadının kendisine baktı.

Kate eğildi, arkadaşını yanaklarından öptü ve sonra her zamanki zarafetiyle kendisini yüksek arkalıklı hasır sandalyeye bıraktı. Arkadaşının çilli yanaklarına, makyajsız yüzüne, son derece sade haline baktı, içtenlikle gülümsedi ve Liz'e zencefilli gazoz getiren smokinli garsona martini ısmarladı.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ içmiyorsun." Kate, bir paket Marlboro çıkarttı.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ içiyorsun." "Hâlâ bırakmaya çalışıyorum demek daha doğru olur. Keşke senin iradene sahip olsaydım." Kate, bir sigara yakıp paketi çantasına attı ve uzun maun bara, katedral tavana, fısıldayarak konuşan, gülen, güzel hayatlarından zevk alan zarif çiftlere baktı. Sigarasından uzun bir nefes verdi ve dumanın dağılıp yok oluşunu izledi. Bazen bütün hayatı bu duman gibi aldatıcı görünüyordu;

bir gece Charlie Rose'la1 Ressamların Hayatlarını tartışıyor, bir diğer gece klinikte AIDS'li bir gencin elini tutuyordu. "Yemin ederim, Liz. Beni bu hayata neyin hazırladığını bilmiyorum."

"Saint Anne'in -neydi? Wayward Kızları Okulu mu?"

"Evet." Kate güldü ve kadehini kaldırdı. "En sevdiğim, en eski dostuma." Kadehleri tokuşturdular. "Evet, işkolik arkadaşımı Quantico'daki masasından kaldıran şey nedir?"

"Tam burada, New York'ta, bir ay sürecektir ileri bilgisayar becerileri eğitim programı."

"Olamaz." Kate, ellerini maun masaya vurdu. "Benimle dalga geçme, Liz Jacobs. Quantico'nun seni New York'a, benim yanıma tam bir aylığına göndermiş olması mümkün değil."

"D a l g a geçmiyorum. A m a tatlım, üzülerek söylüyorum, F B I beni buraya seninle takılayım diye göndermedi, ama sen de bu işin hediyesisin. Buraya, daha popomu koltuğa koymadan işlerimi değiştirebilen şeyleri nasıl kullanacağımı öğrenmem için bilgisayar kursuna gönderildim. Eğer nasıl yapacağını bilersen bütün bilgilere ulaşabilirsin; profiller, dava dosyaları, her türlü suçluyu izleyebilirsin." Parmağıyla çenesine vurdu. "Bütün o kayıp çocuklarını -bugün sahip olduğumuz veritabanı o zamanlar erişebilseydik o son çocuğu asla kaybetmezdin. Adı neydi, hatırlıyor musun?"

Ah, evet, Kate hatırlıyordu.

Ruby Pringle, diğer adıyla Judy Pringle. On ihyasında. En son, Queens Plaza Jeans Store'un çocuk bölümündeki soyunma odasına üç tane Calvin Klein pantolonla -üç kot, biri siyah, hepsi küçük beden- girerken canlı görülmüş. Üzerinde, Forest Hills'in ponpon kız üniforması varmış... Kate anıyı hafızasından uzaklaştırmaya calı P B S televizyonunun hafta içi yayınlanan bir saatlik sohbet programlarıyla öne çıkan ünlü televizyon gazetecisi.

22

Jonathan Sanüofer

Ölüm Ressamı

23

lıştı, ama yapamadı. Oluklu siyah plastik yığınının üzerinde ya-tan, iri iri açılmış gözlerinin önündeki ince film tabakasıyla, bir çeşit iç göz perdesiyle yarı uyanık bir kediye benzeyen çıplak, dövülmüş bir melek. Ruby Pringle, Kate'e bakıyor. Kolları ve bacakları açık, tırnaklarında ufalanmış beyaz ojeler ve derisi kağıt gibi bembeyaz. Bir telefon kablosu boynuna o kadar sıkı dolanmış ki etin içinde görünmüyor. Küçük beden pantolonu ayak bileklerine kadar sıyrılmış. Ruby Pringle'in ölümünün kokusu belirsiz; küflenmiş pizza kalıntıları, kahve çekirdekleri, sebze atıkları ve ekşimiş sütle karışmış.

Cinayet masası dedektifi Kate McKinnon cinayet mahallini bozmaması gerektiğini biliyor, ama kendine hâkim olamıyor. Kot pantolonu, Ruby Pringle'in kalçalarına çekiyor, dışarıdaki büyük çöp bidonuna ayağı takılıyor ve ölü kızın görüntüsünü gözlerinden silmek için kızgın öğlen güneşine bakıyor.

"Hiç özlüyor musun?" diye sordu Liz.

"Ne? Ah." Kate, içinde bulundukları zamana geri döndü. "Dalga mı geçiyorsun? Kitap, televizyon dizisi -Tanrı'ya şükür, bitti- ve dernekteki işim arasında," (Kate, nefes almak için durdu) "işemeye vaktim yok."

"PBS'teki şovunun her karesini, ne zaman televizyonda olduğunu unutup küfretmeye başlayacaksın diye merak ederek seyrettim. Ama tam bir hanımefendiydin." Liz smтті. "Bunu nasıl basardın?"

Kate gözlerini devirdi. "Çekim hatalarını görmedin."

"Eminim hayran mektupları alıyorsundur."

"Ah, tabii. Binlerce. Richard avukatlığı bırakıp mektuplarla uğraşmaya başladı."

Liz güldü. "Seksi kocan nasıl?"

"Yeterince seksi değil," dedi Kate alaycı bir gülümsemeyle. "Adam çok çalışıyor. Her zamanki önemli dosyaları, itiraf etme-

liyim ki benim cesaretlendirdiğim hayır işleri, dernek faaliyetleri ve şimdi de yeni birkaç davası daha var. Richard eve gece yarısından önce gelebildiğinde, köpek gibi yorgun oluyor."

"Şu uzun bacaklı, şecereli köpeklerden."

"Şecereli mi? B e n i m Richard'ım mı? Gayet iyi biliyorsun ki, Liz Jacobs, o da ben de aynı Sokak Hayvanlarına Eziyeti Önleme Derneği altyapısına sahibiz. İkimiz de safkan itiz." Gülümsedi. "Ama tabii, Richard seksi olduğunda... neyse, boşver." Tekrar gülümsedi. "Ya sen nasılsın? Çocuklar nasıl?"

"Harikalar. İkisi de üniversitede, inanılmaz, değil mi? İğrenç babalarının yatırımının işe yaraması çok iyi oldu."

"Ve her iki küçük dahi de burs kazandı. Onlarla gurur duymalısın."

"Duyuyorum," dedi Liz, bütün gururlu annelerin sahip olduğu o yüz ifadesini -gururu saklamaya çalışan utangaç gülümsemeyi- bastıramayarak. "Ah, böyle söylememeliydim."

"Ne? Gurur duyduğunu mu?"

"Hayır. Frank'in iğrenç bir baba olduğunu. O, sadece iğrenç bir kocaydı."

"Sana iki güzel çocuk verdi." Kate, martinisini bir dikişte içti ve kalbinde biraz önce açılan çatlaktan içeri sızmasını umut etti. Kahretsin. Kate'in şu anda buna hiç ihtiyacı yoktu; sevdiği, kesinlikle çok sevdiği en iyi arkadaşının yanında otururken, bir anda son on beş dakikadır anlatmamak için kendini zor tuttuğu, hayatındaki bütün o güzelliklerle ona üstün gelmek istedi, çünkü o basit sorunun -Çocuklar nasıl?- ardından Liz'in suratmda-ki annelere özgü tatmin ifadesi belirince Kate parlak, mükemmel hayatının parçalandığını hissetti. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Liz, Kate'in dalmış bakışını gördü. "İyi misin?"

"Ah. Elbette."

24

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

25

Liz, arkadaşına dikkatle baktı. "Emin misin?"

"Gerçekten." Kate, yüzüne büyük bir gülümseme yerleştirdi. "Hey, saçını ne zaman kestirdin? Beğendim."

"Kısa bir süre önce. Artık uzun saç için çok yaşlandım."

"Oo-" Kate, içinde kızılar olan koyu renkli saçlarını omuzlarının arkasına attı. "Peki, ben ne oluyorum?"

"Sana yaklaşıyor."

"Sadece, Ufal da Cebime Gir gibi görünmeye başladığımda beni uyar."

"Daha bir senen var," diye güldü Liz.

"Çok komik." Kate, gözlerini kısarak arkadaşına baktı ve sonra, şakacı bir edayla sırıttı. "Kırk bir. yaşına girdiğimin farkında mısın? Kırk bir. Bu, korkunç." Kate, polisliğe ilk başladığı yılı hatırladı. Üzerinde çok kötü duran üniformayı, üzerinden dökülen pantolonu ve göğüslerini sıkan mavi erkek gömleğini gözünün önüne getirdi. Liz, bunun Kate'i büyük göğüslü gösterecek ilk ve son gömlek olduğu konusunda dalga geçmişti. Kate bunu hatırlayınca gülümsedi ve içini çekti. "Her zaman, yirmi sekiz, en fazla otuz olacağımı düşünmüştüm."

"Hey, ben kırk beş yaşındayım. Sana anlayış gösterecek kişinin ben olduğumu düşünmüyorsun umarım. Hiç şansın yok. Unut gitsin." Başını salladı. "Evet, bu geceki planların neler?"

Kate'in yüzü aydınlandı. "Richard ve ben, en sevdiğimiz iki çocukla buluşuyoruz. Şehirde bir performans seyredeceğiz, havalı ve ah-ne-kadar-avangard türünde bir şey." Kate gözlerini devirdi. "Sen de bize katılsana."

"Yapamam. Bu geceyi bilgisayar kullanma kılavuzlarına ayırdım. Nasıl yaşayacağımı biliyorum, değil mi?" Liz esniyormuş gibi yaptı. "Ama teşekkürler. Dur, tahmin edeyim, Willie ve Elena'dan bahsediyorsun."

"Tam isabet." Kate gülümsedi.

"Kitabından sonra ikisi de ünlü oldu."

"Ah, bensiz de ünlü olacaklardı." Kate, önemli değil anlamında elini salladı. "Willie, gelecek ayki Venedik Bienali'ne birkaç tablosuyla katılacak. Ve bu, sanat dünyasında çok önemli bir şey. Sonra da burada, New York'ta, Çağdaş Sanat Müzesi'nde kendi sergisini açacak."

"Vay."

"Gerçekten vay. Elena da bu yaz Avrupa turnesine çıkacak," diye devam etti Kate, sesinde artan bir heyecanla. "Ah, keşke bir önceki gece performansına gelebilseydin. Gerçekten çok iyiydi."

Bir an için, Four Seasons'm barı, Çağdaş Sanat Müzesi'nin sıcak amfi tiyatrosuna dönüştü. Elena, sahnede tek başına spotun altında şarkı söylerken, arkada, onun sesiyle yaptığı jimnastiği bilgisayarla besleyen, devamlı değişen, sefahatle ilgili soyut görüntüler akıyordu.

"Elena, popüler bir şarkıcı olarak çok iyi bir kariyer yapabilirdi," dedi Kate. "A m a o, bu çok zor ama harika yolu seçti. Y a -ni, salon bütün o züppelerle doluydu ve hepsi yerine çivilenip kaldı." Kate, müzenin müdürü ve her zaman huzursuz bir tip olan Amy Schwartz'm Elena'nın yüksek oktavlı sesiyle kendinden geçmiş, çılgınlar gibi alkışladığını hatırladı. Yılların küratörü Schuyler Mills, Elena'yı çok parlak bulduğunu belirtmişti ve adam kesinlikle çok zevkli ve kültürlü biriydi. Hatta, müzenin şimdiki yönetim kurulu başkanı olan, kendini beğenmiş bunak Bili Pruitt bile uyanık kalmayı başarmıştı. Adam, kendi müzesinin düzenlediği şiir geceleri ve ressam sohbetlerinde horlardı. Genç küratör Raphael Perez'e gelince, gözlerini Elena'dan alamamıştı. Ama kim onu suçlayabilirdi? Kız çok güzeldi.

"Elena'nın performansını kaçırdığım için üzgünüm. O ço-

26

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

27

cuklar için çok iyi şeyler yaptın, Kate."

Gururu saklamaya çalışan utangaç gülümseme numarasını yapma sırası şimdi Kate'indi. Evet, bu doğrudu. Bu çocukların bugün geldikleri yerde Kate'in payı çok büyüktü. Willie ve Elena, Kate ve Richard'm, maddi durumları iyi olmayan çocuklara eğitimlerinde yardım eden Bir Gelecekleri Olsun derneğinden, on yıl önce eğitimlerini üstlendikleri iki başarılı mezundu. Tamam, biyolojik çocukları değillerdi. Evlat edinilmiş çocukları bile değillerdi. Ama Kate'in bu ikisini sevdiği kadar başka bir çocuğu sevmesi mümkün olabilir miydi? Cevap, hayırdı. Belki de onları kendisi doğurmadığı için bu kadar yakınlardı; çünkü aralarında kanla gelen ve çocuklarla ebeveynleri karşı karşıya getiren ailevi güvensizlik yoktu. Hayır, Elena ve Willie'yle bunları hiç yaşamamıştı. Ah, elbette onların da zor anları olmuştu, ama sonunda hep gülmüşler veya birbirlerine sarılarak ağlamışlardı. Willie ve Elena. Onun çocukları. Ah, evet. İçtenlikle gülümsedi. "Tanrım, o veletlere bayılıyorum."

"Ah, Kate." Liz, dua ediyormuş gibi ellerini birleştirdi. "Lütfen, lütfen, lütfen beni evlat edin. İyi olurum; odamı toplar, dişlerimi fırçalarım, yemin ediyorum."

Kate güldü, çantasını karıştırdı, Marlboro paketini buldu; buruşuk bir nikotin bandı paketin kenarına yapışmıştı. "Tanrım, bu şeyler niye işe yaramıyor belli." Sonra, masanın üzerinde katlı duran fotoğrafı aldı. "Bu da nereden çıktı?"

"Nikotin bandından düştü. Hediyesidir belki."

Ama Kate artık gülmüyordu. Fotoğrafı, masanın ortasındaki küçük ışığın akma tuttu. Fotoğraf biraz bulanıktı, renkler de solmuştu. "Mezuniyetten."

"Bunu görebiliyorum," dedi Liz, fotoğrafı Kate'in elinden alarak. "Güzelmış."

"Evet, ama bunun çantama nasıl girdiğini bilmiyorum." "Biliyorsun, Kate McKinnon bile yanında duygusal fotoğraflar taşıdığını itiraf edebilir."

"İtiraf ederdim, ama çantamda taşıdığım tek fotoğraf ehliyetimin üzerindeki, üstelik kurtulabilseydim ondan da kurtulurdum." "Sanırım, birisi seni şaşırtmak için çantana koymuş." Bir an, Kate yıllardır hissetmediği bir şey hissetti; cinayet masası dedektifi Kate'in, bir iz peşindeyken veya peşinde olduğu şeyden artık umudunu kesmesi gerektiğinde, her şeyin bittiğini, aradığı çocuğun öldüğünü, itiraf edemese bile, içten içe bildiğini hissettiği bir şey. Ama, omuzlarını silkerek bu histen kurtulmaya çalıştı. "Sanırım, Richard yapmıştır," dedi. Ama Richard'm bunu neden yapacağını tahmin edemiyordu. Veya belki de kahya Lucille koymuştu. Ama neden çalışma masasına veya mutfak tezgahının üzerine veya mantıklı olan diğer bir düzine yere bırakmamıştı ki? Kate, fotoğrafı çantasına geri attı - onunla birlikte, bu konudaki düşüncelerini de. "Hey," dedi sevinçle. "Bu ay neden benimle kalmıyorsun? Gerçekten. Hiç kullanmadığımız odalarımız var. Benim için de iyi olur."

"Cjuantico, benim için şehir merkezinde, kütüphaneye yakın bir yer ayırttı bile."

"Ah, beni etkilemeye çalışmayı bırak lütfen."

"Gerçekten." Liz, ağzına birkaç fıstık attı. "Ayrıca, Kate, ben senin dünyana pek uymuyorum."

"Ah, kardeşim. Bütün bu yıllardan sonra sana hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum, ama üst sınıflarla alışveriş yapıp yemek yiyebilir, veya partilerine katılabilirim, ama asla onlardan biri değilim. Kalbimizin derinliklerinde, ufaklık, ikimiz de aynıyız."

Liz, dikkatle Kate'e baktı. "Sevgili arkadaşım. Bana bak, sana bak. Ve sonra, çevrene bak. Bu barda renkli bir şey giymiş tek

28

Jonathan Santlofer

kadın benim, Tanrı aşkına! Üstelik bu turuncu bluz yüzde yüz polyester." Kate'in kazağına dokundu. "Kaşmir, değil mi? Ralph Lauren mi, Calvin- soyadı neydi? Ve yalan söyleme - gardiobunu gördüm. Ben mi? Ben, yemeğin tepside gelmediği bir restoranda en son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum."

"Lizzie, eğer benimle kalmayacaksan, en azından zamanının yarısını benimle geçireceğine, haftada iki üç kere akşam yemeğine çıkacağımıza söz ver. Sadece sen ve ben." Kate, yumuşak deri çantasını karıştırdı. "İşte. Mütevazı dairemin anahtarları. Y e -dek. Senindir. Ne zaman istersen gelip gidebilirsin. Buzdolabı hizmetinde. Calvin soyadı-neydilerim emrine amade."

"Biliyorsun, hep buraya geldiğimde kullanabileceğim, Central Park'a bakan çatı katında yirmi odalı bir dairem olsun istemişimdir."

"On iki odalı. Lütfen. Yirmi değil."

"Sadece on iki oda mı?" Liz anahtarları masanın üzerine bıraktı. "Unut gitsin."

"Tamam. Richard'ı da veriyorum. Kıyafetlerimi giy. Seksi kocamla yat."

Liz'in parmakları anahtarları kavradı. "İşte, şimdi konuşmaya başladın."

2

Richard Rothstein'in parlak, Knoll çalışma masasının üzerinde üç boyutlu ev maketleri gibi yükselen dava dosyaları, yeminli ifadeler ve mektuplara, bilgisayarın ekran koruyucusundaki, bir müvekkilin esprili hediyesi olan dolar işaretlerinin yeşil yeşil parlayıp sönen ışığı düşüyordu. Geçmiş, bugün ve geleceğe ait dosya yığınlarının arasında, sanki güzel bir hayatın reklamını yapıyormuş gibi görünen çerçeveli fotoğraflar vardı: bir erkek ve bir kadın, düpedüz büyük bir yazlık evin önünde; aynı çift, resmi kıyafetlerle yanak yanağa dans ederken; kadın, koyu renk saçlarının, çarpıcı, zeki yüzünün yanlarına düşüp keskin hatlı çenesini kapattığı, stüdyoda çekilmiş, çok iyi ışıklandırılmış, bir portre fotoğrafında. Güzel mi? Richard'a göre, evet.

Bir önceki gün, Kate'i Modern Sanatlar Müzesi'nde, Minimal ve Kavramsal Sanat konulu bir konuşma yaparken seyrettiği sırada şöyle düşünmüştü: O, benim. Bu zeki, harika yaratık tamamen bana ait. Onunla eve giden şanslı erkek benim.

Richard gülümsemesine engel olamadı.

Richard ve Kate. Kate ve Richard. Dünyanın tepesindeler.

Buna kim inanırdı ki? Sol'un oğlu, Edie'nin gözbebeği, New York Şehir Koleji'nde sınıf birincisi Brooklyn'li Richard. On yıl önce oldukça iyi para kazanan başarılı bir avukattı. Sonra, Co-

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

31

lurnbia Üniversitesi'nde, derslerinde tersine ayrımcılık, özellikle de anti-Semitist yorumlarda bulunmakla suçlanan bir Afro-Amerikan araştırmaları profesörünün davası gelmişti. Doğal olarak kimse bu davaya elini sürmek istememişti. Amerikan insan Hakları Derneği bile tereddüt etmiş, ama Richard Rothstein tereddüt etmemiştir. Dava, altı ay boyunca ulusal haberlerde yer almıştı: "Musevi Avukat, Siyahi Profesörün Konuşma Hakkını Savunuyor." Sonuçta, Richard davayı kazanmış, müvekkili de nefret ateşini saçmaya devam etmek üzere sınıfına geri dönmüştü. Bu, Richard'ın en ünlü davasıydı. En kârlısı? Tanınmış bir Wall Street borsa komisyonu şirketinin ortaklarını ve tepe yöneticisini, şirkete ilişkin bilgileri kendi çıkarları doğrultusunda kullanmadıkları, kişisel milyonlarının tamamen "tesadüf eseri olduğunu son derece cılız olasılığa karşın, kanıtlayarak hapse girmekten kurtardığı dava, en kârlı davasıydı. Zekice yapılmış bu yasal manevradan sonra her zamanki ücretinin yanı sıra yedi haneli bir çek almış ve emlak konusunda uzman olan ortağıyla, New York'ta, o zamanlar düşük fiyatlı çeşitli mülkler satın almıştı. Sadece birkaç yıl sonra, ekonomi canlanmış ve arsayı açgözlü bir emlak yatırımcısına satmışlardı. Richard'ın yedi haneli parası, dörde katlanmıştı. Sonra, hevesli bir portföy yöneticisi kârı almış ve Richard Rothstein'i, birçok insanın hayal edebileceğinden daha zengin etmişti.

Richard, bundan kısa bir süre sonra, farklı bir ödülü olan, küçük bir dava almıştı. Davanın ödülü, genç dedektif Kate McKinnon'u sorgulama şansıydı. Richard, onun mahkeme koridorunu azametle yürüyüşünü, uzun bacaklarını ve tavrını, saçlarını gözünün önünden savurarak sorularını yanıtlayışını asla unutamazdı.

İlişkileri, davanın bitiminden iki ay sonrasına kadar başlama-

mıştı. Richard kendisine zor hâkim olmuştu. Zor mu hâkim olmuştu? Richard Rothstein mi? 1988 sonbaharında, N e w York dergisinin kapağında "Manhattan'm En Gözde On Bekarından Biri" olan Richard. Ama Memur McKinnon, yakışıklı avukat için çok farklıydı.

Richard, onu pahalı birkaç akşam yemeğine -Lutece, Four Seasons, La Côte Basque- çıkarıp kur yapmış, ama Kate'in kalbini, Central Park'taki bedava Tosca operası ve piknik sepetindeki şampanya, havyar ve Fransız tatlılarıyla kazanmıştı. Richard, bütün gece Kate'in, çıkmaya alışık olduğu anoreksik mankenlerden çok farklı olarak her şeyi yemesini seyretmişti. Kolayca konuşabilmişler ve ellerini birbirlerinden uzak tutamamışlardı. Beşinci randevularında, Kate'in, o pahalı yemeklere panzehir olarak seçtiği, Queens'teki bir pizzacıda Richard ona evlenme teklif etmiş, Kate de salamlı pizza ısırıkları arasında onu kabul etmişti.

Kate, Richard'a çok iyi gelmiş ve onu çok şaşırtmıştı. Yeni hayatına uyum sağlamış, kendisini yeniden keşfederken sanat tarihi doktorasını tamamlamış, toplumsal vicdanını veya annesinin diyeceği gibi cüretini kaybetmeden New York sosyal hayatında vazgeçilmez birisi olmuştu.

Evet, o ve Kate, iyi bir takımdılar. Gerçi son zamanlarda, Kate, müvekkillerle sık sık çıkılan akşam yemeklerine direniyordu. Yine de yemeklere gelip iyi bir gösteri sergilemekten geri durmuyordu. Her ne kadar orada bulunmasının asıl nedeni, B i r Gelecekleri Olsun için para toplamak ya da genç sanatçıların kiralalarını ödemeleri için bir yol bulmak olsa da...

Richard'ın, bilgisayarının bir düğmesine dokunmasıyla; dolar işaretleri, fiyatların düştüğü borsalardaki değersiz hisse senetlerinin kârlarından daha çabuk kayboldu. Rakamlarla dolu bir bilgisayar sayfasını baştan sona inceledi. Aynı şeyi, bu gün belki

32

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

33

yüz kere yapmıştı, yine de rakamlar bir şey ifade etmiyordu.

Masadan uzaklaştı, kadife ofis koltuğuna yaslandı, ensesini ovdu, ama rahatlayamadı. Bir düğmeyi çevirdi. Gizli, kuadrofo-nik hoparlörlerden Billie Holiday'in sesi ofisi doldurdu.

"Good morning heartache..."

Hayır, aklındaki bu değildi. Bir başka düğmeye dokundu. Bu sefer, Bonnie Raitt, "Something to Talk About"2 şarkısını söylüyordu. Bu daha iyiydi.

Bilgisayarındaki rakamların hâlâ mantıklı görünmemeleri sinirlerini bozuyordu. Arlen'i aramak için saat çok mu geç olmuştu? Yaşlı adam, genellikle Richard'dan daha geç saatlere kadar çalışırdı. Saatine baktı. Yediyi geçiyordu.

Yemek. Kahretsin.

Bunu tamamen unutmuştu. Şimdi kıska bile geç kalacaktı.

Hemen Bowery Bar'ı arayarak Kate'le daha sonra, performansta buluşacağı notunu bıraktı. Ama telefonu kapatır kapatmaz, tiyatronun adresini bilmediğini fark etti.

Bilgisayarına döndü ve yazdır tuşunu tıkladı.

Belki de Bili Pruitt'e ugramalıydı. Ama bu düşünce, rutubetli bir tiyatrodan oturup kaçık bir performans sanatçısının penisini masaya çivilemesini seyretmekten bile berbat bir fikirdi. Böyle bir şeye dayanamazdı. Bir kez daha. Yine de, Kate için buna katlanırdı.

Pruitt. O herif Çağdaş Sanat Müzesi'ne nasıl kurnazlıkla sızmıştı acaba? Richard, herkesin bildiği gibi New York'un, belki de ülkenin en iyi çağdaş sanat koleksiyonlarından birine sahipti ve bu herif Richard'ın koleksiyonuna, tenezzül etmeme cüretini göstermişti. Bugün, müzenin yönetim kurulu toplantısında Ric-1) "Günaydın yüreksizisi..." 2) "Hakkında Konuştuğumuz B i r Ş e y "

hard, yerinden fırlayıp adamı çifte gerdanından kavrayıp gebertmemek için kendisini zor tutmuştu.

Sadece Pruitt'i düşünmek bile boynundaki kasların kasılmasına neden oluyordu.

Rakamların yazılı olduğu kağıdı yazıcıdan o kadar hızlı çekti ki son satırlar birbirine karıştı.

Willie, yeni siyah deri ceketini giyerken De la Soul'un müziğiyle kafasını sallıyordu. V V i l l i a m Luther King Handley Jr., arkadaşları arasında Willie, hâlâ görüştüğü birkaç eski okul arkadaşına göre "Küçük Will" (daha sekizinci sınıftayken uzayacağı kadar uzamış ve 1.70 m. olduğunda bu lakabı almıştı) ve son zamanlarda, havalı, karışık teknik tablolarını imzaladığı adıyla "WLK Hand", East Village'daki bir sanat performansı için pahalı, yeni ceketini giymenin abartılı kaçıp kaçmayacağına karar veremiyordu. Siktir et. Canı nasıl çekiyorsa öyle giyinebilirdi. Hem zaten ceket kalın Doc Marten botları yüzünden paçaları aşınmış olan gündelik, siyah kot pantolonuyla giyecekti. Üzerindeki diğer pahalı parça, (anne tarafından aldığı) kehribar rengi tenini ve (Winston-Salem'de beyaz bir çiftçi olan, eski atalarından John Handley'den miras kalan) yeşil gözlerini ortaya çıkartan beyaz, Yohji Yamamoto imzalı bir gömlekti ve Kate'in hediyesiydi. Kate, bunu onun üzerinde görmekten hoşlanırdı. Nasıl giyindiği, doğru beslenip beslenmediği, yeterince uyuyup uyumadığı konularında annesinden bile beter olan Kate. Ressamların Hayatlar ı kitabında ondan bahseden, PBS'teki dizisine çıkmasını sağlayan, stüdyosuna ilk küratörleri ve koleksiyoncuları getiren Kate; ve ilk tablosunu satın alarak tabloya ve Willie'ye gereken onay mührünü vuran Richard. Akıl hocaları. Koleksiyoncular. Koruyucu aile. Kate ve Richard, bunların hepsiydi. Hatta fazlası.

34

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

35

Ama Willie'ye miras kalan diğer genetik özellikler, dolgun dudaklar ve inci gibi beyaz dişler, kesinlikle babasındandı, veya adamın tek fotoğrafında öyle görünüyordu: Amerikan Ordusu üniforması içinde yakışıklı, gülümseyen bir Afro-Amerikan subayın, Asya'da veya Afrika'da çekilmiş bir fotoğrafı. Her neresiy-se adam geri dönmemişti.

Willie'nin anne ve babasının aslında evli olmaması, Wil-lie'nin annesi iris için hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Fotoğraf, yaldızlı bir Woolworth çerçevede, Willie'nin, erkek kardeşinin, küçük kız kardeşinin ve büyükannesinin, Willie kendini bildiğinden beri beraber yaşadıkları Güney Bronx'taki küçük kiralık evde, annesinin yatağının başucunda onur köşesinde duruyordu. Willie, altı ay önce üç kadını, kirasını kendisinin ödediği, orta sınıf bir Queens mahallesindeki bahçeli bir daireye taşımıştı ve çerçeveli fotoğraf, Iris'in yeni yatak odasındaki yerini almıştı.

Willie'nin başarısı, İris için sürpriz olmuştu. Oğluna inancı olmadığı için değil, ama böyle bir şeyin mümkün olabileceğini bilmediği için şaşırmıştı. Willie, onun, tablolarını büyük paralara satmasından mutlu olduğunu biliyordu. Ama tam fiyatları (son zamanlarda altı haneli olmuşlardı) kendisine saklıyordu, çünkü o zaman iris onun böbürlendiğini ve bunun iyi bir

Hristiyan'a yakışmadığını düşünebilirdi ki, Willie'nin ailesinde büyümeyen birine bunu açıklaması mümkün değildi.

Bir de, Henry vardı. Willie'nin ağabeyi. "Kayıp" erkek kardeşi, iris, ona böyle diyordu: kayıp. Yine de Henry, her birkaç haftada bir para istemek için " V V i l l i e 'n i n evinin yolunu buluyordu. A m a Wülie, Henry'yi düşünmek istemiyordu. Şimdi değil.

"Ressam olmak istiyorum."

Kelimeler, Broruc'taki, büyükannesinin lavantalı pudrası ve annesinin her şeyin üzerine sıkıldığı ya da sürdüğü lizol kokusuyla özdeşleşen, tren yolundaki küçük evin koridorunda yankılanmıştı.

"Ne olmak istiyorsun?" diye sormuştu annesi.

"Bir ressam."

"Bu da ne demek oluyor? Bir ressamT

Willie cevap verememişti, hiçbir fikri yoktu, sadece içinde bir his vardı. Aman Tanrım, hem de nasıl bir his. Resim çizmek, çizgileri bir şeylere dönüştürmek, imgelerin bir araya geldiklerini görmek, onlara can vermek, kafasının içinde kaybolup gitmek. Belki, sadece kağıt üzerinde bir dünya yaratıyordu, ama Bronx'taki kiralık dairenin berbat dünyasından çok uzak bir dünyaydı. Bu anı hafızasında solarken başka bir anı canlandı. B i r gün önce, Elena'yla tartışmıştı.

"Siyahi ressam diye anılmaktan bıktım usandım. Ben ressamım! Bu kadar."

"Bak, Willie. Siy ahiliğini reddetmen iyi bir şey değil. Mümkün değil. Bak, ben de Latin kökenliyim. Ve bir performans sanatçısıyım. Ve de kadını. Ben buyum. Bu, beni tanımlıyor."

"Siyahiliğimi reddetmek mi? Dalga mı geçiyorsun? Çalışmalarına bak. Bu bir sınıflandırma, görmüyor musun? Bir kategori. Siyah ressamların en iyilerinden. Lanet bir vasıflandırma! Sanki benim sanatım daha aşağıymış, sanki derisi renkli ressamlar için farklı kurallar veya farklı kriterler varmış gibi - sanki, beyaz bir sanat dünyasında, beyaz ressamlarla yarışamazmışım gibi. Bunu anlamıyor musun?"

Hâlâ, haklı olduğunu düşünüyordu, ama barışmak istiyordu. Ne de olsa Elena, onun en iyi arkadaşıydı, hatta kız kardeşi gibiydi. Onu bu gece görecekti ve aralarını düzeltecekti.

Willie televizyonu kapattı ve sessizce ayağa kalktı. Aniden, önündeki geceyle ilgili bir rahatsızlık, belirsiz bir sıkıntı hisset-

36

Jonathan Santlofer

ti. Bu da nesi? Deri ceketinin içinde omuzlarını hareket ettirerek bu duyguyu üzerinden atmaya çalıştı. Bu her neyse, kısa bir sürede unutacaktı. En sevdiği üç kişiyle -Kate, Richard ve Elena-yemek yiyecekti ve bu insanlarla birlikteyken kendisini mutsuz veya rahatsız hissetmesi mümkün değildi.

Ama, sokağa çıkıp East Village'a sapınca his, bu sefer sanki birileri bir filmin bir saniyelik karesini kesip beynine yerleştirmiş gibi geri döndü.

Yere düşen bir kol. Yakın çekimde, yamulmuş ve çığlık atmaya çalışan bir ağız. Her şey kan kırmızı. Sonra karanlık.

VVillie, sokak lambasına seçirtti ve destek almak için soğuk metali yakaladı.

Annesi iris, Willie'nin, olayları olmadan önce hissedebildiğini söylerdi. Ama bu görüntüleri görmeyeli yıllar olmuştu.

Hayır. Stüdyoda yalnız geçirilmiş çok fazla zaman. Hepsi bu. Sadece, daha sık dışarı çıkması gerekiyordu.

3

Crosby Caddesi'nde trafik sıkışmıştı. Kornalar ötüyor, bir taksi şoförü, bir kamyonun arkasından kumaş balyalarını indirirken yolu kapayan işçilere küfrediyordu.

Ama Willie, Broadway'e çıkar çıkmaz görüntü değişerek, yerini butikler, birbiri ardına açılmış sanat galerileri ve koyu renkli kıyafetleri içinde kendilerini çok ciddiye alan şık, iyi görümlü insanlar aldı.

içlerinden biri, Haiow beyazına boyanmış saçlarının dipleri iki santim simsiyah çıkmış olan pis sakallı genççe bir adam Wil-lie'ye seslendi.

Bu Willie'nin New York'ta en az sevdiği sanatçı Oliver Pratt-Smythe'dı. Bu her şeyi açıklıyordu. O ve Wülie birkaç yıl önce, Londra'daki bir galeride beraber sergi açmışlardı. Daha tecrübeli olan Pratt-Smythe, Willie'den iki gün önce gitmiş ve galerinin yerlerini at kılıyla kaplamıştı. Galerinin ortasına büyük, gürültülü bir dikiş makinesi koyarak oturmuş ve bütün gün boyunca at kollarını makineden geçirerek bir şeyler yapmıştı - V V i l l i e , bunun ne olduğunu

anlayamamıştı. Willie'nin anlayabildiği tek şey, her tarafına kıllar yapışan çalışmalarını görmek isteyenlerin bileklerine kadar at kılma batmadan bunu yapmalarının imkansız olduğuydu. Willie, sergiden sonraki aylar boyunca cımbızla kıl temizlemişti.

38

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

39

İsteksizce selam verdi ve adamın, üzerindeki boya izleri hariç yepyeni olan siyah kot pantolonuna baktı. Tuhaf: Herif, ressam değildi.

Pratt-Smythe, daha sorulmadan başarılarını anlatmaya başladı. "Dusseldorf'ta bir şovum var," dedi, ifadesiz yeşil gözleriyle, dünyanın işini yapmaktan bıkmış gibi bakıyordu. "Davetiyeyi almadın mı? Eee, aslında sana bir davetiye gönderdiğimden emindim, ama New York'taki şovumun davetiyesini mutlaka alacaksın. Kasım ayında olacak -en iyi ay- ve Venedik için de -biliyorsun, Bienal- bir enstelasyon yetiştirmeye çalışıyorum."

"Yine at kılı mı?" diye sordu Willie. Geçen gün, birkaç tane neredeyse kel at gördüm de aklıma sen geldin,"

"Hayır," dedi Pratt-Smythe, gülümsemeden. "Tozla çalışıyorum. Aylardır toz topluyorum. Tükürüğümle karıştırıp biyo-morfik desenler çiziyorum." Kirli tırnaklarına baktı, umursamaz bir tavırla, "Ya sen?" diye sordu.

"Ben de orada olacağım," dedi Willie. "Venedik'te. Sanayi boyu bir elektrikli süpürge getirip merkeze asacağım, bütün gün çalıştırıp ne topladığına bakacak ve bunları sanat diye sergileyeceğim. Hey, belki de senin tozlarını toplar."

Bir an için Pratt-Smythe, paniklemiş gibi göründü, ama sonra kasılı dudaklarının arasından gülümsedi. "Ah, anladım, adamım. Benimle dalga geçiyorsun. İyi espriydi."

"Evet." Willie de sırtıttı. "Adamım."

"Eh, sanırım, şey sergileyeceksin... resim?" Pratt-Smythe, bunu sanki sadece en seviyesiz sanat türü değil, ayrıca en seviyesiz iletişim yoluymuş gibi söylemişti.

"Evet," dedi Willie. "Bu yaz, Çağdaş Sanat Müzesi'ndeki tek kişilik sergimde resim sergileyeceğim, yaklaşık otuz tane."

Willie, arkasını dönerek, diğer sanatçıyı Prince ve Green cad-delerinin köşesinde, hayat hikayesini başka birilerine -herhangi birisine- anlatabilmesi için tek başına bıraktı.

Willie, deri ceketini omzuna atarak, Houston'daki çift yönlü trafiğin ortasından koştu, Great Jones Caddesi'ni geçti ve East Village'a doğru yol almaya başladı. Ilık akşam havasını kôri ve kimyon kokutan bir düzineden fazla Hint restoranının olduğu Doğu Altıncı Caddesi'ne saptı ve Elena'nın üç katlı eski püskü boktan apartmanına yürüdü.

Ön kapının camına kartona yazılıp yapıştırılmış bir not asılmıştı:

OPARLÖR ÇALIŞMIYO

"Ah, harika." Willie başını salladı. Elena'nın bu yerden taşınması gerektiğini düşünüyordu. East Village rönesansı çoktan bitmişti. Kapıya bir omuz attı. Kapı gürültüyle açıldı.

İçerisi küf ve garip bir şey daha kokuyordu. Belki de yönetici çöplerle ilgilenmeyi yine unutmuştu. Giriş loş, sarı bir ampulle aydınlanıyordu.

İkinci katta koku daha da kuvvetliydi; bir üst katta ise iyice keskinleşti. "V V i l l e , Elena'nın kapısını çaldı. "Elena? İçeride misin?"

Kate, direksiyon kilidini taktı. Richard, Mercedes'i sokağa, hem de East Village'daki bir sokağa park ettiğini öğrense deliye dönerdi. Ama Kate için, araba arabaydı ve işi, sadece birkaç dakika sürecekti; çocukları alıp Richardla Bowery Bar'da buluşacak ve arabayı güvenli bir yere bırakacaktı.

Aklının bir kısmı önünde uzanan gecede, bir kısmı arkadaşı Liz'le Four Seasons'ta, merdivenleri çıkıyordu.

Ve birden, o kokuyu aldı...

Kate'in aklı aniden on yıldır beyninde uyuyan görüntülerle doldu:

40

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

41

Küflü karton kutuların altında bulunmuş evsiz bir adam.

Genç dedektif McKinnon'un, çarşaf düğümünün beyne ve kalbe giden hava ve kanı kesişinden iki hafta sonra, tavanarasında bir kırışte asılı bulunduğu intihar vakası.

Çok masum görünen adamın bodrum merdivenlerinden inip, iki çürümüş ceset bulması.

Kate, artık basamakları ikişer ikişer çıkıyordu; topukları basamaklardan kayıyor, merdiven görünmüyor ve o kahrolası koku güçlenerek diğer bütün duyularını bastırıyordu: Hiçbir şey duymuyordu, ikinci katın tırabzanında elinin kesildiğini fark etmemiş, avucunun ve parmaklarının kan içinde kaldığını görmemişti. Ama üçüncü kata ulaştığında başı göğsüne düşmüş, sırtı duvarda yığılıp kalmış olan Willie'yi gayet net gördü.

Pis tahta yere dizlerinin üzerinde çökerek Willie'nin çenesini tuttu, başını kaldırdı ve dinledi. Evet, nefes alıyor. Çantasından naneli bir sakız bularak burnuna tuttu.

Willie gözlerini kırptırdı.

"Tanrım - Willie! İyi misin? Ne oldu?"

Willie'nin şaşkın yeşil gözlerinde yaşlar vardı.

Kate, onun açık kapıyı gösteren bakışını takip etti. Başını tekrar çevirip Willie'nin gözlerine baktı ve o korkunç anda, anladı.

Kendini toparladı ve kokunun geldiği açık kapıya varmak için gereken adımları attı.

Marilyn Monroe yastığının ucu, kanepenin altından görünüyordu. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Yanılmış olayım. Koluyla burnunu kapattı, destek almak için duvara yaslandı, sonra dönerek karşı duvardaki koyu renkli, dikey çizgiler halindeki kan lekelerini gördü, ayağını yapış yapış bir şeyden çekerek, lavabo ve buzdolabı arasından çıkan yamuk bacağın ne olduğunu çözmeye çalıştı. Ve sonra, Elena'mn yüzünü gördü. Elena'mn güzel yüzünü veya ondan geri kalanı.

Kate kalbi hızla çarparak arkasını döndü, ölüm kokusu o kadar kuvvetliydi ki ciğerlerindeki bütün oksijeni emiyordu. Hayır. Hayır. Hayır. Gözlerini sımsıkı kapattı. Arkasındaki korkunç görüntü hâlâ oradaydı. Ama hayır. Bakmayacak, bunun gerçeğe dönüşmesine izin vermeyecekti. Aman Allahım. Olan bu değil. Ben, artık çocukları kurtarıyorum. Onları kaybetmiyorum.

Duvara yapışmış, adım atma yeteneğini kaybetmişti.

Çok geç kalmıştı. Yine.

Yetersizlik ve umutsuzluk dalgaları vücudunu sarıyor, küçük kestanefişegi gibi patlamalar, parmakları, kolları, bacakları, sırtı, bütün vücudunu yakıyordu. Bütün organları aynı anda patlıyor gibiydi. Bir an için Kate, gerçekten öleceğine inandı. Evet. Bırak, öleyim. Kutsal Meryem, Tanrı'nın Duası, Pazar ayınlarından, bildiğini hiç zannetmediği Latince dua parçaları kafasının içinde uğulduyordu.

Yanaklarındaki yaşları kuruladı ve gözlerini açtı.

Sadece, çıplak tahta zeminin üzerindeki gösterişli yastık yerinde değildi. Geri kalan her şey, çok düzenli görünüyordu. Sanki, hiçbir şey olmamıştı. Oturma odasının yerlerinde veya duvarlarında hiç kan yoktu.

Yatak odasında - Buraya nasıl geldi? Hareket ettiğini hatırlamıyordu. Kırkıyamalı örtü, yatağın ayak ucunda düzgünce katlanmıştı. Yatağın başucunda, Willie'nin erken çalışmalarından biri, Elena'mn el yazısı notalarını kesip yeniden düzenlediği ve onları tahta ve metal karışımı bir yüzeye yapıştırdığı tablolarından biri asılıydı. O kadar güzeldi ki, Kate kalbinin paramparça olduğu duygusuyla tekrar ağlamaya başladı. Zorlukla yutkundu, başını çevirdi ve yatak odasının penceresinin kilitli ve güvenli olduğunu gördü.

42

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

43

Oturma odasının kapısında tereddüt ederek dua etti. Belki de o öfkeli ve cezalandıran Tanrı, mucizelerinden birini gösterir ve içerideki Elena olmazdı.

Ama hayır. Tanrı, bir kez daha onu yüzüstü bırakmıştı. Vücut gazlarla şişmiş olmasına rağmen Elena'mn yüzü hâlâ tanınabiliyordu.

Tanrım. Bir kızı öldürmek için kaç bıçak darbesi gerekir ki?

Kate, mide kalkmasını bastırıp bıçak darbelerini saymaya çalıştı, ama başaramadı; Elena'mn yırtık kıyafetleri o kadar kan içindeydi ki, vücudunda sadece tek bir yara varmış gibi görünüyordu.

Gözleri, Elena'nın kayıp düşerken yaptığı ve kan kaybından ölmesine neden olan, duvardaki dikey kan lekelerine takıldı.

Sadece bir vücut.

Sadece bir vücut.

Sadece bir vücut.

Kate'in, bunun Elena olduğunu, kendi küçük kızı olduğunu unutması için tekrarladığı bir mantra.1 Sadece bir vücut. Sadece bir vücut. Sadece bir vücut. Bunu, zihninde defalarca tekrarladıktan sonra, yüksek sesle de söylemeye başladı: "Sadece bir vücut..." Dairenden geri geri çıkarken, hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ediyor, neredeyse hiç nefes almıyordu.

Kate polisi aradığı telefonu kapatırken Willie de kapının önünde dışarıda oturuyordu. Önceden gördüğü görüntü -havada uçan bir kol, bir çılgılık- acaba gördüğü şey bu muydu? Ür-perdi, gözlerini deri ceketini koluna sildi ve ekşi bir koku aldı. Ceketini kokladı.

"Hiçbir şey bu kokuyu çıkartmaz," dedi Kate, kendisini bile

1) (Sanskritçede) Hece, sözcük veya ses titreşimleri.

şaşırtacak kadar duygusuz bir sesle. Bu ne zaman olmuştu -bir daha asla dönmek istemediği eski, polis haline nasıl dönmüştü? Willie'nin suratındaki ifadeden onu korkuttuğunu görebiliyordu. Ama o kararını vermişti bile- veya karar, onun için verilmişti. Artık geriye dönüş yoktu. Olanlar için bir şeyler yapacaksa, hayır. Ve bu korkunç olay, kesinlikle cezasız kalmayacaktı. Asla. "Hiçbir şeye dokunmadığından emin misin?" "Sana söyledim. Zannetmiyorum." "Zannetme, Willie. Bilmek zorundasın." "Ama, bilmiyorum, tamam mı? İçeride çok kalmadım. Sadece, bilmiyorum! Lanet olsun. Lanet. Lanet." Kiremit duvarı yumruk-luyordu. Yanaklarında göz yaşları vardı.

Tamam, Kate, duygusallaşma riskini alabilirdi. Kollarını Wil-lie'nin omuzlarına doladı ve - bam! Olan olmuştu: Elleri titriyor, çenesi birbirine çarpıyordu; bir dakika daha ve lanet bir pestile dönüşecekti. Hızla ellerini çekti. "Kahretsin!" Ciğerlerine hava çekerek bir sonraki adımı düşündü. Kendisini dağılmaktan koruyacak herhangi bir şey. "Birileri, bir şeyler görmüş olmalı. Burada kal."

Apartmanın ilk katındaki daireye gelince, pırlanta yüzüğünü avucunun içine döndürdü ve kapıyı çaldı. Cevap yoktu. Koridorun ucundaki kapının arkasında ayak sürüme sesleri duyuldu ve sonra seksen yaşlarında, belki de daha yaşlı bir kadının yüzü, kapıyla emniyet zinciri arasında belirdi.

"Ne? Ne oldu?" Ağır bir Doğu Avrupa aksanı ve kulakları tırmalayan bir sesi vardı.

Uzaktan siren sesleri duyuluyordu.

"Bir ... bir kaza oldu," dedi Kate. "Sizinle konuşmam gerekiyor."

"Sen polis misin?"

44

Jonathan Santlofer

"Hayır, ben- ben bir arkadaşım."

Sirenler artık epey yakından geliyordu. Ne yapmalı? Yaşlı kadından bir şeyler öğrenmeye mi çalışmalı, yoksa gidip Willie'yi mi korumalı? Kararı Kate için yaşlı kadın verdi ve kapısını hızla kapattı. Söyleyeceği veya söylemeyeceği şey her neyse, artık polise aitti.

4

Elena'nın dairesinin girişi polislerle doluydu. Teknik ekip, tuhaf, büyük hamamböcekleri gibi her köşeyi istila ederek evin üstüne çökmüştü. Kate, kapıdan içeri baktı. Koyu kahverengi pantolon-cekete takım giyen bir kadın plastik eldivenler takıyordu. Bir sonraki an, elini Elena'nın kan içindeki bluzunun altına soktu -ince pamuklu kumaş, sanki bir uzaylı Elena'nın vücudundan fırlayacakmış gibi hareket ediyordu. Kate, oğlu olabilecek kadar genç bir polis memuruna, ağlamadan veya çılgılık atmadan ifadesini vermeye çalışıyordu. Koridorun diğer ucunda, sarı bir ampulün altında üniformalı bir polis, papyonlu bir adamla konuşuyordu. Kate, adamın tavrından, yüksek rütbeli bir dedektif olduğunu anladı. Kate, üniformalı polisin ne dediğini duymak için kulak kabarttı. "Arka taraftaki 1 B'deki yaşlı bayan, kızı en son canlı gördüğünde yanında siyahi bir genç olduğunu söylüyor." Papyon, Kate'in bakışını yakaladı, üniformasının sırtını döndürdü ve New York Polis Departmanı'na ait bir not defterine bir şeyler karalarken, diğer polise fısıldadı.

Kate'in ifadesini alan genç polis memuru sordu, "V e sonra?" "Ne?" Bir flaş patladı ve dairenin için aydınlandı. "Ah. Evet." Kate, olanları anlatmaya devam etti: olay mahalline vardığı, polise haber verdiği saati. Başka bir aydınlanma. Bu sefer, Kate'in

gözleri kamaştı -ve bunun için minnettar oldu. Çünkü, fotoğrafçı çekim yaparken Kate, parmaklarını Elena'nın ağzına sokan adli tıp uzmanına bakıyordu.

Dedektif yanından geçerken ve üniformalı polisler Elena'nın cesedini yeşil bir torbaya koyarken Kate'in bütün vücudu uyuşmuştu.

Willie, gözyaşları içinde kalabalığın arasından baktı.

"Bunu neden yapıyorum? Hiç kimse bu boku istemiyor! Kimin için resim çiziyorum?"

Bu, ne zamandı? iki, hayır, üç yıl önce. Onun için her şey başlamadan önce, vazgeçmeye, resim yapmayı bırakmaya, ve düzenli bir işe girmeye hazır olduğu zaman. Willie, ağlamak üzereydi. Sena, onun elini tutmuş, yumuşak ama otoriter sesiyle konuşmuştu. "Kendin için resim yapıyorsun. Yaptığın şey, resimlerin önemli, Willie. Bir gün, insanlar da bunu anlayacaklar, inan bana, vWillie. Bu, sensin. Bunu bırakma." Ona bakan Elena'nın gözlerinde, yüzünde Willie'ye olan güveni ve inancı görülebiliyordu. Çok güzel bir andı. vWillie, resmi bırakmayı düşünecek kadar yıldıgında, kafasında hep bu anı canlandırırıldı.

Bir an için, Willie, Elena'yla birlikte o mükemmel andaydı ve umutsuzca, oradan ayrılmak istemiyordu.

Çevredeki meraklılar apartmanın çevresini sarmışlardı. Birkaç üniformalı polis onları uzak tutmaya çalışıyordu. Çift sıra halinde park etmiş, siren ışıkları yanıp sönen bir sürü polis arabası vardı. Daha çok üniformalı ve takım elbiseli polis, ellerinde fotoğraf makineleri, çantalar ve kutularla merdivenleri çıktı ve Willie'yi geçerek daireye girdi.

Elena. Öldürüldü. Bu, katlanılamayacak denli gerçektir ve kabul edilemezdi. Elena'nın bu iğrenç mahalleden taşınması için

daha fazla ısrar etmeliydi. Aslında etmişti de. Hem de defalarca. Ama Elena, her zaman bildiğini okurdu. Willie, duvarı yumrukladı ancak hiç acı hissetmedi.

"Hey, sen. Söyle bakalım: Burada tam olarak ne halt ediyordun?" Bunu diyen, merdivenin başında elinde küçük bir New York polisi not defteriyle Willie'nin gözlerinin içine bakan adamdı. Alabros saçlı, şal desenli kahverengi bir papyona sade denebilirse, sade takım elbiseli adam otuz beş yaşlarındaydı.

O sırada Kate, yanına gelip, elini adamın omzuna koymuştu.

"Ondan burada benimle buluşmasını istedim. Sorun nedir?"

Papyon, Kate'e döndü. "Sen de kimsin?"

"Adım, Kate McKinnon Rothstein." Hızla düşündü. "Emniyet Amiri Tapell'in arkadaşıyım."

Kate, adamın gözlerindeki ifadedden, ismin yaptığı etkiyi anlayabiliyor ve adamın onu süzdüğünü görebiliyordu -kıyafetleri, Prada çantası, hatta havalı saçlarını bile. Bütün bu süre boyunca, sanki damağına yapışmış dilini kurtarmaya çalışıyor gibi bir emme sesi çıkarıyordu.

"Randy Mead," dedi, elini uzatmadan, "Cinayet Masası Şefi, Özel Birim. Ve siz... neden buradasınız?" Zaten küçük olan gözleri iyice kısılarak birer çizgi halini almıştı.

"Çünkü kızı tanıyordum," dedi Kate.

"Evet, olay mahalline ilk önce çocuk gelmiş, ifade vermesi gerekiyor. Prosedür böyle."

"Prosedürü gayet iyi biliyorum."

Mead'in papyonu, Adem elmasının üzerinde gidip geldi. "A , öyle mi?"

"On yıl önce, polis teşkilatında çalışıyordum, Queens'te," dedi Kate. "Astoria. Uzmanlığım, cinayet ve kayıp kişilerdi."

"Asstorrria." Mead, kelimeyi dalga geçer gibi tekrarladı.

Willie, yüzünde etkilenmiş veya şoka girmiş bir ifadeyle, sessizce Kate'i izliyordu. Kate, ona bir polis olduğunu hiç söylemiş miydi? Bunu hatırlayamıyordu.

"Çok etkileyici," dedi Mead.

"Bazıları öyle düşünüyordu." Kate, topuğuyla bir Marlboro izmaritini söndürdü. Yaklaşık bir buçuk metre olan Mead, neredeyse Kate'in önünde diz çökmüş gibiydi.

"Dinle, adamım," diye araya girdi Willie. "Bu konuda bir şeyler yapmalısınız-"

Kate onu susturdu. "Bana bırak. Git ve beni arabamda bekle, Willie. Lütfen."

Mead'i, Elena'nın apartmanının önüne doğru sürükledi. Mead, sinirli bir yılan gibi diş etlerini emiyordu. "Belki hatırlıyor-sundur," dedi, "cesedi ilk bulan her zaman şüphelidir."

"Bana Polisçiliğin Alfabesi dersi vermeye kalkışma, tamam mı? Sana anlattım. Önceden sözleşmiştik. O, burada benimle buluşacaktı. Ve kız da..." Kate, bir an tereddüt etti. Hayır. Herhangi bir kız değil. Duygularının, başlangıç çizgisinde sıraya girdiklerini, sabırsız safkan köpekler gibi oldukları yerde tepindik-lerini hissedebiliyordu. Derin bir nefes aldı. "V e Elena," dedi sakince, "bir süre önce ölmüş. Bunu fark edebildiğinize eminim."

"Demek, sayın Ş e f TapeH'imizin arkadaşısın, öyle mi?" Mead, sahte bir gülümsemeyle bakıyordu.

"Bak," dedi Kate yumuşak bir sesle, "senin işine burnumu sokmaya niyetim yok. Yapacak işlerin olduğundan eminim. Ben sadece yardım etmeye, birkaç şey açıklamaya-"

"Evet, gerçekten de çok incesiniz... Bayan Rothstein'dı, değil mi? Ama sanırım, bundan sonrasını tek başıma halledebilirim."

Kate, B a y Cinayet Masası'm aptal papyonundan yakalayıp morarana kadar havada asılı tutmamak için kendini zor tuttu.

Bir an için, vücudunun yanında tuttuğu elleri seğirmişti. Ama şimdi sakindi. Gerçek şu ki patlamaya hazır bu öfke onu cidden korkutmuştu.

Ellerini, cep telefonu ile meşgul edip Richard'ın ofisini aradı, ama karşısına telesekreter çıktı. Cep telefonu da cevap vermiyordu. Kahretsin.

Mead, bu fırsatı onun yanından ayrılıp birkaç üniformalı polisle konuşmak için kullandı, sonra dönüp, tükürür gibi konuştu. "Hey! Sen! Bayan, e...- eski polis! Ve arkadaşın. Buralarda kalın. İkinizin de ifadelerine ihtiyacımız var."

Camlar açık olmasına rağmen Kate'in arabasının içi ekşi kokuyordu. Willie, Kate ve Mead'in ne konuştuğunu duyamıyor-du, ama görünüşe göre pek de dostça bir konuşma değildi - Mead, onu gösterip birkaç üniformalıya bir şeyler söylüyordu. Willie, Kate'in bakışını yakalamaya çalıştı, ama o, çoktan binaya girmek üzere arkasını dönmüştü bile. Onun arkasından üniformalı ve sivil birçok polis daha içeri girdi. İçeride ne yaptıkları içinse Willie ancak tahmin yürütebilirdi. Parmak izlerini mi alıyorlardı? Olay mahallinin fotoğraflarını mı çekiyorlardı?

Willie, Kate'in kantağını çevirdi ve dikkatini dağıtması için radyoda bir şeyler aramaya başladı.

Baby Face, baba olmakla ilgili aptal bir R&B şarkısı söylüyordu.

Şarkı, Willie'nin hiç tanımadığı babasını düşünmesi için yeterliydi. Neye benziyordu? Resim çizebiliyor muydu? V V i l l i e , bunu annesine hiç sormamıştı - annesi, resim çizemediğine göre bu yeteneği başka bir yerden gelmiş olmalıydı. Willie, yanagm-daki gözyaşlarını hissedebiliyordu - Elena için mi, yoksa hiç tanımadığı babası için mi?

50

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

51

Baby Face, yüksek perdeden söylemeye başlamıştı ama sözlerin artık Willie için bir anlamı yoktu.

Bir polis telsizinin sesi onu irkiltti. Yanındaki polis arabasındaki bir polis bilgi geçiyordu: "Kadm, Latin Amerikalı, bıçak yaraları..."

"Affedersiniz." Adam, şişman Latin kökenli kadına öldürecek gibi bakıyor. Kadm, olayı daha iyi görmeye çalıştıkça hasır çantası adamın bacağına çarpıyor.

"Heyecanlı, öyle değil mi?" diyor kadm, polislerin ve teknisyenleri inip çıktığı merdivenlere bakarak. Sonra, caddeyi dolduran ve zaten bir film sahnesine benzeyen olaya sirenleriyle film müziği yapan polis arabalarını, ambulansı ve Olay Mahalli Minibüsünü işaret ediyor.

"Bir kız öldü. Genç bir kadının hayatı söndürüldü. Ve sen buna heyecanlı mı diyorsun?"

Latin kökenli kadın, utançla gözlerini kırptırıyor. "Ah," diyor sessizce. "Bir kız olduğunu bilmiyordum. Genç bir kız." Sonra şüpheyi soruyor. "Sen bunu nereden biliyorsun? Bu apartmanda mı yaşıyorsun?" Kadm, gözlerini kırptırarak adama bakıyor, ama adam artık onunla ilgilenmiyor, çünkü kadm o aptal sorusunu sorarken adamın bütün vücudu, gözleri, kulakları, bütün kasları sertleşerek kahverengi binanın kapısına dönüyor. Çünkü, o anda Kate kapıda görünüyor ve adam sessizce, farkına varmadan içini çekiyor.

Harika.

Adam, hipnotize olmuş bir şekilde, Kate'in sigarasını yakmasını, bütün o katran ve nikotini ciğerlerine çekmesini izliyor ve dumanın, ciğerlerini doldurmasını, atan kalbini engellemesini ve damarlarında akan adrenalini durdurmasını neredeyse göre-biliyor.

Birkaç adım geriye gidip meraklı kalabalığın kendisini saklamasına izin veriyor.

Evet, şimdi buna ne demeli?

Bu soruyu Kate'e telepatiyle göndermek için o kadar konsantre oluyor ki başı ağrımaya başlıyor.

Kate, gözleri kalabalığın üzerinde olmasına rağmen hiçbir şey görmeden Marlboro'sunu içine çekiyor. Keşke o Polisçiligin A I -fabesi kuralını hatırlayabilseydi, bazı sapıkların olayın bir parçası olmaktan, çok yakına gelmekten, yaptıkları pislikleri diğerlerinin temizlemesini izlemekten heyecan duydukları kuralını hatırlayabilseydi.

Ve sonra, hatırladı.

Bir şimşek çakması gibi, gözlerinin önündeki bulut bir anda kalktı. Kalabalığı inceledi. Ama çok geç kalmıştı.

Adam, çoktan geri çekilmiş, kalabalık tarafından yutulmuştu. Artık kadını göremiyor. Ama önemli değil. Şimdi gitmesi gerekiyor. O his, bu sefer daha güçlü olarak her yanını kaplıyor. Hem, adam da bekliyor. B i r de başına gelecekleri bilseydi.

"Kahretsin." Kate, kontak anahtarını çeviriyor. "Aküyü bitireceksin. Tanrım, Willie."

Willie'nin ağzı, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi açılıyor, ama hiç ses çıkmıyor. Ağlayacak gibi görünüyor.

"Ah, lanet olsun. Afedersin." Kate, kendini bombok hissediyordu. Bir yanı, Willie'ye sarılıp hayatının geri kalanı boyunca ağlamak istiyordu. Ama, buna imkân yoktu. Burada, şimdi, Elena'nın evinin önünde bir düzine polis arabası ve üç düzine po-

52

Jonathan Santlofer

lis varken değil. Kimi yanıtları bulana kadar çözülmemesi gerekiyordu, "ifade vermen gerekecek," dedi, araba çakmasıyla bir Marlboro yakmaya çalışarak.

"Sen ve o papyonlu herif, beni işaret ederek ne konuşuyordunuz?"

"Sadece senin ifaden hakkında konuşuyorduk." Çakmak, sıcak kömür gibi parlıyordu. Kate, sigaradan bir nefes alarak ciğerlerine biraz daha duman doldurdu.

Üniformalı birkaç polis arabaya yaklaştı.

"Herşey düzelecek," dedi Kate, "V V i l l i e ' n i n kapısını açmak için eğilirken "Sadece, onlara gerçeği anlat."

"Sen benimle gelmiyor musun?"

"İlgilenmem gereken bir şey var." Derin bir nefes çekti. "Yapmam gereken bir şey."

Willie, sen-batmadan-önce-gemiye-terk-eden-bir-faresin der gibi baktı ve Kate de kendisini öyle hissetti.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle ve Willie'nin gözlerinin içine baktı. "İyi olacaksın. Richard'ı arayıp seninle merkezde buluşmasını sağlayacağım."

Willie, arabadan çıkarken ona bakmadı bile.

Kate, anahtarı çevirdi, motoru çalıştırdı ve camını indirdi. "Willie. Bekle." Birkaç kağıt mendil uzattı. "Ayakkabılarımdaki kanı sil."

"Hey." Mead, ince dudaklarını sıkarak ön cama vurdu. "Nereye gidiyorsun?"

"Görmem gereken biri var," dedi Kate.

"Öyle mi?" Mead'in dudakları bir sırıtişla kıvrıldı. "Sonra görürsün. Şimdi benimle geliyorsun."

5

Eğri. Lanet resim eğriydi.

William Mason Pruitt, kendisini rahatsız eden çerçeveyi baş ve işaret parmaklarıyla ustalıklarla dengeledi. Dayanamadığı bir şey varsa o da, dengesizlikti; özellikle de pahalı tablolarından birinde. B i r adım geri attı ve kırk dolarlık purosun dumanını vererek, -ne zamandı?- altı yedi yıl önce, New York Metropolitan Sanat Müzesi'nden satın aldığı, Monet'nin Giverny'de yaptığı son tablolarından birine, o aydınlık manzara resmine baktı. O sıralar şiddetle nakit ihtiyacı olan müzenin yönetim kuruluna katılmış ve kendisi için çok iyi bir anlaşma yapmıştı. Yönetim kurulu bu anlaşmayı onaylamamışsa ne olmuştu yani? Tanrım, onu müzenin temeline dinamit döşerken yakalamış gibi davranmışlardı. Bu olaydan sonra, kamuoyuna rezil olmaksızın sessizce yönetimden çekilmek daha kolay olmuştu.

Kendilerini bir şey zanneden ukalalar.

Pruitt güldü ve gıdısı sallandı. Güldü, çünkü birçok insan, onun da kendisini bir şey zanneden bir ukala olduğunu düşünüyordu.

Bir bilselerdi.

Bir kez daha, bu sefer deve tüyü rengi Burberry pantolonunun üzerinden sarkan göbeğini hoplatarak güldü.

54

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

55

Onun zevkleri eklektikti. Klasik resme olan düşkünlüğü de -kimileri bunu zayıflık olarak adlandırabilirdi- bu zevklerden biriydi.

Beceriksiz parmaklarıyla, lanet bandı çıkartmak bir dakika, havalı ambalajı çıkartmak bir dakika daha sürdü. Pruitt'in şişkin gözleri altın varaklı fonda halelerle çevrelenmiş Meryem ve İsa'nın başlarında gezindi. Bu sefer nakit paraya ihtiyacı olan yer, Tuscany'deki küçük bir ruhban konutuydu. Oyunbozan İtalyan otoritelerinin ulusal sanat eserlerinin yurtdışına kaçırılmasıyla artık ilgilenmemeleri ne kadar da kötüydü. Doğrusu, bu da onların sorunuydu.

Pruitt, yumuşak deriden döner koltuğuna oturup bir nefes çektiği el sarması purosunun en sevdiği oda olan kütüphanesinin süslemeli tavanına doğru süzülen gri dumanını seyretti; burası, koyu renk deri ve maun mobilyalarla tam bir erkek odasıydı. Şu pek seçkin ve havalı olduğunu zanneden kız, kütüphanesi, hatta bütün Park Avenue dairesi hakkında ne demişti? Genel anlayışın çok dışında, bunun gibi küçültücü bir şey. Önce, kızın güçlü havasından hoşlanmıştı. Oysa bu çok uzun sürmemişti. Kız, önce sert oynamak için adeta yalvarmış, ama bu sonradan hoşuna gitmemişti. Ne kötü.

Pruitt, küçük ikonayı antika piring bir lambanın amber ışığına tutarak fırça darbelerini ve hassas renkleri inceledi. Ne çok özenilmiş, detaylara ne kadar dikkat edilmişti. Pruitt, bunu çok takdir ederdi. Artık hiç kimsenin bir standardı yoktu. Kendi Çağdaş Sanat Müzesi'nin, müzenin küratörlerinin, sinir bozucu yönetim kurulu üyelerinin, özellikle de Bay On-Bin-Doirlik-Rolax Richard Rothstein'm. Bu insanlar gösteriş yapmaktan ne zaman vazgeçecekler dil Pruitt, bunun kısa sürede olmayacağından emindi.

Pruitt, havalı ambalajı tekrar sardığı on beşinci yüzyıl ikonasını, on yedinci yüzyıldan kalma Amerikan çalışma masasının en alt çekmecesine kaldırdı. Bu resmi ne yapacağına henüz karar vermemişti. Saklayacak mıydı, yoksa... Eh, bunu yakında görecekti. Çalışma masasından kalkarken, günlük iki üç kadeh martinisinin, en azından haftada bir yediği kaz ciğerinin, mevsiminde kara yer mantarının ve mümkün olduğunca çok kanep ve havyarın bütün ağırlığını hissediyordu. İsmarlama, pem-be-beyaz ince çizgili gömleğinin altındaki göbeğine vurdu. Rejim yapmanın vakti gelmiş miydi ne?

Beyaz iç çamaşırı ve dizlerine kadar çıkan ince siyah çorap-larıyla kalmıştı, ama banyodaki tartı kötü haberi doğruluyordu. Kanepeyi bırakmalıydı. Hiç değilse bir süreliğine. Pruitt'in çatılan kaşlarının yansıması mermer çerçeveli banyo aynasında görülüyordu. Öne eğilerek patlıcan biçimli burnunun üzerindeki kırmızı damarları inceledi. Acaba bunları lazerle aldırma mıydı?

Belki. Gülsuyu parfümünden biraz daha süründü. İkona ve kilosuyla fazlaca ilgilendiğinden gerçek bir banyoya vakti kalmamıştı. Eve gidince de banyo yapabilirdi. Bu gece, ne de olsa Dungeon'da çetin geçecek bir pazarlık akşamıydı. Sadece davetliler girebilecekti. Bunun için sabırsızlanıyordu.

Pruitt, göğüs cebine vVMR harflerinin işlendiği açık mavi, temiz bir gömlek giyerken, bugün aldığı iyi haberi düşünüyordu: Amy Schwartz, sonunda istifasını vermişti. Pruitt'in yönetim kurulu başkanı olduğundan beri müzede ona yaptığı eziyetlere bakılırsa, geç bile kalmıştı. Artık kendi müdürünü seçebilirdi ve bu, kesinlikle Bay Sonradan görme -Latin Perez veya Schuy-ler Mills olmayacaktı. Mills'in on, yirmi veya iki bin yıllık küra-törlük tecrübesi Pruitt'in hiç umurunda değildi.

Elbette, bazı insanlar Pruitt'in Çağdaş Sanat gibi bir kurum-

56

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

57

da ne aradığını merak ediyordu. Ama aslında o, yeni kudret alanından bir hayli memnundu ve çizmeye başladığı modern imaja uyduğunu düşünüyordu. Tabii müzede sanat adına olan çoğu şey, aslında sadece ıvır zıvırdı. Yakın arkadaşı Senatör Jesse Helms'in aklında bir şey olduğu kesindi. Ama Pruitt'in orada olmasının nedeni bu değildi.

Yale kravatını, Windsor usulü bağladı. Antik ceviz gardırobunun aynasına yansıyan gülümsemesinde tam bir tatmin ifadesi vardı. Ne de olsa kendisi, şehirdeki en moda müzenin yönetim kurulu başkanı, ilgi çeken eğitim vakfı Bir Gelecekleri Olsun'un haznedarıydı ve en saygın sanat çevreleri haricinde nadiren görülen bir göreve geliyordu.

Kravatını, elleri titreyerek çifte gerdanının hemen altına yerleştirdi. Evet, hayat güzeldi.

Gri, penceresiz Sorgu Odası'nda, zaman mefhumu yoktu.

Kate, saatini kontrol etti. Neredeyse gece 10.00 olmuştu. Bu, olabilir miydi? Sanki günler, haftalar geçmişti. Kate'e zaman bir yerde kırılmış gibi geliyordu. Bugünden itibaren hayatı ikiye bölünmüş olacaktı: Elena'nın ölümünden önce. Ve sonra.

Yine de ondan beklenen şeyleri yapabilmisti: Altıncı Bölgeye kadar polisleri takip etmiş, ifadesini tekrarlamış ve imzalamıştı.

Aynaya baktı. B i r an için kendisini gördüğüne şaşırdı. Gerçekten burada, bir polis merkezinde, bir suça tanık mıydı? Polislerin muhtemelen aynanın diğer tarafından onu seyrettiklerini biliyordu. Ne de olsa, kendisi de on yıl boyunca aynanın diğer tarafındaki polis rolünü üstlenmiş, insanların mimik ve jestlerini dikkatle izleyerek suçlu veya masum olduklarını tartmıştı.

Kate, saçlarını kulaklarının arkasına attı ve o an, bunun yanlış bir jest olduğunu fark etti. Kendisini buraya ait hissetmiyordu, yabancılaşmıştı, bir yandan da garip bir şekilde çok rahattı. Polis merkezlerindeki hayat hakkında her şeyi biliyordu; numaraları, güç savaşlarını, iyi polislerle kötü polislerin yoldaşlığını biliyordu. Ama yine de, bütün bunların ortasında, bej duvarlar ve lanet flüoresan ışıklar bile... bir şekilde güven vericiydi. Hatta, burası kendi eski Astoria Merkezi bile olabilirdi.

Aynaya bir kez daha baktı. Hepsi orada, gözlerinin önündeydi; dikkatle boyanmış bir portrenin altından görünen asıl resim, diye düşündü Kate. Son on yılın zarif cilasıyla ancak saklanan zor yılların izleri. Kate, kendisine baktı. Kimi kandırıyordu ki? Bütün yapması gereken yüzündeki maskeyi çıkarmaktı ve herkes gerçeği görecek: sertliği, polisi, Queens'ten gelen kızı.

Onu seyrediyorlar mıydı? Onun şüpheli olduğunu düşünmeleri mümkün değildi. Yine de onu bekletecekler, aynı lanet soruları sorup duracaklardı. Bunu biliyordu. Bu, bir rutindi. İşleyişin bir parçasıydı. Her zaman böyle olmuştu: Aynı soruları tekrar, tekrar sor ve bir tanığın çözülmesini, bir şüphelinin hikayesini değiştirmesini bekle. Ama Kate için bu kadarı yeterdi. Hem Richard da hangi cehennemde kalmıştı?

Kapı açıldı. Mead, küçük New York polisi not defterine baktı. "Söylediğinize göre, kızla en son konuşmanızda..."

"Bakın," dedi Kate. "Diğer memura bunları anlattım. Hem de defalarca. Ayrıca yorgunum." Mead'in gözlerine baktı. "Willie nerede?"

"Bay Handley'le hâlâ olayların üzerinden geçiyorlar. Onları yakalamamızı istiyorsunuz, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Kate. "Ama benim ve Willie'nin eve gitme zamanımız geldi."

"Birkaç soru daha." Mead, dişlerini emdi. "Kurbanın dairesi-

58

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

59

ne geliş saatinizin..."

"Bu bilgi, ifademde var."

Mead, sayfaları karıştırdı. "Handley de sizden önce gelmiş?"

"Dedektif. Açık konuşayım. Bu soruları zaten cevapladım. Cevaplar, söylediğim gibi, ifademdeler. Her ikimize de zaman kazandırıp oradan okursanız sevinirim."

"Ama ben, sizden duymayı tercih ederim."

"Ama ben de eve gitmeyi tercih ederim." Kate, cep telefonunu açtı ve bir numara çevirdi.

"Benim, Kate Rothstein. Bu kadar geç aradığım için kusura bakma, ama... Ah. Demek duydun..." Sesi kısıldı. "Evet. Burada, Altıncı Bölge'de soruları cevaplandırıyorum. Ama... Ne?

Evet. Tam karşımda." Telefonu Mead'e uzattı ve "Polis Şefi Tapell, seninle konuşmak istiyor," dedi.

"Evet, Şef?" Mead'in gözleri, tavanda, yerde, Kate'in gözleriyle karşılaşmayacak her yerde dolaşıyordu. "Hı-hıı. Evet. Hı-hıı." Vücudu, sanki kasları greve gitmeye karar vermiş gibi duvara yaslanmış, titriyordu. "Evet." Cep telefonunu kulağına yapıştırdı. "Hı-hıı. Hı-hıı. Hı-hıı." İçini çekti ve telefonu kapattı. "Tapell, hemen çıkmanız gerektiğini söylüyor."

"Ya Willie?"

"O da eve gidebilir."

"Polisin onu eve bırakmasını istiyorum."

Mead, Kate'e bakmadan başını salladı.

Kate, bir kez daha gereken hareketleri yapıyordu: Arabasını, Batı Yakası Otoyolu'nda sürmüş, çıkıştan ayrılmış, kırmızı ışıktaki durmuş, cüzdanını açmış ve New York Eyaleti ehliyetini, Tapell'in evinin dışındaki üniformalı polis memuruna göstermişti.

Şimdi, direksiyonun arkasında oturmuş, gözlerini kapatmış, kafasını koltuğun başlığına yaslamış, gözyaşları yanaklarından

süzülürken aklından birçok görüntü geçiyordu: Sonradan kalbini kazanacağı, savunmaya geçmiş on iki yaşındaki bir kızın yüzü; akşam yemeklerinde yapılan konuşmalardan parçalar; Urban Outfitters mağazasının tam ortasında, diğer ana kızlar gibi, pamulu ince bir ceket için tartışmaları; Elena'nın Juilliard'dan mezun oluşu ve Elena'nın, bir hafta önce, müzedeki performansı.

Kate, gözyaşlarını yuttu. Acı, kalbinin hassas kaslarının kızgın bir şişle delinmesine benziyordu. Ama bir kez daha, mucizevi bir şekilde kendine hâkim oldu, kırmızı gözlerini bir mendille sildi, rujunu tazeledi ve bir adım atarak ilerledi.

Birkaç dakika sonra içeri girmiş, yerden tavana kadar kitapla kaplı duvarlara bakıyordu. Hukuk kitapları. Dava dosyaları. Kriminoloji hakkında var olan her kitap. Yüzlercesi.

Kütüphane, Kate'e göre, Tapell'e mükemmelen uyuyordu. Son zamanlarda insanlar Emniyet Amirine ne isim takmışlardı - Soğukkanlı Tapell mi?

Lanet olsun, bir Emniyet Amirinin nasıl olmasını bekliyorlardı ki, sulu gözlü, duygusal biri mi? Astoria'da, Tapell komiser, Kate de bir polisten bile, Tapell hep çok sıkı çalışırdı. Ama ikisi hemen anlaşmışlardı. Belki her ikisi de başka yerlere gideceklerini, Astoria'nın sadece bir sıçrama tahtası olduğunu hissetmişti. Tapell, kısa sürede Queens, New York Polis Departmanını yönetmeye başlamıştı; birkaç yıl sonra da Manhattan Operasyon Bürosu şefi olmuştu. Derken, Kate Emniyetten ayrılmış ve belediye başkanının da dahil olduğu New York sosyetesinde kendisine bir yer edinmişti. Bir rüşvet skandalı eski Emniyet Amiri ve ekibini yerinden edince, Kate boşluğu doldurmak için dürüst Tapell'in ismini önermişti.

Emniyet Amirinin ofisinin iç kapısı açıldı. Çirkin takımlar

60

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

6\

içindeki iri yarı iki adam şefin iki yanına resmen yapışmışlardı. Siviller diye düşündü Kate.

Kate, sanki ilk defa karşılaşıyorlarmış gibi Tapell'in bir heykeli andıran vücudunu inceledi: Kadın, neredeyse Kate kadar uzundu, balıksırtı takımının vatkalarıyla daha da ortaya çıkan geniş omuzları ve pek biçimli olmasa da parlak çorapların sarmaladığı sağlam bacakları vardı. Yüzünün her yeri köşeliydi: Sert elmacık kemikleri, sivri bir çenesi vardı; geniş alnı, kırışmaya başlayan saçları örülerek yapılan çirkin bir topuzla vurgulanmıştı. Koyu kahverengi teni pürüzsüzdü ve Tapell, elli bir yaşında olmasına rağmen hiç kırışığı yoktu. Kalın dudakların-daki kırmızı-kahverengi ruj haricinde, makyajı olup olmadığını söylemek zordu. New York'un ilk kadın ve Afro-Amerikan Emniyet Amiri Clare Tapell, güzel olmasa bile kesinlikle dikkat çekici biriydi.

Tapell, Kate'in ellerini tuttu. "Kusura bakma," dedi. Dedektiflere bakmasıyla adamlar odadan çıktılar. "Geç bir toplantıdaydım," dedi. "Telefon kulübesindeki bir adam geçen bir arabadan vurularak öldürülmüş, hem de Madison Caddesi'nde." Hâlâ Kate'in ellerini tuttuğu halde durdu ve gözlerinin içine baktı. "Çok üzgünüm, Kate. Elena'n için."

Kütüphanenin duvarları, kelimelerin Kate'in kulaklarında yankılanmasına neden oluyor gibiydi: Elena'n Elena'n Elena'n... "Eğer polis, sana zorluk çıkarttıysa özür dilerim. Randy Mead'e bir çift lafım olacak."

Kate omuzlarını silktilti. "Sorun değil. O, sadece işini yapıyor. Sadece, ben artık daha fazla katlanamadım, hepsi bu."

Tapell başını salladı. "Onun, en iyi adamlarını bu davaya vermesini sağlayacağım. Mead, bir palyaço gibi görünebilir, ama otuz altı yaşında şehrin özel cinayet ekibinin başına gelecek kadar zekidir ki bu da az bir şey değil. Bu işin üstesinden gelecektir."

"Soruşturmada yer almak istiyorum," dedi Kate.

Tapell tam konuşacakken vazgeçti ve odanın diğer tarafına yürüyerek elini lambri kaplamanın üzerinde dolaştırdı. Döndüğünde kaşları, güçlü yüzüne ızdırap veren bir ifadeyle çatılmış-tı.

"Bunun mümkün olacağını zannetmiyorum, Kate."

"Her şey mümkündür, Clare. Bunu, herkesten çok senin bilmen gerekir." Kate, bakışlarını Emniyet Amirinininkine kilitledi. "Senm ekibinde çalışan bir polistim, hatırlıyor musun? Hem de çok iyi bir polis."

"Bunu biliyorum," dedi Tapell. "Ama bu, uzun bir süre önceydi. Sen artıkünlü sanat uzmanı, sosyetik, hayırsever ve en azından benim için şehrin önemli simalarından Bayan Kate Rothstein'sm. Seni bu davaya dahil etmemi nasıl haklı gösterebilirim?"

Kate, kendisini yumuşak deri kanapeye bırakırken adrenali de yavaş yavaş tükeniyordu. Gözlerini kapattı; Elena'nm kan içindeki yüzü gözlerinin önünde belirdi. "Orada bir şey vardı," dedi. "Bir şey... Bunun kulağa çılgınca geldiğini biliyorum... ama o sahnede tanıdık bir şeyler vardı."

"Ne gibi?"

Kate, gözlerini kapatıp sahneyi tekrar görmeye çalıştı; boş oda, yerdeki yastıklar, Elena'nm vücudu, ama bu sefer, hiçbir şey göremedi. "Bilmiyorum. şu anda göremiyorum, ama -"

"Bu davayla fazlasıyla duygusal bağın var, kurbanda çok yakındın, Kate."

"Saçma. Bulduğum kaçak çocukların yarısıyla yakındım ve bunu sen de biliyorsun."

"Onları bulduktan sonra" dedi Tapell.

62

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

63

"Duygularım, hislerim onları bulmama yardım etti," dedi Kate. "Bu konuda da bir şeyler hissediyorum."

Tapell, odanın diğer tarafında bir koltuğa oturdu ve uzun parmaklarını kenetledi. "Bak, Kate, sana yardım etmek isterim, ama bu davada danışman olmak istiyorsan bana hislerden daha fazlasını göstermelisin." Başını sallayarak ayağa kalktı. "Kendine bir iyilik yap, Kate. Evine, o harika kocana git ve ona Emniyet Amirinin bu davayla özel olarak ilgileneceğini söyle -ki bunu yapacağım." Kate'in elini ellerinin içine aldı. Tapell'in bakışları anlayışlı ve sıcak olmasına rağmen elleri kuz gibiydi. "Eve git, Kate."

Richard Rothstein'in ikinci Scotch'undaki buz erimişti. Işıklı saat kadranına baktı: On ikiyi yirmi geçiyordu. Yorgun ve sinirliydi.

Restoranın, mesajını Kate'e ulaştırıp ulaştırmadığını ve Ka-te'in kızıp kızmadığını merak etti. Muhtemelen, pili saatler önce biten ve şu anda şarj ettiği cep telefonundan ona ulaşmaya çalışmıştı.

Pencereye gitti. Caddede, Batı Central Park civarında bir yerde bir siren öttü. Sokak lambaları, parkı çevreleyen ağaçları ve Strawberry Fields'i1 aydınlatıyordu. Parkın gerisindeki Beşinci Cadde'nin süslü yüksek, karanlık gökyüzünde gelişigüzel geometrik şekiller çiziyordu.

Ama Kate'in yemeğe gelmediği için kendisine kızmış olsa bile, onu affedeceğini biliyordu. Kate'in ne olursa olsun onu her zaman affedeceğini düşündü.

Richard, sulanmış Scotch'unu bir yudumda içti, modem çiz-1) Stravvberry Fields. John Lennon'm 45. doğumgünü olan 9 Ekim 1985'te Central Park, New York'ta anısına düzenlenip açılan (ve Çilek Tarlaları anlamına gelen) bölge.

gili, zikzaklı lambasını açtı. Lamba, Fildişi Sahili'nden, Afrika Sanatları Müzesi'nin teklif ettiğinden daha fazla para ödeyerek, kısa bir süre önce satın aldığı maskeyi aydınlattı. Bu parça, Pi-casso'nun 1901 yılında yaptığı tek gözlü oto portre eskizinin yanında mükemmel duruyordu.

Tam, East Village'daki bir performans nasıl olur da gece yarısına kadar sürer diye düşünürken ön kapının açıldığını duydu. "Kate," diye seslendi ve karanlık koridora bakınca, karısının duvara

yaslanmış, ayakta zorlukla durduğunu gördü. "Sevgilim? Neyin var?" Kelimeler, ona doğru koşarken koridorda kaybolmuşlardı.

"Ah, Richard..." Kate'in, bunca saattir ilk defa sesi çıkmıyordu. Kendini bıraktı ve kocasının omzunda hıçkırarak ağlamaya başladı.

Richard onun ağlamasına izin verdi. Kate'le geçirdiği uzun yıllar boyunca onu nadiren ağlarken görmüştü. Evet, düşüklere ve kendi çocukları olamayacağı kesinleştikten sonra ağlamıştı. Ama o zaman bile böyle ağlamamıştı. Richard onun saçlarını okşadı, yavaşça oturma odasına götürüp koltuğa oturttu ve göğsüne yaslayıp bekledi.

Kate, sonunda Elena'ya olanları anlatabilmeyi başardı.

"Aman Tanrım." Richard, sanki vurulmuş gibi geri fırlamış ve Kate de tekrar hıçkırmaya başlamıştı. Kendisini toparlayıp Richard'a Tapell'le olan toplantısını anlatabilmesi için on dakikanın daha geçmesi gerekmişti.

"Soruşturmaya katılmak mı? Sen delirdin mi?"

"Bunun kulağa delice geldiğini biliyorum, Richard, ama... bunu yapmak zorundayım."

Richard gözlerinde inanmaz bir bakışla maun bara giderek Kate için cin ve vermut, kendisi içinse yeni bir Scotch daha

64

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

65

koydu. Burnunun üstünü iki parmağının arasında tuttu; kaşlarını çattığı yerdeki izler derinleşti.

"Bu işi bırakmanın bir nedeni yok muydu, Kate? Polislikten vazgeçtiğini zannediyordum."

"Evet, ama-" Kate, düşüncelerini toparlamaya çalıştı, ama Richard'ın bir an önce çok tatlı bakan, şimdiyse inanmaz bir ifadeyle üzerine odaklanmış mavi gözleri bunu zorlaştırıyordu. Elini uzatıp onun elini tuttu. "Bu konuda desteğine ihtiyacım olacak."

Richard bir an için tereddüt etti, hemen sonra Kate'in elini sıktı. "Elbette. Seni destekleyeceğim."

Loş oturma odasında bir süre sessizce oturdular, ama Kate bütün gece Richard'a ulaşmaya çalıştığını hatırladı. "Neredeydin?"

"Ne zaman?"

"Bu gece?"

Richard, bir an duraksadı. "Ofisteydim ve daha sonra da müvekkillerle dışarı çıktım. Ayrıca, cep telefonumun şarjı bitti. Tanrım, çok üzgünüm, tatlım. Bilseydim..."

"Sana ihtiyacım vardı. Orada olmana... Polisleri tepemden almana..."

"Sana kaba mı davrandılar?" Richard'ın mavi gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Hayır. Sayılmaz." Kate, gözlerini kapattı. Gözlerinin önünde bir kez daha Elena'mın mahvolmuş, şişmiş yüzü belirdi.

"İyi misin?"

"Evet." Kate başını salladı ve fısıldadı. "Hayır." Kocasına yaslandı ve onun, kendisini yatak odasına götürmesine izin verdi.

"Uzan, sevgilim." Richard'ın elleri, Kate'i omuzlarından nazikçe yatağa doğru bastırdı.

Kate, Richard'ın gözlerine baktı. "Seni seviyorum, Richard:"

"Ben de seni seviyorum." Richard, onun elini tutup sıktı.

Kate vücudunu büyük, beyaz yatağa gömülmeye bıraktı ve gözlerini sımsıkı yumdu. Gözünün önüne Mead'in şal desenli aptal papyonu geldi. Cesedi bulan baş şüphelidir.

İşte, bu konuda yanılıyordu. Ama o zaman kim? Ve neden?

Ölüm Ressamı

67

6

Hampton'da geçen iki perişan gün. Kate, Richard'm onu uzaklaşmaya, East Hampton'daki evlerinin mükemmel plajında yapacağı yürüyüşlerin ona iyi geleceğine kendisini nasıl ikna ettiğini hiç bilmiyordu. Ağlamadığı zamanlarda, içi öfkeden paramparça oluyordu. Orada bir gün daha geçirirse, yerel çiftçilerin pazarını havaya uçurabilirdi.

iki gün. iki gün! Kahretsin, bir cinayet davasında zamanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Richard, hafta sonu pek fazla bir şey yapılmayacağına ısrar etse bile, Kate, Tapell'in söylediklerine rağmen, hiçbir zaman pek fazla bir şey yapılmayacağı konusunda endişeleniyordu. Bu, birisi zorlamadıkça dikkat çekecek bir dava değildi.

En azında şimdi tekrar Manhattan'da olduğuna göre, daha aktif olabilirdi.

Richard, Kate onu iyi olduğuna ikna ettikten sonra ofisine gitmişti. Kate o vakitten beri, kendi küçük ofisini düzenliyor, hakiki Biedermeier çalışma masasının üzerini kaplayan kağıtları dosyalıyordu. Önce, sanat tarihi araştırmasını. Verdiği her dersin kitapçıkları, üzerine notlar alınmış düzinelerce röprodüksiyon, sanat haberleri, dergiler ve yüzlerce kartpostal. Şükürler olsun ki dosya dolabı vardı. Bunların hiçbirini şimdi düzenleyip bitirecek değildi ama en azından oraya kaldırabilirdi.

Ama şimdi on yıllık bu bilgileri ne yapacaktı? New York'un en iyi restoranlarının maitre d'lerinin isimlerinin ve kişisel telefon numaralarının kayıtlı olduğu bir dosya, her türlü organizasyon için yemek şirketlerinin listesi, New York ve Amerika'daki bütün önemli şehirlerdeki en iyi çiçekçiler hakkında bilgi, orkide üzerine uzman Güney Amerika seralarının katalogları, Fransız ve yerel üzüm bağları hakkında notlar.

Bütün bunlar çok saçma görünüyordu. Bütün kağıtları, evdeki bu ofisi kurarken Richard'ın verdiği hediyelerden antika, gümüş çöp sepetine attı. Ofisi, ikinci düşüğünden sonra, duvardaki el işlemeli balonların ve tavandan sarkan beyaza boyalı bulutların üzerini kapatıp bebek yatağını da bir daha gelmemek üzere geri yolladıktan sonra hazırlamıştı.

Elena'nın cinayet mahallinde ona tanıdık gelen neydi? Kate gözlerini kapayarak sahneyi gözünde canlandırmaya çalıştı, ama bunu başaramadı.

Dikkatini, yıllardır köşede yığılı duran kitaplara verdi ve içlerinden bazılarını seçti. Hervey Cleckley, Akıl Maskesi, Sheilagh Hodgins, Akıl Hastalıkları ve Suç, Robert D. Hare, Bilinçsizce: Aramızdaki Psikopatların Rahatsız Edici Dünyası. David Abra-hamsen'in Suç ve insan Zekası kitabını aldı, üzerindeki tozu üfledi, sayfaları tararken, altını çizdiği yerleri, kenarlara aldığı, artık solmuş olan notları inceledi. Yeni çalışmalar, yeni araştırmalar yapılmış olmalıydı. Bu kitaplara bakmayalı on yıl olmuştu.

Liz'i aramalıydı. Gelişmeleri bilecek biri varsa, o da Liz'di.

Elbette, Liz, Kate'in suçbilime odaklanmasına yardım etmekten çok onun ruhsal durumuyla ilgileniyordu. Ama Kate nasıl olduğuna dair sorulara ancak beş dakika boyunca dayanabildi. Bu biraz daha sürerse Kate çözüleceğini biliyordu. "Yeter," dedi

68

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

69

sonunda. "İyi olduğumu farz edelim, tamam mı?" Sonra sessizce ekledi. "Bir şeyler yaptığımı hissetmeliyim, Liz - yasal olsun, olmasın."

"Sence bu iyi bir fikir mi?"

"Muhtemelen değil. Ama başka ne yapabilirim?"

"Polisin ilgilenmesine izin verebilirsin belki."

"Bu işin hayatıma geri gelmesini ben istemedim, ama o lanet olası tam da ön kapıdan geldi."

"Tamam," diyerek pes etti Liz. "Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bir liste yaptım. FBI'daki konumun sayesinde bu bilgilere benden çok daha hızlı ulaşacağını düşünüyorum."

"Nasıl bilgilere?"

"Son zamanlarda seks cinayetleri ve vahşet suçları üzerine yapılan araştırmalar bana yardımcı olabilir."

"Kate, son yıllarda sadece Quantico'nun vahşet suçları üzerine ne kadar bilgi ürettiğinin farkında mısın? Kongre Kütüphanesi'ni doldurmaya yetecek kadar."

"Ben de bu yüzden seni aradım. Bu hafta sonu, Elena'nın cinayet mahallinde gördüklerimin bir listesini yaptım." Kate, sonraki beş dakikayı bu bilgileri Liz'e aktarmakla geçirdi. "Bu verileri, Ulusal Suç Bilgi Merkezi'nde aratıp, bilgisayardan neler çıkacak bir bakar mısın?"

"İçeriye zorla girilmemiş dedin. Cinayet değil de, sevgili tecavüzü olabilir."

"Öyle bile olsa, Liz, Elena öldü. Yani, bu bir cinayet." Bir nefes aldı.

"Doğru. Bakalım, adamlarım neler bulacaklar."

Kate, arkadaşına teşekkür ederek telefonu kapattı, sigara almak için çantasına uzandı ve boş bir paketle karşılaştı. Kahretsin. Çantasını baş aşağı çevirdi: anahtarlar, çiklet, ruj, tarak, bir Bal à Versailles şişesi, kağıt mendiller ve yarısı kırılmış birkaç sigarayla birlikte renkli bir fotoğraf masasının üzerine düştü.

Bu kez, Kate fotoğrafa daha dikkatli baktı. Elena, kep ve cüppe giymiş, Kate de onun yanında duruyordu; beş -hayır, altı- yıl önceki lise mezuniyeti. Tanıdık bir fotoğraf. Aslında, Kate bu resmin bir benzerinin de kendisinde olduğunu sanıyordu.

Kütüphanesinde, deri kaplı birçok albümü karıştırdıktan sonra fotoğrafı buldu. Aynısıydı.

George Washington Lisesi'nin avlusundaki o günü hatırlamaya çalıştı. Güneşli bir gündü. Elena'nın fotoğraf makinesi vardı. Fotoğrafı Richard çekmişti. Elena, ona resmin bir kopyasını göndermişti. Evet. Demek ki elindeki bu fotoğraf orijinal olmalı. Elena'nın mı?

Kate, akrobat masa lambasını fotoğraf karesinin üzerine eğdi. Dikkatle bakıldığında, ten renginde ince bir film, Elena'nın gözlerinin üzerine kaplıyor ve kızın gözlerini kapalı, hatta garip, sürrealist bir Dali tablosu gibi ölü gösteriyordu.

Kate, sanki elektrik çarpmış gibi fotoğrafı elinden düşürdü. Ama hemen sonra büyütecini aldı. Evet, gözkapaklarındaki boyaydı. Hem de dikkatle yapılmıştı. Şu ana kadar bütün parmak izlerinin kaybolmuş veya bozulmuş olmasına rağmen, bir laboratuvarı bunu incelemesi gerekiyordu. Ama hangi laboratuvar? Bunu kime götürebilirdi ki? Hem ne diyecekti: Aa, bu fotoğraf garip bir şekilde benim çantama girmiş ve bakın, kızın gözlerinin üzerinde boya var ve a, evet, kız artık ölü.

Kolunda bir örümcek dolaşırken duygusuna kapıldı. Yoksa bu sadece, birisinin bu fotoğrafı Elena'dan alıp onun çantasına koymasının neden olduğu korku muydu?

Kate, bazı psikopatların olayın sonrasına da katılmayı sevdiklerini biliyordu, polis, cesedi bulunduğunda kalabalığın arasında

70

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

71

dururlar, suçları hakkında ne dendiğini duymak için televizyondaki haberleri seyredenler, gazete kupürlerinden albümler doldururlar vardı. O da bunlardan biri miydi?

Kate, bunu Tapell'e göstermeliydi.

Elindeki telefon çalışıyordu.

"Ah, Blair." Kate, yardım kuruluşunun yönetim kurulundaki arkadaşıyla konuşacak ruh halinde olmadığını saklamadı.

"Kate, hayatım. Bütün hafta sonu yatakta dönüp durdum. Gözümü bile kırpmadım. Bütün Valium'larımı bitirdim. Korkunç görünüyorum. Korkunç, korkunç, korkunç." Bir nefes aldı.

"Ama sen nasılsın?"

Kate içinden geleni söylemek istedi: Bunun, seninle ilgisi yok, Blair! Ama sen bunu anlayabilir misin ki? Bunun yerine, ifadesiz bir sesle, "Sanırım, bir şekilde baş ettiğimi söyleyebilirim."

"Aferin, hayatım, işte benim tanıdığım Kate." Blair bir an bekledi. "Şimdi. Seni böyle bir zamanda rahatsız etmekten nefret ediyorum, ama birkaç şeyi neticelendirmeliyiz. Bir Gelecekleri Olsun derneği bize güveniyor ve konuşmamız gereken daha pek çok detay var."

Kate, onun söylediği her şeyi duyuyordu; oturma düzeni, çiçekler, hediye sepetleri, ama hiçbirini anlamıyordu, hatta umur-samıyordu bile. Elbette, hayır işleri devam etmeliydi, diğer çocukların da onların yardımına ihtiyaçları vardı, ama hediye sepetleri! Tanrım. Blair, Kate onun kafasını kopartmadığı için şanslıydı. Evet, onu New York sosyetesine tanıştıran, ona birkaç önemli tüyo veren ve Kate, Bir Gelecekleri Olsun'a katılmaya karar verdiğinde onun kabul edilmesi için yardım eden Blair olmuştu. Ama çiçek düzenlemeleri mi? Böyle bir zamanda mı?

Mümkün değildi.

Kate, Arlen James'i kaç kez görmüş olursa olsun, B i r Gelecekleri Olsun derneğinin başkanı, onu her zaman etkilemeyi başarmıştı. Adam, bir bastona dayanmasına karşın son derece heybetliydi.

Bir metre doksan iki santim boyundaki Arlen James'in, kemik beyazı, hiç dökülmemiş saçları ve açık mavi gözleri vardı. İnce yün takımı İngiliz, ayakkabıları İtalyan ve hikayesi -fakir bir çiftçinin, çocukken model uçak yapmayı seven ve büyüdüğünde bir uçak imalat şirketi kurup milyoner olan oğlu- tamamen Amerikan'dı. Ama Arlen James, sıradan bir kapitalist değildi. Adamın vicdan sahibiydi ve vicdanını rahat tutmak için çalışıyordu. Bir Gelecekleri Olsun, onun ödediği borcu, gerçekleştirdiği düşüdü: ihtiyacı olan fakir çocuklar için eğitim parası.

On yıl önce yağmurlu bir Cumartesi akşamı, Bayan Richard Rothstein olduktan sadece üç ay sonra Kate, bir kokteylde Arlen James'le tanıştırılmıştı. Pazartesi sabahı, ofisindeydi. Cuma

günü, Güney Bronx'ta bir okulun o yedinci sınıfına girmiş, sıraların arasında diz çökerek her çocuğa büyüdüğünde ne olmak istediğini soruyordu. Cevaplar mı? Eh, birkaç tane Michael Jordan vardı, ama çocukların çoğunluğu sadece şaşırmış görünüyordu. Büyümek zaten yeterince zordu. Elbette, Willie'nin bir cevabı vardı. "Ressam olacağım," derken o kadar bastırarak bir şeyler çiziyordu ki kalemi ortadan ikiye ayırmıştı. Elena'nın da cevabı vardı. On iki yaşındaki koyu kahverengi gözlü kız soruyu kafasında tartarken Kate sabırla beklemişti. "Emin değilim," demişti kız sonunda, Kate'in gözlerinin içine bakarak. "Ama şarkı söyleyip rol yapmak istiyorum, anlıyor musun?"

O günün sonunda, bütün sınıfın eğitimlerini üstlenmeye ve lise, tercihen üniversiteyi bitirene kadar her birini desteklemeye Richardi da ikna etmişti. Bu karar, Kate'in hayatını sonsuza dek değiştirmişti.

72

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

73

Arlen James ona sarıldı ve Kate, bir an için kendisini gerçekten güvende hissetti. Ama kaldırılabileceği en fazla babalık da bu kadardı. Kendi babasına ait anıları, sinir nöbetlerini, dayakları hatırladı. Bunu, kesinlikle şimdi düşünmek istemiyordu. Geri çekilerek, "Sen iyi misin?" diye sordu.

Adam başıyla evetledi, ama Kate, onun görüldüğü kadar iyi olmadığından endişelendi. James'in son zamanlarda doktora yaptığı ziyaretler ve bir kalp pili taktıracağı söylentileri, Kate'in adamın yaşının ve bu çok sevdiği insanın derneği sonsuza kadar yönetemeyeceğinin farkına varmasına neden oluyordu.

"Bunu gördün mü?" James, New York Post'un üzerine o kadar sert bir yumruk vurdu ki masa sallandı.

BURSLU K I Z KATLEDİLDİ!

James öksürmeye başladı, yüzü kızarmış, alnındaki damar-larsa kabarmıştı.

"Lütfen, Arlen. Biraz rahatla."

"Rahatlamayacağım!" Post'u eline aldı. "Şunu bir dinle... Kurban Elena Solana, Bir Gelecekleri Olsun eğitim derneğinin bir mezunu ve yüksekten uçan yardımsever milyarder Arlen James'in parlak buluşuydu." Başını salladı. "Yüksekten uçan mı? Ben mi? Hem Tanrı aşkına, ben milyarder filan değilim. Bunları nereden uyduruyorlar?"

"Ne önemi var, Arlen? Bu, sadece bir gazete yazısı..."

"Ve bu... 'Polis, henüz cinayet için bir neden bulamadı, ama bunun, bir şanssızlık hikayesi olması mümkün. Bay tyi'yi Arıyorum hikayelerinden biri. Kadın, bir adam seçer. Yanlış adam.'"

"Ne?!" Patlama sırası şimdi Kate'deydi.

"Bekle," dedi James. "Dahası var. 'Polisin tek şüphelisi, yar-

dım derneğinin başka bir mezunu, ama polis şüphelinin kimliğini gizli tutuyor. Şüpheli, polisin yeterince ipucu olmadığını söylemesi üzerine artık gözaltında değil. Polis merkezindeki bir kaynak ise, iyiliksever derneğin olaya müdahale ederek kendilerinden birini koruduklarını söylüyor."

"iyiliksever dernek mi? Şuna bir bakayım." Kate, gazeteyi Arlen'in elinden kaparak onun bıraktığı yerden haberi okumaya devam etti. "Yoksa, derneği şehrin bütçesinden destekleyen yeni belediye başkanı olayın üstünü mü kapatıyor?" Kate, gazeteyi masanın üzerine fırlattı. "Tanrım."

Arlen James içini çekti. "Üstelik duyduğuma göre, bunlar Nevvs'ta yazılanların yanında hiç kalır."

PERFORMANS SANATÇISININ SON GÖSTERİSİ

Olamaz. Kate, gazete bayiiinde asılı duran Daily News'a bakarken, gözlerinin ona bir oyun oynadığını düşündü. Ama hayır, bu gerçektir. Manşetler de öyle. Her millet layığını bulur, diyen her kimse doğru söylemişti.

Gazeteyi almaması gerektiğini biliyordu, ama canı cehenneme, nasılsa günü daha kötü olamazdı.

Manşetin altında, "East Village'da Bir Kadın Bıçaklandı. Devamı, 5. sayfada," yazıyordu.

Kate, gazetenin ince yapraklarını açtı.

Yan yana üç fotoğraf vardı: Elena'nın lise mezuniyeti, Arlen James'in verdiği bir röportajdan alınma bir fotoğraf ve Kate'in kitabının kapağındaki resmi. Resmin altında ufak harflerle, "Kate

McKinnon Rothstein, ünlü sanat tarihçisi ve hayırsever," yazıyordu. Devamında da, Ressamların Halatları kitabının arka kapak yazısından birkaç satır, PBS'teki dizisi ve Kate'in, Elena'nın

74

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

75

cesedini bulan kişi olduğuna dair bir şeyler. Ama asıl sürpriz, haberi hazırlayan kişinin ödevini yapıp, Kate'in eskiden bir polis ve uzmanlık alanının da kayıp çocuklar olduğunu öğrenmiş olmasıydı.

Ah, evet. Günü, daha kötü olabilirdi.

Çelik masanın üzerinde biriken kaim toz tabakasında parmağım sürüyerek bir çizgi çiziyor.

Bu masanın burada bırakılması, sanki birisi onu kolluyor, ihtiyaçlarını düşünüyormuşcasına, ne de gözeticiydi. Koruyucu bir melek. Bu fikri ve gözünde canlandığı hayali beğeniyor. Başını kaldırıyor. Çatlak tavandan ince ışık demetleri içeri giriyor ve ışık demetinin üzerinde bir rodeo kovboyu gibi oturan kanatlı, çıplak bir melek hayal ederek gülümsüyor.

Üç New York gazetesini de büyük, çelik masanın üzerine koyuyor ve Elena Solana'nın cinayet haberini veren sayfalarını açıp, hiçbirinin doğru bir tahminde bulunamadığını görüyor. Bir gazeteden diğerine geçerek imzası hakkında bir yorumda bulunulup bulunulmadığını kontrol ediyor. Hayal kırıklığına uğrayarak arkasına yaslanıyor. Aptallar.

Ama hemen sonra, maket bıçağını eline alıp Kate'in gazetede ki fotoğrafını dikkatle kesiyor. Sonra, ucuz kalemiyle Kate'in sırtına kaba kanatlar çiziyor. Biraz düşündükten sonra başının çevresine bir hale ekliyor. Resmi, çelik bir raptiyeyle duvara tutturup çalışmasıyla iftihar etmek için bir süre duruyor.

Koruyucu bir melek. Kesinlikle.

Kitaplarını masanın üzerine yerleştirerek kızı düşünüyor.

Onu seyrediyordu. Hareket edişini. Olağandışı sesini. Bu f i -kir aklına o zaman gelmişti. Tam olarak bir plan sayılmazdı.

Daha çok bir doğaçlamaydı. Ama bunda giderek daha da iyi oluyordu. Adamlar da doğaçlama yapmıştı. İyi miydi? Hayır. Harikaydı.

Ama Kate mesajını anlamış mıydı?

Bunun cevabını merak ederek onu gözünün önünde canlandırıyor; kumtaşı basamakların üzerinde ciğerlerini bütün o katran ve nikotinle mahvederken pek örselenmiş görünüyor.

Doğaçlama yapmayı bırakıp plan yapmaya başlaması, kendini ciddiye alması gerekiyor, o zaman kesin diğerleri de alacak.

Alışveriş torbasının içindekileri çelik masaya döküyor ve aletlerim düzenlemeye başlıyor.

Bulunduğu yer rutubetli. Eski kirişlerin ve yamuk duvarların arasından bir mağarayı andıran boşluğa -nehirden gelen güzel ve huzur dolu ışığa- bakıyor, ürperiyor.

Bir sıçan, ıslak döşeme tahtalarının üzerinden koşarak geçiyor. Tek bir bilek hareketi. Bıçak uçuyor ve -Zımbaladım!- cıyaklayan kemirgen yere çivileniyor.

Refleksleri her zaman iyiydi.

Sıçanın kasılan küçük pençelerini, minik bir toz fırtınası çıkaran ince kuyruğunu seyrediyor. Hayatın bitişi, her zaman çok etkileyici olmuştur.

Ama bu kadarı yeter. Yapılacak işler var.

Başka bir mesaj oluşturmak istiyor; cesur bir şeyler, onu bu işte beraber olduklarına ikna edecek bir şeyler...

Küçük bir ikona olan son hediyesini çıkartıyor ve kitapların yanına koyarak filmi takıyor.

Flaş lambasının her patlayışıyla bir anlığına kör olurken, beyinde kareler canlanıyor: bir kadının etine giren bir bıçak, bir adamın son nefesi, genç bir kızın çığlığı. Bütün bunlar, önüne yaydığı polaroid karelerinde solarken sabırsız gözlerinin önün-

76

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

77

de başka imgeler beliriyor. Son karenin detayları beyinde henüz yerine otururken, o bunu çoktan parçalara ayırmış, rasgele yemden düzenleyip öyle bir yapıstırıyor ki artık ilk resmin ne olduğunu anlamak mümkün değil.

Bitirdiği çalışmasını eldivenli elleriyle kaldırıyor. Bunu gerçekten göndermeli mi? Bu düşünce o kadar baştan çıkarıcı ki böyle dalga geçmek onu heyecanlandırıyor.

Elbette gönderecek. Artık durması mümkün değil.

Kolajı bir zarfa koyarak arkasına yaslanıyor ve Kate'in yüzünü oluşturan basılı tanecikler gözünün önünde uçuşmaya başlayana kadar gazetedeki resme bakıyor.

Lucille, koyu gri koridor boyunca asılmış çerçeveli Mapplet-horpe fotoğraflarını kağıt bir havluyla sildi, çiçekler o kadar baştan çıkarıcıydı ki hizmetçi fotoğraflara bakmamaya çalıştı.

"Çok güzel bir akşam," dedi, müzikal ada aksanıyla. "Size ve B a y Rothstein'a, limonlu tavuk ve biraz da soğuk Orzo salatası1 yaptım. Bu gece evde yiyip yemeyeceğinizi bilmiyordum."

Kate, hizmetçiye içtenlikle teşekkür etti, derken Liz'den gelen büyük FedEx zarfını fark etti. Zarfı kolunun altına alıp doğruca ofisine gitti.

Lucille kapının arasından kafasını uzatıp da gideceğini söylediği zaman, Kate'in ofisinin penceresinden görünen gökyüzü kararmaya başlamıştı. Kate, Liz'in gönderdiği monografilerden ikisini okumuştur bile: Nicholas Groth'un Tecavüz Eden Erkekler ve Robert R. Hazehvood'un Tecavüz Kurbanlarıyla Davranış Odaklı Bir Röportaj: Profil Çıkarma Yolları. Sarı sayfalı not defterinin yarısını aldığı notlarla doldurmuştu.

1) Haşlanmış (arpa) şehriyenin temel malzeme olarak kullanıldığı bir salata türü.

Saatler sonra, imgeler kafasında yankılanmaya devam ediyordu. Kate, Richard'la küçük bir konuşmaya yeltendiğinde, yemek ciddi bir havada geçiyordu.

Kate, limonlu tavuğundan bir çatal aldı. "Seninle biraz fikir alışverişinde bulunabilir miyim?"

Richard, kadehlerindeki Kaliforniya kabernet şarabını1 yeniledi. "Elbette."

"O gece neler olduğunu bir araya getirmeye çalışıyorum. Öncelikle, hırsız veya zorla girme teorisi işe yaramaz. Elena, tanıdığı birisi tarafından öldürüldü."

"Nedenmiş o?"

"Bir: İçeri zorla girildiğine dair bir işaret yoktu. İki: Ön kapının kilidi kırık veya zorlanmış değildi. Üç: Pencere kapalıydı. Ve dört: Elena, ona kahve yapıyordu."

Richard, şarap kadehinin kenarından Kate'e baktı. "Bunu nerden biliyorsun?"

"Mutfak tezgahının üzerinde açık bir Kolombiya kahvesi poşeti, yanında bir kutu filtre ve yerde de kahve makinesinin kırılmış camından parçalar vardı." Gözleri parladı. "Demek ki Elena, ona kahve yapıyor. Ama içemiyorlar. Hiçbir yerde kirli kahve fincanı yok, eviyede bile."

"Adam temizlik mi yapmış?"

"Belki. Muhtemelen. Ama içimde kahve hazır olmadan önce sevişmeye başladıklarına dair bir his var." Kate kadehini kaldırdı, ama içmedi. "Her iki tarafın da isteğiyle başlamış olabilir, ama yatak odasına kadar gitmediler. Yatak bozulmamıştı." B i r nefes alarak gücünü topladı. "Açıkça görülüyor ki bir şeyler ters gitmiş." Kate, parmaklarını kristal kadehe vurdu. "Elena'nın tecavüze uğrayıp uğramadığını öğrenmek için savcının raporunu"

1) B i r kırmızı şarap türü.

78

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

79

görmenin bir yolunu bulmalıyım. Savcılıkta tanıdığın birileri yok mu?"

"Pek sayılmaz." Richard kaşlarını çatı. " Y a sonra? Y a n i , otopsiyi gördükten sonra ne olacak?"

"Henüz emin değilim. Ama neler olduğuna dair daha çok fikrim olacağından eminim."

Richard, bir kez daha kaşlarını çatı. "Yeniden polis gibi davranmaya başlaman beni endişelendiriyor. Sen, artık benim karımsın. Ve seni seviyorum."

"O zaman sabırlı ol, tamam mı?"

Richard gülümsemeyi başardı.

Kate de gülümsedi. Ama aynı anda zihni, bir sürü görüntüyle doluydu: Elena'nın ayağının çevresindeki kırık cam parçaları, yatak örtüsünün geometrik desenleri, mutfak zeminindeki kurumuş kanlar. "Bana sarılır mısın?"

Richard hemen ayağa kalktı. Bir kolunu Kate'in omzuna, diğer kolunu da beline doladı. Bir an için Kate, hayatında çok erken bırakması gerektiği küçük kız rolünü oynayabileceğini düşündü. Bir an için, Richard'a o garip mezuniyet fotoğrafını göstermeyi düşündü, ama hayır, şimdi değil. Bu anı mahvetmek istemiyordu.

Richard'm parmakları, nazikçe, çıplak kolunda dolaşıyordu.

"Eğer benimle sevişmeni istesem, deli olduğumu düşünür müydün? Çok mu erken?"

Richard, oyunbaz bir edayla onun poposunu kavradı. "Asla çok erken değildir."

"Klas birisin, Rothstein." Kate, ona daha sıkı sarıldı. "Sanırım kendimi kaybetmem gerekiyor." Richard'm kulağına fısıldadığı sözler, ancak bir nefes kadar yüksekti.

"O zaman kaybolalım."

Yatak odasında Kate müzik setini çalıştırdı, ellilerin Motown' şarkıcılarından en sevdiği olan Barbara Lewis'i seçti ve kazağını çıkartırken "Hello Stranger"2 şarkısını mırıldanmaya başladı.

Richard ayakta duruyordu. Kemerini çözdü, fermuarını açtı ve ince deri ayakkabılarına dolanan pantolonuyla boğuştu.

"Sanırım önce ayakkabılar ve çoraplar, sonra pantolon. Annen sana hiçbir şey öğretmedi mi?"

"Bu konuda değil." Richard güldü, ayakkabılarının bağcıklarını çözdü ve yere fırlattı.

Kate, pantolonunu çıkarttı ve beyaz yastık bulutunun üzerine uzandı.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi Richard, üzerindeki iç çamaşırı ve kahverengi çoraplarıyla yatağın kenarında durarak.

"Sen de öyle olabilirdin." Kate yüzünü buruşturdu. "Çoraplarını çıkartsaydım."

Richard hızla çoraplarını çıkarttı, daha da hızlı bir şekilde Kate'in sutyenini açtı ve göğüslerini öptü.

Barbara Lewis, ne kadar uzun zaman olduğu hakkında bir şarkı söylüyordu.

"Barbara'ya katılıyorum," dedi Kate. Nazikçe Richard'm başını kendisine doğru çekti, koyu mavi gözlerine baktı ve dudaklarını öptü.

Richard'm dili, Kate'in ağzında zerafetle hareket ediyordu.

Kate, gözlerini kapattı: mavi bir sahne, sonra parlak mor, sonra kırmızı. Richard'm eli göğsünün üzerindeydi, parmaklarıyla göğüs ucunu sertçe uyarıyordu. Kırmızı, koyu mora dönüştü ve aklımın karanlık tiyatro sahnesinde uzun, dikey çizgiler

1) Günümüzde Rythm & Blues (RB) olarak adlandırılan ve genelde zenci şarkıcıların öncülük ettiği bir müzik türü.

2) Selam, yabancı.

80

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

81

oluşturdu. Bir ışık patlaması: bir fotoğrafçının flaşı. Her yer bembeyaz. Kate'in gözkapakları aniden açıldı. Richard'm yüzü, burnunun dibindeydi: kirpikleri, bir karış uzunluğunda, yüzündeki izler krater gibi görünüyordu. Ama dudakları sıcaktı; dili, hâlâ dans ediyordu.

Kate, gözkapaklarını sımsıkı kapattı. Karanlık. Evet, istediği buydu. Boşluk. Ve dokunuş. Yaşadığını hissetmek. Richard'm eli, kasıklarını okşadı, parmakları dantelli külotunun kenarında gezindi ve sonra içeriye girdi.

Ama artık karanlık aydınlanmıştı. Önce amber, sonra kahverengi, sonra da gri-pembe karışımı bir renge dönerek, bir kola, biri dümdüz uzanmış, diğeri kıvrılmış iki bacağa dönüştü; bunların çevresinde, o mahvolmuş cesetteki kalp sanki hâlâ kan pompalıyormuş gibi her tarafı dolduran, olgun domateslerin rengine benzeyen kıpkırmızı kan vardı. Kate, müziği duymaya çalıştı, ama karıncık ve şah damardan gelen sesler, müziği bastırıyordu. Yoksa duyduğu kendi kalbinin sesi miydi?

Richard, sertleşmiş bir şekilde üzerine çıkmış, bacaklarının arasındaydı. Sıcak nefesini yanağında hissediyordu.

Kate'in kapalı gözkapaklarının arkasında, Elena'nın donuk gözleri hiçbir şey yansıtmıyordu.

Kate'in gözleri birden açıldı. Kocasının çıplak omuzlarının arkasındaki keten perdeler, hayaletler gibi uçuşuyordu. Nefesi, boğazında takılı kaldı.

"İyi misin?"

"Evet." Kate, yalan söyleyerek kocasını kendisine doğru çekti. "İyiyim."

Evet, iyiydi, iyiydi. Sadece gözlerini açık tutacaktı, hepsi bu. Karanlıktaki eşyalara, şekilleri belirginleşinceye kadar bakmaya başladı: gardırobun antika piring kulpları; şifoniyerinin üzerindeki bir şişe B a l â Versailles; Willie'nin, tahta parçaları, kıvrımlı kablolar ve kalın tuşe darbeleriyle yaptığı çalışma. Ama tablonun yanındaki koyu bronz soyut heykel, sehпасının üzerinde nefes alıp veriyor gibi görünüyordu; sonra birden akışkan bir çamur gibi yerinden kaydı ve süpürgeliğe çarparak az çok insana benzeyen bir şekle dönüştü. Birdenbire, kahverengi takım elbiseli bir kadın belirdi ve aptal şekli eldivenli elleriyle tokatladı.

Kate, Richard tam içine girerken içini çekti. Richard'm vücudu, bedeninin üzerinde gidip geliyor, penisi, kararlı bir piston gibi hareket ediyordu. Gözlerini açtı. Kapattı. Açtı. Kapattı. Fark yoktu. Artık gözlerinin önünde kanlar, flaşlar, ceset torbaları vardı.

Kate çığlık attı.

Richard hemen durdu. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," dedi Kate, ona sarılarak.

"Emin misin?"

"Evet." Kate, Richard'm omuzlarındaki çillere, kulaklarının arkasında kıvrılan saçlarına baktı; tıraş losyonunun kokusunu içine çekti. Kendisini o ana bağlayacak herhangi bir şey; yaşadığını hissettirecek herhangi bir şeye ihtiyacı vardı.

Ölüm Ressamı

83

7

Willie, yollayanın adresine baktıktan sonra kalın zarfı yavaşça açtı. Zarfın içinde bir kağıt ve bir kitap vardı. Tarihe baktı: Elena ölmeden birkaç gün önce.

Sevgili Willie,

Kavga ettiğimiz için üzgünüm. Seni sevdiğimi ve desteklediğimi biliyorsun. Sana söylediklerim, bir Latin kadını olarak kendi tecrübelerimden kaynaklanıyordu. Bunlar, senin tecrübelerinden çok farklı olabilir; gerçi buna pek inanmıyorum ama. (Oo, işte yine başladım. ÖZÜR DİLERİM.) Yine de, bu beyaz ırktan olmayan ressam konusunda konuşmaya devam etmek isterim (beni susturmayı dene!). Langston Hughes'un bu şiir kitabından hoşlanacağım düşündüm. "Z. İngilizcesi Hakkında"1 şiirini oku. Sanattaki ırk/reng konularından bahsediyor. Aslında, Langston Hughes, senin fikirlerini mi destekliyor, yoksa benimkileri mi bilmiyorum, ama bunun bir önemi yok. Sen bunu okumadan önce biz öpüşüp barışmış olacağız.

Seni seviyorum. E.

1) Langston Hughes (1902-1967) yılları arasında yaşamış Amerikalı zenci şair. Şairin, orijinal adı "theme for English B." olan ve sınıfın tek zenci öğrencisinin beyaz öğretmeninin verdiği ödeve yazdığı yanıtı olan şiiri.

Willie, mektubu stüdyosunun duvarına astı. Kelimeler, gözlerindeki yaşlardan görünmez olana kadar mektuba baktı.

Willie'nin büyük, cam paletindeki boya kuruyordu. Alüminyum palet bıçağıyla sertleşen pigmentten bir parça aldı. Wil-lie'nin gerçek olduğunu bildiği bir şey varsa, o da buydu: resim, her zaman onun tek kurtuluşu olmuştu. Sosyal konutlarda geçen yıllar boyunca ruhunu canlı tutmuştu ve onu şimdi de kurtaracaktı. Elena şimdi onunla beraber olsa, onun da tam olarak bunu söyleyeceğini biliyordu. Maxwell House kahve fincanının içinden büyük, sert kıllı beyaz bir fırça aldı ve kadmiyum kırmızısı boyaya batırdı.

Saatler geçmişti. Willie, kaç saat olduğunu farkında değildi. Resminin içinde kaybolmuştu. Son çalışmasının ana figürü, Langston Hughes'un şiir kitabının arkasındaki resminin aşırı büyütülmesi ve bilinçli olarak kabaca sıvanmasından oluşturulan bir kopyaydı, ama benzerlik hemen fark edilebiliyordu. "Z. İngilizcesi Hakkında" şiirinden birkaç dize, parlak maviyle şairin suratına yazılmıştı; bunların ve başın çevresinde, karanlık, siyah beyaz fırça darbeleriyle boyanmış eski binalar vardı.

Kapı zili ilk çalış, Notorious B.I.G.'in rap müziği arasında duyulmamıştı. İkinci seferdeyse, Willie bunun bütün zillere basan bir serseri olduğunu düşündü: Manhattan'da hiç kimse önceden haber vermeden uğramazdı. Ama bir dakika sonra kapı zili hâlâ çalışıyordu ve arkasından kapı da vuruldu. Willie, fırçalarını paletin üzerine fırlattı.

Ağabeyinin paslı sesi megafondan duyuldu. "Benim."

Henry. Kahretsin.

Henry kilo vermiş, yanakları her zamankinden daha çok çök-

84

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

85

muştı ve boş gözlerle bakıyordu. Olduğundan çok daha yaşlı görünüyordu, sanki VWillie'den sadece üç değil, on yaş büyüktü. Hiç kimse onların kardeş olduklarını tahmin edemezdi. Çocukken bile çok farklı görünürlerdi. Henry'nin annesine benzeyen suratı uzun ve incedi;

VWillie'nin yüzü ise daha yuvarlak, daha yumuşak, eve hiç dönmeyen o askerinkine daha yakındı.

Henry, tedirgin, rahatsız bir halde ağırlığını bir ayağından diğerine veriyordu. Ayakkabıları, eski ve yırtıktı; Mayıs'tan çok Mart'ı andıran soğuk ve yağışlı bir gün olmasına rağmen ayağında çorap yoktu. İnce vücudunu, VWillie'nin tahta mutfak sandalyelerinden birinin üzerine bıraktı.

"İçecek bir şeyin var mı?"

"Kahve?"

"Daha sert bir şeyin var mı?"

"Birkaç biram, biraz da viski var, hepsi bu."

"Viski kulağa hoş geliyor."

VWillie, ocağa biraz su koydu ve birisinin, dairesinde yaklaşık bir yıl önce bıraktığı yarım şişe viskiyi bulmak için eviyeinin altına eğildi. Kardeşinin kahve fincanına viski doldurup bir dikişte içmesini seyretti. "Kahveyi bekleyemedin, değil mi?"

Henry başını kaldırıp baktığında yüzünde o asık suratlı ifade vardı. Willie bu ifadeyi Henry geçen yıl ailesiyle yaşarken uyuşturucuyla kafası ağırlaşmış bir halde annesiyle, VWillie'yle, onunla kavga edebilecek herkesle kavga ederken yüzünde belirişin-den hatırlıyordu. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

V V i l l i e içini çekti. Kavga etmek istemiyordu. "Hayır, Henry. Sorunum yok."

Henry, şekerlere ulaştı, birkaç paket birden açıp kristal taneleri ağzına boşalttı. V V i l l i e , bu uyuşturucu arzulanışını tanıdı.

"Seni görmek gerçekten güzel, küçük kardeşim." O küskün ifade, Henry'nin suratında bir kez daha belirmişti. "Son birkaç hafta, benim için çok zor geçti." Bir fincan viski daha içti. "Hayat bana, sana davrandığı kadar iyi davranmıyor."

Willie, avucunun içiyle alnını ovuşturdu; başı ağrımaya başlamıştı.

Arkada, müzik yüksek sesle çalmaya devam ediyordu ve V V il-lie, Henry yukarı çıkmadan önce onu kapatmış olmayı diledi. Oysa, şimdi kıpırdamak istemediği için Notorious B.I.G.'in "birileri ölmeli" diye söylenegeldiği şarkıyı dinlemek zorundaydı.

Henry, VWillie'nin bileğini yakaladı. "Güzel saat, adamım. Buna ne kadar ödedin?"

"Bu, bir hediye."

"A, öyle mi? Bana bugüne kadar hiç kimse böyle bir hediye almadı. Kendine şık bir karı buldun, öyle mi? Beyaz bir piliç, değil mi? Değeri ne?"

"Bu, bir hediye. Hiçbir fikrim yok." V V i l l i e yalan söylüyordu. Çok da iyi bir fikri vardı. Saat, Kate'in doğum günü hediyesiydi. Vitrinlerde benzer platin saatler görmüş, fiyatını öğrenmiş, önce çok şaşırmış, sonra da böylesi bir aşırılık çok hoşuna gitmişti.

Henry, VWillie'nin stüdyosuna baktı. "Burada kendine güzel bir tezgah kurmuşsun." Başparmağını yeni Langston Hughes tablosuna uzattı. "Bu boku satıyor musun?"

"Evet," dedi V V i l l i e , sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak.

"Ne kadara?"

"Değişiyor," dedi, sinirlendiğini saklamaya uğraşmadan. "Sadece yarısını alıyorum. Galerim her şeyin yarısını alıyor."

"Gerçekten mi? Senden daha iyi yere tezgah kurmuşlar gibi görünüyor." Boş kahve fincanına biraz daha viski koydu. "Peki, senin yarın ne kadar?"

"Seni ilgilendirmez."

Henry, buz gibi gözlerini kısarak kardeşine baktı. "Ben de la-

86

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

87

net bir ressam olabilirdim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Eski, üzücü olabilirdim şarkısı. İşte başlıyor. Willie, isteksizce başını salladı.

"Yeteneğim vardı, küçük kardeşim. Epey yeteneğim," "Evet, Henry. Biliyorum." Willie için çekti. "İyiydın." "Çok iyi. İyiden de iyi. Gerçek bir yeteneğim vardı." Wil-lie'nin stüdyosuna bir kez daha göz gezdirdi. Viskiye kafasına dikti. "Siktir, o boku gözlerim kapalı yapabilirdim."

Notorious B.I.G.'in CD'si tekrar modunda kalmıştı ve aynı lanet rap şarkısı "Birileri Ölmeli", tekrar, tekrar ve tekrar çalıp duruyordu.

"Şanslı olan hep sendin, küçük kardeşim." Willie, Henry'nin para istemesini beklemekten bıkararak ayağa kalktı. Buraya gelme nedeninin para olduğunu biliyordu. Henry, isteyecek bir şeyi olmadıkça asla gelmezdi. "Burada pek fazla param yok," dedi Willie sabırsızca. " V e kazandığımı çoğunu da anneme veriyorum."

"Evet. Bunu biliyorum." Hüzün, Henry'nin dudaklarındaki öfkeyi sildi. "Bunun için gelmedim."

"Bunun için gelmedin mi? O zaman neden geldin?" Henry ellerine bakarak bir yaranın kabuğunu kaldırdı. "Sadece para için geldiğimi mi düşünüyorsun?"

"Bana sadece aklında ne olduğunu söyle, Henry, olur mu?" Viski, Henry'nin fincanının kenarlarından dökülüyordu, elleri titremeye başlamıştı. "Şu arkadaşından gerçekten çok hoşlandığımı biliyorsun. Biliyorsun, değil mi?" "Kimden? Yani... Elena'dan mı?"

Henry başını salladı ve viskinin geri kalanını da fincanına boşalttı.

Tanrım. Henry, Elena'ya ilgi mi duyuyordu? Elbette Henry,

Elena'yı yıllardır, Güney Bronx'taki çocukluklarından beri tanıyordu. Ama romantizm? Dalga mı geçiyordu? Willie, uzunca bir süre ağabeyine baktı: kahverengi teni, uyuşturucu bağımlılığı yüzünden solgun, gözleri kan çanağı, elmacık kemikleri çok ince suratında adeta iki kamçı yarasıydı. Ama şimdi, o sokaklarda edildiği meydan okuma havasının ardında korkulu bir bakış vardı ve bu da Willie'nin kalbini parçalıyordu. "Evet. O da seni sever, Henry." Elena'dan yaşıyormuşcasına bahsetmek acı vericiydi. Durdu, derin bir nefes aldı. "Ne olduğunu biliyor musun?"

"Ondan çok hoşlanıyorum, adamım, ve-"

"Bunu zaten söyledin." Willie, tekrar sabrını kaybetmeye başlamıştı. "Sana, Elena'ya ne olduğunu biliyor musun diye sordum. Onun... öldüğünü?"

"Evet." Henry'nin vücudu titredi. "Bunu biliyorum."

"Nerden? Nerden biliyorsun?"

"Ben de okuma yazma biliyorum," dedi Henry.

Willie içini çekti. "Peki nedir? Elena'ya ne olmuş?"

Ama Henry içine kapanmış, içinden gelen bir sesi dinliyor gibi gözlerini sabitlemişti.

"Henry, ne oldu?"

Henry, elindeki boş kahve fincanına baktı. "Başka viskin var mı?"

"Hayır." Willie, boş şişeyi kardeşinin elinden alarak metal çöp kutusuna fırlattı. Kırılan camın çıkarttığı ses, atonal bir müziği andırıyordu.

Henry ayağa fırlayarak, kemikli gövdesini Willie'ninkine yapıştırdı. Öfkesiyle artan gücü yüzünden alındaki damarlar patlayacak gibiydi.

"Gevşe biraz, Henry. Sakin ol."

88

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

89

"Sakin mi?" Henry'nin gözleri, siyah graniti andırıyordu.

Willie, kardeşinin elinden kurtuldu. "Tanrım, Henry. Senin neyin var?"

Henry, ona baktı ve sonra olduğu yere çöktü. "Afedersin." Başını, sonra da kollarını ve bacaklarını sallarken öfkesi, hızla sönüyordu. "Maksadım bu değildi. Sadece..." Gözlerinde yaşlar vardı.

"Ah, lanet olsun, Henry. Sen de kusura bakma."

Henry, onu iterek kapıya doğru ilerlemeye çalıştı.

"Bekle." Willie, yatak odasına gitti ve elinde cüzdaniyla döndü. "Bütün param otuz altı dolar." Paraları, kardeşinin lekeli ellerine koydu.

"Kuryelik işinden beni çıkarttılar. Ama yakında başka bir işe, başka bir kuryelik işine gireceğim. Sana borcumu ödeyeceğim."

"Elbette ödeyeceksin."

"Ben bir şey yapmadım, Will."

"Yaptığını kim söyledi?"

"Ama... söyleyebilirler."

Willie, kardeşinin gözlerine, büyümüş gözbebeklerine, kan çanağı beyazlarına baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Kardeşi zorlukla yutkundu. "Hiçbir şeyden." Elleri tekrar titremeye başlamıştı.

"Lanet olsun, Henry. Sorun ne?"

Ama. Henry artık o kadar kötü titriyordu ki konuşamadı. Willie, ağabeyine sarıldı. Bütün gücü tükenmişti; kucağındaki Henry, düşmeye hazır kurumuş bir dal gibiydi. Willie, titremeleri yatışana dek ona sarıldı.

"Ben... iyiyim," dedi Henry onu iterek.

"Hey, bir dakika bekle." Willie, şifoniyerinin bir çekmecesini açtı ve bir çift yün çorap çıkarttı.

"Bunları giyin. Bugün hava soğuk."

Henry ayakkabılarını çıkarttı ve sanki yumuşak yün ayaklarını acıtacakmış gibi çorapları dikkatle giydi. Willie, kardeşinin kızarmış ve şişmiş ayaklarına baktı. Gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. "Bir ceketin, bir montun yok mu?"

"Kaybettim," dedi Henry gözlerini kaçırarak.

Willie, bir askıdan eski, mavi bir parka kaptı ve Henry'nin omuzlarına koydu. "Hey. Gelecek ay havalar ısınacak," dedi gülümsemeye çalışarak.

Ama Henry gittikten sonra Willie, yeni resminde ne yaptıysa, lanet müziği kaç kere değiştirdiyse de hiçbir işe yaramadı.

Ölüm Ressamı

91

8

Cinayet masası dedektifi Floyd Brown Jr. tam üç saat gecikmeyle akşam yemeğine oturmak üzereydi ki telefon çaldı. Karısı Vonette telefona cevap verdi ve ahizenin üzerine elini kapatıp "Mead," diye fısıldadı.

Floyd çatalını düşürdü. Mead, akşam yemeğini üç saat gecikmeli yemesine neden olan Central Park Tetikçisi'nin tutuklanmasıyla ilgili son bilgileri vermek üzere arıyor olmalıydı. Floyd, Mead'in suçlamaları kanıtlamayacaklarından endişelendiğini tahmin ediyordu; bu kaçık, son altı ayda Central Park'ta beş kişiyi vurmuştu, ama kurbanlardan hiçbiri katili tarif edecek kadar uzun yaşamamıştı. Floyd, buna rağmen endişeli değildi. Bu öğleden sonra psikopatla üç saat geçirmişti. Adamın itiraf etmeye ihtiyacı vardı ve Floyd, adamın acı çeken ruhunun yükünden kurtulması için orada hazır bekliyordu. Artık, iki aydan beri gece gündüz çalışmasının ödülü olan tatile hak kazanmıştı.

"Brown..." Mead'in konuşması, arkadan gelen bir sürü ses ve birisinin bağırarak sorduğu bir soruyla kesilmişti. "Kusura bakma. Bugün iyi iş çıkarttın. Her zamankinden de iyi olduğunu duydum."

"Teşekkürler." Floyd bekledi.- Ama Mead'den ses çıkmıyordu. "Bu seferkinden eminim," dedi sonunda.

"Hu? Ah, evet. Afedersin. Slattey, gözümün içine bir şey sokmuş gösteriyor da."

Brown tekrar bekledi. Bifteği ve fırında patatesi soğuyordu. "Tetikçiyle ilgili ihtiyacınız olan başka bir şey mi var, efendim?"

"Tetikçi mi? Hayır. Bak, tetikçi için aramıyorum. Elbette seni tebrik etmek istedim, iyi bir iş çıkarttın, ama sen bunu zaten biliyorsun." Mead içini çekti.

Brown'ın Mead için neredeyse üzüldüğü anlar oluyordu. Cinayet masası şefini tedirgin ettiğinin farkındaydı. Bunun bir nedeni, Mead'in, bugünlerde Brown gibi siyah bir polisin nasıl bir politik nüfuzu olabileceğinden emin olamamasıydı. Diğer bir neden ise Brown'm, yeni şefinin tercihleriyle ilgili şüphelerini gizlemeyen eski ve tecrübeli bir polis olmasıydı. Brown, Mead gibi adamların çok tecrübe edinmeden basamakları bu kadar hızlı çıkmalarından nefret ediyordu.

"Kıçını kaldırıp buraya gelmelisin. Park ve Yetmiş Sekiz. Numara -lanet olsun- buranın numarası ne? Slattey! Buranın lanet adresi ne?"

"Şimdi mi?" diye sordu Brown.

"Hay sığ... evet. Şimdi. Teknik ekip burayı mahvetmeden önce senin gelip cinayet mahallini görmeni istiyorum. Küvette bir cesedimiz var. Kaza olabilir, ama adli tıp, işini yapmak isteyecektir. Bu nedenle sana mümkün olduğunca çabuk ihtiyacım var."

Floyd Brown, ikinci kez ısıtılmış ve yine soğuyan yemeğine baktı. Yemeği defalarca mikrodalgada ısıtmanın insanı kanser yapıp yapmayacağını merak etti. Fincanını yanağına dayamış duvara bakan ve muhtemelen yirmi yedi yalnız yıl boyunca neden bir polisle evli kaldığını düşünen Vonette'e baktı. Çok güzel kadın, diye düşündü Floyd ve ellinci doğum gününe sadece bir ay kalmıştı.

Floyd, bu gece evde kalıp sevgi ve şefkat göstererek açığı ka-

92

Jonathan Santlofer

patmak istemişti ama... Saatine baktı. "Sanırım yarım saat içinde orada olabilirim."

Vonette ona baktı, içini çekti ve tekrar başını çevirdi.

Randy Mead, Brown başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı. Tanrının cezası psikopat tetikçinin New York'taki herkesi çılgına çevirdiği sıcak aylardan ve Polis Ş e f i Tapell'in soluğunu ensesinde hissetmesinden sonra bir de kendi adamlarının saçmalıklarını çekemeyecekti. Şimdi de bu adam çıkmıştı; kendi küvetinde ölü yatıyordu ve bu, hiç de kazaya benzemiyordu. Oturma odasına geçti ve parmak izi alan teknik ekipten bir polise bağırdı. Odada birçok sanat eseri vardı. Mead, güneşli bir manzara resmi gördü ve böyle şık bir yerde, Monet imzasının gerçek olması gerektiğini düşündü. Dedektiflerinin, adamın sigorta kayıtlarını inceleyerek değerli bir şeyin çalınmadığından emin olmaları için bir not aldı. Bu, cinayet nedeni olabilirdi, eğer cinayetse. Kim kendi lanet küvetinde boğulurdu ki? Hem bir intihar notu da yoktu. Bu da yetmezmiş gibi küvetin çevresi, sanki adam epey tepinmiş gibi sırlıslıklamdı.

Ayrıca adam tanınmış, zengin bir sosyetti.

Tanrım. Buna hiç de ihtiyacı yoktu.

Mead, işi için sırada bekleyen insanlar olduğunu ve Emniyet Amirinin, bu görev için muhtemelen siyah birini tercih ettiğini biliyordu. Floyd Brown'a karşı daha nazik olması gerektiğini düşündü, derin bir nefes aldı ve zengin herifin ölümünün garip bir kaza olmasını umut etti.

"Hey, Mead. Şunlara bir bak." Olay mahalli polislerinden iri ve kel olanı, iç karartıcı oturma odasına doğru yürüyordu. Plastik eldivenli ellerinden sarkan geniş, yumuşak siyah bir deri parçası tutuyordu: göz, burun ve ağız için delikler açılmış, kaba dikişli bir maske.

"Bunu nereden buldun?"

"Şifoniyerin alt çekmecesinden."

"Başka bir şey var mı?"

"Bazı porno dergileri bulduk, hâlâ da arıyoruz. Bu adam sert takılmak istemiş, ama işler her zamankinden biraz daha sert gitmiş olabilir mi, ne dersiniz?"

Bu zengin herifin bir tür sado-mazoist manyak olduğu düşüncesi Mead'in gülümsemesine neden oldu. "McKnight!"

İri, kel polis toparlandı. Mead, torbalanmış deri maskeyi işaret etti. "Bu bilgiyi saklı tut, tamam mı? Basma bir şey söylenmeyecek. Sızıntı olmasın. Anladın mı?"

"Evet. Elbette, Şef." McKnight omuzlarını silkti.

Mead, McKnight'm elinden siyah kalem alarak plastik torbanın üzerine büyük harflerle kurbanın adını yazdı: W I L L A M MASON PRUITT.

Annesi öldüğünde ağlamış mıydı? Kate, bunu neden hatırla-yamıyordu? O güne ait diğer bütün hatıralar, sanki tenine asitle kazınmıştı: sınıfa gelen Rahibe Margaret; Kate'in, gri-yeşil koridorlarda çınlayan ayakkabılarındaki metal plaka sesi; rahibenin çatık kaşları -metal plakalar yasaktı- yaşlı kadının yüzündeki ifadenin acımayla gevşemesi; onu eve götürmek için bekleyen taksi; kapıda durmuş babasının kül rengi yüzünden sadece bir ton koyu olan gri takım elbisesi. Ve elbette, yemek yapıp, evi temizleyen, McKinnon'ların evini işgal eden akrabaları karşılamak için hazırlık yapan Patty Hala. Annesi öleli daha birkaç saat olmuştu, ama ev daha şimdiden Pinesol marka temizleyici ve lahana kokuyordu.

Ama ağlamış mıydı?

"Kate, orada mısın? Yani, ne de olsa kız senin için gerçek bir evlat gibiydi. Üzgün olman, ağlaman çok normal."

"Evet, elbette, Patty Hala. Bunu biliyorum," dedi Kate, yaşadığı ana geri dönerek. Babasının kız kardeşini Forest Hills'deki dairesinde, çiçekli duvar kağıdıyla kaplı oturma odasında, plastik yüzlü kanepenin kolunda dengede durmaya çalışırken hayal etti. Ama sonra, başını kaldırdı ve masanın üzerinde, Elena'nın gözkapaklarının boyandığı lanet fotoğrafı gördü. Fotoğrafı Tapell'e göstermeyi planlamıştı ve gösterecekti de, ama Tapell'in ona bir kez daha evine gidip hislerini de yanında götürmesini söylemesini dinlemek istemiyordu. Daha fazla şey öğrenmeliydi.

"Neden biraz mola vermiyorsun, Kate? Atla, Queens'e gel. Richie'nii} çok sevdiği acı biberli yemeğimden de yaparım."

"Çok tatlısın, Patty Hala. En kısa sürede gelmeye çalışacağız," dedi Kate, ama artık kadını dinlemiyordu. Gazetenin şehir haberleri bölümünde bir başlık gözüne takılmıştı. "Sosyetik Finan-sör Olü Bulundu."

"Patty Hala," dedi Kate, Times\ daha da yakınlaştıracak. "Şimdi kapatmam gerekiyor. Ama seni sonra ararım. Ve teşekkürler."

Kate, Bili Pruitt'in ölümüyle ilgili yazıyı gözden geçirdi. Yazıda, Pruitt'in Bir Gelecekleri Olsun derneğiyle ilişkisi, birçok kulüp üyeliği (Yale, Century), Çağdaş Sanat Müzesi'nin yönetim kurulu başkanı olduğu ve küvetinde ölü bulunduğu yazıyordu. Küvetinde mi? Kalp krizi mi geçirmiş?

Hemen Richard'ı aradı. Bunu biliyor muydu? Telefonun çalışını dinleyip beklerken mutfak tezgahına tırnaklarıyla vuruyordu. Richard mahkemede idi. Wall Street şirketi, son zamanlarda çok fazla vaktini alıyordu; ortaklar birbirini dava etmişlerdi. Richard, bu davanın adına Hırs - Hırs'a karşı diyordu.

Kate, yazıdaki detayları okumak için gazeteyi tekrar eline aldığı anda dahili telefon sistemi çaldı. Genç kapıcı Ryan, ona bir paket geldiğini söyledi. Hevesle, paketi yukarı getirmeyi teklif etti.

Ryan'ın gözleri, Kate'in omuzlarını adeta okşuyordu. Kate, havlu bornozunu daha da sıkılaştırdı.

Gelen, adının büyük harflerle yazılmış olduğu, gönderenin adresinin bulunmadığı sıradan bir dosyaydı.

96

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

97

Dosyanın içinde, standart bir kartpostal boyutunda, karmakarışık desenlerin bir araya yapıştırıldığı bir tür mozaik desen vardı. B i r ressamın sergi davetiyesi mi? Kate, kartpostalın arkasını çevirdi. Hiçbir şey yoktu. Eğer bu bir davetiyeysen, gerçekten de gizemliydi. Elini yüzeyin üzerinde gezdirdi ve kesik uçları hissetti. El yapımıydı. Özellikle kendisi için mi?

Mezuniyet fotoğrafı aklına gelince Kate'in sinir uçları titredi. Bir bağlantı olabilir miydi? Bu, neden ona gönderilmişti? Kartı elinden attı, dönerek yere düşüşünü seyretti ve sonra, Flaman tablolarını incelemekte kullandığı büyüteçle birlikte yeniden eline aldı. Kartın, bir fotoğrafın küçük küçük kesilmiş parçalarının bir araya getirilerek yapılmış bir kolaj olduğu kesindi.

Büyüteçle on dakika inceledikten sonra, Kate bunun bir tabloya ait olduğundan emin oldu: fark ettiği haç, altın varak ve bir göğüsün parçalarından yola çıkarak, Meryem'e ait bir tablo olabilir.

Emin olması için kendisine yardım edebilecek kişiyi nerede bulacağını çok iyi biliyordu.

Taksidi yol alırken Kate'in kalbi çok hızlı atıyordu. Birileri ona bir şeyler gönderiyordu, ama neden?

Kate, kolajı, zarfa geri koyup (keşke her yerini parmak izine bulamasaydı, ama artık çok geçti) Yetmiş Beşinci Cadde'deki Madison'un hemen dışındaki zarif tuğla binaya girdi. Küçük, bronz plakayı okumasına gerek yoktu. Üzerinde ne yazdığını biliyordu: Delano-Sharfstein Galerisi - b i r güzellik vahası, güvenilir hisse senedi değerindeki tabloların ve üst sınırdaki sanat objelerinin dünyası.

Koyu renk ahşap mobilyalar ve Doğu haklarıyla, Delano-Sharfstein, özel küçük bir müzeyi andırıyordu. Tek fark, buradaki her şey satılıktı. Zengin insanlara istedikleri şeye sahip olma olanağı sunuyordu.

Öğrenciyken Kate buraya düzenli aralıklarla uğramayı adet edinmişti. Üçüncü veya dördüncü ziyaretinde, ufak tefek, tıknaz ve muhteşem gagamsı bir burunla bölünmüş olmasına rağmen özenle yontulmuşcasına güzel yüzlü bir adam tarafından oldukça nazik bir şekilde karşılanmıştı. Adam, on altıncı yüzyıla ait bir tabloyu inceliyormuş gibi yapan Kate'in yanında bir süre durarak onu gözlemişti.

"Olağanüstü, değil mi?"

"Kesinlikle," demişti Kate, adamın zarif, üç parçalı takımını fark ederek.

"Son birkaç aydır buraya gelmekte olduğunuzu fark ettim." Adamın konuşması kültürlü fakat üzerinde çalışılmıştı. Kendisi de üzerinde çalışılmış bir konuşma biçimine sahip olan Kate, bunu fark etmişti. Adam, küçük, bakımlı elini uzatmıştı. "Mer-ton Sharfstein."

"Ah," demişti Kate. "Burası sizin galeriniz. Memnun oldum."

Hepsi bu kadardı. Kate, bir sanat tarihi öğrencisi olduğunu söylemiş ve sadece birinci kat değil, yalnızca önemli müşterilere ayrılan ikinci kat da dahil olmak üzere özel bir tura çıkarılmış ve müzeler dışında hiçbir yerde bulamayacağını sandığı üstün bir sanat koleksiyonuyla tanışmıştı. Kate, galerinin bir müdavimi haline gelmiş ve Merto ona gösterdiği özen karşılıksız kalmamıştı. Kate, yıllar sonra Richard'la evlendiğinde onu Delano-Sharfstein'a getirmiş ve Richard daha çok Çağdaş eserlerle ilgilenmesine rağmen, Merto, onu "tarihi" olmayan bir koleksiyonun, -nasıl demişti?- "sizin zevkinizdeki bir adam için yeterince önemli sayılmaz, Bay Rothstein." diyerek ikna etmişti. Ah, evet. Merto, işinde iyiydi. Richard, bir "tarih" parçası için birkaç yüz bin doları gözden çıkartmaya hazırdı.

98

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

99

"Joel. Nasılsın?"

"Çok iyiyim, teşekkür ederim, Bayan Rothstein." Bu, büyük maun masanın arkasındaki (burada, beyaz tezgahlar yoktu) genç, yakışıklı adam tarafından neredeyse bir fısıltı halinde söylenmişti. "Bay Sharfstein, sizi ikinci katta bekliyor."

Kate, büyük mermer şömineleri, işlemeli zemini, dekoratif kartonpiyer tavanları olan halka açık sergi alanını geçti; buradaki her şey insanın kulağına tek bir şey fısıldıyordu: Para. Para. Para. Galerinin döner merdiveni, geçen yılın sanatçısı seçilen ve annesinin çok sevdiği Loretta Young'a ayrılmıştı.

"Bir fincan çay, kahve?" diye teklif etti, Joel'den de hoş başka bir genç adam. Sanki yan odada bir bebek uyuyor gibi fısıltıyla konuşuyordu. Kate, bekleme odalarından, Goya'nın gravürlerinin sergilendiği süite geçerek oturdu.

"Merto'nun işi uzun sürecek mi?"

"Sadece birkaç dakika daha," diye fısıldadı genç adam. "Bir müşterisi var."

Kate, bir Goya'yı dikkatle inceledi. Yakından, resim hiçbir şeye benzemiyordu, sadece karanlık ve gizemli, siyah ve gri mürekkep tabakası görünüyordu.

Asistan, biraz geri çekilmesini önerdi. Kate, geri çekildi ve resimdeki imge, birden görünür oldu: bir boğayı öldüren bir matador.

"Görmek için fazla yakındınız," dedi genç adam.

iyi tespit.

Kate, tekrar yaklaşarak, gizemli grileri inceledi, uzaklaştığında Merto'nun kapısı hızla açıldı ve sanat simsarı, yanında daracık deri bir pantolon ve önü göğsüne kadar açık, lezar desenli ipek bir gömlek giyen genç bir adam ile birlikte dışarı çıktı.

"Kate Rothstein. Bay Strike."

"Strike, adamım. Sadece Strike." Gümrah siyah saçlı kafasını kaldırarak Kate'e baktı.

"Ah, ünlü müzisyen. Pogo Dansçısı şarkınızı seviyorum." Kate parmaklarını şıklatarak en iyi Joan Jett sesini çıkarttı: "Tekmele beni, yumrukla beni, beni öldüresiye sev, ooh, pogo dansçısın..."

Merto, ağzı açık Kate'e bakakalmıştı.

"Müzisyen, o sadece bir etiket, tatlım." Strike, dövmelele dolu kolunu Kate'in omzuna attı ve rimelli kirpikleriyle göz kırptı. "Ben, geri kalan herkes için lanet bir rock yıldızıyım."

"Bay Strike'm, pardon, sadece Strike'm, çok incelmış bir estetik zevki var. Eski ustalardan üç çizim seçti, bir Rubens ve iki de Dürer."

"Onu bilmem, tatlım. Ama lanet şeyler beni ciddi etkilediler. Bu, fena halde doğru."

"Evet." Merto, gülümsemeyi başardı, ama bir dakika sonra her zamanki zarafetiyle Strike'dan kurtulmuştu ki püfledi.

"Tanrım. İnsan bugünlerde nasıl da ayak takımıyla uğraşmak zorunda kalıyor."

"Strike sana ne bıraktı? Bir milyon mu, iki milyon mu? Ve ben sana acıyacağım, öyle mi? Korkarım hayır, tatlım" Kate, Merto'nun yanağını öptü. Güldü ve sonra ciddileşti. "Merto, sana bir şey göstermek istiyorum." Kolajı, titreyen ellerle zarftan çıkarttı. "Eldivenlerini giyer misin? Lütfen." Kendi parmak izleri için çok geç olabiliirdi, ama neden daha fazla kirlensin ki? Resme bir daha bakan Kate'in cesareti kırılmıştı.

Merto, hassas ellerine beyaz pamuklu, resim incelemek için yapılmış eldivenlerini geçirdi. Kate, ona kendi büyütecini uzat-

ti. Merto, gözü bir tenis topu kadar büyümüş bir halde camın arkasından baktı. "Bir figür olabilir, bir çocuk... Bekle. Bir fikrim var."

Birkaç dakika sonra, Merto'nun yakışıklı asistanlarından biri kolajı, galerinin bilgisayarlarından birinde tıyordu. Ekrandaki görüntü, orijinalinin dört katı büyüklü günde ydi. Merto, dudaklarına dokundu, sonra resmin parçalarını teker teker işaret etti. "Hepsini büyütüp çıktı al."

On beş dakika sonra, asistan bir düzine küçük parçayı büyütmeyle kalmamış, Kate ve Merto'nun istekleri doğrultusunda yap boz parçaları gibi kesmişti de. Kate, parçaları Merto'nun masasının üzerinde evirip çevirerek, birbirine uyan parçaları yan yana koyarak bir resmin üçte birini ortaya çıkartmıştı: bir çocuğun kafası, bir göğüs ve bir kol, kraliyet mavisini bir elbisenin bir bölümü: bir Meryem ve İsa.

"Sanat tarihi mezuniyet sınavı gibi. Parçalara bakarak resmin ismini söyleyin." Kate, bir parçayı daha yerine koydu. "Boyama tarzına bakarak kesinlikle ortaçağa ait olmadığını söyleyebilirim, ama... Rönesans da değil. Sen ne düşünüyorsun, Merto?"

Merto gülümsedi. "Cin gibisin, hayatım. Katılıyorum. On dördüncü yüzyıl civarı. Kesinlikle İtalyan."

"New York'ta bunların koleksiyonunu yapan kim var?"

"Şey, ciddi bir şekilde olmasa da, akla kocan geliyor."

"Senin sayende sadece bir iki parça. Zaten fiyatlar çok arttığından ben bu tarz tablolar almıyorum. Başka kim?"

Merto, dudağına buruşturdu. "Senin Çağdaş Sanat başkanı, B a y V V i l l i a m Mason Pruitt altı ay kadar önce bir parçayla ilgilendiğini belirtmişti, ama fiyatını duyunca vazgeçti."

"Bili Pruitt mi?"

"Adam tam anlamıyla bir cimri veya cimriydi. Beni affet. Haberim daha yeni duydum. Ama bir Rubens suluboyasını benden yarı fiyatına almaya çalıştı; kendisi çok önemli birisi ya. Ona başka yerlere bakmasını söyledim."

"Aklına başka biri geliyor mu?"

"Birkaç kişi, ama dosyalarımı kontrol etmem gerekiyor. New York'ta bu tür çalışmalar satan birkaç galeri var, birkaç tane de Avrupa'da. Bunların hepsine birden saygın denemez -doğal olarak. Senin de bildiğin gibi çalıntı eserler, oldukça kârlı bir iş kolu ve..." Merto, birden sustu ve resmin kesik parçalarına baktı. "Bir dakika bekle." Cin gibi gözleri kısıldı ve dahili telefon sistemine basarken gaga burnu seğırdi. "Joel. Çalıntı sanat eserleriyle ilgili en son listeleri görmem gerekiyor. Hayır, son altı ay olsun. Ve hemen, lütfen."

"Merto, ne oldu?" Onun heyecanı Kate'e de bulaşmıştı.

"Her ay güncellemeler alıyoruz," dedi Merto, aradığı şeyi bulana kadar çalıntı eser raporlarını gösteren sayfaları karıştırarak. Açtığı sayfayı, Kate'in bitmemiş yap bozunun yanına koydu.

Bir sayfalık rapor, bir Meryem ve İsa tablosunun renkli bir fotokopisini ve aşağıdaki paragrafı gösteriyordu:

İtalyan. 14. yüzyıl. Siena.

Ahşap zemin üzerine suluboya.

Asciano, İtalya'daki bir kilise koleksiyonunun parçası olan bu ikona, 11 Mart tarihinde kaybolmuştur.

Eser, Duccio ekolüne ait olup, ustanın kendisi tarafından yapılmış olma ihtimali yüksektir.

Yaklaşık değer: üç-altı milyon dolar arası.

Sanat simsarları, altın varak arka plandaki tanımlayıcı gölgelemelere dikkat etmeli.

Jonathan Santlofer

Kate, bir resimden diğerine baktı, büyütecini gözüne kaldırdı ve her ikisinde de aynı gölgelemeleri fark etti. "Merto, sen bir dahisin!" Çalıntı eser raporunu, büyütülmüş parçaları ve orijinal kolajı zarfın içine koydu. "Bunlara ihtiyacım var."

Merto'nun kartal gözleri kısıldı. "Bütün bunlar ne demek oluyor, Kate?"

"Cevabı bulduğum zaman," dedi Kate, "ilk öğrenen sen olacaksın."

Koyu renkli takımlar. Siyah elbiseler. Herkes, duruma uygun ciddiyetteydi. Anlaşılan Bili Pruitt'i tanımayan rahip, adamın 'iyi işleriyle' ilgili boş övgülerde bulunuyordu. "Merhum hakkında bir şey söylemek isteyen var mı?" diye sorulunca kimse gönüllü olmadı. Kate, sadece o rahatsız edici sessizliği bozmak için neredeyse bir şeyler söyleyecekti. Ama ne?

Upper East Side kilisesindeki kalabalığı inceledi; Çağdaş Sanat Müzesi'nin ve Bir Gelecekleri Olsun derneğinin çalışanları, birkaç ünlü Cumhuriyetçi politikacı, New York'un birkaç üst düzey yöneticisi, yakında işinden ayrılacak olan Çağdaş Sanat'ın müdürü Amy Schvvartz, onun her iki yanında, durgun suratla-rıyla küratörler Schuyler Mills (gerçi, Mills yakasındaki kırmızı karanfil ile uygunsuz bir kutlama havasındaydı) ve Raphael Perez. Y a n taraftaki sırada, Kate'in arkadaşı ve dernek yararına verilecek yemekte Kate'le birlikte ev sahipliği yapacak olan Blair, rahibin uydurduğu takdir dolu her söze gözlerini deviriyordu.

insanlar saatlerine bakıp durduğu, sıkıntıyla yerlerinde kıpırdadığı, hatta bir adam cep telefonunda fısıldayarak konuştuğu halde makul bir cenaze töreni olmuştu.

Richard, 'ikiyüzlü' davranamayacağını söyleyerek gelmeyi reddetmişti. Diğerlerinin, ikiyüzlülükle ilgili bir sorunu yoktu.

104

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

105

Sosyetenin saygıdeğer bir siması olan Pruitt'in annesi bile dantel mendiline esneyip durmuştu. Yirmi uzun dakika sonra, cenazeye katılan grup Upper Madison Caddesi'nin öğleden sonra güneşine çıkmıştı. Blair, Kate'e yaslandı ve fısıldadı, "Hayatım, eğer aniden ölüp gidersem, lütfen, hakkımda hayır işlerinden başka bir şey, herhangi bir şey söyle."

"Olimpik alışverişçi veya... harika öğle yemeği yiyen nasıl?" "Kaltak," dedi Blair gülerek. Sonra ekledi: "Kate, yemek için her şeyi gözden geçirdin mi?"

Kate, parmaklarıyla saymaya başladı. "Çiçekçi. Yemek şirketi. Halkla ilişkiler. Kontrol edildi."

"Harika." Kate'in yanaklarını havadan öptü. "Michael Kors'a gidiyorum. Galada giyeceğim elbisenin son provası var. Seninki-ni kim yapıyor?"

"Ah..." Kate bunu düşünmemişti bile. "Yeterince sık olmasa bile, sanırım Richard."

Blair'in kahkahası, şoförü BMW'nin kapısını kapatınca aniden kesildi.

Bayan Pruitt, elini Kate'in koluna koydu. "Bili için gelmiş olman ne kadar hoş, hayatım." Kaskatı saçları verniklenmiş gibi parlıyordu.

Kate, ufak bir suçluluk duygusu hissetti. Sadece zorunluluk yüzünden gelmişti. "Evet," dedi. "Bili, her zaman ..."

Yaşlı kadın, Kate'in cümlesini tamamlamasını bekledi.

"... güzel giyinirdi," dedi Kate sonunda.

Yaşlı kadın başını salladı ve sonra içini çekti. "Bir içki içer misin? Hemen köşede oturuyorum."

Kate teklifi reddedemedi.

Winnie Armstrong-Pruitt-Eckstein, ancak İmparatoriçe Jo-sephine'in bu kadar yakışabileceği Empire kanepesine yerleşti.

Park Avenue'daki daire, son zamanlarda yaşlı, vakur zenginler arasında moda olan Yerel kilise tarzında dekore edilmişti adeta: Manhattan'm ortasında bir ingiliz malikanesi, simli ipekliler ve rengarenk baskılı kumaşlar, eski İran halıları, üzerinde bir buket kır çiçeği olan büyük bir piyano ve sadece köpeklerin olduğu tablolarla dolu bir duvar.

Hizmetçi, ikisinin ortasına bir tepsi yerleştirdi ve dekoratif bir karıştırıcıdan iki martini doldurdu.

"Şerefe." Winnie, mavi far altında parlayan gözleriyle kadehini Kate'e uzattı.

Kadeh tokuşturmak ve Winnie'nin davranışları duruma pek uygun değildi. Kadın, Kate'e her zaman eski zaman artistlerini özellikle de Hitchcock'un Kuzey, Kuzeybatı filminde (Kate'in en sevdiği eski filmlerden biri) Cary Grant'in annesini oynayan prenses/şov kızı karışımı aktristi hatırlatmıştı. Kadının, Bili gibi bir oğlu olmasıysa tam bir muammaydı.

"O harika kocan nasıl?" diye sordu Winnie. "Fazla çalışıyor. Ama iyi."

Winnie'nin sesi, gizli bir şey söyleyecekmış gibi kısıldı. "Bilmem, bilir misin, annem her zaman en iyi kocaların Musevi'lerden çıktığını söylerdi." Kate'e göz kırptı. "Bill'in babası Foster Pruitt'le sonsuza kadar evli kalacağımı düşünüyordum, ama öldüğünde ve dürüst olmak gerekirse," Kate'e doğru eğildi, "bana pek de bir ş e y bırakmadı. B a y Eckstein'la para için evlendiğimden değil. Tanrı korusun!" Elini göğsüne koydu. "Larry Eckstein, dünyadaki en iyi adamdı!"

Dramatik bir şekilde içini çekti. "Ah, o adamı ne çok özleyorum." Gözleri buğulandı. Yandaki masadan küçük bir çingirak aldı ve kuvvetlice çaldı. "Bir içki daha?"

106

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

107

Birkaç dakika sonra hizmetçi her ikisinin de içkilerini tazelemişti.

"Larry'le evlendiğimde buna açıkça tek karşı çıkan oğlum olmuştu."

"Bazı insanlar değişiklikleri kolay kabullenemez," dedi Kate diplomatça.

"Saçma. Oğlum, kendini beğenmişin tekiydi. Evliliğim yüzünden korkunç bir kavga etmiştik."

Başını salladı. "Ama Larry'nin ölümünden sonra birbirimize biraz yaklaştık. Sanırım, William kendisini biraz suçlu hissediyor." Bayan Armstrong-Pruitt-Eckstein dudaklarını büzdü. "Ah, Tanrım, ondan sanki hâlâ hayattaymış gibi bahsediyorum."

"Evet, aramızdan ayrıldığına inanmak zor. Onu..." Kelimeyi söylemek Kate'e çok zor geldi.

"Özleyeceğiz."

Winnie, kaşını şüpheyle kaldırdı.

Zavallı Bili. Kendi annesi bile onu sevmiyordu. Kate, söyleyecek bir şeyler bulmak için etrafına baktı, köpek portrelerinin asılı olduğu duvarı gördü. "Oğlunuzun sanat zevkini paylaştığınız belli."

"Ah, hayır. Zevklerimiz tamamen farklıydı, hayatım. Elbette, onun Empresyonist tablolarına bayılıyorum. K i m bayılmaz ki? A m a o dini tablolar, şey... onlar benim için biraz f a z l a Katolik." ikinci martinisini bitirdi. "Burada bir tane var. B i l i bana bırakmıştı."

"Bir Ortaçağ tablosu mu?" iki maritiniye rağmen Kate bir anda dikkat kesilmişti. "Görebilir miyim?"

Winnie, ahşap panelli bir kütüphaneyi araştırdı, ahşap üzerine boyanmış, ortalama bir kitap kapağından daha büyük olmayan, bir çarmıha germe sahnesini gösteren resmi buldu. Sanki geçen haftanın IV Efcz'ni verirmişcesine, kayıtsızlıkla Kate'e tabloyu uzattı.

Kate, bir an için hayal kırıklığına uğradı. Ama Winnie'nin ona kolajdaki Meryem ve İsa tablosunu vermesini gerçekten beklemiş miydi?

"Sanırım oldukça eski," dedi Winnie, ilgisiz bir şekilde omuzlarını silkerek.

Kate, çatlamış resme, kenarlardaki altın varaklardan geri kalanlara baktı. Richard, diye düşündü, bunun için adam öldürebilirdi -eğer orijinalse. Sonra, resmi daha yakından inceledi.

"Sence bir değeri var mı?" diye sordu Winnie.

"Söylemek zor," dedi Kate. "Bu benim uzmanlık alanım değil. Ama muhtemelen değerli. Bili, bunu size ne zaman verdi?"

"Ah, birkaç ay önce. Biraz garip bir durumdu. Onun için bu tabloya bakıp bakamayacağımı sordu. Sanki bir hayvan veya onun gibi bir şeymiş gibi."

"Size başka tablolar da verdi mi?"

"Bir iki tane harika köpek tablosu." Winnie gülümsedi, sonra durdu ve bir an düşündü. "Biliyor musun... ölmeden bir gün önce Bill'in dairesinde gördüğüm dini bir tablo daha vardı. Kütüphanesindeki çalışma masasının üzerinde, yarı paketlenmiş bir şekilde duruyordu. Şöyle bir baktım. Bir Meryem ve İsa." Winnie şaşırılmış bir şekilde başını çevirdi. "Şimdi düşününce..." Çalışma masasının üzerinden birkaç kağıt aldı ve parmağını bir sayfanın üzerinde gezdirdi. "Bir bakalım... Hayır. Meryem ve İsa burada yok. Bu, çok garip." Kağıdı Kate'e verdi. "Bill'in dairesindeki sanat eserlerinin listesi. Polis hazırladı. Oldukça da sinirdiler." Dudaklarını büzdü. "Herhangi bir şeyin eksik olup olmadığını öğrenmek için sigorta şirketini benim aramamı bekliyorlar. Yani, ne diyebilirim ki?"

"Bunu, yani Meryem ve İsa tablosunu gördüğünüze kesinlikle emin misiniz?"

;

108

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

109

"Kate, hayatım. Yaşlı olabilirim, ama bunak değilim." "Ah, özür dilerim. Onu kastetmemiştim."

Kate, listeyi gözden geçirdi ve sonra çantasındaki Meryem ve İsa tablosunun parçalarını çıkartarak " V V i n n i e ' n i n çalışma masasının üzerinde birleştirdi. "Buna benziyor muydu?"

"Tanrım." Winnie, başını bir o yana, bir bu yana salladı. "Y a -ni, ben bir uzman değilim, tatlım, ama bu, kesinlikle aynı görünüyor."

Kate biraz düşündü. "Bili, tabloyu satmış olabilir mi?" "Zannetmiyorum. Ölümünden sadece bir gün önce gördüm. Zamanı olmuş olamaz."

Enfes.

Gözleri, altın varaktaki hassas gölgelemelerde, suluboyadaki küçük çizgilerde, Meryem'in yarı kapalı gözlerindeki şefkatte dolaşüyor. O kadar güzel, o kadar esinleyici ki ressamın, inancı ve hürmeti için yaptığı tablodaki bütün o duyguya bakmaya korkuyor.

Bunu almakla doğru bir şey yapmıştı. Adam onu hak etmiyordu.

Tekrar düşünüyor, adamın ince, uzun bacaklarını kaldırdığı anı, yaşlı aptalın suyun içinde çırpınmasını tekrar yaşamaya çalışıyor. Güzel. Eğlenceli de. Ama en iyi yeri? Kurşun kalemini çelik masanın kenarında dolaştırıyor. Ah, evet, kuru temizleme faturasını bulması. Mükemmel dekor.

Yine de, sanki biraz fazla zorlamamış gibi geliyor.

Keşke, hatıra olarak bir şey alsaydı. Geniş alana, bir zamanlar bir pencere olan, ama şimdi eğri ve eski bir fotoğraf gibi nehri gösteren çerçeveye bakıyor.

İşte bu. Bir fotoğraf makinesi. Bir dahaki sefer, yanma bir Polaroid alacak.

Şimdi, kaim kitabı önüne koyup sayfaları karıştırıyor. Bir sonraki daha eğlenceli olmalı.

Hem önemli, hem de zevkli kılmanın bir yolu olmalı. Garip bir kovalamacaydı, zevk. Zevki hiç tatmış mıydı? Küçük bir çocukken, zevki yakalamak çok zordu: bir kedinin yanmış tüylerinin kokusu, bir muhabbet kuşunun, avucunda çarpan kalbi. Ama o zevkler tam değildi. İdrak edemiyorlar di.

Derken başı ağrımaya başlıyor. Eti acıyana kadar parmaklarıyla alnını ovuşturuyor, arkasına yaslanıyor, derin nefesler alıp veriyor. Anlık bir mola.

Eldivenlerini giyiyor, sayfaları dikkatle çeviriyor, olası bir tabloya bakıyor. Ama bütün o tüfekleri nereden bulacak? Hayır, uygun değil. En azından şimdilik.

İşte burada bir şey var. Sade. Dramatik. Canlı. Bunu beğeniyor. Ressamın da beğeneceğini düşünüyor. Belki biraz fazla canlı, fazla iyi. Ama gerçekten fark eder mi? Ne de olsa adam sadece bir piyon, küçük bir oyuncu.

Randevuyu almak ne kadar kolay olmuştu. İltifat. Özellikle ressamalarda her zaman işe yarardı. Aksan da hoş bir detaydı.

Ressamı, Hell's Kitchen'daki o küçük stüdyosunda tek başına, sıkıcı resimlerle çevrelenmiş düşünüyor, sandalyesini kaydırıyor, pürüklü duvara dokunuyor, parmakları girinti çıkıntılarda dolaşarak ve Kate'in, küçük koruyucu meleğinin, gazeteden kesilip üzerine kanat ve hale çizilmiş fotoğrafında duruyor.

Bütün bu bilgilerle onu çok mu zorluyor? Ona düşüneceği yeterince şey verdi zaten. Ne kadarını çözdü acaba? Ne kadarını anlıyor?

1) Hell's Kitchen (Cehennem Mutfağı) New York'ta 34. ve 59. Caddeler arasındaki canlı ve çok kültürü yaşantısıyla tanınan bölge.

110

Jonathan Santlofer

Eh, bu da onun işinin bir parçası. Bu kez bunu, Kate için o kadar da kolaylaştırmayacak.

Saatine bakıyor. Sıcak, içinde canlanan açlığı hissediyor.

Yakında.

"Nasılsınız?" diyor yüksek sesle, ağır Alman aksanı üzerinde çalışarak.

11

Ethan Stein, Hell's Kitchen'daki stüdyosunda girişin hemen yanında duran boya lekeli masanın üzerinde, hakkında çıkan yazıların kopyalarını düzenliyordu. Yazıları, daha büyük, daha etkili olması için okuyanın fark etmeyeceği kadar, yüzde on oranında büyütülmüştü. Birkaç yıl eskiye ait olmaları çok kötüydü.

Koleksiyoncu telefonda tam olarak ne demişti? Ethan'ın çalışmalarının "uzun süredir hayranı" olduğunu mu söylemişti? Ona benzer bir şeyler. Her neyse. Sözler, Ethan'ın kulaklarına lanet olasıca güzellikte bir müzik gibi akmıştı. Anne sütü gibi. Ve Ethan'ın aklına gelen diğer bütün klişeler gibi. Son zamanlarda pek fazla iltifat almıyordu; koleksiyoncular ve küratörler kapısında yatıp kalkmıyorlardı.

Belki bu yüzden Ethan bazı ayrıntıları gözardı etmişti, sadece adamın Ethan'm bir tablosunu - nerede demişti?- gördüğünü hatırlıyordu. Bir başka koleksiyoncunun evinde mi? Bir yerlerde. Önemli olan, adamın stüdyosuna "satın almak niyetiyle" geliyor olmasıydı. Stein, bunu gayet net duymuştu.

On yıl önce, genç bir yetenek, Post-Minimal Kavramsal resim dünyasında, yirmi bir yaşında bir fırtınaydı ve bundan çok gurur duyuyordu. Ama son New York sergisinin üzerinden altı yıl geçmişti. Altı, uzun yıl. Evet, bu değişmeliydi artık, hem de çok

112

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

113

yakında. Bu iyi bir işaretti. Bir kehanet. Ayrıca yeni tabloları iyiydi. Devrim yaratacak nitelikte değildi. Ama bunun önemi yoktu. Çalışmaları her zaman saf olanla, dürüstlikle ilgiliydi.

Büyük cam paletine terebentin döktü. Bir haftadır resim yapmamıştı, ama stüdyonun, yapıyormuş gibi kokmasını istiyordu.

CD'lerini karıştırıp en uygun müziği ararken koleksiyoncunun ismini hatırlamaya çalışıyordu. Minimal soyut resimlerini tamamlayacak yumuşak caza karar verdi.

Adam ismini söylemiş miydi? Biraz daha ilgili olmaya başlasa iyi ederdi. Belki de yabancı bir isimdi. Adamın kesinlikle ağır bir aksanı vardı.

Ressam, eski Mc Graw-Hill binasının ardında güneş batarken stüdyosunu inceledi, küçük buzdolabında soğuyan bir şişe San-cerre'i1 kontrol etti, bir kaseyi Terra cipsleriyle doldurdu, kim bilir kaçınıcı kez hakkında çıkan yazıları yeniden düzenledi. Saat beşte mesai bitimiyle boşalan binada çok geç vakitlere kadar kalmazdı. On Birinci Cadde, geceleri tehlikeli olabilirdi ve Ethan bundan hoşlanmıyordu. Ama bu beklemeye değerdı.

Zil çaldı. Ethan saatine baktı: Sekiz. Koleksiyoncu, tam zamanında gelmişti.

Ethan Stein, bilinci yerine geldiğinde, hiç kendine gelmemiş olmayı diledi. Kollarını bacaklarını kıpırdatamıyor, zorlukla nefes alıyor, aklını toparlayamıyor ve başı, kafatası, beynini sıkıştı- rıyormuşcasına ağrıyordu.

Ne olmuştu? Bütün hatırladığı, kapıyı açtığıydı.

Ah, evet. Yüzüne kapanan el, kimyasal koku, bütün oda karanlığa gömülmeden önceki kısa boğuşma...

Ethan gözlerini kırptı. Adamın ayakkabıları gözlerinin önün-1) Fransa'nın ünlü beyaz şaraplarından biri.

den geçti. Yerde yatıyor, yanağı ucuz, boyalı muşambaya dayanıyor, burun deliklerine toz doluyordu. Adam ılık çalışıyordu.

Bir an, olayın ironisi Ethan'm uyuşturulmuş beyninde belirdi - evet, oyun olunca sertlikten hoşlanırdı, ama bu...

Ethan, bir anda paniğe kapıldı; burun deliklerindeki eter veya ona benzer koku o kadar güçlüydü ki her an kusabilir di. Bu boğuk sesler kendisinden mi geliyordu?

"Sakin ol."

Yukarıdan gelen bir ses.

Ethan görmeye çalıştı, ama kafasını kıpırdatamadı.

Adam üzerine eğildi; o kadar yakın duruyordu ki yüzü seçi-lemiyordu. "Bu, biraz vakit alacak. Rahatla."

Şimdi, adam bir sandalyenin üzerine çıkmıştı. Ethan onun lambaları gevşeterek odanın yarısını kararttığını görebiliyordu.

"Sabret," dedi adam.

Ethan'm kalbi, yağmurlu havada, ıslak topla oynanan bir tenis maçı gibi sesler çıkarıyordu. Plof. Şap. Plof. Şap. Ve yanakla-rmdakiler kendi gözyaşları mıydı? Ethan, kendisini hiç bu kadar çaresiz ve korkmuş hissetmemişti. Üşüyordu ve kafasını eğince çıplak olduğunu gördü. Paniği arttı. Boğazından gelen sesler vardı, ama kelimeler bir türlü çıkmıyordu. Dudakları ve dili şişmiş, kıpırdamıyordu.

Adam şimdi yanında duruyor, bir kağıdı açıyor, kendi kendisine mırıldanıyordu. Ethan başını çevirmeye çalıştı. İmkansızdı.

Adamın elleri ve parlak bir ustura göründü.

Hafittir/ Ama Ethan çılgık atamadı. Kelimeler, zavallı bir şekilde dudaklarında tükürükten oluşan balonlar halinde dökülüyorlardı.

"Bacaktan başlayacağım," dedi adam. Ethan'm bileklerini yakalayıp bacaklarını kaldırdı ve çıplak topuğunu, duvarda asılı olan

114

Jonathan Santlofer

iki minimal beyaz tablosunun arasında sıkışacak şekilde tuttu.

Ethan, şimdi baş aşağı asılı adama bakıyor, ama yüzünü seçe-miyordu. Işıkların parlaklığı, adamı karanlık bir siluete döndürmüştü. Bütün görebildiği, adamın Ethan'ın çıplak baldırını usturayla kesmeye başlamadan önce elindeki kağıdı incelemesiydi.

Ethan'ın bayılmasına neden olan acı değildi. Sadece küçük bir acı, sızlama hissediyordu. Hayır, bayılmasına neden olan, adamın bir tavuğun derisini yüzer gibi derisini, inatçı kasları ve tendonları parçalayarak yüzmesini, kemiğin üzerindeki bütün eti sıyırmasını görmektir.

12

RESSAM, ŞEHİR MERKEZİNDE ÖLÜ BULUNDU

Ethan Stein (36)'ın cesedi, dün gece geç saatlerde Hell's Kitchen, Batı 39. Cadde No: 427'deki stüdyosunda, ressamın kapısının altından sızan kanları gören apartman görevlisi Joseph Santiago tarafından bulundu.

Bir çeşit ritüele bağlı kalınarak işlendiği anlaşılan cinayet, New York Emniyeti'ni afallattı. Ressam...

Sabah güneşi, büyük pencerelerden içeri girerek mutfak tezgahını, Kate'in fincanındaki sade kahveyi ve New York Times'ı aydınlattı.

Ethan Stein. Kate, son yıllarda onun hakkında pek bir şey duymamıştı. Tarzları moda olmaktan çıkınca sanat dünyasının yarıkları içine düşüp kaybolan ressamlardan biriydi. Richard, beş veya altı yıl önce adamın bir tablosunu satın almıştı. Önce Roths-tein'ların oturma odasının duvarındayken daha sonra misafir odalarından birine asılmıştı. B i r palet bıçağı ve fırçayla, beyaz, kırık beyaz ve en açık ton griden oluşan boya tabakaları sürülmüş küçük, minimal bir tabloydu. Güzeldi. Çok heyecan verici olmasa da. Ressamın daha sonraki çalışmalarını takip etmemeleri ya

116

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

117

da resminin yerini değiştirmeleri, Kate'i üzmüştü. Neye üzüldüğünden emin değildi. Alman bir hayat, her zaman trajikti. Ama ritüellere mi? Kapmın altından sızan kana mı? Tanrım.

Başı ağrıyordu. Winnie Pruitt'le içtiği martiniler, dün gece Richard'ın müvekkilleriyle içtiği birkaç kadeh şarapla birleşmişti. Kate, zorlukla konuşabilmişti. Bu, hiç onun tarzı değildi. Richard da bunu fark etmişti. Hem de bir kereden fazla. Sosyal olmak istemediğinden değil, ama akıllı, kolaja ve Bili Pruitt'in çalıntı resim işiyle uğraşıyor olabileceğine takılmıştı.

Şehir Eki'ni bir kenara koydu, Restoranlar ekine bakmak üzereydi ki gazetesinin içinden bir fotoğraf düştü.

Köşesindeki belirsiz bir şekil dışında tamamen beyaz bir Polaroid.

Bu da ne? Bir süre fotoğrafı inceledi. Gerçekten, kazara gazetesinin arasına sıkışmış olabilir miydi? Kate, bir hafta önce olsa buna inanabilirdi. Ama şimdi değil.

Kate, iki Excedrin yuttu, telsiz telefonu çenesinin altına sıkıştırdı. Richard'ı aradı.

"Üzgünüm, Bayan R.. Kendisi toplantıda." Richard'ın sadık sekreteri.

"Ona aradığımı söyle, Anne-Marie."

"Elbette. Bu arada şekerlemeler için teşekkür ederim. Çok lezzetliler."

"Hey, hak ediyorsun ve sakın kimseyle paylaşayım deme," dedi Kate. Kadını, emeklilik yaşı geçene kadar Richard'ın ofisinde tutmak istiyordu. Ayrıca Anne-Marie'nin büyük beden görünümünü korumaya da niyetliydi. Sevgililer Günü'nde ev yapımı çikolatalı tatlı, Noel'de şekerler ve pastalar, hatta Şükran Gü-nü'nde birkaç kiloluk bir hindi bile yollamıştı. "Ona, beni aramasını söyle, olur mu? Teşekkürler."

Ama bu kadar muhabbet yeterdi. Elleri titriyordu.

Kate, daha yakından bakmak için Polaroid'i aldı, ama görececek hiçbir şey yoktu. Fotoğraf, içinde bir miktar gri olan bulanık bir beyazdı. Fotoğrafı masaya koydu, kahvesine uzandı ve durdu. Ethan Stein'm ölüm haberinin üzerinde duran fotoğraf, o kadar karşı konulmaz bir bütünlük yaratıyordu ki Kate ayağa fırladı.

Tanrım, bu ondan mıydı? Gazetesine nasıl ulaşmıştı? Bunu düşünmek bile korkunçtu.

Kate, misafir odasına giderek Polaroid'i Ethan Stein'm minimal tablosunun yanına tuttu. Emin değildi, ama beyazlık, bir parça gri, kesinlikle bir benzerlik vardı. Ofisine geçtiğinde mahmurluğunu gidermek için gözlerini ovaladı, ardından büyütecini alarak fotoğrafı inceledi. Fırça darbeleri. Bu, bir tabloydu.

Mezuniyet resmi. O, ilkti.

Sonra, Meryem ve İsa kolajı.

Ve şimdi de bu.

Doğru, Polaroid'in Ethan Stein'la kesin bir bağlantısı yoktu ama benzerlik ve tesadüf, diğer iki mesajdan sonra Kate'in ellerinin titremesi için yeterliydi.

Bu şeyler, niçin ona gönderiliyordu? Bir bağlantı var mıydı, yoksa Elena'nın ölümüyle aşırı gerilen zihni, olmayan şeyler mi üretiyordu?

Hayır. Kate, bir şeyler olduğundan emindi. Bu, genç Dedektif McKinnon'un sahip olacağı türden bir histi.

Tapell'i görmenin vakti gelmişti, ama önce kanıtı ihtiyacı vardı.

Kate, rahat bir pantolon, ipek bir bluz giydi, saçını taradı ve makyaj yapmakla uğraşmadı.

118

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

119

Kate, kafeye girdi. "Benimle buluştuğun için teşekkür ederim, Liz."

"Sorun değil. Sanki bir aptalmışım gibi günlerdir bana bağırın on iki yaşındaki bilgisayar öğretmeninden kaçmak için ne olsa yaparım." Liz, kahve fincanının üzerinden arkadaşına baktı.

"Evet, ne var ne yok, Kate? F B I merkezinden bir fincan kahve içmek ve bana teşekkür etmen için kaçmadım, değil mi?"

"Gerçi, bu da olabilirdi ama..." Saçlarını kulaklarının arkasına attı ve ciddileşti. "Mezuniyet fotoğrafını hatırlıyor musun, Elena ile olduğum fotoğrafı?"

"Sigara paketine yapışanı mı?"

"Kesinlikle. Şey, başkaları da var." Kate, diğerlerini de masanın üzerine koydu: Meryem ve İsa kolajının bir kopyası ve bir şekilde Ethan Stein'ın tablolarıyla veya belki cinayetiyle ilgili olduğunu düşündüğü Polaroid. "Bunlar, bana gönderildi. Benim için, Liz." Kate, parmaklarındaki titremeyi kontrol etmeye çalıştı.

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu Liz.

"Şey, mezuniyet fotoğrafı, açıkça Elena ve... o öldü. Kolaj, Bili Pruitt'e ait olabilecek bir ikona. O da öldü. Şimdi de bu Polaroid, çok şüpheli bir şekilde Ethan Stein'ın tablolarına benziyor ve o..." Kate, bir nefes aldı.

"Öldürülen ressam. Haberi biraz önce okudum." Liz, yüzünde endişeyle fotoğraflara baktı.

"Bütün bunlar ölümlü koparmaya başladı." Kate, ense kö-kündeki sertleşmiş kasları ovdu.

"Evet, korkmalısın. Yani, eğer birisi seninle temas kurmaya çalışıyorsa..." Liz gözlerini kıstı.

"Bu ciddi, Kate. Bunu birilerine anlatmalısın, hem de hemen."

"Clare Tapell'i göreceğim." Kate, ensesini ovmayı bırakıp

boynundaki altın zincirle oynamaya başladı. "Emniyet Amiri. İyi fikir."

"Ama ya her şeyi fazla abartıyorsam; ya bunu sabit fikir haline getirmişsem?" Kate, zinciri bıraktı ve tırnaklarıyla masayı tıkrıdatmaya başladı.

"Şimdi, bana bir iyilik yap." Liz, parmağını Kate'e doğrulttu. "Gitmelisin. Saplantılı, bir şey olabilir, ama sana zarar vermek isteyen biri de olabilir."

"Bana mı?" Kate, zorla bir kahkaha atmaya çalıştı, ama parmakları masayı dövmeye devam ediyordu. "Kim bana bulaşmaya cesaret edebilir ki, bunun için fazla dışlıyım."

"Kate." Liz, elini Kate'in endişeyle hareket eden parmaklarının üzerine koydu. Mavi gözlerinde şakadan eser yoktu. "Son on yıldır bu tarz şeylerle uğraşıyorum. Eğer bir psikopat varsa ve seni hedefliyorsa..." Başını salladı. "Bu piçler, çok ısrarcıdır, gerçek avcılardır..."

"Avcılar mı?" Kate, soğukkanlılığını korumak için çaba sarf ediyordu, ama boğazı düğümleniyordu.

"Çoğu katil, özellikle seri katiller insanları avlamaya basamak basamak ilerler, ama sonunda da avlarlar." Liz'in mavi gözleri kararmıştı. "Küçükken, küçük hayvanlara, kimi zaman da diğer çocuklara yönelttikleri, dizginleyemedikleri bir öfkeye sahiptirler. Ama fantezi dünyaları büyüüp biçimlendikçe, gerçekten onları heyecanlandıran şeylere odaklanmaya başlarlar. İşte o zaman, kendileri için değerli kurbanları avlarlar."

"Ama, yemin ederim, Liz, ben değerli filan değilim." "Seni tanıyorum, Kate McKinnon. Bütün o cesur ve havalı tavrını." Liz, kaşlarını tekrar çattı. "Demek istediğim, bu adamlar vahşi fantezilerini gerçekleştirmek için birilerini ararlar, oyun oynamaktan zevk alan hasta piçlerdir, ve..."

120

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

121

"Ben kendimi kollayabilirim." Kate, hareket etmelerine engel olmak için parmaklarını birbirine kenetledi.

"Ünlü tasarımcıların topukluları, katilleri yakalamak için uygun değildir, Eski Dedektif McKinnon." Liz, burnunu kaşdı. "Affedersin. Bu, bel altı bir vuruştur."

"Hem de epeyce," dedi Kate. "Tasarımcıların olsun olmasın, kırk numaralarım laf edilmesinden hoşlanmam."

"Şahsen ben, sanat işinde kalmanı tercih ederim."

"Konu oysa, sanatı, derneği veya başka herhangi bir şeyi bırakacağımı söylemedim. Ama bunu görmezden gelemem, Liz. Yapamam. Bunun, benimle, hatta belki de sanat dünyasıyla ilgisi var. Ne olduğunu henüz bilmiyorum, ama bir şey var." Kate, pek de ikna edici olmayan bir gülüşle arkadaşının eline vurdu. "Rahatla. Gidip Tapell'i göreceğim. Hem de hemen."

Kırmızı tuğladan, Maya yapılarına benzeyen bina, Kate'in anılarını canlandırdı: Dedektif olduktan sonra burada birkaç toplantıya, kaçakların patolojilerini inceleyen psikiyatrin seminerlerine katılmıştı. Astoria polisi Kate McKinnon, bu Emniyet Müdürlüğü'nde çok vakit geçirmemişti, ama koridorları ve pla-zaları çevreleyen labirentleri, Suç Mahkemesi binalarının şaşırtıcı görüntülerini, Belediye Sarayı'm ve bütün bunları çevreleyen devriye arabaları ve krom bir kolye gibi görünen polis minibüslerini biliyordu.

Lobi, bir Leni Riefenstahl1 fakir adam propaganda filminin setine benziyordu: bayraklar, heykeller, afişler, sloganlar -NEZA-K E T , P R O F E S Y O N E L L İ K , S A Y G I - ve her yerde korumalar vardı.

Kate, giriş defterini imzaladı, anahtarları ve Zippo çakmağı

1) Leni Riefenstahl (1902-2003), 1930'larda çektiği belgesellerle Nazilerce ödüllendirilen kadın yönetmen. Savaş sonrası kariyeri ise fotoğrafçılıktı.

yüzünden metal dedektöründen iki kere geçerek sonunda asansöre bindi, ama bütün bu süre boyunca neler olduğunu Tapell'e nasıl anlatacağı konusunda bir hayli endişeliydi.

Kate, her şeyi TapeH'in çalışma masasının üzerine yaydı: Ele-na'nın gözkapakları boyanmış mezuniyet fotoğrafı, Meryem ve Isa kolajı ve Merto'nun galerisinde büyütülen parçalar, bir Ethan Stein tablosuna benzediği düşündüğü Polaroid.

Mezuniyet fotoğrafını işaret etti. "Bunu, Elena Solana öldürülmeden hemen önce aldım -hayır, sonra. Yani, bunu aldığında henüz Elena'nın öldüğünü bilmiyordum."

"Bunu aldın mı -nasıl?"

"Emin değilim. Sanırım birisi koymuş. Çantamdaydı, hatta cüzdanımda."

Tapell bir kaşını kaldırdı.

"Kolaj, daireme getirildi. Parçaların büyültülmüş halleri de burada. Bu, bir ikona, muhtemelen çalıntı ve Bili Pruitt'e ait."

Tapell'in kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. "' V V i l l i a m Pru-itt mi? Ondan mı çalınmış?"

"Evet. Ama o da çalmış olabilir. Yani, tam olarak çalmış değil, ama çalıntı olduğunu bilmesine rağmen satın almış."

"Kate, sen neden bahsediyorsun?"

Tamam, yavaşla. "Ben iyi bir polis miydim, Clare?"

"Kesinlikle."

"Peki. O zaman bana biraz daha sabır göster." Kate bir nefes aldı. "Söylemeye çalıştığım şey, ikonanın Pruitt'e ait olduğu ve onu öldüren her kimse, resim şu anda onda." Çantasından bir sigara çıkarttı.

"Bu binada sigara içilmiyor," dedi Tapell.

Kate sigarayı buruşturup Tapell'in çöp sepetine attı. "Ethan

122

Jonathan Sarttlofer

Ölüm Ressamı

Stein'm ölümünün ertesi sabahı elime geçen Polaroid şüphe uyandıracak kadar onun tablolarından birine benziyor."

"Polaroid eline nasıl geçti?"

"Gazetem'in içindeydi."

"Tanrım." Tapell başını salladı. "Yani, Kate, bana bir katilin -veya muhtemelen üç katilin-seninle iletişim kurduğunu mu söylüyorsun?" Tapell'in gözleri şüpheyile açılmıştı.

"Hayır. Bu pek mantıklı değil."

"Şükürler olsun. Senin kafayı yediğini sanıp korkmuştum."

"Sadece bir katil olmalı."

Tapell'in ağzı açıldı, kapandı ve dudakları ince bir çizgi oluşturdu. "Ne ima etmeye çalıştığın hakkında en ufak bir fikrin var mı, Kate? Bu davalann her detayını bilmiyorum. Ama her bir cinayetin işleniş şekli oldukça farklı. Bu yüzden teorin pek tutmuyor."

"Bak, kurbanlar arasında olası bir ilişki var: Elena Solana da, Ethan Stein da sanatçı, ve Bili Pruitt, bir müzenin yönetim kurulu başkanıydı. Tek bir katil olabilir. Bütün söylediğim bu. Ve bu bir muhabirin bile kurabileceği bir bağlantı."

"Tanrım, Kate." Tapell boynunu sıvazladı. "Bir seri katilden bahsediyorsun. Bunun farkmdasm, değil mi?"

Kate, Tapell'e sert bir bakış yöneltti. "Üç kişinin öldüğünün ve birilerinin benimle bununla ilgili bağlantı kuruyor olabileceğinin farkındayım."

"Eğer bu doğruysa, yedi gün, yirmi dört saat korunmanı istiyorum. Ama..." Tapell, büyük ofisinde yürümeye başladı. Ka-te'in söylediği şeye inanmak istemiyordu, ama geçmiş, Kate'in hislerinin sıklıkla doğru hedefi gösterdiğinin bir kanıtıydı. "Bu, bir oyun da olabilir. Ne de olsa sen tanınmış bir insansın."

"Evet. Bunu ben de düşündüm. Cinayet masasındakiler cinayetler için ne diyorlar?"

Tapell yürümeyi bıraktı, masasına yaslandı ve omuzlarını düşürdü. "Pek fazla bir şey değil. A m a Pruitt'in ölümü kaza olabilir."

"Belki. Bak, Clare, bütün cevaplara sahip olduğumu söylemiyorum, sadece... histen daha çok şey istediğini söyledin ve bu psikopat da bunu veriyor. Belki de cinayet masası dedektifleriyle beraber çalışmalı, onlara danışmanlık yapmalıyım..."

Tapell, kendisini masasının arkasındaki sandalyesine bıraktı. "Bir seri katil olma ihtimali..." İçini çekti. "Tanrım. Belki de dava dosyalarına bir bakmalısın."

Ölüm Ressamı

Kate, duvarını kaplayan mantar panoyu, Gracious Home'dan yüz dolara almıştı. Bir yüz dolar da, onun yerine mantar panelleri duvara asan taşımacı adama vermişti. Elbette, bunu kendisi de yapabilirdi, ama onun bahanesi hazır, zenginliği dağıtmak gerekiyordu.

Kate'in elindeki görsel malzemeleri panoya iğnelemesi sadece birkaç dakikasını aldı: gözkapakları boyalı ürkütücü mezuniyet resmi, Meryem ve Isa kolajı, Merto'yla yaptığı büyültülmüş parçalar, bulanık bir Polaroid.

Bunu, Astoria'da yaptığı gibi yapıyordu: fotoğraflar, kanıt parçaları, notlar, hepsini bir sergi gibi karşısına asıyordu. Hep, her şeyi görmesi gerekmişti. Bakması ve tekrar, tekrar bakması gerekiyordu. Kayıp çocukların o sevimli yüzlerinin asılı olduğu eski panosu hâlâ gözünün önündeydi.

Bir görselden diğerine baktı. Birbirlerine benzeyen hiçbir yanları yoktu, ama yine de...

Kate, akordeon sırtlı kahverengi klasörü açtı ve üzerinde New York Polis Departmanının damgası bulunan üç beyaz dosyayı çıkartarak bunları masasının üzerine koydu. İlk dosyanın kenarında parmaklarını gezdirdi. Keşke dosyaların kapağına isim yazmış olsalardı, ilk olarak Elena'nın dosyasını açmak istemiyordu.

Ama, adrenalinin vücudunda hızlandığının, sinir uçlarının kaşındığının, heyecan ve korku karışımı bir hissin vücudunu kapladığının farkındaydı.

WILLIAM M. PRUITT

Güzel. Bununla başa çıkabilirdi.

Önce toksikoloji raporunu açarak Pruitt'in midesinde neler bulunduğuna baktı: yüklü miktarda alkol ve uyuşturucu karışımı. Pruitt? Uyuşturucuyu tahmin etmesi mümkün değildi. Küvetinde

boğulması için bu yeterli miydi? Ölüm saati, gece yarısıyla sabaha karşı dört arası olarak belirlenmişti.

Raporun yanı sıra, ölü adamı her açıdan gösteren bir düzine renkli fotoğraf vardı. Yüzünün yakından çekilmiş birkaç fotoğrafında, adamın ağzının acıyla yamulduğu ve çenesinde bir morluk görünüyordu. Kate, fotoğrafların hepsini duvara astı ve geri çekilip tekrar yaklaşarak her fotoğrafı teker teker inceledi. Bir şey onu rahatsız ediyordu -Ne?

Ya Pruitt'in elindeki neydi?

Kate, büyütecini fotoğrafın üzerine tuttu.

Bir kuru temizleme faturası mı? İşte, bu çok garipti.

Bunun ne demek olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Bir sonraki dosyaya geçti.

ETHAN STEIN

ÖLÜM NEDENİ: K A N K A Y B I . K U R B A N I N BURUN D E L İ K -LERİNDE VE DUDAKLARINDA KLOROFİL KALINTILARI

BURNUNDA E L Y A F

126

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

127

TOKSİKOLOJİ - bekleniyor

Kurbanın yüzü, kan içinde kalmış bir kumaşla kapanmıştı. Kate, manzarayı tahmin edebiliyordu, ama fotoğraflara hiç de hazırlıklı değildi. Stüdyonun zemini kan gölüydü; ressam, çıplak ve sırt üstüydü, bacakları veya geri kalanlar yukarı asılmıştı. Bacak, kanlı bir kemiği andırıyordu; bir kasap dükkanındaki etler gibi asılı olan Stein'in göğsü de kıpkırmızıydı ve derisi yüzülmüş kasları görünüyordu. Ve şu bir kemik mi?

Kate, çalışma masasına tutunarak destek aldı. Detayları öğrenmek için raporu inceledi: "Kurbanın sağ bacağı ve sol göğüs boşluğunun derisi yüzülmüş."

Derisi mi yüzülmüş?

Kate, fotoğraflara bir kez daha bakmak için kendini zorladı. Ethan Stein'in yüzünde işkence görmüş birinin acı ifadesi vardı. Janım. Canlıyken mi derisini yüzmüş? Raporda bu belirtilmemişti, ama korkunç kan kaybı (kalp hâlâ kan pompalarken) bunu gösteriyordu.

Niçin böylesine bir vahşet?

Kate, Stein'in korkunç fotoğraflarını, Pruitt'inkilerin yanına astı ve fotoğraflardaki dramatik aydınlatmayı fark etti: Stein'in mahvolmuş vücudunun yarısı tamamen aydınlıkken diğer yarısı, koyu bir karanlığa gömülmüştü.

Kate, bir kez daha durdu: Bu sahnede de garip bir şekilde tamdik olan bir şeyler vardı. Ama bu nasıl olabilirdi?

Peki. Elena'nın dosyası. Kate, bunu daha fazla erteleyemezdi.

Elena'nın ölümüyle ilgili detaylar, vücut ısısı, yüzdeki yaralar, bıçak darbeleri; Kate'in zaten bildiği şeylere bir yenisini eklemiyordu. Fotoğrafların bulunduğu zarfı çalışma masasının üzerine attı. Resimler, buzda kayan küçük kızaklar gibi masaya

saçıldı. Birisi masanın tam kenarında dururken diğeri yere düştü. Bu Elena'nın yüzünü yakından gösteren bir fotoğraf olmak zorunda mıydı? Kate, kızın yüzüne kanla çizilmiş garip şekli ve buzdolabının yanında yere düşmüş vücudu inceledi.

Resimleri, pek fazla bakmadan panoya astı, geri çekildi, bir Marlboro yaktı ve gözlerinin önünde süzülen dumana şükretti. Merto'nun galerisindeki Goya gravürleri aklına geldi. Ne olduğunu görmek için çok mu yakında duruyordu?

Kate, eliyle dumanı dağıttı ve acı fotoğraflardan oluşan galeriyi inceledi. Burada bir şey vardı. Kate bundan emindi. Ama ne?

Büyütecini aldı, bütün resimleri inceledi ve Ethan Stein'in fotoğraflarından birinde bir keman görünce durdu. Garip. Ressam betimleme çalışmaya mı başlamıştı? Bu pek anlamlı değildi.

Kate, yirmi dakika boyunca fotoğrafları büyütle teker teker inceledi, ama hiçbir şey bulamadı. Bütün elde ettiği, kızarmış gözler ve baş ağrısıydı.

Carrara mermeri banyosunda Kate, antik piring armatürleri ayarladı ve büyük küvete birkaç kapak aromaterapi jeli ekledi. Kıyafetlerini çıkartarak yatağın üzerine attı ve makyaj masasının üzerinde duran son New Yorker1 sayısını aldı. Küvette biraz uzanmak iyi gelecekti.

Buharlanmış banyoya sümbül kokusu yayılmıştı. Kate, ayağının ucuyla suyu kontrol etti ve aniden durdu.

Küvet!

Havlu bornozunu üzerine geçirerek koridorda hızla ilerledi.

Kütüphanede kitaplara saldırdı, deri koltuğa fırlattığı kitaplardan bazıları yere düştü. Sonunda aradığı eski, değerli cildi buldu. Kitabı koltuğunun altına aldı, ofisine gittiğinde kitabı o kadar hızla karıştırmaya başladı ki az kalsın sayfaları yırtacaktı.

1) 21 Şubat 1925'ten beri yayımlanan ünlü haftalık haber-kültür-yaşam dergisi.

128

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

129

Tamam. Sakin ol. içindekiler. Evet. Kate, artık titreyen elleriyle sayfaları güçlükle çevirebiliyordu. Ama işte oradaydı, Kate'in üniversitede üzerinde çalıştığı ve hakkında lanet bir ödev hazırladığı ünlü tarihi tablo: Jacques-Louis David'in Marat'ın Ölümü1 tablosu.

Tam isabet.

Resimdeki adam Marat, ölü ve kafasına sarılmış bir havluyla küvette yatıyor. Kate'in gözleri, duvarında asılı olan Bili Pruitt'in fotoğrafıyla kitaptaki resim arasında gidip geliyordu. İki kafa da -Pruitt'in ve Marat'ın- aynı pozisyondaydı; Pruitt'in kolu, aynı Marat'ın gibi küvetin kenarından sarkıyordu. Kate'in gözleri ileri geri, pinpon oynuyormuşçasına gidip geliyordu. Hatta, Pruitt'in elinde aynı Marat'ta olduğu gibi bir kağıt parçası bile vardı. Tanrım, bunu nasıl fark edemedim? Kate, kitaptaki sayfayı yırttı.

Şimdi, Ethan Stein'in grotesk fotoğraflarına bakıyordu. Evet, bu da tanıdıktı. Ama tam olarak neydi? Kitabın sayfalarını tekrar karıştırdı, ama hiçbir şey bulamadı.

Koridoru geçip kütüphaneye varınca durdu. Çok fazla kitap vardı. Düşün. Düşün. Gözleri kitaplar, bildiriler, dergiler arasında dolaştı, ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Hızla ofisine döndü, Ethan Stein'm olay mahalli resimlerinden iki tanesini ve raporu alarak kütüphaneye yöneldi. Burada kesinlikle bir şey vardı. Ama ne? Ne?

Bütün bu kitaplar yardım etmekten çok onu engelliyorlar gibi görünüyordu.

Kate derin bir nefes aldı ve kendini deri koltuğa bıraktı. Bir an durup sakince düşünmeye ihtiyacı vardı. Elindeki fotoğraflara baktı -sırtüstü yatan, çıplak, bacağı ve göğsünde derisi yüzül-1) 1748-1825 yılları arasında yaşamış, Fransız Devrimi'nin etkin taraftan neoklasik ressam. Marat'ın Ölümü adlı simgesel-gerçekçi tabloyu, kralcı bir genç kız tarafından, deri hastalığına iyi gelen bir kür yaparken küvetinde bıçaklanarak öldürülen Jakoben eylemci ve hatip Jean-Paul Marat'dan yola çıkarak, 1793'te yapmıştır.

müş ressama. Derisi yüzülmüş. İşte bu!

Çıplak ayakla kütüphaneye basarak üst raflardan birinden ağır bir cilt olan italya'da Rönesans Tabloları isimli kitabı aldı ve ofisine döndü. Sonra, Ethan Stein'm bütün fotoğraflarını yere, kitabın çevresine yaydı ve sayfaları o kadar hızla çevirdi ki fotoğraflar uçtu. İşte buradaydı. Başka lanet bir tam isabet daha. Büyük Rönesans ressamı Titian'ın Marsyas'ın Derisinin Yüzülüşü1 tablosu. Adamı, tıpkı Ethan Stein gibi canlı canlı derisi yüzülürken gösteren korkunç bir tabloydu. Kate, olay mahalli fotoğraflarını ve tabloyu karşılaştırarak inceledi: Her iki figür de ayaklarından asılıydı ve bir bacak derisi yüzülmüştü. Ve keman. Elbette. Keman da bunu perçinliyordu. Titian'ın tablosunda, Mars-yas'ın derisi yüzülürken Apollo keman çalıyordu.

Tanrım, bu adam detaylara çok önem veriyordu.

Kahretsin. Kate, topuklarının üzerine oturarak bulduklarını hazmetmeye çalıştı. Bu, kesinlikle sanat hakkındaydı.

Eğer Pruitt ve Stein konusunda haklıysa, aynı şey Elena için de geçerli olmalıydı. Ama bunun için gücü yoktu. Elena'nın olay mahalli fotoğrafları ona sadece acı veriyordu.

Kate, kütüphaneye dönerek rafları karıştırmaya, resim, sanat tarihi, ressamlar hakkında kitapları incelemeye başladı ve başlıklar gözünün önünde bulanıklaşmaya başlayana kadar buna devam etti.

Bir molaya ihtiyacı vardı; oturma odasındaki kanepelerden birine oturarak gözlerini kapattı ve aklındaki bütün görüntüleri, bütün düşünceleri silmeye çalıştı. Tamam. Nefes al. işte böyle. Gözlerini açınca, Kate'in bakışları, Willie'nin çalışmalarından birine doğru kaydı, sonra Richard'ın birkaç dini ikonasına, büyük soyut bir tabloya ve sonunda da Picasso'nun değerli tablosu, tek

DTitian (1477?-1576)'m 1575/76 yılları arasında tamamladığı tablosu.

130

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

131

gözlü oto portresine.

Lanet olsun!

Kate, koridorda koştu, Elena'nın parçalanmış yüzünü gösteren bir fotoğrafı aldı ve fotoğrafı, titreyen ellerle Picasso'nun tablosunun yanına tuttu. Birebir aynısı. Picasso'un profili, alın, burun ve çene, Elena'nın yanağına kanla çizilmişti.

Kate donup kaldı. Tanrım, buraya, benim evime gelip tabloyu mu görmüş?

Portrenin yanında duran antik piring nota ayaklığındaki Picasso & Portre katalogunu kaparak aradığı şeyi bulana kadar sayfaları karıştırdı: Oto portre. 1901. Tuval üzerine yağlı boya. Bay ve Bayan Rothstein'in Koleksiyonu'ndan.

Kate, rahatlayarak nefesini bıraktı. Elbette. O ve Richard, herhangi bir Picasso kitabında portrenin sahibi olarak gösteriliyor-lardı.

P e f e i o zaman, tabloyu bana ait olduğunu bilerek mi seçti? Neden?

Buna verilecek bir cevabı yoktu. Henüz değil. Kendisini, vücuduna adrenalin zerk edilmiş gibi hissediyordu. Richard'ı arayıp ona bulduğu şeyi anlatmak istiyordu. Ama bir kere hızını almıştı. Ona sonra da anlatabilirdi. Her şeyi toparladı. Tapell'in bunu görmesi gerekiyordu.

Kate'in olay mahalli fotoğraflarını seçtiği resimlerin yanına yerleştirmesi birkaç dakika sürdü. Teorisini anlatması ise on dakika kadar.

Tapell hepsini dinledi. "Kesinlikle emin misin?" diye sordu. Cevabı biliyor, ama kabul etmek istemiyordu.

Kate başıyla evetledi. "Daha emin olamazdım, Clare."

iki eski mesai arkadaşı birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Pekala." Tapell uzun bir nefes verdi. "Bunun hepsim bir kere de Özel Cinayet Ekibine açıklamam gerekecek." Fotoğrafları

ve Kate'in kitaplardan yırttığı resimleri bir kez daha inceledi. "Onları arayacağım."

Adrenalin hâlâ deli gibi artmakta olan Kate, Tapell'in telefonda söylediklerinin sadece yarısını duydu.

"Ayarlandı," dedi Tapell, telefonu yerine koyarken. "Mead'in ekibiyle çalışabilirsin -gayri resmi olarak. Doğal olarak adam bu fikirden pek hoşlanmadı, ama ona seçenek tanımadım. Soruşturmaya katkıda bulunabilecek şeyleri ona sunacaksın."

"Teşekkürler, Clare. Ben-"

"Mead'in kurallarına göre oynayacaksın. Kahramanlık yapmak da yok, tamam mı?"

Kate başını salladı.

Emniyet Amiri ona ciddi bir edayla baktı. "Basının bunu duymasını istemiyorum. Tek bir kelime bile, Kate. Central Park tetikçisini daha yeni hallettik. Bu şehrin ihtiyacı olan en son şey, yeni bir seri katil."

Ölüm Ressamı

133

14

Polis merkezi fazlasıyla tanıdıktı, Kate'in eskiden çalıştığı As-toria'dan çok daha büyüktü, ama hikaye aynıydı, hatta bayat hava bile farklı değildi: duman, ter, bayatlamış sandviçler ve kötü kahve.

Kate ileri geri turluyordu. Bu, Randy Mead'in ona patronun kim olduğunu gösterme yöntemiymiş anlaşılan. Yakındaki bir masanın metal ayağına kelepçelenmiş yağlı saçlı bir adama baktı. Adamın kolunda mavi-siyah, kötü çizilmiş bir kartal dövmesi vardı ve altında da yamuk bir kalbin içinde bir isim -Rita?- yazılıydı. Adamın karşısında yorgun bakışlı bir polis, standart soruları soruyor ve iki parmakla cevapları bilgisayara geçiriyordu.

Merkez'de hayatiyetten yoksun garip bir koşturmaca vardı. Dedektifler ve üniformalı polisler, her zamanki şüphelileri -hayat kadınları, uyuşturucu bağımlıları, serseriler- metal masalar arasından geçiriyor veya nezarethaneye götürüyorlardı; haklarını haykıran veya çokça çekmiş olduklarından polisin sürüklemek zorunda kaldığı suçlular parmaklıkların arkasınday-dılar.

"... ibne, hıyar, homo, pis bağımlı, orospu..."

Kelimeler, havada, fon müziği gibi uçuşuyorlardı.

İki kadın dedektif Kate'e baktı. Kate, polisler başlarını çevirene kadar onlara baktı, sonra da ellerini, buraya gelirken giydiği için pişman olduğu özel tasarım ceketinin ceplerine soktu.

Tapell'in de gelip onu şahsen tanıtmış olmasını diledi.

"McKinnon?" Üniformalı polis, Akademi'den daha yeni mezun olmuş gibi görünüyordu. Kate, başını salladı. "Ekip seni bekliyor."

Konferans salonu, birinin ciddiyet verdiğini düşündüğü gri ve bej renklerindeydi, ama ciddi olmaktan çok depresifti. Tavandaki flüoresan lambalar, odadaki her şeyi soğuk bir maviye boyuyordu. Odadaki tek 'hayat' belirtisi, bir mantar panoya asılmış olan, mor çürükler ve bordo kan lekeleriyle renklenmiş bo-zarmış vücutları gösteren otuz kadar olay mahalli fotoğrafıydı. Aralarında, Kate'in aşına olduğu üç ceset -Solana, Stein ve Pru-itt- de vardı. Sert metal bir sandalyeye oturarak kucağındaki hazırlamış olduğu dosyayı kavradı ve Tapell'in haklarında kısaca bilgi verdiği dedektiflerle göz göze gelmemeye çalıştı.

ıToyd Brown: başarılı cinayet dedektifi, geçinmesi zor, emekliliğini bekliyor.

Maureen Slattey: önceden asayişte çalışmış, iki yıldır Özel Cinayet Ekibi'nde, zeki, inatçı.

Kate, Dedektif Slattey'nin kısa sarı saçlarına ve kırmızıyla kalem çekilmiş şeker pembesi rujuna baktıktan sonra, cevabı bilmesine rağmen buzları kırmak için, "Ne kadardır Cinayet Masası'ndasm?" diye sordu.

"İki yıldır," dedi Slattey. Brooklyn veya Queens aksanlı konuşması duygusuzdu. "Daha önce beş yıl boyunca fuhuş ve asayişte çalıştım."

"Azgın herifler ve küçük bluzlerle beş yıl zor geçmiştir."

Slattey gözlerini yuvarladı ve dudaklarının kenarları yukarı

134

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

135

doğru çekildi. "Bir de bana sor!" Maureen Slattey'ye göre cinayet masası üa asayişten pek farklı değildi, ama burada hiç değilse adamlar poposuna bakmıyordu. Kate'in pahalı ceketini, kuaförde yapılmış saçlarını inceledi ve bu zengin kızın burada ne aradığını merak etti.

Floyd Brown duvara yaslanmış köpük bir bardaktan kahvesini yudumluyor ve gözlerini bardaktan ayırmıyordu. Kate tanıştırlınca kısaca başını salladı.

Randy Mead, kolunun altında bir dosyayla odaya daldı. "Evet, herkes tanıştı mı?" yutkundu ve adem elması papyonunun üzerinde dans etti. Bu seferki papyonu mavi puantiyeliydi ve Kate'e göre adamı on iki yaşında gösteriyordu. Kate'in ilk tanışmalarından gayet iyi hatırladığı o diş emme sesini tekrar yaptı. Kate'e yandan bir bakış attı. "McKinnon'un, Amir Tapell'in bizimle paylaşmasını istediği bir teorisi var."

Kate, Mead'in sesindeki imayı göz ardı etmeyi tercih etti. "Öncelikle," dedi, "ben, burada gayri resmi olarak, ama Clare Tapell'in izniyle bulunuyorum." Bunu hazmetmeleri için biraz bekledi. "Sadece bilgi için söylüyorum, Astoria'da on yıldan fazla polislik yaptım."

"Bir dakika." Broun, yüzünde kafası karışmış bir ifadeyle başını salladı. "Sen On Üçüncü Kanal'daki resimci bayan değil misin?"

Kate gülümsedi. "PBS'te resim hakkında bir program yapmıştım, evet."

Maureen boş boş baktı. Belli ki programı hiç görmemişti.

"Pekala, o zaman neden... buradasın?" diye sordu Brown.

"Sanırım, birazdan sorunuzun cevabını alacaksınız, Dedektif Brown." Kate, dosyasını açtı, Pruitt'in olay mahalli fotoğraflarından birinin yanma kitabından yırttığı resmi koydu. "Şu anda bakmakta olduğunuz, on sekizinci yüzyılda Jacques-Louis David tarafından yapılmış olan ünlü tablo Marat'nın Ölümü. Benzerliklere dikkat edin. Sadece küvet değil, Pruitt'in başının havluyla sarılması, kollarının şekli, aynı Marat'mnki gibi. Pruitt'in elinde, resimdeki Marat'da olduğu gibi bir not bile var."

Brown öne eğildi.

"Lanet kuru temizleme faturası," dedi Slattey. "Sanki Pruitt orada oturup lanet kuru temizleme faturasını okurken bir kalp krizi geçirmiş gibi..."

"Ama bu, bir kalp krizi değil," dedi Kate. "Bundan eminim. Kuru temizleme faturası sadece bir dekor."

"Düzenleme," diye mırıldandı Brown kendi kendine.

Slattey, "Resimdeki adam Marat neden küvette?" diye sordu.

"Kötü bir deri hastalığı yüzünden," dedi Kate. "Acısını dindirmek için küvetin içinde kalması gerekiyordu."

Mead tekrar dişlerini emdi. "Pruitt ve resimdeki adam arasında bir bağlantı var mı?"

Kate bir süre düşündü. "Şey... Marat, Fransız Devrimi'nde politik bir liderdi ve Pruitt de bir müze başkanı. Belki benzerlik, iki adamın da lider olmasıdır." Bir süre daha düşündü. "Çağdaş Sanat Müzesi'nin de devrimsel bir nitelik taşıdığı söylenebilir."

Mead, bunu düşünüyormuş gibi görünüyordu. Brown not alıyordu.

Kate, toplantı masasının üzerine, Ethan Stein'm olay mahalli fotoğraflarından birini ve Rönesans kitabından koparttığı resmi yan yana koydu. "Bu resim Titian tarafından yapılmış. İsmi, Marsyas'ın Derisinin Yüzülüşü."

"Lanet olsun." Brown, iki resme de dikkatle baktı.

"Cinayet mahalleri dikkatle kurgulanmış," dedi Kate. Üç çift göz de ona dönene kadar arkasına yaslanarak bekledi. "Adam

136

Jonathan Santlofer

ölüm Ressamı

137

sanat yapıyor. Yaşayan tablolar, fakat tablodakiler yaşamıyor. Bunlar, yeniden yaratımlar."

"Ama neden?" diye sordu Mead.

"Adamı yakaladığınızda," dedi Kate, "sorarsınız."

"Yani," dedi Brown bir resimden diğerine bakarak, "katilimizin sanat hakkında bilgisi var."

"Evet. Ama bir sanat kitabı veya poster olan herkes bu sahneleri canlandırabilir." Kate, parmaklarıyla dudaklarına vurdu. "Düşünüyordum da... Titian'ın tablosunda Marsyas'ın, kibri yüzünden derisi yüzülüyor. Belki bu da bir mesajdır. Bilirsiniz, kibirli sanatçı."

"Zavallı piç," dedi Maureen Slattey. "Bu Marsyas ne yapmış?"

"Bir müzik yarışmasında Apollo'ya meydan okumuş ve kaybetmiş."

"Zorlu seyirciler," dedi Slattey.

Kate, ölü ressamın yüzündeki dehşet ifadesine baktı. "Beni uyandıran şey deri yüzmeydi. Resimdeki gibi. Ayrıca Stein'in tablosuna asılmış olan küçük keman resmi." Kate, fotoğrafta kemani gösterdi. "Bir büyüteçle kolayca görebilirsiniz. Onu oraya katilin bıraktığından eminim. Onu alan oldu mu?"

"Muhtemelen hâlâ orada," dedi Brown. "Alırız."

Kate, tekrar Stein'm dosyasına baktı. "Toksikoloji raporu geldiğinde Stein'in damarlarında felç edici bir uyuşturucu madde bulunacağına eminim. Kimse o şekilde duramaz." Mead'e döndü.

"Olay mahalli polisleri Stein'in stüdyosunda ışıklarla ilgili bir şey fark ettiler mi?"

"Ne gibi?"

"Sanırım katil, tabloyu ışık-gölge dengesine kadar taklit etmiş."

"Neye kadar?" diye sordu Maureen.

"Yoğun siyah-beyaz yan ışıklandırmalar. Rembrant, bu tekniği kullanırdı. Caravaggio da öyle. Diğer birçok ressam da. Titian bu tekniği dramatik bir etki için kullanır." Kate, Stein'in başka bir fotoğrafını masanın üzerine koydu. "Bence, Stein'in cinayet mahallini bir kez daha ziyaret ederseniz, stüdyodaki ampullerin yarısının sökülmüş veya kırılmış olduğunu göreceksiniz."

Maureen not aldı. "Kontrol edeceğiz."

"Yani dediklerin doğruysa, Pruitt ve Stein için aynı bilinkiyi arıyoruz," dedi Brown.

Bilinki mi? Ah, evet. Bilinmeyen kişi. "Evet," dedi Kate.

Brown, Slattey'ye bir şeyler söyledi, ikisi bir süre fısıldaştı.

Mead, onları susturmak için elini kaldırdı. "Bakın, burada kimse kesin konuşmuyor. Hemen seri katil sirkine dönüşmeyelim, henüz değil." Kate'e, içten bir bakışla baktı. "Tapell'in bir şey bulduğunu düşündüğünü biliyorum, ve hey, belki de buldu, ama seri katilden bahsetmeden önce her şeyi kanıtlamalı-yız. Her şeyi"

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Kate.

"İyi. Şimdi, Solana davasında ne var?"

"O da bir düzenleme," dedi Kate. "Ama daha az belirgin olduğu söylenebilir." Picasso & Portre kitabından tek gözlü oto portreyi açarken sesinin normal çıkmasına çalışıyordu. Olay mahalli fotoğraflarından Elena'nın yüzünü yakından gösteren bir tanesini seçti ve Picasso'nun otoportresinin yanına koydu. "Picasso portresinin iki yüzü birden olduğuna dikkatinizi çekerim:

bir tam yüz ve tam ortada bir de profil. Katil, Elena Sola-na'nın yanağına çizmek için profili seçmiş."

"Kanla," dedi Brown. "Çok ekonomik."

"Veya belki de hazırlıklı değildi," dedi Kate.

138

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

139

"Neden bir tek göz?" diye sordu Slattey. "Bir anlamı var mı?" Kate, bir an daha kötü olabileceğini, katilin bütün portreyi taklit etmek istese Elena'mn gözünü çıkartmış olabileceğini fark etti. Tanrım, bu küçük lütuf için sana şükürler olsun. "Picasso, hızlı resim yapmayı tercih ederdi," dedi Kate. "Yeterince çizdiğini, mesajını aktardığını düşündüğü anda durur ve başka bir resme geçerdi. Sizin bitmemiş diye tanımlayacağınız farklı seviyeler-deki resimlerle dolu stüdyolar, evler bıraktı." Durdu. "Belki katil de bize yeterli mesaj bıraktığını düşünmüş olabilir." Kate bir kez daha durdu. "Ama resim seçimi önemli çünkü... o, benim tablom."

"Ne demek, senin?" Mead'in küçük gözleri kısıldı.

"Yani, onun sahibi benim. Oturma odamda asılı."

Brown, endişeyle baktı. "Yani bu adam senin evine mi girmiş?"

Kate, elini kaldırdı. "Ben de bunu düşündüm, ama kitaba bakın. İsmim, tablonun sahibi olduğum kitapta yazıyor." Kate, kendini Elena'mn yanagmdaki kanlı profile bakmaktan alıkoymadı. "Nedenini bilmiyorum, ama bence bu resmi bana ait olduğu için seçti."

Mead, Kate'e doğru eğildi. "Hiç düşmanın var mı, McKin-non?"

"Sanırım sanat dünyasının yarısı."

Slattey başını Kate'e çevirdi. "Neden o?"

"Sanat kitabım, çok da geleneklere uymayan ve fazlasıyla popüler bir kitaptı. Bir de PBS'teki dizi." Kate omuzlarını silkti. "Başarı. Kıskançlık ve düşman getirir. Sanırım." Kate, bir fotoğraftan diğerine baktı -Elena, Bili Pruitt, Ethan Stein. "Burada çok fazla bağlantı var," dedi.

"Elena, Bir Gelecekleri Olsun derneğinin bir mezunuydu ve Y V I L I a m Mason Pruitt, derneğin sa-

dece yönetim kurulunda değildi, mali danışmanıydı da. Ayrıca, Çağdaş Sanat Müzesi'nin yönetim kurulu başkanıydı ki Ele-na'mn en son canlı görüldüğü yer orası." Kate, biraz düşündü. "Sanırım, benim de yönetim kurulunda olduğumu ve kurbanı -Elena Solana'yı- çok yakından tanıdığımı söylemem gerekiyor. Ama zaten cesedi bulanlardan birinin ben olduğumu biliyorsunuz."

Sonraki yirmi dakika boyunca Elena Solana cinayetinin detaylarını konuştular: on yedi bıçak yarası, cesedin pozisyonu, hiç parmak izi olmaması gibi.

Kate, sanki bu sıradan bir davaymış gibi her şeyi sakince din-leyebilmesine şaşırdı. Eski polis alışkanlıklarının, kendini soyutlama yeteneğinin bu kadar çabuk harekete geçebilmesi tuhaftı.

"Çok organize bir katille uğraştığınıza dair kanıtlar var," dedi. "Cinayet mahallini düzenlemek için vakit harcamakla kalmıyor, ayrıca temizlik de yapıyor. Teknik bölümdeki çocuklara göre hiç parmak izi bırakmamış. Yine Pruitt ve Stein cinayetlerinin her ikisinin de ciddi bir planlama gerektirdiğini söyleyebilirim."

"Katılıyorum." Brovm, Kate'e bakıp gözlerini kıstı. "Ama bunu neden sen söylüyorsun?"

"Park Avenue'da bir kapıcıyı atlatmayı hiç denediniz mi, Dedektif Brown? Kolay değildir. Eğer birisi Bili Pruitt'in dairesine girmek istediye, kapıcıların vardiya saatlerini bilmesi veya kapıcının nöbet yerinden ayrılması için muhtemelen saatlerce beklemesi gerekir. Bunu yapmak, ya planlama ya da sabır ister. Ya da her ikisini de. Ve Stein'a gelince, evet... onun yerini kim gördü?"

Brovm başını salladı. "Pencerelerde parmaklıklar. On kapıda emniyet kilidi. Zorlanmamış, kırılmamış."

"Yani Stein, katili içeri aldı. Solana için de aynı şeyi düşünüyorum."

140

Jotiathan Santlofer

Ölüm Ressamı

141

"Tabii eğer Solana bir tutku cinayeti değilse," dedi Slattey. "Daha önce katilin hazırlıksız olabileceğini söylemiştin."

"Veya kız fahişelik yapıyordu," dedi Mead.

Elena? Fahişelik? Mead'in sözleri Kate'i amfetamin gibi çarptı.

Diğer dedektifler, Kate'in ne yapacağını, ne diyeceğini merak ederek başlarını çevirdiler. Kate, onlara Elena'ya yakın olduğunu söylemişti ve bunu kaldırıp kaldıramayacağını merak ediyorlardı.

Kate, metal masanın ucuna tutundu. "Maureen, daireyi sen inceledin. Hiç seksi kıyafetlere rastladın mı?"

"Çoğunlukla pamuklu pijamalar."

"Peki. Ya randevularla dolu küçük bir defter? O tarz bir şey buldun mu?" Kate'in ayakları masanın altında titriyordu.

Maureen başını salladı.

"Ya ecza dolabı? Prezervatif, afrodizyak, amil nitrat, extasy, benzeri bir şey?"

"Hayır. Hiçbir şey."

"Çok ağırbaşlı bir fahişe." Kate, genç sarışın polisin gözlerine baktı. "Beş yıl boyunca fuhuş ve asayişte çalıştığını söyledin, yani bir fahişenin evini tanırırsın, öyle değil mi?"

Mead araya girdi. "Ne demek istediğini anladık, McKinnon." Gülümsemeye çalıştı. "Sadece senin burslu kızının o kadar da tertemiz olmayabileceğini söylemeye çalışıyordum."

Brown, Solana dosyasının içinden bir sayfa-çıkarttı. "İfadende o gece öldürülmeden önce Solana'yla beraber olduğunu söylemişsin."

"Beraber değil." Kate, zırhının çatırdamaya başladığını hissetti. Amfi tiyatro, Elena sahnede, canlı. "Performansı vardı. Çağdaş Sanat Müzesi'nde. Ordaydım."

"Dokuzda ondan ayrıldığın yazıyor."

Kısa bir veda. Bir iyi geceler öpücüğü. "Evet. Performansından sonra. Beraber yemek yemeyi planlamıştık, ama Elena yorgundu ve..." Elena'nın mahvolmuş vücudu. Fayansların arasından pıhtılaşan bir kan gölü. Kate, gözünün önündeki canlı görüntü yüzünden içini çekti. Derin bir nefes aldı. "Bundan birkaç saat sonra ben, biz, yani ben ve Willie Handley onun cesedini bulduk."

"Şunu açıklığa kavuşturalım," dedi Brown elindeki dosyaları inceleyerek, "iki kurbanı da, Solana ve Pruitt'i tanıyordun."

Kate gözlerini kırptı. "Evet. Bu doğru."

"Ya Stein?"

"Onu tanı mıyordum, ama bende bir tablosu var."

"Herkesi tanıyor gibisin, McKinnon." Mead'in küçük gözleri daha da kısıldı.

"Herkesi değil. Ethan Stein'la tanıştığımı hatırlamıyorum, ama karşılaşmış olabiliriz, sanat dünyasındaki bağlantılarım nedeniyle." Kate bir nefes daha aldı. "Dahası var." Mezuniyet fotoğrafını masanın üzerine koydu. "Bu bir şekilde çantama girmiş. Benle Elena Solana. Onun ölümünden önce aldım. Daha doğrusu öldüğünü öğrenmeden önce. Yakından bakın. Gözleri..."

"Laboratuara gönderelim," dedi Mead.

"Bunlar da var." Kate, bulanık polaroidi, kolajı, Meryem ve İsa'nın büyültülmüş parçalarını masaya koydu, bunları nasıl elde ettiğini ve ne anlama geldiklerini düşündüğünü söyledi.

"Neden sen?" diye sordu Brown.

"Bunu bilmiyorum."

Mead, dudaklarını sıktı. Emniyet Amiri, kadını bu yüzden mi onlara göndermişti, bebek bakıcılığı yapsınlar diye mi? "Bunları Amir Tapell'e gösterdin mi?" "Elbette."

142

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

143

"Evet..." Mead, yine dişlerini emdi. "Telefonlarını dinlemeye başlasak iyi olur ve evine de bir koruma koymalıyız."

"Tapell bunu halletti bile," dedi Kate.

"Eğer McKinnon haklıysa," dedi Brown, "bütün New York sanat camiasıyla konuşmamız gerekecek."

"Katılıyorum," dedi Kate. Bir Galeriler Rehberi çıkarttı. "Şehirdeki her müze ve galerinin bölgelere göre listesi." Mead'e işaret etti. "Ben olsam, her birinin ifadesinin alınması için üniformalı polisler gönderirdim."

"Öyle mi?" Mead, dudaklarını hiç göstermeden gülümsedi. "Gerçekten teşekkürler, McKinnon. Ama şimdilik öncelikli olanlara odaklanalım. Senin için bir sorun olur mu?"

"Bence hepsini görmeliyiz," dedi Brown, Galeriler Rehferi'nin sayfalarını karıştırarak.

"Belki senin sanat dünyasındaki bütün herkesi sorgulamak için vaktin vardır." Mead papyonunu düzeltti. "Ama benim ilgilenmem gereken bir düzine dava daha var ve yeterince adamım yok."

"Bak," dedi Kate. "Ben yardım etmek için buradayım, işinizi engellemek için değil. Ama elinde zaten üç tane ceset var. Bir dördüncüsünü de istiyor musun?" Brown ve Slattey'e baktı.

"Çağdaş Sanat Müzesi'nin çalışanlarıyla başlayabilirim, çünkü onları tanıyorum."

"Orası Elena'nın canlı görüldüğü son yer olduğu için," dedi Slattey, "ben onların ifadesini aldım bile."

"Çok iyi." Kate, genç dedektife gülümsedi. "Ama sorun olmazsa, bir de ben konuşmak istiyorum."

Küçük ekranı, önce yoğun renkli bir tablo, sonra bir diğeri kaplıyor.

Kamera geri çekiliyor ve bir müzenin duvarındaki tabloları gösteriyor, yürüyen, beyaz ipek bir bluz, siyah pantolon giymiş ve saçlarını açık bırakmış bir kadın görüntüye giriyor.

Adamın nefesi kesiliyor.

"Les Fauves," diyor, ekrandaki çarpıcı kadın. Yüzünde içten bir bakışla, sıcak, davetkar, zeki gözlerle kameraya bakıyor. "Bu, Fransızca'da vahşi hayvanlar demektir." Gülümsüyor.

Adam da gülümsüyor. Vahşi hayvanlar. Kulağa hoş geliyor.

"Ve bu, iltifat etmek için kullanılan bir terim değildi," diyor kadın kaşlarını kaldırarak. "Bu, Matisse, Derain, Viaminck, Mar-quet gibi ressamı da içine alan bir gruba, sadece çalışmaları farklı, alışılmışın dışında olduğu için verilen bir isimdi. O kadar farklıydılar ki, bu tablolar 1905 yılında, Parisian Salon d'Autom-ne'da tamamen ayrı bir bölüme konulup, daha geleneksel olan diğer tablolardan tamamen soyutlanmışlardı. Tablolar, o kadar cesur, o kadar... güçlüydüler ki, diğer insanların içinde bir öfke uyandırıyorlardı."

Farklı. Alışılmışın dışında. Soyutlanmış. Ah, Tanrım. Onu nasıl da anlıyordu. "Evet," diye fısıldıyor küçük ekrana. "Seni duyuyorum."

" 'Renk için renk' der, ressam Andre Derain.1" Bir tabloyu, sonra bir diğerini gösteriyor. "Gördüğünüz gibi renkler çok önemli: vurgulu, abartılı, bozulmuş. Gösterişli morlar, parlak pembeler, asit yeşilleri, kan kırmızıları."

Kan kırmızıları. Bu, ona Ethan Stein'ı, ressamın stüdyosunun yerlerini hatırlatıyor. Çok güzel.

"Ben, Kathrine McKinnon Rothstein. Ressamların Hayatlarını izlediniz." Kamera yakınlaşıyor.

Adam da televizyona yaklaşıyor; o kadar yaklaşıyor ki ekran-l)Andre Derain (1880-1954) yıllarında yaşamış Fauvist (renkçi) ressam.

144

Jonathan Santlofer

daki elektrik tüylerini çekiyor, kadının parfümünü koklayabiliyor, inanılmaz sıcaklığını hissedebiliyor.

Görüntüyü donduruyor.

Kate'in gülümseyen yüzü, Fauve'dan çok Empresyonizm'e benzeyen ekran renklerinde gülümsüyor.

Adam, yanağını onun yanağına yapıştırıyor.

15

Çağdaş Sanat Müzesi'nin tecrübeli küratörü Schuyler Mills'in başı ağrıyordu. Bunun nedeni müzedeki hiç kimsenin, ama hiç kimsenin onu takdir etmemesi miydi? Yoksa, bu hafta çok fazla öğün kaçırıp spor salonunda fazla çalıştığı için başı mı dönüyordu? Kendinden memnun bir şekilde kol kaslarını esnetti. Lisedeki arkadaşları ne kadar şaşırırdı! Ona, Yağlı derlerdi. Oysa artık. Mills'in 1.80'lik vücudunda bir tek gram fazla yağ yoktu.

Müze girerken aynadaki görüntüsünü gözden geçirdi ve mavi-kırmızı çizgili kravatını düzeltti. Harika görünüyordu. A y -rica hafifçe kırılan saçları da onu seçkin gösteriyordu.

Keşke müze onun değerini anlasaydı. Zaten kim anlamıştı ki? Akademide bile profesörlerin ilgisini çekenler hep bir parça boyayı tuvale fırlatabilen diğer öğrenciler olmuştu. Muhtemelen bu nedenle sanat tarihine geçmeyi tercih etmişti.

Schuyler, işe yeni aldıkları, burnunda, dudağında ve Tanrı bilir başka neresinde küpeleri olan resepsiyondaki kıza selam verme zahmetinde bulunmadan geçti. Bu kıza işe almak kimin fikriydi? Ve her şeyi daha da çekilmez kılmak için asansöre meslektaş, kıdemsiz meslektaş Raphael Perez'le aynı anda bindi. Zamanlamasının kötülüğüne inanamıyordu.

İki adam birbirlerine zar zor selam verdiler.

\

146

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

147

Mills saçlarını düzeltti; Perez, sık Andrew Feza ceketinin cebindeki anahtarlarla oynadı.

"Ceketin yeni mi?" diye sordu Mills.

"Evet." Perez, elini kruvaze yakada gezdirdi. "Bilmen gerekiyorsa. Yepyeni."

"Yani dün bütün gün bu nedenle yoktun. Alışverişteydin."

"Meşguldüm," diye tısladı Perez dışlerinin arasından, "müze duvarlarının dışında sanatla ilgileniyordum. Bir küratörün günlerini fildişi kulesine kapanıp geçirmesi gerektiği görüşüne katılmıyorum. Dışarıda harika bir dünya var: genç sanatçılar, yeni şeyler. Ama senin bunları bildiğini düşünmüyorum veya umur-sadığını. Sen çok meşgulsün, okumakla."

"Evet, düşünebilse, düşünürdün," dedi Mills. "Hayır, yazıyordum. Venedik Bienali'ndeki konuşmam için notlar hazırlıyordum. Günümüz Amerikan sanatı hakkında anlamlı bir şeyler söylemek istiyorum, sadece yeniyetme nutuklar, retorikler değil." Gözlerinde sert bir bakışla gülümsedi.

Perez, katları gösteren panele bakarak cilalı çelik kapılarda MiUs'in yansımasını seyretti. Adamın kibirli suratının tam ortasına bir yumruk atmak isterdi, ama buna cesareti yoktu. MiUs'in polo yaka tişörtünden görünen kol kaslarına baktı ve yirmi yedi yaşında, adamdan yirmi yaş genç olmasına rağmen, MiUs'in ondan kesinlikle daha güçlü olduğuna karar verdi. Lanet olsun. Meslektaşına sırttı.

Aşansör kapıları açıldı. İki adam da tereddüt etti.

"Önden buyurun," dedi Perez.

Schuyler Mills, kapıdan çıkarken, bunun her zaman böyle olacağını düşünüyordu: Raphael Perez'in önünde.

Sanat Müzesi'nin Elli Yedinci Cadde'deki zarif, buzlu cam kapılarını itti.

Herkesin geçen hafta neler yaptığını detaylarıyla bilmek istiyordu. Ama bunu nasıl öğrenecekti? Doğrudan sorabilirdi -bilmem kim öldüğü gece neredeydin?- ama tecrübelerine dayanarak soru sormadan cevaplara ulaşmada, birinin zayıf noktasını bulup, ne istediklerini ve kendisinin bunun için ne sağlayabileceğini düşündüklerini öğrendiği bir konuşmanın daha etkili olduğunu biliyordu.

Frida Kahlo'nun biyografisine gömülmüş her tarafı küpeli re-sepsiyonist, Kate'i görünce dikildi. Kate ona gülümsedi, hızla, diğer destekçilerle birlikte B a y ve B a y a n Rothstein'in da isimlerinin bulunduğu duvardaki bronz plakanın yanından geçti.

Sekiz, dokuz metre uzunluğundaki bembeyaz koridorda Kate birdenbire yarı saydam olmuştu. B i r mimarın değil, bir sanatçının eseri olan flüoresan ışıklarının yarattığı bu etkiden bazı insanlar nefret ederken, Kate bunu çok seviyordu. Burada kendisini havada süzülen Tinker Belle1 gibi hissediyordu.

Ana sergi salonu, kubbeli tavanı ve beyaz yer döşemeleriyle, suyu olmayan ultra modern bir yüzme havuzuna benziyordu.

Kate, bir an için yeni bir gösterinin hazırlıklarının yapıldığını sandı. Sonra, müzenin bir hayli büyük beyaz duvarlarına asılmış olan neredeyse görünmez, ince tuvalet kağıdı rulolarını fark etti.

Daha yakından bakınca her birinin üzerinde, karelerin ortasına tükenmez kalemle yazılmış gibi görünen kelimeler vardı: aşk, nefret, hayat, ölüm, güç, zayıflık.

Minimal mi? Kavramsal mı? Kullan - at mı? Her üçü de, diye düşündü Kate, tek katlı tuvalet kağıdını koklarken. Üstelik kokusuz-

Kate, Elena'yı canlı gördüğü son yer olan New York Çağdaş

l)Bir Disney karakteri olan perikızı.

148

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

149

"Kate!" Kıdemli küratör Schuyler Mills, müzenin fazlasıyla cilalı tabanında hızlı adımlarla ona yaklaşıyordu. Duvarlardaki tuvalet kağıtları havalandı. "Uğradığına çok sevindim." Dışlerini

göstererek gülümsedi, sonra ifadesini değiştirerek kaşlarını çattı. "Seni Bili Pruitt'in anma töreninde yakalamaya çalıştım ama..." Küratör eğilerek fısıldadı, "Sarhoş filan mıydı?"

"Ne demek istiyorsun, Schuyler?"

"Yani, kendi küvetinde boğuldu mu? Haydi ama." Küratör dudaklarını ısırdı. "Sanırım böyle söylemem eliydim. Beni affet." Umulmadık bir şekilde ciddileşti. "Ah. Umarım kartımı almışsındır. Elena için çok üzüldüm. Çok yetenekli bir kızdı. Performansından hemen önce pek güzel sohbet etmiştik. Zavallı çocuk biraz heyecanlıydı. Ona bir bardak brendi verdim, hani senin gibi bonkör müze destekçilerine ikram etmek için bulundurduklarımdan." Bir gülümseme daha.

"Performansından sonra Elena'yla konuştun mu?"

"Hayır. Doğrudan ofisime çıkıp katalog düzenlemeleriyle uğraştım." Durdu. "Genellikle geceleri çalışıyorum."

"Kendini yalnız hissetmiyor musun?" diye sorarken Kate, Bunu kanıtlayabilecek biri var mı? diye düşünüyordu.

"Sessizliği seviyorum."

Kate, küratörü ofisinde tek başına burnunu bir kitaba gömmüş hayal edebiliyordu. Adamın müze ve sanat etkinlikleri dışında pek de sosyal bir hayatı yoktu. Kate, vites değiştirmeye karar verdi. "Ethan Stein'ı tanıyor muydun?"

"Korkunç," dedi Mills başını sallayarak. "Ama hayır, hiç tanışmamıştık."

"Merak ediyorum da," Kate, parmağıyla dudaklarına vurdu ve sorusunu dikkatle oluşturdu, "acaba hâlâ minimal tablolar mı yapıyordun?"

"Bilemiyorum."

"Çalışmalarını takip etmiyor muydun?"

"Minimal sanatla pek ilgilenmiyorum."

"Öyle mi?"

"Öyle. İçinde daha çok hayat olan sanatı seviyorum."

"Ama Stein'ın akıma katkıda bulunduğunu itiraf etmelisin."

"Sanırım." Mills omuzlarını silktili.

"Yani, onun hiçbir çalışmasını sergilemedin, stüdyosuna hiç gitmedin, öyle mi?"

"Sana bunu zaten söyledim, Kate. Çalışmaları beni ilgilendirmiyordu. Hayır." Küratörün dudaklarında şüpheli bir gülümseme belirdi. "Bir polis gibi sorular soruyorsun. Bu rol sana hiç yakışmıyor, Kate."

"Gerçekten mi?" Kate güldü. "Yani, beni Angie Dickinson'a benzetemiyor musun -sert, güzel, saçının bir teli bile uçuşmayan?"

"Angie kim?"

"Şimdi de bana Cagney ve Lacey'yi' hiç duymadığını mı söyleyeceksin?"

"Televizyon karakterleri mi?" Kıdemli küratör dudaklarını büktü. "Ben asla televizyon seyretmem. Asla. Senin harika programın hariç, elbette."

"Elbette." Kate, başını kaldırıp Mills'e yan yan baktı.

"Hayır, gerçekten. Seyrettim. Harikaydı." Mills, saçlarını düzeltti. "Normalde, birçok popüler kültür programını seyretmek için vaktim veya sabrım yok." Burnunu büktü. "Bana sorarsan, bu tür programlar, medeni dünyayı yok ediyor. Çaresi olmayan bir hastalık gibiler. Uçuk gibi."

"Güzel benzetme, Schuyler. Proust mu, Moliere mi?"

1) 80'li yılların iki kadın dedektifin serüvenleriyle öne çıkar bir Tv dizisi.

150

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

151

Küratör gülümsemedi. "Ben sadece bu çökmekte olan kültürümüzde biraz zevk ve zeka parçası korumak istiyorum."

Kate'in gözleri, uçuşan tuvalet kağıtlarından birine takıldı.

"Benim, bununla hiçbir ilgim yok!" Schuyler'in dudakları beyazladı, kelimeler ağzından zar zor çıktı. " B u sergi bize, bağımsız bir küratör tarafından geldi. Ne yazık ki müze müdürü ben değilim."

"Amy ayrıldığına göre belki de olursun." Kate elini adamın mavi spor ceketinin koluna koydu.

"Biliyorsun," dedi, "senin için müzenin yönetim kuruluşuyla konuşabilirim."

"Konuşur musun?" Mills'in sertliğinden eser kalmamıştı.

"Elbette. Bana, geçen ayın çalışma programını ver. Böylece, neler yaptığını hem ben bilirim, hem de yönetim kurulunu ne kadar çok çalıştığına -eminim öylesindir- ikna edebilirim."

"Kesinlikle," dedi Mills. "İşim benim hayatım. Senin için bir şeyler yazmaktan memnuniyet duyarım."

"Ah, hiç zahmet etme, Sky. Sadece ajandanın fotokopisini çek, yeter."

Raphael Perez, masasının üzerindeki yığının arasından dörde beş bir dia alarak ışığa tuttu (koltukaltından terini yalayan bir adamı gösteriyordu) ve diğer slayt, dia ve fotoğrafların yanına koydu. Artık bu lanet sergiyi tamamlayıp müzenin duvarlarına yerleştirmesi gerekiyordu ve eğer Bili Pruitt onunla kavga etmemiş olsa, sergi olması gereken tarihte, yani tam bir yıl önce açılmış olacaktı. Ama Perez, sonbaharda açılacak ve Perez'in ismini sanat dünyasına yazdıracak 'Vücut Fonksiyonları' sergisinin artık modasının geçmiş olacağından korkuyordu. Sanat dünyasının inanılmaz maymun iştahlı zevklerinin bir süre daha aynı kalması için dua ediyordu. Elbette, sonuç olarak çok önemi yok-

tu. Çağdaş Sanat'ta küratör olmak sadece bir başlangıçtı. Artık, Müdür... Eline aldığı başka bir resmi incelerken, bu unvanı kafasında döndürüp duruyordu. Elindeki resimde, iri, parlak renkli vücutlu genç bir adam, suratında zorlandığını gösterir bir ifadeyle tuvalette çırlıçplak oturuyordu. Perez, resmi yere attı. Eğer zamanı ve enerjisi olsaydı, ironi olsun diye, resmi parçalara ayırır ve tuvalete atıp sifonu çekerti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi Kate, Perez'in ofis kapısına yaslanıp genç küratörün düzgün burnuna, dolgun dudaklarına ve koyu kirpiklerle çevrelenmiş gözlerine baktı.

Perez hemen ayağa fırladı, bir sandalye çekti, müze yönetim kurulunun önemli üyesini oturttu ve bunların hepsini o kadar hızlı yaptı ki penceresiz ofisinde esinti yarattı.

"Sergiyi geziyordum," dedi Kate kayıtsız bir ifadeyle, "uğrayıp bir merhaba demek istedim."

"Ne kadar güzel," dedi Perez. "Umarım sergiyi beğenmişsin-dir. Tam bir belgesel, öyle değil mi?"

"Bence belgeselden çok... hijyeniğe benziyor."

Perez yüksek sesle ve uzun uzun güldü.

Kate, yerdeki resmi aldı. "Bu tuvaletleri temizlemek için başvuran biri mi, yoksa sadece nasıl kullanıldığını bildiğini kanıtlamaya mı çalışıyor?"

"Sanatçılar," dedi Perez küçümsemeye. "O kadar çoklar ki, hepsi de ünlü olmaya çalışıyor. Belki de bunu bir sonraki kitabında kullanırsın." Koyu kaşlarını kaldırarak baktı.

"Sanırım tuvalet sanatına bir bölüm ayıracağım ve Duc-hamp'm ünlü Pisuar'ıyla başlayacağım. Ama bu tarz zor şeyleri senin gibi küratörlere bırakmalıyım." Gülümsedi.

"Sergin nasıl gidiyor?"

"Gecikti. Yetiştirmeye çalışıyorum."

152

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

153

"İddiaya girerim ki ensende soluyan Bili Pruitt olmadan çalışmak daha kolaydır. Ah, Tanrım. Bu kadar kabaca bir şey söylediğime inanamıyorum. Beni affet."

"Benden özür dilemene gerek yok." Genç küratör, gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"Sadece, Bill'in daha tutucu zevkleri olduğunu biliyorum." "Kesinlikle."

"Biliyorsun Raphael, Bili Pruitt artık yok ve Amy Schwartz da istifa ediyor. Müzenin yeni bir yöneticiye ihtiyacı var."

Perez, istekli bir köpek gibi dikildi.

"Geçen ay yaptığın bütün çalışmaların detaylarını bana vermelisin, yani bütün her şeyi, bütün programını, gündüz ve gece. Yönetim kurulu, kimin çok çalıştığını ve kimin çalışmadığını, anlarsın ya, bilmek istiyor."

Perez, kafasını kukla gibi salladı.

"Ne yapacağını buldum," dedi Kate. "Ajandanın bir fotokopisini çekebilirsin."

"Ben, cep bilgisayarlarımdan kullanıyorum ve maalesef, bir önceki haftayı siliyorum. Ama üzerinde çalıştığım her şeyi senin için yazarım."

"Gecelerini de yazmayı unutma, koleksiyoncular, sanatçılarla yediğin akşam yemekleri, burada veya evde çalıştığın geceler."

"Sadece geçen ayı mı?"

"Bence bu, yönetim kuruluna yeterli fikri verecektir, öyle değil mi?"

Perez, başını bir kez daha salladı ve elini, yoğun saçlarının arasında gezdirerek tepesindeki bir tutam beyaz saçın ortaya çıkmasına neden oldu.

"Bu arada, burada performansı olduğu gece, Elena'yla konuşma fırsatı bulduğunu umarım. O harika biri..." Kate, nefes alarak sesini kontrol etmeye çalıştı. "Biriydi."

"Korkarım ki gösteriden hemen sonra ayrılmak zorunda kaldım," dedi Perez. "Bir yemek randevum vardı. Tanıdığım birkaç ressamla. Stüdyolarına gittim, sonra da Doğu Onuncu Cadde'de küçük bir restoranda yemek yedik."

Elena'nın apartmanından dört blok uzakta, diye düşündü Kate. "Orada birçok küçük, güzel restoran var. Nerede yediniz?" "Bir düşüneyim..." Başını bir o yana bir bu yana çevirirken Perez'in tepesindeki beyaz saç tutamı da bir soru işareti gibi görünüyordu. "Ah, evet. ismi, Spaghetini'ydı."

Kate, bunu aklına not etti. Aslında küçük restoranı biliyordu. Gözünde küçük bahçeyi, Elena'yla orada ucuz şarap içip makarna yediklerini hatırlıyordu. "İşte, Raphael, müzenin yönetim kuruluna götüreceğim rapora yazman için bu mükemmel bir örnek. Ressamlarla akşam yemeği. Tamamen işle ilgili. Yani, her şeyi yaz. Günü, kimlerle beraber olduğunu. Nereye gittiğini. Bunun gibi şeyleri."

"Senin için bunu hemen hazırlayacağım." "Güzel," dedi Kate.

Çağdaş Sanat Müzesi'nin oditoryumu, bir sanatçının bir süre önce her tarafını altın varaklarla kapladığı geniş bir merdivenin sonundaydı. Sanatçı, sıradan bir şeyi -merdiveni- altınla kaplayarak sıradışı yapmış ve buna tüketimcilik hakkında bir yorum mu demişti? Yoksa sadece boşluğun altınla kaplanması mıydı? Her neyse, Kate çok güzel görüldüğünü düşünüyordu.

Kate, sahnede durup karşısındaki boş koltuklara bakıyordu. Elena, son performansını burada sergilemişti. O gecenin son dakikalarını hatırlamaya çalıştı. Richard bir davaya hazırlanmak için ofisine, Willie tablosu üzerinde çalışmak için evine dön-

154

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

155

müştü. Elena, dışarı çıkacak ruh halinde değildi. Kate onu öpüp İyi geceler dilemişti ve hepsi buydu. Son.

Bunu hatırlamak Kate'in başını döndürmeye yetmişti. Ama sonra oditoryumun arka sıralarında bir kıpırtı fark etti. Kate, gözlerini kısarak karanlığa baktı.

Genç bir adam yavaşça ön tarafa doğru ilerledi. Ön sırada durdu ve uzun süpürgesine yaslandı. "Özür dilerim. Sizi korkutmak istemedim."

Kate, adamı inceledi: yirmili yaşların sonunda, General Cus-ter'inki gibi favoriler, uzun bir bıyık, yakışıklı bir yüz. "Ne kadar zamandır müzede çalışıyorsun?"

"Yaklaşık altı aydır. Ben, bir ressamım. Bunu, büyük gün gelene kadar kiramı ödeyebilmek için yapıyorum."

"Eminim o gün gelecektir." Kate, elinde olmadan adamın gülümsemesine karşılık verdi. Genç adamın gözleri açık maviydi. "Adın nedir?"

"David Wesley." Elini uzattı. "Hey, sizi tanıyorum. Siz şu diziyi, Ressamların Hayatları'nı yapan kadınsınız. Çok güzel. Kitabınızı da aldım." Bir an utandı veya öyle göründü. "Bir gün, size tablolarımı göstermek isterim."

"Buna çok sevinirim. Bana çalışmalarının slaytlarını gönderebilirsin."

Ressamın gözleri sevinçle parladı.

"Burada Pazar günleri de çalışıyor musun?"

"Ne yazık ki evet." İcini çekti, sarı saçlarını alnından itti. "Beni, Pazar gününden Perşembe'ye burada bir süpürgeyi itip yerleri parlatırken bulabilirsiniz. Amma heyecan verici, ha?"

"Yani Pazar gösterilerinde burada oluyorsun?"

Genç adam, ağır çizmelerine baktı. "Onlar başlamadan önce gidiyorum. İşim beşte bitiyor."

"Ya geçen Pazar? Elena Solana?"

"Ona olanları okudum. Yazık."

"Yani burada değildin."

Adam kulağını kaşıdı. "Aslında, buradaydım."

"Gösterilere kalmadığını söylediğini zannetmiştim."

"Şey, o, Elena Solana geldiğinde buradaydım. Çok güzel bir kızdı. O yüzden takıldım."

"Ve performans boyunca burada kaldın?"

"Evet. Belki şansım yaver gider diye düşündüm."

"Peki gitti mi?" "Hayır." Başım salladı. "Beni ekti. Yorgun olduğunu söyledi."

Kate biraz bekledi, ama genç adam başka hiçbir şey söylemedi. "Biliyor musun, yeni bir sanat kitabı üzerinde çalışıyorum, hatta belki program bile yaparım. Senin çalışmalarını da görmeliyim."

"Ne zaman istersen."

Kate, bir not defteri ve kalem çıkartarak adama uzattı. "Adresini ve telefon numaranı yaz."

Genç ressam o kadar heyecanlıydı ki yazmakta güçlük çekiyordu. Kate, onun kalemi, parmak boğumları bembeyaz olacak kadar sıkı tutuşunu seyretti. Harika parmak izi bırakıyordu. Ama kendi parmak izlerini bulaştırmadan kalemi nasıl geri alacaktı? Çantasından bir kağıt mendil çıkartarak burnunu sildi.

"İşte." Genç ressam, kalemi ve not defteri uzattı. Kate, adam fark etmeden kalemi kağıt mendilin içine attı. "Harika," dedi. "Seni ararım."

Ölüm Ressamı

157

16

Dışarıda, güneş, Elli Yedinci Cadde'nin cam ve çelik binalarını parlatıyor, mavi gökyüzü ve pamuk gibi bulutlar, nihayet baharın geldiğini işaret ediyordu.

Kate, ellerinde Bendel's ve Saks alışveriş poşetleri taşıyan kadınların arasından, değerli mücevher vitrinlerinin önünden geçti. Geçen hafta durup vitrini incelerdi. Ama bugün değil.

Kalemi laboratuvara götürmesi ve Mills ve Perez'den gelen ajan-dalan incelemesi gerekiyordu. Ama önce kafasını toparlamalıydı. Düşünmeli. Bunu en iyi nerede yapacağını gayet iyi biliyordu.

Raphael, Rubens, Delacroix. Vermeer, Hals, Rembrant. Tablolarla dolu salonlar. Metropolitan Sanat Müzesi.

Kate, bir güvenlik görevlisine selam verdi, gülümsedi ve B a -rok resimlerin olduğu bir salona geçerek dikkatini, Poussin'm Sabine Kadınlarına Tecavüz1 isimli tablosundaki, sahnede donmuş aktörler gibi duran figürlere verdi. Kate, Poussin'm model olarak kendi yaptığı kilden figürleri kullandığını biliyordu.

DNicolas Poussin (1594-1665) yılları arasında yaşayan Fransız klasik ressamı. Adı geçen tabloyu 1637-38 yıllarında yapmıştır.

Tablo, bir başka ressamı, yeniden-yaratımlarım ölülerle yapan ressamı hatırlatıyordu.

Lanet olsun. Bir daha bu vahşi ve sadist kopyaları hatırlamadan sanattan zevk alabilecek miydi?

Yan odalardan birinde Edward Munch'ün1 tablolarından oluşan küçük bir sergi vardı; en ünlü tablosu Çılgılık, siyah bir fon üzerinde bembeyaz yüzleri gösteren Endişe ve Kate'in çok iyi bildiği iki taşbaskı resim vardı: ceset yığınları gibi görünen Cenaze Yürüyüşü ve hepsi sessiz, ciddi, oturan veya ayakta duran yas tutanların gösterildiği Ölüm Odası.

Geçen yılı, babasının ölümle cebelleştiği, ama vücudunun yarısını felç eden ve konuşmasını bozan krizi bir şekilde atlattığı zamanı hatırladı. Çok korktuğu ve evet, sevdiği babası, son aylarında kırılgan, nazik bir yabancıya dönüşmüştü. Bu hasta, yaşlı adamın, annesinin ölümünden sonra yemeğini, temizliğini yaptığı adamın, bu kadar zulmedebileceğim, kızını böylesine dövebileceğini kim tahmin edebilirdi ki? Ve niye? Psikologunun kanepesinde geçen onca yıldan sonra Kate bu sorunun cevabını hâlâ bilmiyordu. Karısının ölümü için onu mu suçluyordu? Karısının, onun da annesi olduğunu bilmiyor muydu ki?

Yine de, ona ilaçlarını veren, gittikçe kötüleyen vücudunu temizleyen, çarşafalarını değiştiren, yatak yaralarına ilaç süren ve sonunda sağ koluna ölümcül morfin iğnesini yapan, Kate olmuştu.

Bir sonraki salonda, büyük, görkemli ve süslü Titian ve Verona tabloları vardı. Kate, hemen ustanın son büyük yapıtlarından Manyas'ın Derisinin Yüzülüşü tablosunu ve Ethan Stein'i hatırladı.

Lanet olsun.

Kate döndü ve deri ceket giyen, dağınık saçlı, traşı gelmiş bir

l)Edward Munch (1863-1944) yılları arasında yaşayan ve duygulan simgeleyen tablolarıyla tanınan Norveçli ressam.

158

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

159

gence çarptı. Genç adam gülümsedi.

"Özür dilerim," dedi Kate.

Genç adamı bir süre izleyerek düşündü. Elena'mn hoşlandığı erkekler bu tip miydi? Bohem, biraz kendine baksa kötü görünmeyen. Kate'in, Elena'mn hiçbir ciddi erkek arkadaşıyla tanışmaması, hatta isimlerini bile duymaması tuhaftı. Elbette bazı arkadaşlarını tanıyordu; çoğu, ressam ve şairdi, hatta bir seferinde film çeken bir gençten bahsetmişti, ama Kate, bir daha onu da duymamıştı. Şimdi düşününce bu Kate'e garip geliyordu; Elena gibi bir kız, güzel, zeki, lezbiyen olmayan. En azından Kate'in bildiği kadarıyla değildi, ama bundan emin olması gerekiyordu. Elena'yı bir kadın öldürmüş olabilir miydi? Bu, Kate'in aklına daha önce hiç gelmemişti. İstatistikler, kadınlara karşı güç kullanılarak işlenen suçların onda dokuzunun erkekler tarafından işlendiğini gösteriyordu. En azından, bir zamanlar böyleydi. Son on yılda bunun değişip değişmediğini Liz'e sorması gerekecekti.

Kate, birkaç odaya daha girip çıktı, Daumier'in en ünlü tablosu Üçüncü Sınıf Vagonu'nun1 önünde durdu. Tablo, bir tren vagonunda koşullar yüzünden biraraya gelmiş, ancak her biri birbirinden duygusal olarak uzakta, soyutlanmış, yalnız kişileri, karanlık, kederli ve renklerinden soyulmuş bir şekilde resmediyordu. B a -şında başlığıyla yaşlı bir kadın olan merkezdeki figür, Kate'e boş gözlerle bakıyordu. Tek gözlü Picasso, Kate'in beyinde parladı, ve sonra Elena'mn kanlı yanağı ve garip mezuniyet fotoğrafı.

işte buydu. Yapması gereken şey buydu: Elena'mn fotoğraf albümlerini inceleyecek ve fotoğrafın oradan alınıp alınmadığına bakacaktı.

* * *

1)Honore Daumier (1808-79) yılları arasında yaşayan ve özellikle karikatürlerin-deki keskin mizahı ile tanınan Fransız ressam. Adı geçen tabloyu 1856-58 yılları arasında yapmıştır.

St. Marks'ta, yıl 1965 olabilir, ispanyol paça pantolonlar giyen, yüzlerindeki çiçek resimleri yerine kollarında dövme olan çocuklar grupları halinde takılıyor, sigara içiyor, gülüyorlardı; hatta birkaçı fena halde uçuyordu. Bugün okul yok mu, diye düşündü Kate, yoksa bunlar okul yaşını geçmişler mi? Ona göre, hiçbirisi on beşten fazla göstermiyordu.

Doğu Altıncı Cadde'ye dönünce, biri köşede, diğeri hemen Elena'mn apartmanının girişinde iki üniformalı polis gördü. K a -te, adama geçici kimlik kartını gösterdi. Adam gözünü bile kırpmadan geçmesine izin verdi.

Fonda, B e s s i e Smirh çalışıyordu. Elena, rengarenk işlemeli eteğiyle odada dönüyordu "Bayıldım." Bir kere daha döndü. Etek, dizlerine kadar yükselerek açıldı.

"Ah, beni görmeliydin," dedi Kate. "Muhtemelen bu dünyada benden kötü pazarlık eden yoktur. Yemin ederim kadın benim gelişimi gördü, hpanyolcamla onu etkilemeye çalışmakla o kadar meşguldüm ki sonunda eteğe parasının iki katından fazlasını bile vermiş olabilirim. Eminim Meksika'daki bütün dükkanlara resmimi asıp üzerine de 'enayi'yazmışlardır."

Elena güldü. "Hey, İspanyolcanla beni de etkilemeye çalışsana, belki ben senden çok daha fazlasını alabilirim."

Ölümün kokusu hâlâ koridordaydı. Kate, sanki iki kat yukarıyı görebilecekmiş gibi kafasını kaldırarak tavana baktı. Ama, daire artık boştu. Meksika eteğiyle dönen Elena yoktu.

Merdivenlerden yavaşça çıktı. Buraya geldikten sonra, olay mahallini görmek için hiç acelesi olmadığına karar vermişti.

Kapının üzerindeki polis bandı kolaylıkla çıktı ve hareketsiz, sarı bir yılan gibi yere kıvrıldı.

160

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

161

Kate, bir çift lastik eldiven giyerek Elena'mn dairesini dolaşmaya başladı. Pencere kenarlarında hâlâ gri parmak izi tozları duruyordu. Kanepenin kabartmalı pamuklu döşemesi kaldırılmış, altındaki sünger ortaya çıkmıştı. Bunu, teknik bölümdekiler mi yapmıştı, yoksa zaten böyle miydi? Kate, hatırlayamıyordu.

Küçük mutfakta çatal bıçakların durduğu çekmece yarı açıktı, içindekiler çıkartılmıştı. Duvarlardaki kan lekeleri kahverengiye dönmüştü; yerdeki karoların arasındakiler, neredeyse simsiyah olmuştu.

Elena'mn bilgisayar masasının üzerinde New York tozundan başka hiçbir şey yoktu. Kate, başının döndüğünü hissetti ve daireye adımını attığından beri nefesini tuttuğunu fark etti.

Olay mahalline bakarak, o gece gördüklerini canlandırmaya çalıştı: Elena'mn vücudu, mutfağın zemininde yatıyor ve bütün o kan... Birden her şey daha gerçek, herhangi bir olay mahalli fotoğrafından daha canlı hale geldi.

Yatak odasında, aradığı şeyi buldu: ikisi şiir ve resim kitaplarının yığıldığı bir rafta, diğeri Elena'mn tuvalet masasında olmak üzere üç küçük fotoğraf albümü. Bunların ikisi, seyahat fotoğraflarıyla doluydu, Puerto Rico'ya ve italya'ya yapılan gezilerin f o -toğrafları. Üçüncü albümde sadece çocukluk fotoğrafları vardı, daha yeni hiçbir şey yoktu. Başka bir albüm daha olmalıydı.

Ve eğer albüm burada değilse, katil almış olmalıydı.

Kate, çekmeceleri, dolabı aramak için kendisini zorladı, ama başka fotoğraf bulamadı, mezuniyet fotoğrafının esas baskısı da yoktu, sadece Elena'mn eşyaları -bir bluz, resimli bir tişört- ve Kate'i darmadağın edecek kadar güçlü anılar vardı. Ve bunlar, eğer Kate katilin de buraya geldiği, aynı odalarda dolaşıp aynı kıyafetlere dokunduğu gerçeğine odaklanmış olmasaydı, onu darmadağın edebilirdi.

Kate, katilin odadaki varlığını, onu seyredip gülmesini neredeyse hissedebiliyordu. Birden, arkasında sessiz bir nefes ve kıpırtı hissetti. Olduğu yerde donakaldı. Vücudu karıncalanıyordu. Hızla arkasını döndü, ama gördüğü, sadece pencere kenarında duran bir güvercindi.

Tuttuğu nefesini bıraktı.

Ama bir saniye sonra, bu sefer belirgin olmasa bile yine aynı şeyi hissetmeye başladı. Sanki katil omzuna dokunuyor ve, Buraya bak, buraya diyordu.

Kate titredi.

Oturma odasında bir süre durarak yerdeki Marilyn yastığını aldı. Elena'mn yastıktan belli belirsiz gelen parfümünün kokusu Kate'in başının dönmesine neden oldu. Burada bir dakika daha geçirirse kendini kaybedecekti.

Koridora yayılmış bayat lahana kokusuna, parfümün kokusunu bastırdığı için şükretti.

Buradan çıkmak istiyordu, ama henüz değil. Elena'mn apartmanının yöneticisiyle konuşması gerekiyordu. Adamın ifadesini alan memura göre, cinayet gecesi apartmanda değildi, yine de işe yarar bir bilgisi olabilirdi.

Kate, dört paslı çöp kutusunun yanından geçti. Kapağı olmayan iki tanesinden iğrenç kokularla taştan çöpler, bodrum katındaki daireye giden yolu kapatıyordu. Kenardan geçmeye çalışırken ceketinin gri kumaşı çöp kutusunun kenarına takıldı.

"Kahretsin." Metal zile sertçe basarken zilin ya sadece köpekler için yapılmış olduğunu ya da daha kuvvetli bir ihtimal, bozuk olduğunu düşünüyordu.

Kapıya vurdu. Kapının kalkmış lacivert boyaları, bir pervane böceği gibi betona döküldüler. Ses yoktu.

162

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

163

Kapıya bir kez daha vurdu. Gelen tek cevap kalkmış boyalardan bir kısmının daha yere dökülmesi oldu.

Kapı kolunun olması gereken yerde bir delik vardı. Kate, daha yakından bakmak için eğildi ve metal kilidin parçalarının sarktığı deliğin dışsız bir ağza benzediğini düşündü. Çantasını karıştırdı, eline gelen tarak, sigara, çakmak, parfüm ve Tic-Tac şekerlerden sonra aradığı metal törpüyü buldu, bir tık sesi duyana kadar delikte döndürdü ve kapı açıldı. Kilidi açıp gizlice içeri girmek, genç Dedektif McKinnon'un her zaman başarılı olduğu bir şeydi.

"Merhaba?" Kate, eski gazeteler, boş bira şişeleri, büyük bir torba kedi pisliği, açık bir metal alet kutusu ve dergi yığımlarıyla dolu yarı karanlık koridora doğru seslendi. Yığınların üzerinden geçerek hem yatak odası hem de oturma odası gibi görünen, yerde pembe çizgili yamuk yumuk bir şilte ve elliler tarzı bir iskambil masasının çevresinde birkaç tane katlanan sandalyenin olduğu odaya döndü. Odanın karşı tarafında Jennyjones, küçük ekran bir Sony Trinitron'dan seyircilerine sesleniyordu.

Siyah beyaz kedi bileklerine sürtününce Kate zıpladı, az kalsın çılgılığı basıyordu. "Ah, kedicik, ödümü patlattın." Bir nefes aldı, kediyi okşadı, ama kalkarken sağ tarafında iri ve renkli bir şey fark etti.

İtilmesiyle beraber Kate, gri-bej duvarları, Jennyjones'u ve yeri gördü, ama hızla toparlandı. Kolunu uzatıp yumuşak bir şeyi yakaladı ve sertçe çekti. Kate dengesini bulduğunda büyük, renkli ve haftalar önce bayatlamış Campbell erişteli tavuk çorbası gibi kokan şey yere düştü. Solmuş döşemeye çarparken ölmekte olan dizel bir motor gibi ağızından bir şeyler püskürttü ve osurdu.

Kate, topuğunu su aygırının ensesine bastırdı, şişko kolunu yakaladı ve o kadar yağ tabakasının akında kemik olduğundan şüphelenerek kolu, kürek kemiğine bastırdı.

Sonra adamı inceledi: yaklaşık yüz elli kiloluk, papağan desenli gömlek giyen bir adamdı.

Adam, yavru köpek gibi inliyordu. Eskimiş peyniri andıran nefesi, uzaktan bile osuruğuyla yarışacak kadar kötü kokuyordu.

Kate, birkaç hafta önce, Metropolitan Müzesi'ndeki özel bir yemek salonunda müze yöneticisi Philippe de Montebello'yla öğle yemeği yerken Vermeer'in1 resimlerini tartışmış, Bayan Trump'lann en sonuncusuyla çay içmiş ve Bir Gelecekleri Olsun için milyon dolarlık bir bağış çeki kabul etmişti. Şimdiyse, öğle yemeği ve çayı kaçırmakla kalmamış, dört yüz dolarlık ayakkabısının topuğunu şişko bir adamın boynuna yapıştırmıştı.

"Adın?" Kate, topuğuna biraz daha ağırlık vererek et katmanlarının arasında yok oluşunu seyretti.

Adam böğürdü: "Johnson. Ben buranın lanet yöneticisiyim! Wally Johnson. Lanet kolumu kırıyorssuun."

"Misafirlerine her zaman saldırır mısın?"

"Sen evime zorla girdin, Tanrı aşkına!"

Haklıydı. "New York Polisi," dedi Kate, adamın kolunu biraz gevşeterek. Adama doğru eğildi ve sonra geri çekildi. Nefesi. Şişko Wally'den uslu duracağına dair söz aldı.

"Neden söylemedin ki?" Wally, sırtüstü döndü, oturdu, kolunu sıvazladı ve inledi. "Tanrım."

"Kapıyı çaldım, seslendim. Cevap vermedin."

"Tuvaletteydin, Tanrı aşkına." Sarkık göz kapaklarının altındaki küçük gözleriyle Kate'i şüpheyle süzdü. "Sen polis misin?"

"Solana davasında çalışıyorum," dedi Kate. Bu, kulağına hoş gelmişti. Ayrıca şişko Wally'yi tek bir kol darbesiyle yere serebil-i)Jan Vermeer (1632-75) yılları arasında yaşayan Hollandalı klasik ressam. Portre ve iç mekân çalışmaları arasında romana ve filme konu oluşuyla son yıllarda en çok tanınanlarından biri de ince Küpeli Kız'dır.

164

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

165

diği için kendisiyle övünüyordu. Bunu, kişisel antrenörüyle çalışmaları sayesinde yapabilmışti. Elbette, Wally de bir insanın, en azından yaşayan bir insanın sahip olabileceği en kötü fiziğe sahipti. "Bak," dedi yumuşayarak. "Sana zarar vermek için gelmedim."

"Lanet kolumu kırdın bile." Yüzünü ekşitti.

Kate, ona ana kuzusu diye takılmamak için kendisini zor tuttu. "İfadeni okudum. Elena Solana öldürüldüğü gece burada de-gilmişsin, doğru mu?"

"Bunu, diğer polislere söyledim zaten. Staten Island'da, kız kardeşimdeydim. Köfteli spagetti yapmıştı."

"Kulağa pek lezzetli geliyor. Ama ben köftelerden biraz daha fazlasını arıyorum."

"Ne gibi?"

"Mesela ... Elena Solana'nın arkadaşlarını hiç gördün mü?"

"Hey, ben kimsenin işine burnumu sokmam."

"Kimse soktuğunu söylemiyor." Kate, sesini yumuşattı. "Bak, Wally, sen de ben de biliyoruz ki iyi bir yönetici, apartmanında yaşayan kişilere kimin gelip gittiğini bilir. Bu, işinin bir parçasıdır ve eminim ki sen de işini gayet iyi yapıyorsun."

Wally kolunu ovdu, "Birkaç zenci sevgilisi vardı," dedi.

Kate, bir an için adamın diğer kolunu da kırmayı düşündü ama bu, ona hiçbir şey kazandırmayacaktı. "Bana onları tarif et."

Adam omuzlarını silkti. "Nasıl tarif edeyim? Biri ufak tefek. Biri sıska. Biri iriydi."

"Ne kadar iri?"

"Fedai veya dövüşçü gibi, anla işte."

"Başka?"

"Ufak tefek olanın saçları, eee, şey gibiydi..."

"Rasta mı?"

"İşte bu. Rasta. Genç bir çocuktuk. Sık sık gelirdi."

W i l l i e . " Y a s ı s k a o l a n ? "

"Onu sadece birkaç kez gördüm. Uyuşturucu bağımlısına benziyordu."

"Dövüşçü?"

"Bir sûredir görünmüyor. Sanırım ayrıldılar." Sırıttı. Ne yazık ki ortaya hiç de hoş bir tablo çıkmadı: çürük muz rengi dişler ve birkaç tane boşluk.

"Herhangi birini görsen tanıyabilir misin?"

"Genç, rasta saçlı olanı, kesinlikle. İri yarı olanı, belki. Belki. Ona gerçekten dikkatle bakmadım. Ama dediğim gibi, çok iriydi. Diğer, bağımlı... İşte, bağımlı tipi olan biriydi."

Harika. Adamın tanıyabileceği tek kişi, Kate'in zaten bildiği "Villie"ydi. Hepsi buydu.

"Ah." Şişko Wally, Kate'e doğru eğildi. Kate, adamın pis kokan nefesinden uzaklaştı. "Bir de şu, yine sıska olan beyaz adam vardı. Sarışın. Orta boylu. Ama kadınsı bir tipti. Muhtemelen homoydu, anlarsın ya."

"Peki onu... ne zaman gördün?"

"Çetele tutmuyorum. Birkaç kere. Kapıda, Solana'nın ziline basarken. Belki bir iki kere de ikisini kol kola dışarı çıkarken gördüm." Sırıttı. "Herif belki de ibne değildi."

Kate, soğuk öğleden sonra havasına çıkınca kayıplarını ve kazançlarını değerlendirdi: iyi bir pantolon, daha da iyi bir ceket kaybetmiş; Willie'yi saymazsa, Elena'yı düzenli ziyaret eden biri iriyarı öteki sıska iki siyah ve bir beyaz adam olduğunu öğrenmişti.

Ama kimdi bu adamlar?

Kate, eve döndüğünde, bir sandalye alarak misafir odasının dolabına gitti. Şişko Wally'le birdenbire karşılaştığında hissettik-

166

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

167

leri hoşuna gitmemişti. Çok korunmasızdı. Üstelik bir sonraki kişi, bu kadar formsuz olmayabilirdi. Hazırlıklı olması daha iyi olurdu.

Aradığı şeyi saklamak için örttüğü ipek eşarpları kaldırdı. Düz gri ayakkabı kutusu, üzerindeki "Kadife Terlikler" yazısıyla orada duruyordu. Nerdeyse on yıl önce koyduğu yerde. Kutuyu aldı, yatağın kenarına oturdu ve sanki zamanı soyuyormuşçasına ince kağıtları açtı. Glock marka tabancasını dikkatle eline aldı.

Kate, silahı elinde döndürürken, metal temizleyicisinin hâlâ keskin kokusunu alabiliyordu. Ayakkabı kutusunda dolu bir şarjör vardı. Kate, şarjörü taktı ve kan akışının hızlandığını hissetti. Yıllar önce, paranın gücü için terk ettiği güç. Eski günlerde Kate, parayı veya onunla ne yapacağını bilmezdi. Parmakları kabzayı sıkıca sardı. Şimdiyse hem silahı hem de çek defteri vardı. Ve evet, kendisini birkaç dakika önce hissettiğinden çok daha güçlü hissediyordu. Ellerini bir silahın üzerine koymuş on beş yaşındaki herhangi bir çocuğa sorun, size silahın verdiği gücü, aniden gelen cahil cesaretini anlatabilirdi. Ulusal Silahsızlanma Örgütü kimi kandırıldığını zannediordu?

Kate, mahvolmuş, ünlü modacı etiketli kıyafetlerini çıkartıp haki renkte Gap marka pantolonuyla, düz mavi bir gömlek giydi. Böylesi çok daha iyiydi. Eski günlerde genç bir dedektifken giymeyi tercih ettiği mini etekler ve V yakalı bluzlardan çok daha az dikkat çekiciydi. Ama, o lanet koşu bandında ne kadar çalışırsa çalışsın, o günler geçmişte kalmıştı. Aynadaki görüntüsü, bir kaplıcada kesintisiz bir hafta geçirmeye ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Saçlarını taradı ve bileklerine Bal à Versailles sürdü.

Bir annesi olmaması sanki kendi suçuymuş gibi neden bundan hep utanmıştı? Gerçeği, St. Anne'de onuncu sınıfa giderken

öğrenmişti: Mary Ellen Doanghue onunla dalga geçiyordu, "Kendini bir şey zannediyorsun, McKinnon, ama en azından benim annem kendisini öldürmedi." Kate, rahibelerden biri onu tutuncaya kadar kızı defalarca yumruklamıştı.

Neden herkes ona yalan söylemişti? Onun suçu olduğunu mu düşünüyorlardı?

Ah, Tanrım, bu konu yüzünden psikologun kanepesinde geçen yıllar!

Kate, Glock'unu bulabildiği en makul çantaya, uzun saplı yumuşak siyah deri bir çantaya koydu ve çantayı boynundan geçirerek gardırobunda üzerine alabileceği hafif bir ceket aradı. Ünlü bir modacının imzasını taşımayan tek ceket, kim bilir ne zamandan kalma, sol göğüs cebinde banş işareti olan eski bir kot ceketti.

Dışarıda, Central Park'ı çevreleyen ağaçlar kötü havaya inat yeşillenmeye başlamışlardı. Kate, çantasındaki tabancayı yokladı. Bu, sadece sigortaydı. Kimseyi vurmayı planlamıyordu.

Ölüm Ressamı

169

17

Kate'in topukları uzun, karanlık koridorda yankılandı. Yeraltına inşa edilmiş bir mezarlık gibi, diye düşündü Kate. Dökülen boyalar, rutubetli bir soğuk. Altıncı Bölge Polis Merkezi'nin bodrum katı. Suç Laboratuvarı.

Hernandez, mezuniyet fotoğrafını cam bir aletin içine koyarak süper yapıştırıcıyı yaktı.

Kolajın çevresi buhar olup parmak izleri ortaya çıkmaya başlarken iki kadın da bunu izliyordu.

"Bu mahvolmuş," dedi Hernandez, cımbızla fotoğrafı alırken. "Parmak izlerinin üzerinde parmak izleri var."

"Üzgünüm," dedi Kate. "Bunu aldığım da henüz ne olduğunu bilmiyordum. Her yerine dokundum."

Teknisyen Kate'e üzgün bir suratla baktı, etli parmaklarından eldivenleri çıkarttı ve çöpe fırlattı. Otuz beş yaşlarında, iri bedeni dar laboratuvar önlüğüne zorlukla sığan bir kadındı.

Kate, kağıt mendile sarılı tükenmez kalem uzattı. "Bunun çok daha temiz olması gerekiyor. Solana'nın cinayet mahallinde-killerle uyan bir iz var mı diye kontrol et."

Hernandez içini çekti.

Kate bir Marlboro çıkarttı.

"Koridora," dedi Hernandez. "Hayır, daha da iyisi bir yürü-

yüşe çık. Diğer izleri de çözmem için bana yarım saat ver. Bakalım ne bulabileceğim."

Bir kahve ve üç sigara sonra Kate, Hernandez'den sonuçları öğreniyordu.

"Kalemde net birkaç parmak izi var, ama ne Solana'nın ne de başka bir suç mahallinin izleriyle uyuyor."

"Sadece şansımı denedim," dedi Kate. "Y a kolaj?"

"Pek bir şey yok. Çoğu iz bozulmuş. Sadece bir çeyrek parmak izi var."

"İtiraf etmeliyim ki o da bana ait olabilir."

"Bunlara eldiven deniyor, McKinnon."

"Mektuplarımı açarken eldiven takmıyorum."

"Ama bundan sonra takmaktır." Hernandez, Kate'e üzerinde sayılar, semboller, kelimeler olan birkaç sayfalık bilgisayar çıktısı verdi. "Pek bir şey yok. Kolajda kullandığı yapıştırıcı asit içermiyor, ama onun haricinde standart. Fotoğraf, dört beş yıllık. Gözkapaklarındaki boya, bir tür suluboya. Diğer, Polaroid..." Başını salladı. "Senin aksine, şüphelin eldiven takıyor."

"Kolajın ve fotoğrafın benim için bir kopyasını çıkartır mısın?"

Hernandez köşedeki bir fotokopi makinesini işaret etti. "Kendin yapabilirsin. Resimler artık plastik kaplı. Korumalılar." İğneleyici bir şekilde gülümsedi.

Kate, bir dakika sonra fotokopilerin makineden çıkışını seyreliyordu.

"Ah, McKinnon," diye seslendi Hernandez. "Gitmeden önce manikürünü mahvetmek istiyorum. Ellerini başka şeylere de sürersen diye dosyada parmak izlerine ihtiyacım olacak."

Brown, gözlerini kısarak raporu okudu.

170

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

171

ZORLA GİRME İZİ YOK.

M U H T E M E L CİNAYET SİLAHI: O L A Y YERİNDE (MUTFAK ÇEKMECESİNDE) BULUNAN 20 CM.LİK TESTERE K E N A R L I MUTFAK BIÇAĞI, Ç E K M E C E D E K İ DİĞER İ K İ BİÇAKLA AYNI TAKIMIN - PARMAK İZİ YOK.

Brown, fotoğrafı inceledi. On yedi bıçak darbesi. Kesinlikle vahşetti.

Bir büyüteçle, zevk işaretleri aradı. Hiçbir ısırık izi, hiçbir şey yoktu. Her zamanki yerlere, göğüs uçları, kulak memelerine dokunulmamıştı. O zaman adam neyin peşindeydi?

TIRNAK İÇLERİ: ALÜMİNYUM KALINTISI

Manikür mü yapmış? Bu, bugüne dek her tür şey görmüş olan Floyd Brown için bile garipti. Henüz çözemedikleri bir tür ritüel mi, yoksa katil, sadece ölü kızın tırnak içlerindeki deri parçalarını temizleyecek kadar zeki biri miydi? Neden her ne olursa olsun, Brown katilin epey zaman harcadığını görebiliyordu.

Üç cinayet.

Bir katil mi?

Belki.

Mead buna inanmak istemiyordu; lanet olsun, dışarıda bir yerde bir seri katil olduğuna kim inanmak isterdi ki? Brown, çalışma masasından uzaklaştı ve sandalyesinde ileri geri sallanmaya başladı. Yirmi yılı aşkın dedektiflik tecrübesi, bunun bir tesadüf olmadığını söylüyordu. Muhtemelen McKinnon haklıydı. Ayrıca Brown, itiraf etmek istemese bile, onun şu ana kadar bulduklarından çok etkilenmişti. Ama kendini ne zannediyordu ki?

Bütün cevapları bilen zengin bir kız.

Floyd, zihninde onun saçını eliyle arkaya itişini, tabloları incelemek için eğildiğinde duyduğu parfümünün kokusunu canlandırdı. Tanrım. Brown'ın ihtiyacı olan son şey McKinnon'u bir kadın olarak düşünmekti.

Yine de, o sanatçı bayanla çalıştığını Vonette'e söylemek için sabırsızlanıyordu. Bu, gerçekten hoşuna gidecekti. Sanat aşığı Vonette, Ressamların Hayatlarını seyredebilmek için, Pazartesi Gecesi Maçını kasete çekti. Sanki sonucunu bildiğin bir maçı seyretmenin bir zevki varmış gibi.

Dünya küçüktü. B i r futbol gecesini mahveden kadın, şimdi bir cinayet üzerinde kendisiyle çalışıyordu, hatta birkaç cinayet.

Bir ay önce, o ve Vonette, Brovvn'm emekliye ayrılma ihtimalini konuşmuşlardı. Ama bu, ortada bir seri katil varken mümkün değildi. Bu davada nazik davranmalıydı. Danışman, sıradan biri değildi. Emniyet Amiri'nin arkadaşıydı.

Bölme, sadece bir masa ve sandalye alacak büyüklükteydi, ama yeterliydi. Kate, hiçbir şey beklemiyordu. Kaşmir kazağının yakasındaki New York Polisi geçici kimliğini kesinlikle hiç beklemiyordu. Bir Merit yaktı. Dün, Marlboro içiyordu. Geçen hafta Richard'a sigarayı bırakacağına dair söz vermiş, hatta yemin etmişti. Belki yüzüncü kez. Ama hemen değil.

Not defterinde yeni bir sayfa açtı ve doğa dostu uçlu kurşun kalemını çıkartarak kontrol etmesi gereken şeylerin bir listesini yapmaya başladı: Elena'nın arkadaşları, çalışma arkadaşları, annesi. Ama Bayan Solana'nın kendisiyle konuşacağından şüpheliydi.

Kate, Elena'nın lisedeki son senesini, genç kızın annesinin erkek arkadaşı Mendoza'nın aylardır ona asıldığını ve annesinin bunu görmezden geldiğini gözyaşları içinde anlatışını hatırladı.

172

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

173

Kate, o zaman Elena'nın o evden ayrılmasına yardım etmiş, Doğu Altıncı Cadde'deki daireyi bulmuş ve ilk birkaç yıl kirayı kendisi ödemişti. Aklına yeni bir şey geldi: Eğer Elena evden ayrılmamış olsaydı, şimdi yaşıyor olur muydu? Kate, bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı, Mendoza'nın da ismini listeye ekledi ve altını çizdi.

Kate, Merit'ten uzun bir nefes aldı. Tampon içiyor bile olabilirdi. Kendisine gerçek bir sigara alması gerekiyordu; böyle, normalin iki katı sigara içiyordu.

Diğer polislerin onunla iyi geçinip geçinmeyeceğini merak ediyordu. Maureen Slattery'de şimdiye kadar gördükleri hoşuna gitmiş, hatta kolayca öfkelenebilen, ama asla aptal olmayan genç polisi, kendi polislik günlerindeki haline benzetmişti. Genç kadın, Elena'nın telefon kayıtlarına ulaşarak ona yardım bile etmişti. Kate kayıtları gözden geçirdi, kendi numarasını ve VVillie'nin numarasını gördü. Diğerlerini daha sonra kontrol etmesi gerekecekti. Önemli olabilirlerdi.

Ama ya Brown? Belki de bir ziyaretin vakti gelmişti.

"Karin." Kate, Floyd Brown'ın çalışma masasının arkasındaki orta boy çerçeveye baktı. "Güzel kadın. Seni öldürmeye mi çalışıyor?"

"Ne?"

"Yakanda kan akışını engellemeye yetecek kadar çok kola var."

"Biraz titizdir." Brown, gülümsemek için kendisini tuttu ve Pruitt'in dosyasını eline aldı.

"Demek bu adamı tanıyordun? Hiç düşmanı var mıydı?"

"Muhtemelen epey uzun bir liste. Herif kahrolası bir yalakaydı, sahtekar, hatta vurguncu bile olabilir."

"Park Avenue'dan olduğuna emin misin?"

"Batı Yakası," dedi Kate, Central Park'm batısı olduğunu belirtmeden.

"Peki, vurguncu derken neyi kast ediyorsun?"

"Çalıntı sanat eseri şüphesi söz konusu."

"Burada yazmıyor," dedi Brown, Pruitt'in dosyasına bakarak.

"Kısa bir süre önce keşfettim."

"Davalar üzerinde mi çalışıyordun, McKinnon? Yalnız başına?"

"Merak ettim." Kate gülümsedi ve Pruitt'in annesinin resim hakkında söylediklerini anlattı.

"Pruitt'i öldüren kişinin ikonayı da aldığını tahmin ediyorum."

"Resmi bul, katili bul. Bu kadar mı?" Brown, bir şeyler not aldı ve sonra Pruitt'in dosyasından bir sayfa çıkarttı. "Bu ifadeleri gördün mü?" İsimlerin yazılı olduğu listeyi inceledi. "Richard Rothstein. Akrabalığınız var mı?"

"Kocam. Adamın öldüğü günün sabahı Pruitt'le birlikte yönetim kurulu toplantısmdaydı."

Brown, koyu renk gözlerini Kate'e kilitledi. "Kocan onu öldürmedi, değil mi?"

"Richard mı? Pruitt'i öldürmek mi?" Kate bir kahkaha attı. "Şey, bir şey söylemedi. Sanırım sormam gerekecek."

"Sor," dedi Brown. Sandalyesine oturdu. "Karım ve ben programını izledik."

"Teşekkürler."

"Beğendiğimi söylemedim. Sadece seyrettim." Bir süre dikkatle Kate'i inceleyip küt tırnaklarını masaya vurdu.

Kate bekledi. Adama biraz zaman tanıması gerektiğini biliyordu. Onun için kolay olmamalıydı. Onun gibi yirmi yıllık başarılı bir dedektif, kim olduğunu hakkında yüksek yerlerde arkadaşları olduğu haricinde hiçbir şey bilmediği eski bir polisle beraber çalışmak zorunda kalıyordu. Eğer tam tersi olsaydı, Kate bu durumdan nefret ederdi.

174

Jonathan Santlofer

"Teorilerinden kimseye bahsetmedin, değil mi?"

"Hayır, sadece Tapell'e."

Brown ağzını büzdü. "Eğer basın bir seri katil olduğunu öğrenirse kötü olur, çok kötü. Özellikle de Tetikçi'den hemen sonra."

"Eğer insanlar bu tarz şeyleri okumaya bu kadar meraklı olmasalardı, onlar da bunları yazmazdı." Kate, Pruitt'in dosyasına baktı. "Bu arada, Pruitt'in yüzündeki çürük yeni mi olmuş?"

"Emin değilim."

"Ya adli tıp?"

"Çok yorulmuş. Rapor için bir süre beklememiz gerekecek."

"Belki," dedi Kate. "Belki de değil."

18

Adli tıp çok yoğun olabilirdi, ama Tapell'in bir telefonu kapılan açmıştı.

Plastik isim kartı - RAPPAPORT, S A L L Y - adli tıp uzmanının, şarap değil de kurumuş kan olma ihtimali daha yüksek olan bordo lekeli beyaz laboratuvar önlüğünün yakasında yamuk duruyordu. Rappaport, otuz kırk yaşlarında, orta boylu, ince bir kadındı. Cildi, iki yıldır gün ışığına çıkmamış gibi duruyordu.

"Seni bu kadar geç saate kadar tuttuğum için özür dilerim."

"Dalga mı geçiyorsun?" Rappaport omuzlarını silkti. "Nöbetim yeni başladı."

"Mezarlık nöbeti mi?"

Adli tıp uzmanı kaşlarını çatı.

"Kusuruma bakma," dedi Kate. Biraz mizaha ihtiyacı vardı. "Kötü bir şakaydı."

Ana otopsi odasına giden koridor, bel hizasına kadar o berbat gri-yeşil, üst tarafıysa tavana kadar kırık beyazdı. Kate, Sally Rappaport'un kaim tabanlı Adidas'larmı takip etti. Ayakkabılar, nane rengi seramik zeminde ötüyordu.

Eski bir Roma hamamı. Liz Taylor'lı Kleopatra'nın zaferle Ro-ma'ya girişine yetecek kadar çok kemerli yol vardı. Cilalı beyaz karolar ve paslanmaz çelik. O kadar soğuktu ki Kate nefesini gö-

176

Jonathan Santlofer

rebiliyordu. Formaldehitin kokusu, bir onuncu sınıf biyoloji labo-ratuvanndan yirmi kat daha kötüydü.

Kate'in eski günlerden bildiği Astoria morgu, Queens Hasta-nesi'nin, üç dört sedyeyle döşenmiş küçük bir odasıydı. O morgdan bir düzinesi buraya rahatlıkla sığardı.

Rappaport, Kate'i yeşil plastik örtülerin altından balmumuna benzeyen mavi damarlı ayakların görüldüğü cesetlerin yattığı birkaç sedyenin yanından geçirdi. Kate'e bir maske uzattı, kendisi de maskesini taktı ve kıvrık kahverengi saçlarını, Wool-worth hâlâ duruyorsa Woolworth'den alabileceğiniz balık şeklindeki mavi plastik tokalarla topladı. Kate, bu tokaların Rappa-port'un genç kızlığından mı kaldığını, yoksa işportadan mı aldığını merak etti. Ama bu neden umurundaydı ki? Hem de burada, bu buz gibi yerde, hayatında çocuğu olsa ancak o kadar sevebileceği kızın cesedini görmek üzereyken? Lanet olsun, bunun nedenini anlamak için bir terapist ihtiyacı yoktu. Plastik tokalar mı? Dikkatini dağıtacak herhangi bir şey de aynı işi görürdü.

Rappaport, bir kutudan plastik eldivenler alarak taktı ve Ka-te'e de aynısını yapmasını işaret etti. Doğu duvarında plastik tutacağı olan, her birinin üzerinde bir numara yazan çelik çekmecelere döndü. Büyük bir ölümler kütüphanesi. Adli tıp uzmanı elindeki dosyaya baktı ve üzerinde S-17886P yazan çekmeceyi çekti. Çekmece gıcırdayarak açıldı.

Elena'nın cesedi, Kate'in daha önce gördüğü birçok cesede benziyordu: eski piyano tuşlarının rengine benzeyen deri, otopside kalma Y biçimindeki ,yara izi, Elena'nın kafatasını tekrar kapattıkları yerdeki kaba dikişler. Ne var ki bu herhangi birinin cesedi değildi. Maskenin arkasındaki Kate neredeyse hiç nefes almıyordu. Bunu nasıl yapacaktı? Deli miydi? Hayır, bunu yapmak istiyordu. Yapmalıydı. Bir şarkı, bütün ihtiyacı olan buydu.

Beyninin içinde banal bir şarkı mırıldanmak, en kötü sahnelerle dayanmasını sağlayan eski bir numaraydı.

"Baby Love."

Kötü bir seçim. Ama artık çok geçti. Kabarık saçlı, büyük etekli, parmaklarını sıklatan Diana Ross ve Supremes, Kate'in beyinde şarkıyı söylemeye başlamışlardı bile. Rappaport, Elena'nın göğsündeki koyu mor, neredeyse siyah kesikleri işaret ediyordu: "...iki, üç, dört... on tane üst göğüste. Bir, iki, üç - bu üçü, üst üste vuruldukları için bir kesik gibi görünüyorlar, ama aslında üç ayrı kesikler." Kafasını kaldırarak Kate'e baktı ve "Görüyor musun?" diye sordu. Neşterli aldı ve yarayı ayırdı. "İlk adli tıp raporunda on yedi bıçak darbesi diyor. Ama aslında yirmi iki tane var."

"Baby Love" şarkısının nakaratı çalmaya devam ediyordu.

Rappaport, elindeki neşteri bırakarak bir röntgen aldı ve flü-oresan ışığa tuttu. "Buradaki ikisi..." Röntgeni işaret etti. "Ciğerleri parçalamış. Diğer ikisi doğrudan kalbine girmiş, işte öldürücü darbeler bunlar."

"Silahlar öldürmez," diye fısıldadı Kate.

"Doğru," dedi Rappaport. Elindeki röntgeni, Elena'nın gri-beyaz bacağına bıraktı. "Karin bölgesindeki diğer yaralar sadece yüzeysel."

"Tecavüze uğramış mı?" Kate, beyinde çalıp duran şarkıya rağmen soruyu sormayı başarabilmişti.

"Sperm yok, ama vajinada yaralanma var."

"Yani, bir tecavüz girişimi oldu ama katil boşalamadı diyebiliriz."

Rappaport, elinde metal bir sondayla Elena'nın kasıklarının birkaç santim üzerindeki pubik tüyleri inceliyordu. "Mümkün. Evet. DNA testi yapacak sperm olmaması çok kötü."

Kate, yavaşça Elena'nın ellerinden birini kaldırdı. El, çok soğuk ve lastik gibiydi. "Bu yaralar kendisini savunmaya çalışırken mi olmuş?"

Adli tıp uzmanı başıyla onayladı.

"Tırnak içlerinde bir şey var mı?"

Rappaport elindeki dosyaya baktı, bir sayfa çevirdi. "Hiçbir şey. Şaşılacak kadar temiz."

Kate, avucunun içindeki cansız ele baktı. Yanlış görünen bir şey vardı. Tırnaklar. Evet. Raporu okumuştı.

"Sence katil, kızı öldürdükten sonra tırnakları temizlemiş olabilir mi?"

"Bunu söylemek imkansız." Adli tıp uzmanının yorgun kahverengi gözleri, maskenin üzerinden sıkılmış gibi görünüyordu.

"Elena tırnaklarını hep uzatırdı," dedi Kate. "Bunu katil yapmış olmalı."

"Eğer öyleyse, iyi bir iş çıkartmış. Tırnak içlerinde hiçbir şey yok. Saç, deri, hiçbir şey."

"Başka herhangi bir yerde bir parça, saç var mı?"

"Şimdiye dek sadece kızın saç. Mide, karaciğer ve böbreklerle ilgili ön bilgiler raporda var. Testler bir hafta sürer."

Bir hafta mı? Kate çılgın atmak istedi, ama kendisine hâkim oldu. Belki de Tapell'i arayabilirdi.

"Testler hazır olunca bana ulaştırabilir misin?"

"Test sonuçları Randy Mead'in ofisine gönderilecek." Yüzünü buruşturdu. "Tapell onunla, Mead'le çalıştığını söyledi." Ses tonu, bunun bir soru olduğunu gösteriyordu.

Kate, cevap verme zahmetinde bulunmadı. "Ön bilgileri şimdi alıyorum, testleri daha sonra görürüm," dedi. Dosyaya uzanmak üzereyken hâlâ Elena'nın elini tutmakta olduğunu fark etti. Bir an için, sanki elini tutmak onları birbirine bağlayacakmış gibi, eli bırakmak istemedi.

"Diğer ceset bekliyor." Rappaport esnedi. "Ona geçsek iyi olacak."

Kate, Elena'nın elini yavaşça sedyeye bıraktı.

Rappaport, çelik çekmeceyi sert bir şekilde itti. Çekmece, bir gülmeyeyle kapandı.

Pruitt'in vücudu balmumu kaplanmış gibi lastiksi görünüyordu.

"Çenesindeki çürük için ne diyorsun?" diye sordu Kate.

Rappaport vücudun üzerine eğildi ve Pruitt'in çenesini eldivenli elleriyle kavradı. Et, üç saniye içinde mordan beyaza sonra tekrar mora dönüştü. "Yaşarken olmuş, cinayet sırasında veya öldüğü günün akşamüzeri olduğunu söyleyebilirim."

Anlaşılan suçlu, yani sanatsal şüphelileri Pruitt'e vurmuştu. Ama bu Kate'e pek mantıklı gelmiyordu. "Birisini baş aşağı suyun içinde tutarken bir de neden yumruk atasın ki? Öldürdükten sonra hızını alamamış gibi."

Rappaport omuzlarını silkti.

"Ya Ethan Stein?"

"Otopsi henüz sonuçlanmadı," dedi Rappaport. "İşte bu öldürdükten sonra hızını alamamak." Başını salladı. "Raporları hazır olur olmaz yollayacağım."

Kate, Pruitt'in raporlarını Elena'nın kilerle birlikte çantasına tıktı. Buradan çıkmaya can atıyor ve kendim dolu bir silah gibi hissediyordu.

Barut kokusu, alçak tavanlı odada asılı bir asit yağmuru bulutu gibiydi. Kate tetiği tekrar, tekrar ve tekrar çekti. Elindeki tabanca geri tepiyor, kolunun titremesine, neden oluyordu. Ateş 180

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

181

etmenin heyecanını neredeyse unutmuştu: elindeki bütün o güç. Hedef, öne ilerlemeye başladı. On ikiden isabet yoktu, ama bütün atışları ölümcül yaralara sebep olabilirdi. Hiç pratik yapmadan geçen onca yıl için iyi bir sonuçtu. Şarjörü bir kez daha doldurdu ve kolunun titrememesi, aklının boş ve odaklanmış olması gerektiğini düşünerek bütün mermileri boşalttı. Arkadaşları, Blair ve diğer kızlar onu böyle görseler ne derlerdi acaba? Onlar mı? Onların hepsi, sen daha "evlilik öncesi anlaşma" diyemeden silahlarını çekmiş olurlardı.

Kate, sadece birkaç sıra ötede Maureen Slattey'yi gördüğünde dördüncü turunu tamamlamıştı. Hedefi öldürmekten bıkan Kate, genç polise doğru ilerledi.

Slattey kulaklıklarını çıkarttı ve Kate'e doğru ilerledi.

"iyi vuruş," dedi Kate, Slattey'nin yaklaşan hedef tahtasında-ki mükemmele yakın atışlarına bakarak.

"Teşekkürler. Ya sen?"

"Paslanmışım."

"Hatırlamak uzun sürmez. Yüzmek gibidir derler."

"Veya düzüşmek gibi."

Slattey ona bir bakış attı. "Ağzın bozuk, McKinnon."

"Saint Anne Bozuk Ağız'dan mezunum."

Maureen sırtıttı. "Saint Mary. Bayonne, New Jersey."

Kate, Maureen'e kuşkulu bir bakış fırlattı. "Üniforma?"

"Her zamanki ekoseli etek."

"Senin eteğin ne kadar kısaydı?"

"Diyelim ki, beni ahlak masasındaki azgın heriflere hazırlayacak kadar kısa. Senin?"

"Külotumun tam olarak bir santim altında." Kate, havada bir haç çizdi. "Eğilmem mümkün değildi. Bir kalemim düştüğünde, o kalem sonsuza dek gitmiş demektir."

iki kadın okullu kızlar gibi gülüştüler.

Soyunma odalarına ilerlerken Maureen silahını kılıfına yerleştirdi.

"Davalarda yeni bir şey var mı?" diye sordu Kate.

"Perez'i kontrol ettim. Yemeğe çıktığı arkadaşları, hani şu şehirden birkaç ressam onu, yemekten sonra doğrudan eve bıraktıklarını söylemişlerdi."

"Evde mi kalmış?"

Slattery omuzlarını silktiler. "Bilmiyorum. Ayrıca Ethan Stein öldürüldüğünde şehirden geldiğini söylüyor."

"Ajandasını bekliyorum. Schuyler Mills'inkini de. O zaman o günlerde neler yaptıklarını söyledikleriyle diğer kişilerin ifadelerini kontrol ederiz."

"Tamam."

"Ya Mendoza?" diye sordu Kate. "Başka yerde olduğunu kanıtladı mı?"

"Bayan Solana, onun bütün gece yanında olduğu konusunda ısrar ediyor."

Kate başını salladı. Bayan Solana ve Mendoza'yı Maureen hallettiği için minnettardı. Elena'nın annesiyle uğraşacak durumda değildi. "Başka bir şey var mı?"

"Pruitt'in kişisel eşyaları üçüncü kattaki Kanıt Odasında. Bir kontrol et. Sonra sana geri kalanını anlatırım. Ve, lütfen eldiven tak. Bunu, delilleri mahvedeceğin için değil, oda tam bir domuz ahır olduğu için söylüyorum."

Odada, yerden tavana kadar açık metal dosya dolapları, karton kutular vardı. Bazıları o kadar uzun zamandır orada duruyordu ki üzerleri bir battaniye kadar kaim örümcek ağlarıyla kaplanmıştı.

182

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

183

Kanıt Odası. Kate, görevli memura odayı açtırdığına pişman olmuştu.

"İşte burada," dedi memur burnunu çekerek. Genç, tahminen yirmi iki yaşında, yüzü sivilceli bir polisti. "Yeni davaların hepsi bu köşede, alt rafta duruyor. Sanırım Pruitt de buralarda bir yerlerde olacaktı." Parmağıyla köşeyi işaret etti, sonra da burnunu kaşıdı. "Alerji. Sanırım toza."

"Oğlum, yanlış iş seçmişsin." Kate, sempatiyle genç adama baktı.

"Ben çıksam mahsuru var mı?" Burnu kıpkırmızı olmuştu.

Kate sevimsiz odaya, duvarda yürüyen siyah örümceğe baktı. Birkaç dakika sonra o da kızarıp kaşınmaya başlayacaktı.

Pruitt'e ait karton kutu üzücüydü. Fermuarlı torbalara konmuş bir kalıp sabun, bir banyo lifi; tıraş kremi, tıraş bıçağı ve bir şişe gülsuyunun olduğu nispeten büyük bir torba daha vardı.

Büyük kartonun içinde bir de küçük bir kutu vardı. Kate, ellerine eldivenleri geçirdi.

Küçük kutunun en üstünde, üzerinde siyah keçeli kalemle WILLIAM M A S O N PRUITT yazan fermuarlı bir torba vardı. K a -te torbayı açtı, içinden çıkan göz, burun ve ağız yerinde delikleri olan ve sado-mazoistler için olduğu çok belli siyah deri maskeye baktı. Bu Bill'in olabilir miydi? Eğer torbanın üzerinde adı yazıyor olmasaydı, Kate buna asla inanmazdı. Karton kutunun içine elini daldırdı ve çoğu porno olan bir sürü dergi buldu. B a -zılarında kız ve oğlan yeniyetmeler vardı, çocuk pornosu sayılabilecek kadar genç olmasalar da, kahretsin ki çok yakındılar. Ka-te'nin midesi bulandı, sonra sadece genç siyah travestileri ve maskeyi masum kılacak sado-mazo görüntüler içeren birkaç dergi daha bulduğunda afalladı.

Dergilerin altında, yetişkin sınıfına giren iki düzineden fazla

video kaset vardı. Kapaklarda alışıldık pozisyonlar görülüyordu ama bunlar, normalden daha da ucuz görünen, büyük harflerle yazılmış film şirketinin adını -Amatör Filmcilik - haklı çıkartacak cinstendi. Midesi kaldırır da belki bir gün seyrederse bir şeyler bulabilirdi.

Kate, Slattery'nin bölmesine yaslandı.

Maureen gülümsedi. "Dergileri ve maskeyi gördün mü?"

"Evet. Bu benim için kesinlikle sürpriz oldu. Bili Pruitt." Kate başını salladı, "insan asla bilemiyor."

"Daha fazlası için hazır ol," dedi Slattery. "Birkaç bara gittim. Limanın oradaki Branding Iron ve Dungeon'a." Yüzünü buruşturdu ve titrer gibi yaptı. "Hiç oralara gittin mi?"

"Ah, elbette. Her Cumartesi kocamın boynuna bir tasma takar onu sürüklerim." Kate kaşını kaldırdı. "Eee?"

"Dungeon'ın arka odası: müşteriler için zincirlere asılmış bekleyen bir adam. Birinin kığında bir muşta, diğeri aletiyle ona vuruyor."

"Sıradan bir sahne."

"Evet. Ama adamımız Pruitt'in fotoğrafını gösterdim."

"Ve?"

"Barın müdavimlerindenmiş. Ah, ve bunu da ilginç bulabilirsin. Ethan Stein'm stüdyosunda bulunanların bir listesi. Çok güzel şeyler var."

1 T Ü P G Ö K M A V İ S İ Y A Ğ L İ B O Y A (yerde, cesedin yanında)

PALET BİÇAĞI (yukarıdaki gibi)

POLAROID F İ L M İ - B A S K İ KAĞIDI (fotoğraf makinesi bulunamadı)

184

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

185

KURBANIN K I Y A F E T L E R İ (cinayetden önce çıkarılmış) Mavi, pamuklu iş gömleği, siyah Levi's kot pantolon, Calvin Klein markalı iç çamaşırı, beyaz çoraplar

1 İSVİÇRE ORDUSU ÇAKISI-BİLEKLİKLİ (sandalyenin üzerinde bulundu)

5 E R A M İ K K A S E - Terra marka cipsle dolu

AJANDA

İKİ METAL KELEPÇE

B İ R NAYLON KAMÇI

M E M E UCU İÇİN KELEPÇELER

BİLYALI VALFİ OLAN İKİ İPEK AĞIZ TIKACI

6 Y A P A Y PENİS - İKİSİ İ K İ BAŞLI 37 DERGİ (SADO-MAZO)

Kate listeyi inceledi. "Tanrım. Ölümün de şerefi kalmamış."

"Bu tarz şeylere bulaştıysan, hayır."

"Bir dakika!" Kate, listedeki son gruba odaklandı. Tabloları için bu karanlık konuları işleyen ressamlar biliyordu. Ama Stein onlardan biri değildi. Demek ki bu tamamen kişiseldi. "Bu, çok çılgınca. Yani Stein ve Pruitt, aynı cinsel arenadalar."

"Hı-hıı." Slattery, tek sayfalık raporu Kate'e uzattı. "Bir de şuna bak. Ethan Stein'in ehliyetiyle yolladığım üniformalı polislerden gelen rapor. Stein'in da fotoğrafını Dungeon ve Branding Iron'da gösterdiler." Kate'e baktı. "Tek müdavim Pruitt değilmiş."

"Tanrım. Sence Pruitt ve Stein orada tanışmış olabilirler mi?"

"Hiç kimse onları birlikte gördüğünü hatırlamıyor."

Kate, bunları sindirmeye çalışıyordu. "Bu iki adamın da aynı cinsel eğilimleri olması, aynı barlara takılmaları ve şimdi her ikisinin de ölmüş olması bir tesadüf olabilir mi?" Kate başını salladı. "Stein'in eşyalarını ne zaman görebilirim?"

"Ajandası ve cüzdanı Brown'da. Ona sor."

"Sorarım."

Slattery vites değiştirdi. "Bu arada, Solana'mn apartmanında-ki yaşlı kadın..."

Kate, Elena'nın cesedini bulduğu gece kapı aralığından bakan yaşlı kadını hatırladı. "Evet. Onunla konuştum. On saniye kadar."

"Eh, evde televizyon izlediğini söylüyor. Polisler o gece ifadesini aldılar. Apartmanda bir siyah gördüğünü söylüyor. Ama bütün söylediği bu. Detay yok. Hiçbir şey. Ben de denedim. Yok."

"Bir de ben deneyeyim."

Ölüm Ressamı

187

19

Kate, bölmesine sadece birkaç saniyeliğine uğramak niyetindeydi. Ama birisi masasının üzerine Post'u koymuştu ve haber görmezden gelinecek gibi değildi.

ÖLÜM RESSAMI

Ressam Ethan Stein'ın ritüelistik cinayeti, vahşi cinayetler serisinin üçüncüsü olabilir. New York Polis Teşkilatı, bir seri katil söylentilerini ısrarla yalanlasa da, üniformalı polisler Chelsea'den SoHo'ya, Beşinci Cadde'den Mâdison Avenue'ya kadar bütün galerileri sorguya çekiyor. Görünüşe bakılırsa katil, kurbanlarının cesetlerini ünlü tablolara benzetiyor.

Görüşülen ressamlardan biri kısaca, "Adam sıradan bir ölüm ressamı," yorumunda bulundu. Adının gizli tutulmasını isteyen bir galeri müdürü, New York sanat dünyasına yönelik bir tehditten duyduğu endişeyi dile getirdi. Aynı kaynak, polisin sorgulamasından sonra, ölü ressamın tabloları için kötüleyici ifadeler kullandı.

Söylentiler arasında New York polisinin, New York sosyetesinden, Ressamların Hayatları programıyla da tanınan eski polis Kate McKinnon Rothstein'ı göreve çağırdığı da var. Emniyet Müdürlüğü'nden hiç kimse bu bilgiye ilişkin

olarak onaylama veya yalanlamada bulunmadı. Bayan McKinnon Rothstein'a ise ulaşamadı.

Tanrım, lanet olsun!

Kate, gazeteyi masaya geri bıraktı. New York Post'u bu kadar sık okuyacağını hiç tahmin etmemişti.

Ölüm Ressamı mı?

Gazeteyi dikkatle masaya koyuyor.

Bunu bulan Kate miydi? Eski, çürüyen tahtaların arasından sızan ışık huzmelerine odaklanıyor. Kate'm bulmuş olmasını umuyor. Eğer öyle değilse, çok yazık. Elbette Kate. Başka kimde bu bilgi vardı ki?

Yine de, onun bu kadar çabuk çözmesini beklemiyordu.

O, zeki. Senden daha zeki.

Walkman'ini alıyor, küçük kulaklıkları kulaklarına tikiyor, ama sesler her türlü müzikten daha güçlü. Moronmoronmoron-moronmoronmoronmoronmoron...

Elleriyle kulaklarını kapatıyor. KAPA Ç E N E N İ . '

Kate'e kanat ve hale yaptığı resimlerin kopyalan masaya dağılmış. Bunlara bakmak onu rahatlatıyor, diğer sesleri bile uzaklaştırıyor. Sadece bir anlığına...

Son zamanlarda gördüğü rüyaları, kabusları, içindeki bu diğer adamı anlamaya çalışıyor. Bir erkek kardeş mi? ikiz mi? Bu adam doğduğundan beri onunla; önceleri sessiz, daha sonra istekleri yerine getirilene kadar bağıyor.

Evreler: Uykuda. Uyanmış. Kontrollü. Vahşi.

Bunu oldukça net bir şekilde düşünebiliyor. Demek ki deli değil.

Hangisi kendisi? Bunu bile bilmiyor.

188

Jonathan Santlofer

Kate'e yaptıklarını göndermek istemişti. Yaptıkları, onu Ka-te'e yaklaşıtıyordu. Öyleyse şimdi bir tane daha gönderecek. Kırmızı keçeli bir kalem alıyor, resmin çevresine bir çerçeve çiziyor ve sadece eğlence olsun diye büyük harflerle "MERHABA" yazıyor.

Ama bu sadece bir hediye. Ona, kendisi için ne kadar değerli olduğunu gösterecek bir şey: ilk bölümü kolayca çözebildiği için bir ödül. Cinayetten sonra ve onun da yardımıyla, ilk bölümü çözmek pek de zor değildi aslında.

Ama şimdi ikinci bölüme geçiyor.

Artık anı yok. Bunlar, uyarılar olacak.

Walkman'in pürüzsüz plastik yüzeyinde parmaklarını gezdiriyor.

Bunu anlayacak mı?

Eh, bu onun sorunu.

Dikkatli.

Sesi duymamak için VWalkman'in sesini açıyor.

Herkesten daha zeki ve şanslı olduğunda, kimin dikkatli olmaya ihtiyacı var ki?

Zihni, sonraki gösterilerinin ön gösterimlerini oluşturduğu için çok heyecanlı ve hızla çalışıyor.

Oyun başlasın.

20

Lobi klostrofobikti. İçeride bayat bir hava vardı. Kate, arka taraftaki dairenin kapısını çaldı. Evde birinin olduğu kesindi. Televizyonun sesi yükseldi, yuhalamalar, bağırışlar ve alkış sesleri geliyordu. Ya bir yarışma programı ya da Sally Jessy Soyadı-Her-Neyse'nin programı olmalıydı. Cevap yoktu. Kate bu sefer daha kuvvetli çaldı.

"Ne var?"

Kate, iki santim aralık kapıdan geçici polis kimliğini uzattı. "Bayan Prawsinsky. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Konuşabilir miyiz?"

Zincir çözüldü ve kapı açıldı. Yaklaşık bir buçuk metre boyunda bir kadın görüldü. Kate, kadının karşısında bir kule gibi yükseliyordu. Kadının kalemle çizilmiş kaşları, turkuvaz mavisi göz kapakları, Lucille Ball stili kırmızı dudakları¹ vardı. Saman sarısı saçları, metal tokalarla bukle yapacak şekilde kafa derisine tutturulmuştu ve kansız salyangozları andırıyordu. "Ben zaten polisle konuştum," dedi kadın. "Birçok polisle. Sana söylemek için bir şeyler uydurmamı mı istiyorsun?"

"Sadece size birkaç soru daha sormam gerekiyor."

"Eee? Sor." Yaşlı kadın, kollarını çiçekli elbisesinin üstünde

1) Kelebek ya da gül gıncası olarak adlandırılan bir dudak boyama stili.

190

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

191

kavuşturdu.

"Burada, binada siyah bir adam gördüğünüzü söylemişsiniz."

Yaşlı kadın başını sallamakla yetindi.

"Adamı tarif edebilir misiniz?"

"Hayatım. Sen onları birbirinden ayırt edebiliyor musun?"

Kate, yaşlı kadını tokatlamamak için kendisini zor tuttu. Ama hayır, yapması gereken bir işi vardı ve bu, kültürel farklılıklar üzerine bir ders vermeyi içermiyordu. Bu, yalnız bir kadındı; Kate, bu konu üzerine gitmeliydi. "Bayan Prawsinsky," dedi samimi bir sesle. "Çetin bir mahallede tek başına yaşayan bir kadınsınız. Bunu gerçekten takdir ediyorum."

"Hayatım, daha yarısını bile bilmiyorsun..."

"Ah, biliyorum," dedi Kate sabırla. "Bu yüzden fazlasıyla dikkatli olmanız gerektiğinden de eminim." Kadına ölçülü bir bakış attı. "Sizin çok gözlemci bir kadın olduğunuzu hissediyorum. Apartma-nımızdaki bu yabancı adam hakkında hatırlayabildiğiniz herhangi bir şey var mı? Yani, genç miydi, yaşlı mı, uzun mu, kısa mı?"

Yaşlı kadın gözlerini sımsıkı yumarak dudaklarını büzdü. Kırmızı dudakları bir çizgi haline geldi.

"Orta boylu. Orta boyluydu diyebilirim."

"Gördünüz mü, oldukça çok şey hatırlıyorsunuz. Bu harika." Orta boylu mu? Bana hiçbir şey ifade etmiyor. "Başka?"

"Otuz kırk yaşlarımdaydı. Ve..." Tekrar gözlerini kapattı. "Zayıf. Çok zayıf." Gözlerini açtı ve kendisiyle gurur duyarak gülümsedi.

"Bunun çok yardımı oldu, Bayan Prawsinsky." Kate rahatlamıştı. Bu tanım, genç, kısa boylu ve yapılı Willie'yi şüpheliler listesinden çıkartıyordu.

"Başka? Onu ayırt edecek herhangi özel bir şey var mı? Herhangi bir şey."

"Özelle neyi kastediyorsun, hayatım?"

"Yara izi, topallama. Bunun gibi şeyler."

Yaşlı kadın başını salladı. "Hayır. Hiçbir şey. Ama... şimdi onun suratını görebiliyorum." Tekrar gözlerini kapattı.

"Ve?"

"Himm... Kızı bulmalarından birkaç gün önceydi. Gece, geç saatteydi. Geç olduğunu biliyorum, çünkü Nick at Nite'ı seyrediyordum. Hani, eskiler kanalını. En sevdiğimdir."

"Ah, evet..." Kate derin bir nefes aldı. "Benim de."

Bu, işe yaradı. Kate, birkaç dakika sonra kendisini Bayan Prawsinsky Yün Elena'nının aynısı olan oturma odasında buldu. Elena'nın dairesinin odagındaki çalışma masasının yerinde duran Bayan Prawsinsky'nin elli beş ekran renkli televizyonu, fazla gelişmiş açağaları ve yapay koltuk kılıfını parlak renklere boyuyordu. Kate, Bayan Pravvsinsky'nin yapay örtülü kanapesi-ne oturmuş, kucağındaki açık Lipton çayı dengede tutmaya çalışıyordu.

"Ben. Her gece televizyon izlerim," dedi Bayan Prawsinsky. "I Love Lucy, I Dream of Jeannie, Bemtched."1 Bir paket tatlandırıcı uzattı. "Şeker ister misin, hayatım?" Kate, hayır anlamında başını salladı. "Anneyi seviyorum, anla işte, Agnes Moorehead. Arkadaşım Bunny, huzur içinde yatsın, benim, Agnes Moorehead'ın Bewitched'deki haline benzediğimi söylerdi."

Kate, Bunny'nin benzetmesini onayladı. Bayan Prawsinsky bir kahkaha attı, ama memnun olduğu açıktı. "Her neyse, Bemtched'i seyreliyordum. The Dick Van Dyke Show'u seyreliyordum. Mary Tyler Moore'un karısını oynadığı, kendi şovunu yapmadan önceki bölümleri. O da güzel bir şovdu, ama Dick Van Dyke kadar iyi değildi."

DEski Tv dizileri: Sonuncusu Türkiye'de bilinen Tatlı Cadı.

192

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

193

"Aslında, Bayan Prawsinsky, ben Rhoda'nın evliliğini hiç anlayamadım. Joe'nun onun için doğru insan olduğunu hiç düşünmedim."

"Ah, evet. Ne kadar da haklısın. Ne hata. Mary'nin üst katında yaşamaya devam etmeliydi. O ikisi çok iyi arkadaştı. Ne kadar da güzeldi."

"Sahi..." Kate, bir nefes daha aldı. "Dick Van Dyke'i seyreliyordunuz ve adamı gördünüz..."

"Evet." Kadın, bütün suratını buruşturmuştu. Kuru erik gibi, hayır, kuru üzüm gibi görünüyordu. "En baştan başlayayım. Şimdi hatırlıyorum. Unuttuğumu zannediyordum, ama... düşünüyem..."

"İyi; düşünün." Kate, yüksek sesle içini çekmemek için kendisini zor tuttu, "istediğiniz kadar düşünün, Bayan Prawsinsky." Tırnaklarını, çay-fincanına vuruyordu.

"Daha erkendi. Kesinlikle daha erken. T c u r i ' y i seyrederken olmalı. Onu, Bewüched veya Dick Van Dyke veya hatta Jeannie kadar sevmiyorum, ama o kısa boylu adam, Louie, çok komik."

"Ah, evet. Komik biri," diye araya girdi Kate. "Daha erkendi, dediniz. Ne kastediyorsunuz?"

"Bir ses duydum. Çarpma sesi gibi. Üst kattan gelmişti. Birisi düşmüş veya ağır bir şey düşürmüş gibi."

"Ve bakmaya gittiniz, öyle mi?"

"Hayır." Kemikli parmağını Kate'e doğru salladı. "Kafamı karıştırma, hayatım. Hayır. Sesi, Taxi'nin ortasında duydum. Bir gülmeydi. Kızın dairesinden geliyor olmalıydı, çünkü iki numarada kimse yaşamıyor. Bunun üzerinde pek durmadım. Ta-xi'yi izlemeye devam ettim. Bir dakika sonra bir güleme daha oldu. Sonra bir tane daha. Kapıya gidip dışarı baktım. Hiçbir şey yoktu. Ben de hayal gördüğümü düşündüm."

"Sonra?"

"Sonra mı? Hiçbir şey. Taxi bitti. Ama sonra Dick Van Dyke'i izliyordum. Laura'nın yeni bir elbise aldığı, ama Rob'a söyleyemediği bölümdü. Çünkü..." Yaşlı kadın kendisini kaptırmış gidiyordu. Kate'in onu konuya döndürebilmesi on dakika sürdü.

"Işığı kapatmak için kalktım, işte burada." Kapının hemen ke-nanndaki ampulün üzerine geçirilmiş yırtılmak üzere olan kağıt feneri işaret etti. "Işığı çoğunlukla açık tutmayı tercih ediyorum. Hırsızları korkutuyor. Ama gözlerimi rahatsız ediyor, televizyonu görmemi zorlaştırıyordu. Bu yüzden kalkıp ışığı kapatırken dış kapının sertçe kapandığını duydum. Birisi kapıyı hızla çekmiş gibi. Ama ters anlamışım." Durdu, dramatik bir susma anında çizilmiş kaşını kaldırdı.

"Ne demek 'ters anlamışım'?"

"Adam, içeri giriyordu, hayatım, dışarı çıkmıyordu. Ön kapı, açılırken ses çıkartmış. Duvara vurmuş. Bam. Çok sessizce kapımı açtım, koridorda birkaç adım attım ve sana anlattığım gibi, bu zenci, sıkı adamın merdivenleri çıktığını gördüm. Yukarı çıktı ve... gel, bak hayatım. Sana göstereyim."

Bayan Prawsinsky, Kate'i kolundan sürükleyerek koridora çıkarttı. "Şimdi eğil ki benim boyuma gelebilesin, hayatım. İşte. Şimdi bak."

Kate, söyleneni yapı; dizlerinin üzerine çökmüş merdivenden birkaç santim uzaktaydı.

"Ben baktığımda birinci ya da ikinci basamaktaydı. Tam di-bindeydim." Elini yanağına koyup başını salladı. "Ah, Tanrım. Hiç bilemezsin. Öleceğimi zannettim. Bir yabancı! Zenci bir adam! Merdivenlerde! Gecenin yarısında!"

"Sonra ne oldu?"

"Ne mi oldu? Hiçbir şey. Adam bana bakmadı bile. Sanki bir

194

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

195

şeyin etkisindeymiş gibi, anladın mı? Uyuşturucu," diye fısıldadı. "Bu yüzden hızla daireme dönüp kapımı kapattım."

"Ondan sonra bir ses duydunuz mu? Yukarıdan gelen gürültüler? Kavga sesleri?"

"Hiçbir şey. Sesler, gümleme, hayatım, daha önceydi, hatırladın mı?"

Kate, daha çok Dick Van Dyke'ı hatırlamasına rağmen başını salladı.

"Gerçeği söylemek gerekirse, olan bitenin beni ilgilendirmedğine karar verdim. Bugünkü gençler. Ben kimim ki onları yargılayayım? Ayrıca..." Hâlâ eğilmekte olduğu için sırtı ağrımaya başlayan Kate'e doğru eğildi. "Kız zaten İspanyol'du. Yani..."

Kate sırtını dikleştirdi. "Bayan Prawsinsky, Bayan Solana'yı ziyaret eden başka erkek var mıydı?"

"O gece mi, hayatım?"

"Genel olarak."

"Bir düşüneyim." Yüzünü yine kuru eriğe benzetti. "Evet. Arkadaşı vardı. O da zenciydi."

"Ama o gece gördüğünüz adam değildi."

"Ah, hayır. Arkadaşı çok kibar bir genç adam. Sanki bir krali-çeymişim gibi bana kapıyı açıyor." Gülümsedi. "Bir keresinde market poşetlerime bile yardım etti. Çok hoş biri, ama saçına neden öyle garip bir şekil veriyor anlamıyorum." Yüzünü buruşturdu.

Artık kesindi. Merdivenlerdeki adam Willie değildi. Kate o kadar rahatlamıştı ki yaşlı kadının ırkçı, kuru erik suratını öpe-bilirdi. "Bayan Prawsinsky, sizden iki şey yapmanızı istiyorum."

"İste bakalım."

"Birincisi, iki adamın aynı olmadığına dair bir ifade vermenizi. Ve ikincisi, merdivenlerde gördüğünüz diğer adamı, sizce onu, bir polis ressamına çizdirebühr misiniz?"

Yaşlı kadının gözleri parladı. "Yani televizyondaki gibi mi?"

"Aynı Perry Mason'daki1 gibi."

"Ah, Della Street'i seviyorum."

"Sizce bunu yapabilir misiniz? Adamı tarif edebilir misiniz?"

"Hayatım, resim çizebüseydim, ben kendim bile çizerdim."

Kate, Bayan Prawsinsky'nin, merkezin uzun bir merdivenle çıkılan ikinci katına çıkmasına yardım etti.

Yaşlı kadın yarı yolda durdu ve soluyarak tırabzanlara tutundu. " O f . Asansör yok mu?"

"İyi misiniz?"

"İyiyim, tatlım, iyiyim." Tekrar durdu, derin bir nefes aldı.

Ah, lütfen ölmeyin, Bayan Prawsinsky. Size ihtiyacım var. "İyi olduğunuza emin misiniz?" diye sordu Kate.

"Neden? Beni taşıyacak mısın?"

"Dalga mı geçiyorsunuz? Asıl siz beni taşımalısınız."

Bayan Prawsinsky kıkırdadı. "Bu iyiydi, tatlım."

Dört polis ressamı, bilgisayarlarının önünde oturmuş, şahitleri dinliyor ve bir tuşla, gözleri küçültüyor, sakal ve kırıksıklık ekleyip azaltıyordu. Kate'in bilgisayarlılarla tanışmaya fırsatı olmamıştı ve şimdi bunu yapmış olmayı diliyordu. Yakında bir tek onlar kalacaktı. Buna üzülmesinin nedeni belki de resme olan ilgisi, ressamın polis, veya değil karakalemle silip tekrar çizerken, yüz hatlarını değiştirirken ellerinin kirlenmesini sevmesiydi. Ama bugün şanslıydı. Nesli tükenmekte olanlardan biri görev başındaydı.

Ressam, kelleşmekte olan, soluk yüzlü, yaklaşık elli beş yaş-1) Yazar Erle Stanley Gardner'ın yarattığı karakterlerden yola çıkan, Amerikan TV

tarihinin en uzun soluklu (1957-1974) avukatlık dizisi. Della Street, avukat

Perry Mason'un sadık sekreter-yardımcısı.

196

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

197

larında, elleri karakalem yüzünden lekeli bir adamdı. İsim kartında Calloway yazıyordu.

"Boş musun?" diye sordu Kate.

Calloway kaşlarını çatı. "Eve gidiyorum. Saat neredeyse altı oldu."

"Sadece bir tane daha. Lütfen." Kate, en etkileyici gülümse-mesiyle adama baktı. "Ben Özel Ekip'teyim. Randy Mead'le çalışıyorum. Ona bundan bahsedeceğim."

"Aman ne önemli. Emekliliğime iki ay kaldı."

"O zaman yüz dolara ne dersin?"

Adam Kate'e şüpheyile baktı. "Sen İçişleri'nden misin?"

"İçişleri mi? Hayır. Kesinlikle hayır. Sadece çaresizim. Ne diyorsun?"

Calloway pes ederek geri oturdu.

Kate, Bayan Prawsinsky'yi onun karşısına oturttu. Calloway, karakalemını eline aldı ve sordu: "Y ü z oval mi, kare mi, yuvarlak mı?"

Yaşlı kadın yüzünü buruşturdu. "Ben, Dick Van Dyke'ı seyrediyordum ve..."

Kate, Calloway'e kartını verdi. "Bitince beni ara."

Bayan Prawsinsky, kırışık turkuvaz renkli kapaklarının altında parlayan gözleriyle devam etmeye can atıyordu.

Kate, Calloway'den resmi evdeki ofisine fakslamasını istedi. Bir molaya, sessizce düşünecek zamana ihtiyacı vardı. Bayan Praw-sinsky'nin kolunu okşadı. "Eve dönüşünüzü ayarladım." Callo-way'e baktı. Kaşları çatılmış somurtuyordu. "Rahat olun," dedi. "Calloway burada. Onun çok sabırlı bin olduğunu görebiliyorum."

Adam, ters takılmış beysbol şapkası, manik yürüyüşü ve BEN-BİR-POLİSİM bakışlarıyla New York'un en şık Batı Central

Park adreslerinden birinin önünde ancak bir Andy Warhol peruğu kadar farkedilmezdi.

Kate, San Remo'nun önüne yerleştirilen sivil polise başıyla selam verdi. Polis, kafasını kaldırmadan selamına karşılık verdi ve yürümeye devam etti. Kapıcı polise, buradan-defol-mahallenin-gö-rüntüsünü-bozuyorsun anlamında baktıysa da, Kate'e gülümsedi.

Komşulan polisi fark etmişler miydi? Adamı gözden kaçırmak oldukça zordu. Yönetim kuruluna çok fazla dikkat çektiğini hatırlatacak başka bir şey daha. Bu, tam da ihtiyacı olan şeydi.

Dairesinin güvenliğinde, Kate ayakkabılarını çıkarttı, ceketini bir sandalyenin üzerine attı, koridorun ışığını bile yakmadan evin içinde ilerledi.

Pantolonunu ve bluzunu çıkarttı, onları yatak odasının zemininde bıraktı ve aynaya bakmadan banyoya geçti. Kim berbat göründüğünü kanıtlama ihtiyacı duyardı ki.

Duşta, sağ dirseğinde oluşan morluğu, her iki elinin eklemlerini ve dizinde belirmeye başlayan gökkuşağı renkli eziği, duş jeliyle köpürttüğü banyo lifiyle ovdu. Teşekkürler, Şişko Wally.

Kendisine çeki düzen vermesi ve Richard'la herkesin bahsettiği, ama kimsenin yer bulamadığı yeni restoranda buluşması gerekiyordu.

Faks makinesine baktı. Henüz bir şey gelmemişti. Bayan Prawsinsky, Calloway'i delirtiyor olmalıydı.

Yatak odasına dönünce, görüşmesinin notlarını yazmaya başladı: Elena'nın öldürüldüğü gece merdivenlerdeki siyah adam. Bu, Şişko Wally'nin Elena'yla birlikte gördüğü adam mıydı? Esnedi. Bir şeyler daha yazdı. Tekrar esnedi. Belki beş dakika kestirebilirdi. Telefonu prizden çıkartıp yastığının altına koydu.

Şehvetle bakan, suratına yapıştırılmış gibi duran kırmızı du-

198

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

199

daklarıyla Marilyn Monroe insana benzemiyordu. On Dördüncü Cadde'den alınmış ve Elena'nın dairesinde yerde duran yastık, karanlık, havasız odada göze batıyordu. Elena'nın yüzü hareketsizdi. Gözleri donmuştu. Yanağında kan vardı. Kale, kan gölüne bakıyor. Sonra, evin duvarlarının gerisinden adının çağrıldığını duydu. Ses, giderek yükseliyordu.

"Kate. Kate"

Elena'nın yüzünün yerini Richard aldı.

"Ah, Richard." Kate, gözlerini ovuşturdu. "Saat kaç?" Vücudu, uykuyla ağırlaşmıştı.

"Neredeyse on bir."

"Ah, uyuyakalmışım..." Kate, kocasının yanağına dokundu. "Özür dilerim."

"Şey, gerçekten sıkıntı vericiydi."

"Neden beni aramadın?"

"Aradım. Hem de çok aradım."

"Ah... evet." Kate, yastığının altından telefonu çıkarttı. "Tekrar özür dilerim."

"Cep telefonun?"

"Koridorda, çantamın içinde." Kate, masumca bakmaya çalıştı.

Richard geri çekildi, Hugo Boss ceketini çıkartıp giyinme odasındaki askıya astı. "Tatlı boyunca, ki bu arada gerçekten güzeldi, ah, karım birazdan gelir, deyip durdum."

"Hiç gelmediğin kaç yemek boyunca seni beklediğimi biliyor musun?" Sesine eğleniyormuş havası verdi. "Ah, Richard? Evet, biraz gecikti. Sanırım, sekreterini beceriyordur. Anlarsınız ya."

"Tamam. Tamam." Richard içini çekti. "Ama endişelendim, üstelik bu yemekler önemli, Kate. Senin, yanımda olmanı istiyorum. Hatırla, biz bir takımız."

Kate, gülümsemeyi başardı. "Sadece bana biraz zaman ver, tamam mı?"

Richard tekrar içini çekti, yatağın kenarına geldi, Kate'in kolundaki ve elindeki yaralara baktı.

"Kendine ne yaptın?"

Kate başını salladı. "Önemli bir şey değil."

"Önemli değil mi? Kamyon çarpmışa benziyorsun."

Kate, kendisini topladı, saçlarını düzeltti ve bornozunu dizlerine çekti. Richard'ın bütün çürükleri aynı anda görmesi gerekmiyordu. "Olduğundan kötü görünüyor. Bir şeye çarptım, hepsi bu."

"Ya da bir şey sana çarptı." Richard kaşlarını çatı. "Polis mesainden mi?"

"Sayılır."

"On yıl önce polislikten kurtulmaya çalışıyordun. B i r an önce evlenip, sanat tarihine dönmek istiyordun."

"O, o zamandı. Ve, geri döneceğim: yemeklerimize, sosyal hayatımıza, her şeye. Ama bunu bitirmem gerekiyor." Kate ses-sizleşti. "Elena için."

"Onu özlediğini biliyorum." Richard'ın ses tonu yumuşadı. "Ben de özlüyorum."

"Gerçekten mi?" Kate, sesinin alaycı çıkmasına engel olamadı. "Çünkü bu olay olduğundan beri, onun adını ağzına hiç almadın." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bunun seni üzeceğini düşündüm," dedi Richard, elini onun elinin üzerine koyarak.

"Ne hissettiğim hakkında konuşmadan mı?" Kate'in gözleri dolmuştu.

Richard, onun elini tuttu ve sıktı. "Özür dilerim, tatlım. Gerçekten, üzgünüm."

Kate, gözyaşlarını eliyle sildi, "inan bana, ben de her şeyin es-

200

Jonathan Santlofer

kisi gibi olmasını isterdim. Ama değil, Richard. Değil." Geri çekildi ve bornozunu çıkartıp ipek pijamalarını giymeye koyuldu.

"Özür dilerim." Richard, üzerindeki Mısır tarzı pamuklu gömleğini top yapıp dolabının içindeki sepete attı.

Kate vites değiştirdi. "Richard, sence Bili Pruitt'in çalıntı sanat eseri işiyle uğraşiyor olması mümkün mü?"

Richard, dolabından dışarı fırladı. "Ne?"

"Winnie Pruitt, oğlunun çalıntı olabilecek bir İtalyan ikonasına sahip olduğunu söyledi."

"Winnie, Bill'in onu çaldığını mı söyledi?"

"Hayır. Sadece sahip olduğunu."

Richard, çizgili bir pijama altı giydi, pijamanın belini o kadar hızlı bıraktı ki lastik koptu.

"Dandik, lanet şeyler."

"Sakin ol." Kate beyaz yorganın altına girdi, düzgün pamuklu çarşafa değen ayak parmaklarını oynattı. Richard da kendisi kadar gergin görünüyordu. Pijamasını çıkartıp köşeye fırlatan ve çizgili bir iç çamaşırı giyen kocasına baktı. "Evet, Pruitt hakkında ne diyorsun? Sence bu mümkün mü?"

Richard esnedi. "Yorgunum. Bili Pruitt hakkında başka zaman konuşsak olmaz mı?"

21

Sanat dünyasının merkezi eskiden SoHo'ydu. Ama artık, sanatın gözbebeği, bir tarafta Hudson Nehri, diğer tarafta Onuncu Bulvar Hell's Kitchen'dan On Dördüncü Cadde'nin et pazarına kadar uzayan, Batı Chelsea'deki eski metruk araziydi. Buradaki eski fabrikalar, araba galerileri ve tamirhaneler yerlerini büyük galerilere, şık butiklere ve en son moda restoranlara bırakmıştı. Hâlâ devam eden değişim, yağmur ormanlardaki mantarlardan daha hızlı

yayıyordu. Toplu taşıma olmaması dışında (sanat dünyasının müdavimleri zaten taksileri veya kendi arabalarını tercih ediyorlardı), geniş caddeler ve Hudson Nehri'nin resim gibi güzel manzarası vardı. Ama kimi sorunlar devam ediyordu. Çalışma saatleri dışında Batı Yirmi ve Otuzuncu caddeler arası o kadar ıssızdı ki insan kendisini Alacakaranlık Kuşağı'na girmiş gibi hissediyordu. Sonra bir de koku vardı. Eau de et pazarı: boğazın arkasına yapışan ve kusmadan yutkunmayı imkansız hale getiren berbat bir karışım. Ama bunların önemi yoktu. Bir iki yıl içinde, boş caddeler kıyafet ve ayakkabı butikleri, mobilya dükkanları, şarap barları ve daha fazla restoranla dolacaktı; o zaman kasaplar, büyük bir galerinin ödeyebildiği yükselen kiralari ödeyemeyecek ve ölü hayvanlarını, Long Island City veya Seca-ucus'a taşıyacaktı. Ardından, başka bir on yıl içinde, cadde-

202

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

203

ler mağaza ve turistlerle dolup taşıtığında, insanlar sanatla ilgilenmeyecekler, sanat dünyası da kendine yeni bir yer bulacaktı.

Willie, sergi açılışı havasında değildi. Ama sanat simsan Amanda Lowe, gelmesi için ısrar etmiş, yakında açacağı sergiler için göz önünde olup kendinden ve işinden söz ettirmesi gerektiğini hatırlatmıştı.

Willie, bir ressam olmadan önce bunun, kadının işi olduğunu, kendi işinin ise sadece resim yapmak olduğunu zannediyordu. Ne kadar da yanlışmıştı.

Zaten son birkaç gün, stüdyodan hiç çıkmadığı için yaratıcılığı tıkanmış, terebentin kokusu dayanılmaz bir hal almıştı.

On Üçüncü Cadde'deki Amanda Lowe Galerisi, kısa süre önce bir araba galerisinden, yeşil cam ön cephesi, yüksek beyaz duvarları, sanat tanrılarına tapınmak isteyenlerin dizlerini yaralayacak kadar pürüzlü dökme beton zeminiyle, millenyum sonrası şık binaların en güzel örneklerinden birine dönüşmüştü. Bir yıldan kısa bir süre önce, binanın olduğu yer tam da Afro-Ame-rikan travestilerinin meskeniydi ve mini etekli, peruklu bu adamlardan bazıları hâlâ burada olmalarına rağmen sanat tayfası yüzünden sayıları bir hayli azalmıştı.

Amanda Lowe'un galerisi, Willie'nin galerisi, yeni sivrilen başarılı gençler için en uygun yerdi. Burada, hâlâ parıldayan birkaç yaşlıca yıldız ressamla görüşüyor, yeni ortaya çıkanlarla itişiyor, etraftaki yıldız olmaya çalışanlarla ise uğraşmıyorlardı.

Willie, bir blok öteden sokağa taşan insan kalabalığını gördü. Doc Marten botlarının burnunu çevirip stüdyosunun güvenli ortamına dönmeyi düşündü. Ama hayır, o bir profesyoneldi veya olmaya çalışıyordu ve bunu, içinden gelmese bile başarabilirdi. Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi, birkaç kişiye selam verdi ve dışarıdaki sürüyü arkasında bıraktı.

Willie kalabalığın arasında ilerlerken ölüm ressamından bahseden insanların konuşmalarını duyuyordu.

"Sana söylüyorum," dedi, tepeden tırnağa siyah deri, kaslı kollarını dirseğe dek kaplayan dövmeleeri Pucci eldivenleri gibi duran otuzlarında bir kadın. " B u lanet şey beni korkutuyor. Lanet bir korku. Yani, lanet stüdyomda bile güvende hissetmiyorum kendimi."

"Demek istediğini anlıyorum," dedi, burnunda çubuk, saçlarını kazıtmış elli yaşlarındaki adam.

"Ben de lanet korkuyorum. Dün gece uyumak için bir avuç lanet olası uyku hapi almak zorunda kaldım."

"Willie!" Schuyler Mills kalabalığı yararak kolunu Willie'nin omzuna attı. "Daha eğlenmeye başlamadın mı?"

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam Sky, bunun eğlence değil, iş olduğunu bana sen öğretmiştin."

Çağdaş Sanat Müzesi'nin küratörü Willie'nin sırtını sıvazladı. "Aferin sana. Derslerimin seni nereye getirdiğini görüyor musun? Sen benim en sevdiğim öğrencimsin ve her zaman da öyle kalacaksın." Bir baba gibi Willie'nin kolunu sıktı ve omzunun üzerinden birine gülümserken gözleri parladı. "Ah! Gecenin kraliçesi!"

Amanda Lowe yanağını, Schuyler'in yanağına yaklaştırıp öper gibi yaptı. Acınacak derecede zayıf olan Amanda, Azzedine Ala-ia imzalı vücuda yapışan bir elbise giyinmişti, ama yapışacak bir vücut olmadığından, kalça ve omuz kemikleri kumaşı yırtıp dışarı fırlayacak gibi duruyordu. Doğal olmayan bir patlıcan moruna boyanmış ve kulaklarının hizasında kesilmiş saçları, bembeyaz yüzünün çevresinde bir kask gibi duruyordu. Kulaklarından birinde omuzlarına

değecek kadar büyük bir küpe vardı. Kaşları siyah virgüller gibiydi, gözlerine koyu renk sürme çekmişti ve kırmızı dudakları kanayan bir yaraya benziyordu. Genel olarak

204

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

205

yarattığı etki bir Kabuki1 maskesiyle bir cesedinki arasındaydı.

Willie'ye de oper gibi yanağını uzattı, sonra onu bir koluna, Schuyler'i diğer koluna takarak ressam ve küratörü, önlerinde Kızıl Deniz gibi ayrılan kalabalığın arasından geçirerek tablolara yaklaştırdı.

"Ölüm ressamı, ölüm ressamı, ölüm ressamı. Bütün gece sadece bunu duydum. Ölüm ressamından öldüresiye sıkıldım."

"Bu bir cinas mı?" diye sordu Willie.

Schuyler güldü. "Eh, ölüm ressamının yaratıcı olduğunu kabul etmelisin. Ve kesinlikle unutulmayacak."

Amanda ona boş boş baktı ve "Onu unutup resme konsantre olalım, tamam mı?" dedi. Willie ve Schuyler'e gülümsemeyi andıran (kırmızı yara, bir köpekbaliğın ağzı gibi açılıp kapanmıştı) bir suratla baktı. "Bence NEA2, Martina'ya çok büyük iyilik yaptı," dedi, birkaç yıl önce müstehcen çalışmalarından dolayı birkaç sanatçının ödeneğini kesen Kurumu kastederek.

"Bu, Martina'yı özgür kıldı, sadeliğe zorladı. Zaten kimin cıfcaflı sanat ürünlerine ihtiyacı var ki?" Sanat simsarı tabloları işaret etti. "Bundan daha sadesi olabilir miydi ki?" diye sordu, ressamın ucuz gazete kağıdına kendi adet kanıyla çizdiği tabloları göstererek.

Schuyler Mills, "Ah..." dedi. "inek kafası, ölü köpekbalıkları, fil bokuyla sıvanmış Meryem'ler yok mu? Hayal kırıklığına uğradım."

Amanda Lowe, ilerideki ressama işaret etti.

Kalın siyah botlar, yırtık siyah bir kot, siyah bir motorcu montu giyen Martina, ödüllü bir dövüşçünün ringe girişi gibi onlara doğru ilerledi.

Mills'in gözleri hınzırca parladı. "Söyle bana. Adet kanını da-l)Japon geleneksel tiyatrosunda kullanılan bir maske türü. 2) National Endowment For the Arts: S a n a t için Ulusal B a ğ ı ş Kurumu.

ha sonra kullanmak için şişeye mi dolduruyorsun, yoksa" (Kasığım tuttu ve sonra elini bir fırça gibi salladı) "yoksa direkt kaynaktan mı çalışıyorsun?"

"Direkt," dedi Martina burnundaki halkayla oynayarak. "Başka türlü, bir anlamı olmazdı. Bak. Eğer galerinin başından başlayarak tabloları takip edersen, anlarsın. Tablolarda, adetimin dönemleri görülüyor. Gördün mü? Başlangıçta tablolar zengin ve yoğun, sonra solmaya başlıyorlar. Sonunda, neredeyse yoklar."

"Ahhh..." dedi Mills. "Azalan akıntı etkisi."

Willie neredeyse gülecekti, ama Martina ve Schuyler'in arasından başını uzatan, Ötekilik Müzesi'nin müdürü Charlaine Kent'i gördü. Sanki bütün konuşma boyunca oradaymış gibi, "Asıl harika olan," dedi, "ilk tablolar çok sert ve iç organlarda hissediliyorken, sonuncular geçici ve neredeyse ızdırap verici. Tehdit ve baştan çıkarmanın, sınırında dolaşıyorlar, değil mi?" uzun kara kirpiklerinin gölgelediği gözleriyle soruyu Willie'ye yöneltmiş, pembe bluzunun göğüs arasında duran oldukça büyük bir haçla oynamaya başlamıştı.

Willie, Charlaine'in siyah göğüs kıvrımlarına, parlak platin rengine boyanmış saçlarına ve dolgun dudaklarını ortaya çıkaran kırmızı rujuna bakarak gülümsedi.

"Daha önce tanışmıştık. Charlaine Kent. Ama herkes bana Charlie der." Elini uzattı. "Çalışmalarına hayranım."

Her ressamın duymak istediği sözler. Willie, kadının elini tuttu ve en güzel gülümsemesiyle güldü.

Ama o an, Willie'nin omzuna elini atan ve onu Schuyler Mills ve Charlie Kent'ten uzaklaştıran Raphael Perez yüzünden bozuldu. Charlie, topuklarından birini, Perez'in zarif timsah derisi ayakkabılarına gömmek ister gibi baktı.

Sanat dünyasının üç önemli ismini de gücendirmek isteme-

206

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

yen Willie, nazikçe Perez'den kurtuldu, ama bu sefer de Çağdaş Sanat'ın müdürü Amy Schvvartz'a takıldı.

Schuyler Mills, kolunu omzuna atıp yanağını öperek patronunun üzerine çullandı.

Hemen o anda, kıdemsiz küratör Raphael Perez kendisini, Schuyler Mills ve Amy Schvvartz'ın arasına sokmayı başardı. Gizemli bir şekilde fısıldadı. "Amy. istifan hakkında seninle konuşmalıyım, belki..."

"Lütfen çocuklar. Mesaim bitti." Amy'nin gözleri, iki küratö-rü Mills ve Perez arasında gidip geldi, "ikinizi yalnız bırakayım da muhabbet edin." Gülümsüyormuş gibi yaptı, sonra da Marti-na'nın adet kanıyla yaptığı resimlere bakarak Wülie'ye fısıldadı. "Meninle resim çizmeyi hiç denedin mi?" küçük, çok yüzüklü eliyle çalı gibi görünen saçlarını geriye itti.

"Denedim," dedi Willie, "ama meni toplamaya çalışırken elim o kadar yoruldu ki resim yapmaya gücüm kalmadı."

Amy, gülerken baykuş gibi öttü ve Willie'nin koluna girerek, "Tanrım," dedi. " B u adamlar, Mills ve Perez, beni çiğ çiğ yiyecekler. Zannedersin ki bu lanet müdürlük işi için yılda bir milyon dolar veriyorlar."

"Para, Schuyler'in umurunda değil," diye fısıldadı Willie. "Onun için dünyadaki en önemli şey, sanat. Müdürlüğü alacak, değil mi?"

Amy de ona fısıldadı. "Bak, Willie. Sky'ın, sana çok destek olduğunu biliyorum ve kendini işine gerçekten veriyor. Ama bana sorarsan, bazen fazla kaptırıyor. Beni korkutuyor. Ama işi kimin alacağını bilmiyorum. Bilseydim bile sana söylemezdim. Bu, seni korkunç bir durumda bırakabilirdi. Bunu unut gitsin, tamam mı?" Amy başını kaldırdı. Mills ve Perez, ona bakarak yaklaşıyorlardı. "Ah, Tanrım."

Ama Charlie Kent de yaklaştı ve kolunu Willie'nin omzuna attı. "Stüdyonda yeni resimler var mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Schuyler, daha Willie ağzını açmadan. "Ama hepsi benim Çağdaş Sanat'taki sergim için ayrıldı."

"Şey, hepsi değil," dedi Perez. "İkimizin de ilgilenmediği, yurttaşlık haklarıyla ilgili büyük tablo var."

"Gerçekten mi?" diye sordu Charlie, inanmayan gözlerle kü-ratörlere bakarak. "Neden ilgilenmediniz?"

Perez, uzun parmaklarını koyu renk saçlarında gezdirdi. "Birincisi, tablo çok büyük. Ve ikinci neden de konunun biraz... eski moda olması."

"Eski moda mı?" Charlie Kent'in gözleri öfkeyle parlıyordu. "Size hatırlatabilir miyim, B a y Perez, Willie ve benim gibi A f r o -Amerikanlar için yurttaşlık hakları hareketi hiçbir zaman bitmedi ve asla eski moda değil." Willie'nin koluna girip baştan çıkartıcı bir şekilde sordu. "Tablo, tam olarak ne kadar büyük, Willie?"

"Büyük," dedi Willie, gözleri gülümseyerek. "Epey büyük bir parça. Yurttaşlık hakları gösterileriyle ilgili eski gazete kupürlerini, kül ve balmumuyla kapladım ve üzerine yanmış tahta haçlar çiviledim."

"Kulağa çok etkileyici geliyor," dedi Charlie. Willie'nin koluna girerek, iki küratöre sırtını döndü. "Biliyorsun," dedi, "bundan sıkıdıysan," Perez, Mills ve kalabalığı gösterdi, "tabloyu görmek isterim. Mümkünse şimdi."

Willie, Charlie'yi derhal kapıya yöneltti.

"VVillie'nin, tahta bir platform, üzerinde bir şilte ve gardırop yerine tekerlekli metal bir askılık bulunan yatak odasındaki televizyondan, MTV'deki fazla heyecanlı bir siyah rap grubunun hızlı parçaları yayılıyordu. Sanat, sanat tarihi, özellikle Afrika sana-

ti, siyah miras, kültür ve folklorik sanat hakkındaki kitap ve dergi yığınları, beş yüz metrekairelik stüdyonun her tarafına yayılmış, Willie'nin çalışmalarında kullandığı tuvaler, tahta, metal, kumaş parçaları ve orada burada bulunmuş objelerin arasında eski Maya kalıntıları gibi duruyordu.

Charlie Kent, tahta parçaları, çivi kutuları ve karınca tepeleri gibi duran talaş ve kitap yığınları arasından dikkatle geçti. "Vay," dedi. "Sanatında her şeyi kullanmanı seviyorum. Bu, tam

anlamıyla, simya." Ceketini bir sandalyenin üzerine atarak göğüslerinin yumuşak tepelerini gösteren pembe küçük bluzuyla kaldı ve VWillie'nin yurttaşlık hakları tablosunun önündeki bir tabureye oturarak bacak bacak üstüne attı. "Tanrım, tablo hayal ettiğimden de iyi.. Tam anlamıyla bir deha ürünü. Ötekilik Müze-si'nin yönetim kurulu üyelerinin bunu sergilemekten heyecan duyacaklarından eminim; tabii, senin için bir mahsuru yoksa."

"Hayır, yok." Willie, Charlie'nin biçimli bacaklarına, sıkı kalçalarına baktı. "Bu tabloyu beğenmen gerçekten çok hoş," dedi. "Çünkü, biliyor musun, bu benim en önemli eserlerimden biri." En azından şimdilik.

"Ah, evet. Önemli. Sadece Afro-Amerikan'lar için de değil." Gülümsedi, dudaklarını yaladı.

Bu, bir davet mi? Willie de kadına gülümsedi. Sinyalleri doğru mu okuyorum?

Charlie, taburede kıpırdandı, dantelli iç çamaşırı gözüksü.

A, evet. Hem de yaldızlı davetiye. Wülie harekete geçti. Kadının bacağına elini koydu ve kırmızı ağzını öptü.

Willie, kadını kitap ve tuval yığınlarının arasından geçirip yatağı götürürken Charlie, yönetim kurulunun tabloyu almaktaki başarısı karşısında çok etkileneceğini düşünüyordu.

Wülie, uzun kollu pamuklu kazağını başından çıkarttı. Bir

anlığına her şey karardı, sonra gözünün önünde bir görüntü belirdi: Charlie'nin güzel yüzü, açık gözleri, boynu kıpkırmızı bir deniz içinde yüzüyordu. "Ah."

"Bir sorun mu var?"

Willie gözlerini kırptı. Charlie'nin kendisinden birkaç santim uzaktaki ağzı gülümsüyordu.

"Hayır. Hiçbir şey yok." Willie, onu nazikçe yatağı itti.

Charlie, süper minisini, sonra da dantelli külotunu çıkarttı. "Ne zaman alabiliriz?" diye sordu.

"Neyi?"

"Tablonu. Müze için."

"A, evet." Willie, kadının üzerinden inerek avuç içi bilgisayarına baktı. "Bir bakalım. Perşembe günü fotoğrafı çekilecek. Ondan sonra herhangi bir gün olur."

"Harika," dedi Charlie, Willie'nin kotunun düğmelerini açarken. "Müzenin sicil memurunun seni arayıp tablonun ne zaman alınacağını bildirmesini sağlayacağım."

Willie, dilini onun ağzına sokarak Charlie'yi susturdu, sonra durdu. "A , bir şey daha var. Tablo, müzenin ön salonunda, ana salonda olmalı. Yani, biliyorsun, bu önemli bir resim, ikimiz için de." Kotunu çıkarttı. "V e yanında başka hiçbir şey olmayacak. Ama belki tablonun birkaç eskizini de asmak istersin. Hani, insanlara bir tablonun nasıl doğduğunu göstermek için" Charlie'nin dikleşmiş göğüs uçlarını okşadı.

"Eskizler... Ahhh..." Charlie inledi.

"Güzel mi?"

"Ah, harika, bebeğim, harika." Başka bir inleme. "Kaç tane var? Çizim, yani." Sırtını kavis yaparak göğüslerinin daha güzel görünmesini sağladı.

Willie, önce bir göğüs ucunu, sonra diğerini yaladı. "On ka-
210

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

211

dar. istediğini seçebilirsin." Kafasını kaldırıp gülümsedi. "Birini de kendine al."

"Müzem için bir tablo ve benim için bir eskiz. Ah, Wil..." Willie'nin yüzünü ellerinin içine aldı ve dudaklarını haşince öptü. Charlie, giderek kızışıyordu. "V V i l l i e , " dedi, anlamayı bitirmek için sabırsızlanarak. "Benimle Venedik Bienali'ne gel. Faturayı Ötekilik'e ödetirim."

Venedik! "Ah, bebeğim!" Willie, onu tekrar yatağı çekti ve aletini, fena halde kızışmış bacak arasına soktu.

Charlie, boşalırken Willie'nin müzesinin duvarındaki tablosunu düşünüyordu. Bu olay için bir reklam şirketi tutmak gerekir mi diye merak ediyordu.

Fiziksel sarsıntıları bittiğinde, reklam şirketini tutmaya karar vermişti.

Bunu gerçekten yapmamalıydı. Burada değil. Ya birisi gelirse?

Ama saat geç oldu. Kapılar kilitli. Gözlerini ekrana çevirerek koltuğı yaslanıyor.

Bunu kaç sefer izlemişti? Otuz mu? Yüz mü? O kadar çok ki görüntüler beynine kazınmıştı ve o da bunu istiyordu. Çünkü bu, son sefer ve filmi yok etmeden önce, canlı ve hareket ederken, onu bir kez daha hatırlamak ve bunu ezberlemek istiyor.

Kız, çoktan soyunmuş, kamera göğüs uçlarını, kalçasının kıvrımını yalıyor. Sessiz bir müzikle dans ediyor. Fonda hiç ses yok.

Adam, keskince nefes alıp veriyor, elini pantolonunun içine sokarak kendisini okşamaya başladı.

Kahretsin. Neden lanet kamerayı sabit tutamıyorlar ki? Amatör Filmcilik, işte bu doğru. Yine de bu filmleri almasının, koleksiyonunu yapmasının nedeni de bu. Kötü prodüksiyon kalitesi, parasını ödeyebildikleri amatörler. O kadar gerçek ki.

Yataktaki adamın kaybolmasını diliyor. Görmek istediği, kız. Canlı. Seksi. Buradaki sinirli fahişe gibi değil. Sadece saf, güzel şehvet.

Kızın eli onunkini yansıtır gibi; parmakları organının etrafındaki tüylerde geziniyor, gözleri kapalı, başı geride, kendini okşuyor.

Ah, kahretsin. Yine adam. Kızı yatağa çekip güzel yüzünü bacaklarının arasına gömüyor. Bu bölümden nefret ediyor, görmek istemiyor. Siktir. Çok da yaklaşmıştı. Eli hızlanıyor, işe yaramıyor. Şimdi artık adam kızı beceriyor. Geri sarıyor. Böyle daha iyi. İşte kız yine görünüyor, dans ediyor, kıyafetlerini çıkartıyor.

Kızı, kendisinden geçmiş bir halde bir süre daha seyrediyor, küçük ekrandaki kız dans ederken eli de hızla çalışıyor.

Ahhh...

Herşey bittiğinde, eldivenlerini giyiyor, videodaki kaseti çıkartıyor, kasetten uzun bir film parçası koparıp cebine sokuyor.

Bu, mükemmel bir hediye olacak. Mükemmel bir yem.

Ve o da bu yemi yiyecek. Adam, bundan çok emin.

Ölüm Ressamı

213

22

Bu, Kate'in üçüncü fincanı olmasına rağmen, kahve etkisini göstermiyor. Korkunç bir gece. Kötü rüyalar. Ayrıca Richard da yanında dönüp duruyordu. Yataklarındaki sarsıntı, Richter ölçeğine kaydedilebilirdi. Bunun zevkten kaynaklanmayışı üzücüydü.

Polis ressamının çizimi, Kate'in çalışma masasındaydı. Bayan Prawsinsky'nin, Elena'nın öldüğü gece merdivenlerde gördüğünü söylediği ince yüzlü, esrarlı bakışlı siyah adam. Kate, resmi ekibe dağıtmıştı bile. Üniformalı polisler, resmi şehirdeki her merkeze fakslıyorlardı.

Sıra, Kate'in Batı Central Park'taki apartmanından polis merkezine yönlendirilen ve hiç kimse pençelerini üzerinde gezdirmeden paketlenen üç torba dolusu postasını kontrol etmeye gelmişti.

Kate, bir çift plastik eldiven taktı.

İlk yığında, bir Con Ed faturası, telefon faturası ve çeşitli kataloglar vardı, ikincisi de hemen hemen aynıydı. Üçüncüsünde, kablolu televizyon faturası, The New Yorker, Business Week, daha fazla fatura, Belize'deki bir arkadaşın kartpostalı, Richard'la V e -nedik Bienali'nde kalmak üzere ayırttıkları otelin onayı vardı. Ama Kate'in dikkatini çeken, düz beyaz bir zarftı.

Zarfın içinde, Kate'in Ressamların Hayatları kitabının arkasındaki fotoğrafı vardı ve üzerine kanatlar ve hale çizilmiş, siyah

plastik bir kurdeleyle bağlanmıştı. Kate'in elleri titriyordu. Siyah kurdele. Bir ölüm sembolü mü? Belki. Resmin çevresine kırmızı bir çerçeve çizilmiş ve bir mesaj yazılmıştı: M E R H A B A . Kırmızı kalem ve yazıda hafızasını zorlayan ne vardı?

Kate, kaleminin ucuyla siyah kurdeleyi ışığa tuttu. Bu, bir kurdele değil, bir film parçasıydı.

"Eldivenleri bütün gün giymen gerekmiyor, McKinnon." Hernandez filmi, parmak izlerini gösteren çözeltileri koydu.

"Ah. Bunları çıkartmayı tamamen unutmuşum," dedi Kate, çözeltinin sihrini gözlerken.

"Üzgünüm. Parmak izi yok. Bunu kim gönderdiyse, temizlemiş."

"Başka ne yapabilirsin?"

Hernandez, filmi eldivenli ellerinde evirip çevirdi. "Kağıdı basıp üzerinde yazılı olan bir şey var mı diye bakabilirim. Ama sana, bu kopyanın nerede yapıldığını söyleyemem. Şehirde birçok fotoğrafçı var."

Hernandez, plastik bir torbaya koyduğu film parçasını Kate'e geri uzattı. "Bunu, Teknik Servis, Fotoğraf ve Film Birimi'nden Jim Cross'a götür."

Jim Cross, tepesinde yarım gözlükler ve saçından kalanlar geriye taralı, video bandı birleştirme makinesinin başında oturuyordu. Küçük odasındaki yaklaşık üç metrelik masası, yerler ve iki

sandalye, makaralar, aletler ve kasetlerle kaplıydı. Cross, Ka-te'e oturması için işaret etti, ama oturacak yer yoktu.

"Pardon." Bir sandalyenin üzerindeki plastik makaraları itti. Makaralar yere düşerek, sanki biri yarış düdüğü çalmışcasına yuvarlanmaya başladılar

214

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

215

Kate, plastik torbadaki filmi gösterdi. "Bunun üzerinde görebilecek kadar şey var mı?"

Cross, torbanın içindeki filme baktı. "Yaklaşık yirmi saniyelik bir şey olabilir. Bunu, başka bir filme yapıştırıp bir kasete koyabiliriz."

"Bu, ne kadar sürer?"

"Bana sadece birkaç dakika ver." Arkasını döndü ve masasında kendisine yer açtı. "Neye yapıştırıldığı önemli değil, değil mi? buralarda bir yerlerde eski bir prosedür filmi olacaktı." İstedikini bulana kadar bir düzine kaset karıştırdı, kaseti yapıştırıcıya koydu ve çalışmaya başladı. Birkaç dakika sonra Kate'e döndü. "Buradan bakabilirsin."

Kate, karıncalar için arabalı sinema gibi görünen ekrana bakmak için eğildi.

Jim Cross, bir düğmeye bastı. Film oynamaya başladı. Prosedür çekimi, bir çeşit şema, bir kat planı gibi bir şey. Çok küçük olduğu için emin olmak zordu. Sonra, ani bir değişiklik oldu. Bir insan göründü. Kadın mı? Göğüsler, evet, çıplak bir kadın. Sonra yine diyagram.

"Çok küçük," dedi Kate doğrulurken.

Cross, filmi makineden çıkarttı, bir kasete koydu. "Al," dedi. "Hemen yandaki video odasında seyret."

Video odası, mahalledeki sinema salonuna pek benzemiyordu. Altı metrekairelik, duvarları boyasız, flüoresan ışıklı bir odaydı. Üç televizyon ve altı metal sandalye vardı.

Kate, kaseti bir videoya taktı, oturmaya zahmet etmedi. Kafasının içinde hafif bir vızıldama vardı, kasları gergindi. Katilin ona gönderdiği şeyin ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu. Oynat düğmesine bastı.

Yaklaşık bir dakikalık polis görüntüleri, bir odanın şeması, bir kullanma kılavuzundan görüntüler. Sonra ani bir değişiklik. Görüntü kalitesi düşük, ışıklandırma amatörceydi. Ama ekran-dakinin bir kadın olduğu kesindi, kadın çıplaktı ve kendini okşuyordu. Sonra yaklaşık üç saniyeliğine yüzü göründü.

Kate, geri fırladı. Bu, olamaz.

Yine o lanet polis şeması çıkmıştı.

Kate'in öne eğilip filmi geri sarması ve tekrar oynatması birkaç saniye sürdü.

Elena.

Kate kaseti durdurdu, kendisini sert, metal sandalyelerden birine bıraktı ve boş ekrana baktı.

Bu da ne? Bunu ona nasıl gönderdi? Elena'yı gizlice izliyor, f i l -me mi çekiyordu?

Bir daha seyretmesi gerekiyordu. Bu sefer yavaş çekimde.

İşkence gibiydi. Yirmi saniye, bir dakikaya uzamıştı.

Kate, detayları inceledi. Burası, kesinlikle Elena'nın dairesi değildi. Kate, bundan emindi.

Filmi tekrar tekrar oynattı.

Elena. Oda. Yatak. Ve en sonda, tam o lanet polis şeması görünmeden önce görüntüye giren bir adamın gölgesi. Kate, adamın yüzünü seçebilmek için filmi onlarca kez oynattı, ama bu imkansızdı.

Elindeki fotokopiye baktı. Hale, kanatlar, kırmızı kalem, MERHABA. Ama hiçbirisini fark edemiyordu. Yirmi saniyelik film beynine kazınmıştı.

Elena, filmde baskı altında görünmüyordu. Yalnız da değildi.

Bu, nedir? Bir tür porno kaseti mi? Belki Elena'nın erkek arkadaşıyla kendilerine çektiği bir kasetti. Bu, Kate'in bulabildiği en makul ihtimaldi. Ama o zaman, katil bunu ona nasıl gönderebilmişti?

Kate, Ethan Stein'in cinsel objeler listesi ile Pruitt'in sado-ma-

216

Jonathan Santlofer

zo deri maskesi ve porno kasetlerini hatırladı.

Kate, bu ikisi ve Elena arasında, bilinçli veya değil, bir bağ kurmak istemiyordu. Bunun tam olarak ne olduğunu öğrenmeden önce kasetin içeriğinden kimseye bahsetmeyecekti. Bütün bunları New York Post'ta okumaya hiç niyeti yoktu.

Bazı cevaplara ihtiyacı vardı.

Willie. Willie'yi görmeliydi.

23

Willie'nin stüdyosu, Kate'e göre bir laboratuvar gibiydi; dağınık ve düzensiz olabilirdi, ama yine de bir laboratuvarı. Uzun bir masanın üstü, düzinelerce yarısı sıkılmış boya tüpleri, her boydan fırça, palet bıçakları, şişeler dolusu yağ, terebentin, vernik ve reçine ile kaplıydı.

"Boyamaya devam etmemin bir sakıncası var mı?" Willie, tekerlekli bir sehpanın üzerine cam kesilerek oluşturulmuş, kuru, yarı kuru yağlı boyaların sıkılı olduğu paletini üzerinde çalıştığı tabloya doğru çekti.

"Seyretmemin bir sakıncası yoksa, hayır." Kate, eski bir sandalyenin üzerinden boyalı paçavraları kaldırdı.

"Dikkat et. Sandalye boyalı olabilir."

Kate omuzlarını silkti. Kıyafetleri şu anda umurunda olan son şeydi. Büyük, boyasız, sadece karakalemle eskizler çizilmiş tuvale baktı. "Bu, özel bir sergi için mi?"

"Eğer bitirebilirsem, bu yazki Çağdaş Sanat sergisi için." Willie, cam paletine kırmızı ve beyaz boya sıktı. Venedik Bienali için olan iki tablom önceki gün yollandı. Sen de orada olacaksın, değil mi? Yani, Venedik'te."

"Evet. Elbette."

"Harika." Willie, temiz bir fırçayı yan yana sıktığı kırmızı ve

218

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

219

titanyum beyazı iki boyaya daldırdı ve renkler karışıp pembe olmadan önce iki renk şeridi halinde birleştirdi. "Baştan beri anlamaya çalışıyorum, Elena'mın ölümünü," dedi.

"Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Benim için bir şeyleri anlamanın yolu, bilmiyorum, belki de bu kulağa yanlış veya samimiyetsiz gibi gelebilir, ama resmim."

"Ressamlar, dağılmış dünyalarını her zaman sanatlarıyla düzeltmeye çalışırlar," dedi Kate. "V e sen, sanatına sahip olduğun için şanslısın. İnan bana."

Willie, fırçasını tuvale degdirdi ve ileri geri, sağa sola hareket ettirerek boyayı yaymaktan ziyade tuvale yedirdi. Bir yüz şekillenmeye başladı. "Belki de bu, büyürken hayatımdaki eksik şeyleri doldurmak için kendi kendime yarattığım bir şeydir." Fırçayı bıraktı ve bir şişe açarak yoğun, yağlı bir sıvıyı, ağzı geniş başka bir şişeye döktü. Keten tohumu yağı. Kate, bunu tatlı kokusundan ve altın renginden tanıdı. Şişenin içine, vernik, beyaz şaraba benzeyen soluk bir sarı, bir damla kobalt kurutucu ve son olarak da terebentin ekledi. Karışımı oluşturmak için kapağı kapayarak dikkatle sallamaya başladı.

Burası kesinlikle bir laboratuvar, diye düşündü Kate. Willie'nin ve başka ressamların, kullanacakları malzemeleri kendilerinin yaratmalarını daha önce de görmüştü; boyalarına karıştırdıkları özel şeylerle istedikleri etkiyi yaratıyor, resmin, parlak veya mat, dokulu veya saydam olmasını sağlıyorlardı.

"Oldukça idealist, öyle değil mi?" diye sordu Willie.

"İdealizm iyi bir şeydir, Willie." Kate, söylediklerine kendisi de inanabilir miydi?

Willie, yeni karışımının bir bölümünü temiz metal bir kaba döktü ve fırçasını bu karışıma daldırdı. Bu sefer tuvali boyamaya başladığında, tuvalin üzerinde kayan boya yarı saydam ve parlaktı. Sonra, başka bir fırçayla pembe rengi siyah boyayla çevreledi, bir adım geri atarak çizimine baktı, beğenmedi ve bir parça bezle siyah rengi sildi. Ama pembe ovalin çevresinde kalan izler, hayalet gibi duruyordu.

Kate, resim olarak bilinen bu sihiri, her zamanki gibi büyülenmiş bir şekilde izliyordu. Günlerdir ilk defa, acı, endişe ve şüphe haricinde bir şeyler hissediyordu.

"Ama Elena'ya olan sanatımla düzeltmemin hiçbir yolu yok. Bu yüzden de artık resim yapmanın bir anlamı yok." Aniden çalışmayı bıraktı ve fırçasını paletin üstüne attı.

"Şimdi beni dinle," dedi Kate. "Olan şeyi değiştiremeyebilir-sin, ama Elena burada olsaydı, sana resim yapmaya devam etmeni söylerdi. O da senin gibi hissediyordu, " V V i l l i e . Bak: Senin için mümkün olan en iyi resimleri yapmak. Benim isimse, Elena'ya ne olduğunu bulmak." "Bulacak mısın?"

Kate, arkasına yaslandı, bir süre sessiz kaldı. "Evet," dedi sonunda. "Sanırım bulacağım." Willie, başka bir fırça aldı, kıllarını kontrol etti, fırçayı çöp kutusuna fırlattı, ama isabet ettiremedi. Fırça, stüdyonun zemininde yuvarlandı. "Peki polisleri ensemden uzaklaştırabilir misin?"

Kate çantasına uzandı ve Calloway'in çizdiği robot resmi çıkarttı. "Bu, senin kendini daha iyi hissetmeni sağlayabilir. Polislerin aradığı adam. Elena'mın dairesine girerken görülmüş. Sana tanıdık geldi mi?"

Willie resme baktı, sonra gözlerini kaçırdı. "Şehirdeki her siyahı tanımıyorum."

Kate, sanki tokat yemiş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ben böyle bir şey ima ettim mi?"

"Resim herhangi birine ait olabilir, Kate." Kaşlarını çattı, bir

220

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

221

başka fırçaya uzandı ve terebentin dolu bir kahve kutusuna fırçayı batırdı.

Kate bugünlerde, Willie'nin de kendisi kadar hassas olduğunu görebiliyordu. Daha fazla üstüne gitmemeye karar vererek, not defterini açtı, Elena'nın telefon kayıtlarını kontrol etti. Bazı isimler ve numaraları eşleştirmişti. "Belki bana bu insanların kim olduğu konusunda yardım edebilirsin."

Willie, fırçayı terebentin emmesi için bıraktı ve Kate'in omzunun üzerinden eğildi. "J. Cook. Bu, Janine. Tanırsın, Janine Cook."

"Elbette." Derneğin bursunu bırakmıştı. Daha yedinci sınıftayken zor biriydi. Kate'in uğraşmadığı çocuklardan biri. O zaman neden şimdi bile kendisini suçlu hissediyordu? Bütün çocukları kurtaramazdı. "Onu görüyor muydun?"

"Gördüm, ama sadece Elena'yla. Hâlâ arkadaşlıklar."

Kate, sandalyenin kolundaki kurumuş bir boya parçasını kazımaya başladı. Evet, artık zamanı gelmişti. Bunu daha fazla erteleyemeyecekti. "Willie..." Derin bir nefes aldı. "Elena, hiç ...nasıl demeli... şehvetli bir şeylere karışmış mıydı?"

"Şehvetli mi?"

"Anla işte, seks."

"Nereye varmaya çalışıyorsun, Kate?"

"Bir klip gördüm... Daha doğrusu Elena'yı gösteren, bir filmin yaklaşık otuz saniyelik bir kısmını ve pornoya benziyordu. Ben..." Sandalyedeki boyayı çıkarıp yere attı. Parmakları titriyordu.

"Kendisi için evde çektiği bir film olabilir. Muhtemelen öyledir. Ama..."

"Neee!" Willie, uzun bir nefes verdi, sonra bir süre düşündü. "Evde çekilmiş? Belki erkek arkadaşıyla çektiği bir şey?"

"Evet. Kesinlikle bunu düşünüyorum." Umuyorum.

"Doğrusu, film çeken bir adam vardı. Elena'yla beraberken ona birkaç kez rastladım."

"Adını hatırlıyor musun?"

"Damien... bir şeyler."

Kate, Elena'nın telefon kayıtlarını uzattı.

Willie, elini temiz bir beze sildi ve kağıdı aldı. "Trip. İşte burada. D. Trip. Damien. Sanırım New York Üniversite'sinde sinema öğrencisi. Ama bence öğrenci olmak için biraz yaşlıydı. Demek istediğimi anladın mı? Belki de bırakmıştı."

"O ve Elena, ne kadar süre birlikte oldular?"

"Belki birkaç ay. Elena, onunla ilgili kararsızdı. Ayrılmayı düşündüğünü biliyorum, çünkü bunu söylemişti." •

"Bir sinema öğrencisi mi?" Elena ondan bir seferinde bahsetmiş olabilirdi, ama hepsi buydu. Kate ayağa kalktı. "Haydi. Jani-ne Cook ve Damien Trip'i bir ziyaret edelim. Eğer sen de gelirsen, sıradan bir ziyaret gibi görünebilir."

"Harika. Ben de senin kamuflajın olacağım, öyle mi?" Wil-lie'nin gözleri heyecanla parladı.

"Bu, Law and Order'm1 bir bölümü değil, Willie. Beni izle. Ve ben sana sormadan, hiçbir şey söyleme."

ikinci Cadde'de trafik sıkıştı. Kate ve Willie, East Village boyunca adım adım ilerlediler.

Bu, Kate'e Elena'yla birlikte gittikleri yerleri incelemek için zaman sağladı. Ellilerden kalma izleri olan Polonya kafeleri vardı. B ü -yük bir tabak tütsülenmiş soğan ve kremayla servis edilen peynirli patates piroğki'den sonra kahve getirdikleri Veselka en sevdikleri kafeydi; keçi sakallı, zayıf dövmeleli kollu eski ve yeni hippilerin uğrak yeri olan St. Mark's Ca.it. Birçok yer, birçok hatıra vardı.

Sonunda, Elena'nın apartmanının iki blok kuzeyinde, Kate sağa dönüp Sekizinci Cadde'ye sapmayı başardı ve trafik rahat-1) 1990'dan bu yana süren bir polisiye dizi.

222

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

223

ladı. Burası kestirmeydi, ama görüntü, sanki bir yönetmen iki farklı dünyayı bir araya getirmiş gibi değişmişti. Biraz önceki Polonya mahallesi şimdi yerini ispanyol'a bırakmıştı.

"Adresin doğru olduğuna emin misin?" diye sordu Willie. "Sosyal konutlara geleceğiz."

"Telefon şirketinin verdiği adres bu. Aradığında Trip ne dedi?"

"Bizi bekleyeceğini. Elena için bir anma töreni düzenleme hikayene inandı."

Tompkins Square Park'ı geçtiklerinde üzerinde beyaz harflerle S I D E W A L K yazan siyah bir tente ve neonlu tabelalarla dolu -Red Dragon, Guinness, Rolling Rock- parlayan bir pencere gördü.

"Burada Elena'yla öğle yemeği yemiştin," dedi Kate sessizce. "Birkaç kere."

Alphapet City'ye girmişlerdi. Bu gösterişsiz ve kalabalık sokaklar, sanki doğru dürüst bir isme layık değilmiş gibi A,B,C ve D diye adlandırılmışlardı.

B Caddesi, torbalar taşıyan, alışveriş arabaları iten insanlar ve bağırarak çocuklarla doluydu. Camları açık arabanın içinde duyulan sesler, Tourette1 Sendromlu bir dilbilimci gibi İspanyol, Asya ve Arap dilleri arasında gidip geliyordu.

"Şairin Kafesi buradan sadece birkaç blok ötede. Hatırlıyor musun..." Willie'nin sesi kesildi.

Elbette hatırlıyordu. O ve Willie, Elena'nın son parçalarını seslendirdiğini duymak için kafeye gitmişlerdi. Elena, bir arkadaşının avangard şiirlerini elektronik sintisayzır müziği eşliğinde, soyut ses denemeleri diye adlandırılacak o kadar hayret uyandırıcı bir sesle söylemişti ki dinleyenler gözlerini bile kırpa-mamışlardı.

1) Tourette Sendromu: Kendisini ani, hızlı ve istem dışı hareket ya da değişimleri tik sıklığında tekrarlanmayla gösteren bir sinirbilimsel bozukluk.

Kate, bir Marlboro yaktı ve ciğerlerini dumanla doldurdu. Yakın bir zamanda sigarayı bırakması mümkün değildi. Trafik ışıklarında durunca camını indirdi ve dumanı dışarı üflerken, Latin bir adamla siyah bir kadının her katı ayrı bir pastel renge boyanmış -sarı, açık mavi, krem rengi- üç katlı apartmanın önündeki kaldırımı süpürmelerini seyretti. "Biliyor musun, burası da kendine göre güzel bir yer."

"Evet, aynı şeyi Watts için de söylediklerini duymuştum," dedi Willie.

Kate, yüzünü kaplayan bir utanç dalgası hissetti. "Sanırım, ben-tamamım-sense-sadece-safdil-beyaz-bir-kadınsm yarışmasında bir sayı aldın."

Willie, işaret parmağını yaladı, havada kendi hanesine bir sayı yazar gibi yaptı ve güldü.

Ama Kate'in biraz önce gördüğü güzellik bitmişti. Hurda arabaların önünde durduğu yıkık bir duvarda, Diego Rivera1 tarafından yapılmış gibi görünen üç metrelik, kan ağlayan bir İsa resmi vardı. Köşeyi döndüklerinde başka bir duvar resmi gördüler. Bu seferki resimde, siyah ve beyaz renklerde yapılmış devasa kurukafalar, haçlar ve "Ölenlerin Anısına" yazısı vardı. Etkileyici ve ürpertici bir resimdi.

Kate, arabayı yavaşlatarak bina numaralarını okumaya çalıştı.

"Üçle başlıyor," dedi Willie. "Devam et. Trip'in yeri caddenin sonuna doğru olmalı."

Öyleydi de. En sonda.

Kate, beş katlı gri tuğla binanın tam önüne park etti.

Willie, ön camın arkasından yüzünü buruşturarak D Caddesi boyunca yığılan ve ancak sosyal konut olabilecek tek göz ev-1) Diego Rivera (1886-1957) yılları arasında yaşayan Meksikalı-Amerikalı ressam. Çağının karmaşasını geniş kitlelere ulaştırmayı amaçlayan büyük boyutlu, gerçekçi duvar resimleriyle tanınır.

224

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı.

225

lere baktı. "Gerçek bir yuva."

Trip'in binasının giriş katı İspanyol bir bakkal tarafından kullanılıyordu ve rengi solmuş turuncu tentenin köşesinde, parlak kırmızı spreyci boyasıyla S İ K T İ R GİT yazıyordu.

Bakkalın sağ tarafındaki kapının üzerinde yanm düzine kadar zil vardı. Zillerin kabloları, cansız sarmaşık gibi kapının üzerinden sarkıyordu. Hiçbirinin üzerinde bir isim yazmıyordu. Ama bu önemli değildi; kapı açıldı.

İlk katta, bu tür binalara özgüymüş gibi bayat lahana kokusu duyuluyordu. Dar merdiven dikti ve her katta ikişer tane olan dairelerin ortasındaydı. İlk iki katta çocukların, televizyonların ve Game Boyların sesleri duyuluyordu. Üçüncü kattaki dairelerin kapılarına tahtalar çakılmıştı. Ama dördüncü kat, farklı bir dünyaydı.

Bu katta, tek bir kapı vardı ve parlak çelikten yapılmış kapıda, üçüncü kattaki adamın durup düşünmesini sağlayacak kadar çok alarm şirketi etiketi yapıştırılmıştı. Birisi, zilin yanındaki metal kutuya bir kartvizit, sıkıştırmıştı: Amatör Filmcilik.

Amatör Filmcilik mi? isim, Kate'in zihninde yankılandı. Bir süre düşündü. Bili Pruitt'e ait porno filmler. Tesadüf mü? Belki, ama eski polis içgüdüğü, bunun bir tesadüf olmadığını söylüyordu.

Kate, zile bastı.

Ağır metal kapı gürültüyle açıldı.

Damien Trip, otuz beş yaşlarındaydı ve meleğe benzeyen bir yüzü vardı. Çok çok solgun cildi, yumuşak sarı saçları, yarı saydam mavi gözleri ve çenesindeki Harrison Ford yara izi, sert ama hassas erkek kombinasyonu o kadar mükemmel bir uyum içindeydi ki, yara izini kendisi bile yapmış olabilirdi. Masum yüzüne hiç uymayan bir sigara, yumuşak ve dolgun dudaklarında duruyordu.

Şişko VVally'nin tarif ettiği sarışın adam.

VVillie, Trip'in elini sıktı.

Bir saniye sonra, Kate de aynı şeyi yaptı. "Kate McKinnon Rothstein. Elena'nın bir arkadaşı."

"Kate... McKinnon... Rothstein. Evet... çok... şaşırdım." Trip'in kelimeleri, ağzından zor çıkıyorlardı. "Elena senden bahsetti... Mükemmel anne... Sana böyle diyordu."

Dolgun dudaklarda bir küçümseme mi vardı? Kate, bundan emin olamadı. Ama kelimeler - mükemmel anne- o kadar acı ve tatlıydı ki Kate, bir an kendisine zevk veren bir acı hissetti.

Trip, bebek mavisini gözlerinin önündeki duman yüzünden gözlerini kısarak Kate'e bakıyordu.

Kate'in elini normalden birkaç saniye daha uzun tuttu. "Kitabını... gördüm," dedi. "Sen... kitleler için... bir sanal tanrıçası... gibisin."

Evet, küçümsüyordu. Kate bundan emindi. Ama o gülümsemeyi tercih etti.

Trip de gülümsedi. Büyük hata. Dişleri sapsarıydı. Melek, bir anda yeryüzüne düşüverdi.

"Adamım, ben... inanamıyorum. Flana... gitti." Başını yavaşça salladı, gülümsemesi soldu.

"Onu aylardır... neredeyse altı aydır... Görmüyordum."

"Öyle mi?"

Trip, çenesindeki yara izini yavaşça kaşıdı. "Biz... ayrılmıştık."

"Neden?" diye sordu Kate.

Trip bir an tereddüt elti, gözleri kısıldı. Sonra, tekrar çürük melek ifadesiyle gülümsedi.

"Gerçeği söylemek gerekirse, bütün bahsettiği yapmakla olduğu CD'yd, ve... ben de, CD'nin onun için benden daha önemli olduğunu hissediyordum... anladın mı? Gerçek bir... kariyer kadını. Beni yanlış anlama, Kate. Yani... onun için mutluydum, ama bir erkek, buna çok fazla katlanamaz, bilirsin."

VVillie, kaşlarını kaldırarak Kate'e baktı.

226

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

227

Kate, Trip'i onaylayarak başını sallarken ofisle, altmışların otellerinin karışımı olan etrafına baktı: fuşya duvarlar; haşatı çıkmış bir suni deri kanep; biri magnezyum pambesine, diğeri gök mavisine boyanmış iki eski dolap; kartlar, sergi davetiyeleri, röprodüksiyonlar ve faturalarla dolu, otuzların mafya filmlerinden kalmışa benzeyen büyük, ahşap bir masa.

Kate'in aklına başka bir şey geldi. Kartlara baktı, sonrada baş aşağı duran faturaları okumaya çalıştı. Kimi kandırıyordu? Hem de okuma gözlükleri olmadan? Unut gitsin.

"Burada mı yaşıyorsun?"

Trip, Kate'in üzerinden eğilerek sigarasını masanın üzerinde duran büyük seramik kül tablasında söndürdü ve kül tablasını, Kate'in faturaları görmesini engelleyecek şekilde hafifçe oynattı. "Çoğunlukla... burada çalışıyoruz," dedi, rüyadaymışçasma, yavaş yavaş konuşarak.

"Yani, bazen... burada uyuyoruz. Saat... çok geç olunca... bilirsin."

Adam sanki şimdi de uyuyor veya uykusunda yürüyor gibi görünüyordu. Olan buydu. Kate durumu sonunda anlamıştı. Adam uçuyordu. Bu, melek yüzü veya kolej öğrencisi kıyafetiyle (pembe ütülü gömlek ve tertemiz haki pantolon) hiç uyumlu değildi. Ağzını kapalı tutsa, adam yürüyen bir Gap reklamıydı. "Biz mi?" diye sordu Kate.

"Arkadaşım... ortağız."

"Amatör Filmcilik." Kate, elinden geldiğince sıcak ve içten görünmeye çalışarak gülümsedi. "Ne tür filmler yapıyorsunuz?"

"Çoğunlukla... deneysel."

"Hep film içinde miydin?"

Trip, ona bir süre şüpheyile baktı. "Hayır... Akademiye girrim. Bir ressam... olabileceğimi sanmıştım."

"Ben de Akademiye gittim," dedi Willie.

"Öyle mi? Benim bir işime yaramadı... Ben, ... benim daha büyük bir palete ihtiyacım vardı... anladın mı?"

Sinemacı. Öğrenci Pornocu. "Akademiye nerede gittin?" diye sordu Kate.

Trip'in gözleri yine kısıldı. "Bu... gerçekten... çok uzun zaman önceydi... Yani, kimin umurunda?"

Kate, adamın masasını, resim kartpostallarım gözden geçirdi. "Ama belli ki hâlâ resimden hoşlanıyorsun." Renkli bir soyut resmin röprodüksiyonunu eline alı.

"Pek değil," dedi Trip. "Bunlardan... düzinelerce geliyor. Yüz tane elektronik mektup listesine... kayıtlı olmalıyım."

Kate, kart yığınını baktı ve gözüne çarpan bir tanesini uzanıp aldı. Kartı çevirdi ve ismi okudu: Ethan Stein, başlık da, Beyaz Işık'tı. Kart elini yakıyordu. "Ethan Stein mı? Onu tanır mısın?" diye sordu. Sesinin ilgisiz çıkmasına gayret etti.

"Kim?" Trip omuzlarını silktilti, karta baktı. "Sıkıcı görünüyor."

O zaman neden sakladın? "Bende kalmasının bir mahsuru var mı?" diye sordu Kate. "Ben resmi beğendim."

Trip, abartılı bir şekilde esnedi.

Kate, adam rol mü yapıyordu yoksa onun bu kadar zom olmasına ot mu neden olmuştu karar veremiyordu.

Trip, büyük masanın yanındaki bir sandalyeye oturdu, ayaklarını masaya kaldırdı ve ağzına aldığı filtresiz Gauloise'ı yaktı. "Eee, nedir bu... anma işi?"

"Birkaç arkadaş bir arada bir şeyler yapacağız," dedi Willie. "Belki katılmak istersin diye düşündük."

"A... elbette," dedi Trip, dişine yapışan tütünü çıkartarak. "Beni de yaz, adamım... her şeye. Ben de... varım."

Kate, Trip'in arkasındaki ağır çelik kapıya baktı. "Bütün o yaratıcı enerji orada mı akıyor?"

228

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

229

"Şu anda orada hiçbir şey yok," dedi Trip. Birdenbire kendine gelmişti.

Kate, Süpermen gibi uçup çelik kapıyı dağıtmak istedi. Ama hayır. Eğer adamı Trip'se, soğukkanlı olmalıydı. Bilgi gücü ve Kate'in şu anda gücünü eksiltmeye hiç niyeti yoktu.

Trip, masasından kalktı. "Saat geç oluyor. Artık gitmeliyim."

"Bu kadar erken mi?" diye sordu Kate.

"Toplantı," dedi Trip, sigarasını söndürürken.

"Seni ararız," dedi Kate, Ethan Stein'm kartını çantasına atarak.

"Ne?" Trip'in gözleri Kate'den Willie'ye, sonra yine Kate'e döndü.

"Anı programı için." Kate gülümsedi.

"Ah. Evet." Trip, onları kapıya kadar neredeyse itti. Kapı arkalarından gürültüyle kapandı, ardından da kilit ve sürgü sesleri duyuldu.

"Elena'mın bir CD hazırladığını biliyor muydun?" diye sordu Kate. O ve Willie, arabaya doğru gidiyorlardı.

"Bahsetmişti. Ama bu, uzun bir süre önceydi."

"Kiminle çalışıyordu?"

"Benim arkadaşım Darton Washington'la."

Kate, bu ismi telefon kayıtlarında görmüştü. "CD bitmiş miydi?"

"Zannetmiyorum, Bitmiş olsaydı, eminim bunu duyardım."

Kendisi bunu niye hiç duymamıştı? Kate'in bunun nedenini öğrenmesi gerekiyordu.

Ama önce, Janine Cook.

Genç kadın, Park Avenue'ya yakın çatı katı dairesinde, kadife kanapesinin üzerinde oldukça rahat görünüyordu

Güzeldi. Koyu kahve teni, çikolata rengi gözleri, düzleştiril-miş kabarık saçları vardı. Mini minnacık deri eteği, file çoraplarının sadece birkaç santimini kapatsa ve krem rengi dar kazağı, göğüs uçlarını gösterse de erkeksi bir havası vardı. Kalın sesi, sert tavırları, Kate'e Ağlatan Oyun1 filmindeki aktör Jaye David-son'ı hatırlatıyordu.

Kate, Janine'i görmeyeli epey bir zaman olmasına rağmen, genç kadının bu kadar yaşlı ve yıpranmış görünmesi onu çok şaşırtmıştı. Janine ve Elena'mın arkadaşlığı hangi temele dayanıyor olabilirdi?

Willie, parlak den kanepeye oturdu.

Kate daireyi, mobilyaları inceledi. Kanapeler, en iyi kalite; halı, gerçek İran halısı; bardaki şarap kadehleri kristal gibi görünüyordu. "Durumun iyi görünüyor," dedi Kate, genç kadına gülümseyerek.

Janine, "Hıı-hıı," dedi.

Kate, şansını bir kez daha dener. "Dairen güzelmiş. Kendin mi döşedin?"

"Bu da ne demek?" Janine'in mor göz kapakları kısıldı.

Kate bir nefes aldı. "Ya senin, ya da dekoratörünün iyi bir zevki varmış, demek." B i r kez daha gülümsedi. "Ben, bir dekoratöre güvenmek zorundayım."

"Evet. Ehh, benim lanet dekoratörüm öldü. Bu yüzden, her şeyi tek başıma yapmak zorunda kaldım. Üzücü, değil mi?" Ja-nine, kanepede arkasına yaslandı ve ağır mermer sehpanın diğer tarafındaki Kate'e baktı.

"Bak, Janine, hepimiz acı çekiyoruz," dedi Kate sessizce.

Janine gözlerini kapattı ve sert yüz hatları bir an için yumuşadı.

1) Neil Jordan'ın 1992 tarihli filmi.

230

Jonathan Sandofer

Ölüm Ressamı

231

Ekna'nın saçları, arkada minicik, Janine'inkiler ise örülerek toplanmıştı. Atlama ipi, çatlak betona vuruyordu. Sosyal konutların üst üste evlerinin avlusuna ne kadar da az güneş ışığı ulaşabiliyordu. Avlu mu? Ne komik.

"Elena, benim gerçekten çok iyi arkadaşımı," dedi Janine.

"Eminim ki öyleydi," dedi Kate. "Bu nedenle bana yardım et, tamam mı?"

Janine gözlerini açtı. Gözlerinin kenarlarında yaşlar vardı.

"Bana, bunun neden olduğunu anlamama yardım edecek herhangi bir şey söyleyebilir misin?"

Janine kafasını çevirdi ve göz kapaklarının rengine uyan mor dudağını ısırdı. "Söylenecek ne var?"

"Haydi, Janine," dedi Willie. "Elena sana sırlarını anlatırdı. Kız kıza konuşurdunuz. Hiçbir şey yok mu?"

Janine'in çenesi kasıldı. "Şimdi de polis mi oldun, Willie?"

Kate, Willie'yi susturmak için koluna dokundu. "Bak Janine, sadece neler olduğunu öğrenmek istiyoruz. Sen istemiyor musun?"

"Peki size, tam olarak ne anlatabileceğimi düşünüyorsunuz?"

"Sen bir arkadaş kaybettin," dedi Kate, çatlak bir sesle. "Ama ben kızımı kaybettim." Artık, Kate'in de gözlerinde yaşlar vardı.

Bu işe yaradı. Janine, elini Kate'in elinin üzerine koyarak ağlamaya başladı.

. "Janine," dedi Kate, kızın bir kediye bile korkutabilecek kadar uzun, mor tırnaklı elini okşayarak. "Elena, hâlâ Damien Trip'le görüşüyor muydu?" Janine başını salladı, adamın adını duyunca toparlanmış gibi görünüyordu. "Evet, onları yaklaşık bir hafta önce beraber gördüm."

"Bir hafta önce mi?" dedi Kate. "Emin misin?"

"Eğer hâlâ birliktelerse," dedi Willie, "o zaman, Trip yalan söyledi."

Janine, önce Kate'e sonra Willie'ye baktı. "Trip'le zaten konuştunuz mu?" Derin bir nefes aldı; gözlerinde aniden korkulu bir ifade belirmişti.

"Sorun yok, Janine." Kate, Willie'ye baktı.

"Elena öldü," dedi Janine. "Artık onun hakkında konuşmak istemiyorum." Arkasını döndü, ama Kate onun duygularına hâkim olmaya çalıştığı görebiliyordu. Kıza sarılmayı denedi, ama bu işe yaramadı. Kız silkinerek Kate'den kurtuldu. "Size yardım edemem." Ayağa kalktı ve mini eteğini düzeltti. "Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Senden hiçbir şey söylememeni istedim." Kate, sertçe asansörün düğmesine bastı, "işleri bilerek mi mahvetmeye çalışıyorsun?"

"Özür dilerim." V V i l l i e , ayakkaşlarına bakıyordu.

"Seni eve götürüyorum."

Willie gözlerini kırptı. Boğuşan bir kadın. Büyük, karanlık bir oda. Çürüyen yer tahtalarının arasından sızan çamurlu su. Willie, gözlerini sıkıca yumdu, ama görüntü hâlâ oradaydı. Bir adam ve bir kadın kavga ediyorlardı. Kadın döndü ve yüzü göründü. Kate.

"Willie? vWillie." Kate, onu sarsıyordu. "Neyin var?"

Willie, asansör duvarına doğru yaslanmıştı.

"Tanrım, Willie. İyi misin?"

Willie, eliyle yüzünü ovuşturdu. "Bir görüntü daha gördüm."

"Çok gerginsin," dedi Kate.

"Sen de vardın, Kate."

"Nerede?"

"Bu, son görüntüde. Veya her neyse. Sen de oradaydın."

Hafif bir yağmur ön cama vuruyordu. Kate ve Willie, arabanın içinde sessizce oturuyorlardı.

232

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

233

Kate bir Marlboro daha yaktı, camı indirdi; rüzgarı ve yağmuru yüzünde hissetti. Yağmurlu başka bir günün hatırası aklında canlandı.

"Görüntülerle ilgili bir hikayem var," dedi Kate. Unutmaya çalıştığı, ama son zamanlarda hep aklına takılan bir hikaye. "Uzun bir süre önceydi. Astoria'da çalışıyordum. Bunu o zaman bilmesem bile son davamdı. Bir kaçak. Sıradan bir davaya benziyordu." Kate camdan dışarı, hızlanan yağmura baktı.

Şimdi, yağmurlu başka bir gün ve başka bir ön camdı. Silecekler ötüyordu.

Kate, bir vVinston yaktı, el yazılı haritayı kontrol etti, Queens Buharıyla On Üçüncü Cadde'nin kesiştiği yerde hızlandı. Lütfen bu konuda yandayım, diye düşündü gaza basarken. Beton apartmanlar bir film şeridi gibi akıyordu. Bir sonraki işareti olan eski benzin tanklarını gördü ve Astoria çöplüğüne giden neredeyse bomboş caddeye saptı.

ONUN NEREDE OLDUĞUNU B İ L İ Y O R U M Ç Ü N K Ü O N U N E R E Y E K O Y D U Ğ U M U B İ L İ Y O R U M .

Haritanın hemen altında, kırmızı kalemle yazılan kelimeler, sanki kanla yazılmış gibi görünüyordu.

Genç Dedektif McKinnon'un avuçları, arabayı paslı çöp tenekesinin hemen yanında durdururken terden sırlıslamı. Silahını çekti. Çizmelerinin topukları çakıl taşlarının üzerinde çatırdadı. Çöp bidonunun kenarını tuttu ve kendisini yukarı çekti.

Siyah plastik torbaların üzerindeki, çıplak ve dövülmüş meleğin kafasının arkasında alüminyum jolyodan bir yelpaze vardı.

Bu davada onu rahatsız eden şey neydi? Kate caddeye, ıslak

yola ve bulanık trafik ışıklarna baktı. "Bölüm, bir medyum getirmişti," dedi V V i l l i e ' y e .

"Ben de onu dinledim. Hayaller, görüntüler ve telepatiyle bulduğu sonuçsuz ipuçlarıyla iki hafta

harcadık. Belki de işi bir başkasının yapmasına izin vermek daha kolaydı. Meşguldüm. Çok meşgul. Davaya döndüğümde artık çok geçti."

"Hepimiz hata yaparız," dedi Willie.

"Ama bunlar, bir hayata mal olmaz." Kate, sigarasını camdan dışarı attı. "Onu neredeyse yakalayacaktım. Kızın sırt çantasında hiç kimseyle uymayan - kızın, ailesinin, hiçbir arkadaşınmkiyle uymayan- parmak izleri vardı. Onu, bununla yakalayacağımıza emindim. Bununla ilgili bir röportajda böbürlendim bile." Kate başını salladı. "Lanet olası kibir."

A m a V V i l l i e dinlemeyi bırakmış, korkuyla ceketinin cebindeki robot resme dokunuyordu.

Ölüm Ressamı

235

24

Dikkatini toplaması gerek.

Ama bazen, sanki tamamen farklı bir insan oluyor, sanki müzikal bir çeşitleme gibi. Bilinci yerinde, ne yaptığını biliyor, yine de, benliğinin büyük bir bölümü kayıp.

Başını, kollarım, bacaklarını sallıyor; uyanık olmalı, çalışmalı. Bütün mesele bu. Çalışmak.

Oyun. Yeni kurallar.

Sadece Kate'in ona ayak uydurabilmesini umuyor.

Elbette uydurabilir.

"Kapa çeneni!"

Kulağında Walkman varken bile, o lanet sesler içeri sızmayı başarıyor.

Başarısız!

Büyürken sıklıkla duyduğu bir kelime. Ve, onunla özdeşleşen bir kelime: baba

Baban seni seviyor.

Annesi hep böyle söylerdi.

Genç karısını, yeni doğan bebeklerinin ağlamasına müdahale-etmemesi, ona dokunmaması, asla sarılmaması gerektiğine ikna eden babası. Annesi, yatakta uyanık kalıp onunla birlikte ağladığını anlatırdı. Bir seferinde, babası eve erken gelmiş ve annesini onu severken, okşarken, ninni mırıldanırken yakalamıştı. Babası delirmişti. İkisini de dövmüştü. Cezanın devamı olarak da annesini, üç gün boyunca yatak odasına kilitlemiş ve sadece birkaç aylık bebeği beşiğinde ağlamaya ve her tarafına sıçmaya terk etmişti.

Bugün hâlâ o kokuyu duyduğuna yemin edebilir. Yalnızlık.

Utanç.

Acı vermenin kendi acısını dindirmesi garipti. Ve de zevkli. İşte bu, güzel bir sürprizdi.

Zarf, bıraktığı yerde duruyordu; saç tutamı dokunulmamıştı.

Özen ve dikkatle, saçın bir ucunu banılıyor, diğer ucu da üzerine koyup bir kez daha bantlıyor ve bir tutacak oluşturuyor.

Bir sonraki imgesini çoktan seçti. Üstelik saç da güzel bir geçiş olacak, geçmişteki ve şimdiki çalışması arasında bir bağ.

Saçı röprodüksiyonun üzerine koyuyor, bir o tarafı bir diğer tarafı deniyor ve kadının kafasına yapıştırmaya karar veriyor.

Bu seferki o kadar kolay olmayacak. Kate için gerçek bir bulmaca. Ne olduğunu bulmak için çok çalışması gerekecek.

Saçı resmin üzerinden alıyor, yanağına, göz kapaklarına, burnunun akma sürüyor, kızın parfümünü içine çekiyor ve sonra dudaklarına sürüyor, ağzına alarak emiyor. Neredeyse hemen sertleşiyor. Keşke o aptal kız onu şimdi görebilseydi. Yine de ona hak ettiğini verdi; umurunda olmasa, bu kadar ilgiyi hak etmese bile.

Saçı feda etmeden önce son bir oynaşma.

Pantolonunun fermuarını açıyor, saçı testislerine sürüyor, sertleşmelerini hissediyor. Saçı, sadece saçı, elini değil, penisinde gezdiriyor. Nazikçe. Yavaşça. Yukarı, aşağı. Şimdi daha hızlı. Boşalırken, çıplak, dans eden ve kendisine dokunan kızı hayal ediyor.

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

237

Biraz sonra ayağa kalkıyor, bir suçluluk hissi duyuyor ve kendisini, karanlık bir odada çıplak, ağlarken ve bok içinde düşünüyor.

Bu kadar yeter.

Çalışma zamanı. Saç tutamını alkole batırıyor. Temiz, lekesiz olmalı.

Washington Caddesi, iki Y ü z Altmış Yedi numara eskiden bir matbaa veya küçük bir fabrika olan, ama şimdi yenilenerek lüks bir şirket binası haline gelmiş tuğla bir yapıydı. Hudson Nehri'nden gelen esinti, geniş, huzurlu caddeyi serinletiyordu. Darton, Kate'e adresi verirken, "Washington Caddesi'nde Washington. Hoş, değil mi?" demişti.

Lobi, yüksek teknolojiyle donatılmış ve pırıl pırıldı; parlak çelik olan büyük asansör, çok büyük bir kafes gibiydi. Kate, parlak metaldeki görüntüsünü kontrol etti, saçını düzeltti.

Onunla nasıl başa çıkacaktı? Kate, bir hafta önce insanlara güvenirdi. Bunun için yıllarca uğraşmıştı. Ama artık, Astoria'da-ki eski günlerindeki gibi düşünüyordu. Herkesin suçlu olduğu bir şey vardır.

Darton Washington'un dairesinin bütün kuzey duvarı yerden tavana kadar camdı. Büyük deri koltuklar, iki inanılmaz büyük yapay bitki ve çevresindeki tahtımsı sandalyelerle Hearst Şatosu'na çok yakışacak, bovving salonu büyüklüğündeki el yapımı ahşap masa, soluk Napoli sarısı günbatımıyla aydınlanmıştı. Ama dairenin en etkileyici yanı, parlak kırmızı lake yer döşeme-siydi. O kadar parlaktı ki her yerde kırmızı gölgeler oluşuyordu. Darton Washington, sandalyenin üzerinden eğilerek gülümsedi. Yakışıklıydı. "Yeri beğendiniz mi? Afrika tören odalarından esinlendim."

"Çok etkileyici," dedi Kate, karşı duvardaki V V L K Hand imzalı iki tabloya dönerken. "Willie'nin çalışmaları burada çok güzel duruyor."

"O bir dahi," dedi Washington, kalın üst dudağının üzerindeki incecik bıyıkla oynayarak.

Kate, Jacob Lavvrence'm1 Afrika'dan Amerika'nın güneyine getirilen kölelerin yaşadıklarını gösterdiği bir dizi baskısının asılı olduğu yandaki duvarı inceledi. "Bunlar inanılmaz."

"Evet. Basit, ama kesinlikle hedefi vuruyor," dedi Washington, net bir İngiliz aksanıyla.

"Nereli olduğunuzu sormamın sakıncası var mı?"

"Harlem'li. Ama o şekilde konuşmam gerekmiyor, değil mi?" Washington, tekrar gülümsedi. " Y a s i z ? "

"Astoria. Ama umarım ben de o şekilde konuşmuyorumdur."

Washigton güldü.

"Bunlar kimin?" Kate, siyah adamları gösteren, neredeyse ilkel dört yağlı boyayı işaret etti.

"Horace Pippin."2

"Ah, evet. Elbette." İlerleyerek, siyah bir çifti kapıda, masada ve yatakta gösteren minimal ve zarif fotoğrafları ve yanındaki metinleri inceleyerek birkaç satırını okudu. "Carrie Mae Weems mi?"

"Doğru bildiniz," dedi Washington. "En sevdiğim Kavramsal sanatçılardan biridir."

"Çok güzeller. Ve etkileyici." Kate, VWashington'ın sahip olduğu zevkten etkilenmişti, ama dikkatini çeken asıl şey, büyük yemek masasının bir köşesindeki neredeyse bembeyaz olan resimdi.

DJaeob Lawrence: (1917-2000) yılları arasında yaşayan ve halkının deneyimini işleyen ilk kuşak zenci ressamın en önde gelenlerindendir. 2) Horace Pippin (1886-1946) yılları arasında yaşayan Afro-Amerikan naif ressam

238

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

239

"Ethan Stein mi?"

"Tanımanıza şaşırdım. Çalışmalarını pek fazla insan bilmez. Koleksiyonuma kattığım birkaç beyaz ressamdan biri. Saflığını seviyorum."

"Evet, çok güzel." Kate, tabloyu, beyaz boya katmanlarını, alttaki belirsiz gri fırça darbelerini inceledi. Kendi tablosuna ve bulanık Polaroid'e çok benziyordu. Ama aslında, Stein'in bütün tabloları birbirine benziyordu. Yine de bu, Kate'in huzurunu kaçırmaya yetti. "Buna çok benzeyen bir tablo da bende var."

"Öyle mi?"

"Birkaç yıl önce almıştım. Siz ne zaman aldınız?"

Washington, Kate'in Biğ Man dükkanlarının birinden olduğunu tahmin ettiği beyaz gömleğinin yakasını düzeltti. Adam bir doksanın üzerinde olmalıydı. Kate'in bedenini tahmin bile edemediği gömleğinin yakası, onu sıkıyor görünüyordu. "Ah, birkaç yıl önce," dedi. "Bir tane daha almadığıma üzülüyorum."

"Neden?"

"Dediğim gibi, seviyorum ve... sanırım Stein'ın piyasası yükselecek. Kusura bakmayın, bu hoş olmadı," dedi Washington. "Willie'yle uzun zamandır mı arkadaşsınız?"

"Evet," dedi Kate, ama adamın konuyu değiştirdiği gözünden kaçmamıştı. Lüks deri koltuklardan birine oturdu, pencereden görünen Hudson Nehri, New Jersey ve geniş gökyüzü manzarasına bakarak, konser netliğinde odaya yayılan güzel müziği dinledi.

"Philip Glass," dedi Washington, onun aklını okur gibi. "En büyük modern kompozitörlerden biridir." Kate'in karşısındaki koltuğa oturdu. "Şaşırdınız mı? Benim gibi siyah, iri yarı bir herifin, Stevie Wonder, Bob Marley veya rapçileri dinlemesi gerektiğini mi düşünüyordunuz?"

"Bunun hakkında pek düşünmedim, B a y Washington' ama

Willie bana, birkaç rap grubunu temsil ettiğinizi söyledi."

"Ediyorum. Para için," dedi Washington. "Veya ediyordum. Artık tek başımayım. Birkaç hafta önce, diktatör müzik şirketi First Rate'den ayrıldım. Artık yapmak istediğim müziği kovalayabilirim. Rap, pop, caz, modern, klasik. Herhangi biri." Gülümsedi. "Üniversitede, müzik ve resim eğitimi aldım. Ben resim için yeterince yetenekli olmadığımı düşündüm, en azından profesörlerim öyle düşündü." Gülümsedi. "Ama müzikle ilgilenirken son derece mutluyum. Kişisel olarak, Steve Reich, Glass, Meredith Monk, Stravinsky'yi severim. Ve elbette, her zaman Bach."

"Ben, müzikal anlamda tam bir geri zekalıyım," dedi Kate. "Harika müzik anlayışım, Mary Wells, Martha and the Vandell-las, Sarah Vaughan, Ella'dır."

"O kadar da kötü değil." Sehpanın üzerindeki gümüş bir kutudan uzun bir puro çıkarttı ve dudaklarının arasına yerleştirdi. "Sakıncası var mı?"

Kate, o kadar hızlı bir Marlboro çıkarttı ki Washington güldü.

Darton, sehpanın diğer tarafına kesme cam bir kül tablası koydu ve Kate'in sigarasını yaktı.

Kate, ateşi hareketsiz tutmak için adamın büyük ve güzel ellerine dokundu. "Teşekkürler."

Dumanı üfledi. "Merak ediyordum da... Elena Solana'ya yaptığınız CD bitmiş miydi, yoksa..."

Washington'm gülümsemesi hızla kayboldu. "Hayır. Hiçbir zaman bitmedi."

"Ne oldu?"

Bir orta saha oyuncusuna aitmiş gibi görünen omuzlarını silkti. "Sanırım ilgisini kaybetti, ki bu da bir kayıptı."

"CD iyi miydi?"

"Harikaydı." Washington'un gözleri bir an, Kate'in ne oldu-

240

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

241

gunu kestiremediği bir ifadeyle uzaklara daldı. "Bu CD onu ünlü yapabiliirdi."

"Anlamıyorum. Madem harikaydı, neden Elena..." Washington puroyu o kadar sert söndürdü ki cam kül tablası çatırdayacaktı. Kate, adamın sanki tekneye katil bir köpekbalığı çekiyormuş gibi düzensiz hareketlerini, duygularını bastırmaya çalışmasını izledi. "Bütün söyleyebileceğim... her şey çok güzel gidiyordu ve sonra Elena birden... ilgisini kaybetti. Ama bu aylar önceydi."

"Yani Elena'yla aylardır görüşmediniz?" "Kesinlikle."

Kate, Elena'mn telefon kayıtlarını gösteren kağıdı çıkarttı ve Washington'a doğru itti. "Buna göre, sizi ölmeden sadece birkaç gün önce aramış."

Washington'ın kara gözleri kısıldı. "Biliyor musunuz, bu konuşma bir soruşturmayla benzemeye başladı. Eğer polis beni B a -yan Solana'nın ölümü hakkında sorgulamak istiyorsa, sorun yok. Ama bu konuşma bitmiştir."

"Hiç zannetmiyorum," dedi Kate, geçici polis kimliğini sehpanın üzerine koyarak.

Darton, sanki vurulmuş gibi kanepeden' hızla kalktı ve parlak kırmızı zemin üzerinde neredeyse dans eder gibi geri geri giderek Kate'le arama mesafe koydu. "Bu lanet şey de nedir? Arıyorsun, Wülie'nin arkadaşı olduğunu söylüyorsun ve..."

"Ben, zaten Willie'nin arkadaşımı, ama New York polisine yardım ediyorum." Kate ayağa kalktı. "Siz de benim sorularımı cevaplayacaksınız, B a y Washington, tsterseniz burada, isterseniz merkezde. Hangisini tercih ediyorsunuz?"

Washington çenesini sıkmış, elleri her iki yanında seçirir halde ona doğru birkaç adım attı. Birbirlerinden yaklaşık bir metre

uzaktaydılar ve aralarındaki elektrik havada hissedilebiliyordu. Kate'in elleri, çantasındaki Glock'un üzerindeydi, ama soğukkanlılığını bozmadı. "Bak, buraya canına okumak için gelmedim. Sadece Elena'mın hayatıyla ilgili birkaç boşluğu doldurmaya çalışıyorum."

"Kimse benim canıma okuyamaz. Kimse. Ne benim ne de önem verdiğim insanların. Anladın mı?"

"Kimse benim de canıma okuyamaz, B a y Washington. Siz, bunu anladınız mı? Şimdi, Elena sizi aradığında neden bahsettiğinizi bana söyleyecek misiniz, yoksa bir devriye arabasıyla Altıncı Bölge merkezine gidip orada mı cevaplamak istersiniz? Nasıl isterseniz." Kate, gözlerini adamın gözlerinden kaçınmamıştı, ama en ufak bir harekete karşın tetikte bekliyordu.

Washington içini çekti. "Tekrar CD üzerinde çalışmaktan bahsediyordu."

"Ve?"

"Ve... ben istemedim."

"CD'nin harika olduğunu söylediğinizi zannediyordum. Neden istemediniz?"

"Üzerinden aylar geçmişti. İlgimi kaybetmiştim. Başka projelerim devam ediyordu. Her şeyi durdurup bıraktığımız yerden başlayacak değildim."

"Tam olarak neye bıraktığınız yerden başlamayacaktınız?"

"CD'ye, elbette. Başka neye olabilir ki?"

"Siz söyleyin."

"Size söyledim. Artık hevesim kalmamıştı."

"CD'ye mi, Elena'ya mı? İkinizin bir ilişkisi vardı, değil mi?"

"CD'yi yapmak üzerine bir ilişkimiz vardı, Elena vazgeçene kadar."

"Bu da sizi delirtti mi?"

242

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

243

"Kızmıştım, evet. Bu işi önemsememesine. Her şeyi bırakmasına. Ona yatırım yapmıştım. Beraber bir geleceğimiz olduğunu düşünmüştüm, iş konusunda bir gelecek." Duygularını açığa vuran dudakları gerildi, "itiraf edeceğim. Gururum incinmişti."

"Yani, sizi incitti."

" Kendisini, kendi kariyerini incitti."

"Ya sizin kariyeriniz?"

"Benim kariyerim gayet iyi." Washington, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sadece, onun cam istedi diye, her şeyi bir kenara bırakıp tekrar onunla çalışmaya başlayamazdım."

"Dinleyebilir miyim?"

"Neyi?"

"Demo kayıtlarını."

Washington arkasını döndü, bir puro daha yaktı, dumanı ü f -ledi. "Eğer nerede olduklarını bulabilirsem."

"Elena'nın CD'sinin bitmemiş olması gelir kaybına neden olmuştur."

"Bir karar verdim," dedi Washington. "Zararı olduğu kadıyla kabullendim."

"Gerçekten mi?" dedi Kate. "Kötü bir iş anlaşması gibi görünüyor, B a y Washington."

Washington ve Elena? Kate, soğuk, beyaz koridorda ilerlerken onları beraber hayal etmeye çalışıyordu. Adam, kesinlikle Şişko Wally'nin, futbolcu veya ödüllü boksör gibi görünen zenci tanımına uyuyordu. Ama Kate, Şişko Wally'nin sözüne güvenilir bir şahit olduğunu filan düşünmüyordu.

Washington, Elena'yla bir iş ilişkisi olduğunu kabul etmişti. Ama bundan fazlası var mıydı? Kate onu zorlamak istiyordu, ama bunu yapmadan önce daha fazla bilgi toplayacaktı.

Çok fazla bağlantı vardı. Trip, Pruitt, porno filmler, Was-hington'm bir Ethan Stein tablosuna sahip olması. Kate, kendisini bir ağa dolanmış hissediyordu.

Saatine baktı. Akşam yemeğinde Richard'la buluşması gerekiyordu ve geç kalacağı benziyordu. Yine.

Ölüm Ressamı

245

25

Bir polis arabası sarı ışıkları ve yüksek sesli sireniyle Wil-lie'nin kulaklarını sağır ederek yanından geçti.

Harlem,. 125. Cadde ve Marlin Luther Kingjr. Bulvarı. Willie, yeni sokak tabelasını kontrol etti: A F R İ K A M E Y D A N İ . B u , ancak beyaz bir adamın, Afro-Amerikalıların böyle bir isim istediklerini düşünmesi sonucu konmuş olabilir.

Şimdi de bir itfaiye arabası öterek geçiyordu. Willie, araba yanından geçerken kulaklarını kapattı. Polis arabasıyla aynı yöne mi gidiyordu? Birkaç saniye sonra hâlâ bunu düşünürken yanından bir itfaiye arabası daha geçti. V V i l l i e , gözleriyle itfaiye arabasını takip ederken, müteahhit burada yapmasa da başına bir şey gelmeyeceğini bildiği için pencerelere demir koymadı diye küçük bir çocuk camdan mı düşmüştür; yoksa duman alarmı veya yangın merdiveni yok diye bir aile kül mü olmuştur, diye düşünüyordu. Sirenlerin sesi kısılırken rap müziği duyulmaya başladı. Üzerinden dökülen kot pantolonundan, donu görünen bir çocuk, kulağının yanında bir kaset çalar taşıyordu. Ah, evet, çok etkileyicisin, diye düşündü Willie, gerçekten harikasin. Dikkat et de kırk yaşma geldiğinde hâlâ bu caddelerde böyle dolaşma.

Birkaç beyaz genç caddelerde dolaşıp eğlence arıyorlardı. Bela da arıyorlar, diye düşündü Willie. Yarına kadar bekleyin ço-

cuklar. Beyazlar için hazırlanan Pazar turlarına katılıp, Har-lem'deki siyahlardan birini görünce boynunuzdaki fotoğraf makinelerinin düğmelerine basarsınız.

Willie, iki kez temizlettiği deri ceketinin cebine ellerini soktu. Ceket, artık ölüm kokmuyordu, deri de kokmuyordu. Sadece kimyasal. Kolunu kokladı: kimyasal koksun kokmasın, bu hareket V V i l l i e ' y e o geceyi ve Elena'nın mahvolmuş vücudunu hatırlattı.

"Lanet olsun."

Lenox Caddesi daha kalabalıktı. Çoğu genç erkeklerden oluşan kalabalıkta, önlerindeki geceye hazırlık olarak uçmaya başlayanlar da vardı. Cumartesi'nin diğer gecelerden bir farkı olmadığını düşünen diğerleri, daha doğuda, terk edilmiş binaların, metro girişini bir kabuk gibi sardığı alanlarda, üstlerinde paçavralar, ellerinde kağıtlara sarılmış şişelerle toplanmışlardı.

Bir kahve fincanı yere düştü, içindeki koyu renkli sıvı, yavaş çekimde etrafa saçıldı. Cam parçaları gümüş gibi parladı, sonra boşlukta gidip gelen bir bıçağa dönüştü. Elena'nın kolları, çılgın atan yüzünün önünde debelendi.

Sonra başka bir yüz daha göründü. Ama mutfağın bir zincirden sarkan ışığı, yüzü gölgelere, belirsiz soyut bir şekle dönüştürdü.

VVillie, görüntüyü kaybetmemeye, yüzü görmeye çalıştı. Ama işe yaramadı. Kan kırmızı görüntü, kösedeki Lenox Lounge barının mor ön cephesiyle değişti.

Bildiği bu yer anılarını canlandırdı.

Pelüş kadife sıralar. Acı bira. On altısından daha büyük görünmeye çalışmak. Yanında Henry. Ve konuşma. VVillie'nin Güney Bronx konutlarında çok nadir duyduğu türden konuşma. Ama Lenox Lounge'da farklıydı. Konuşmalar öfkeli değildi. Korkmuş değildi. Sadece konuşan ve gülen adamlar. Henry'nin

246

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

247

kolu omuzlarında. Ağabeyden çok baba gibi. Sadece bunu hatırlamak bile Willie'yi çok üzüyordu.

Caddenin karşısında, Appllo'nun neonlarında MOTOWN MÜZİĞİN ÖNCÜLERİ -the Four Tops, Smokey Robinson ve The Miracles yazıyordu. Kate'in en sevdiği müzik. Lanet olsun. Onu düşünmek istemiyordu. Şimdi değil.

Başını eğik tutup kararlı adımlarla yürüdü. Nereye gittiğini biliyordu ve haklı çıkmayı umuyordu. Rüzgar, beraberinde sis de getirdi. Willie ceketinin içinde titredi. Baharın gelmeye niyeti yok gibiydi.

Şimdi, yüksekteki tren istasyonunun yanında berduşlarla birlikteydi. Tıpkı berduşların uyuşturucu ve içki için avlandıkları gibi yemek arayan sıska, uyuz köpeklerin yanından geçti. Yukarıdan geçen paslı rayların güneş ışığının girmesini engellediği bu karanlık sokaklarda Willie de onlar gibi avlanıyordu. Doc Marten'leriyle çöpleri ve kırık camları tekmeledi; Har-lem'deki kardeşlerinin aç olduklarını gösteren lanet bir sembol gibi duran boş alışveriş arabasını itti.

132. miydi? Belki. Emin değildi. Sokak bir şeylerin olmasını bekliyor gibi görünüyordu. Yeterince hareket yoktu, kapılarda toplanmış adamlar, karanlıkta saklanan yüzler vardı. Ama hayır, burası yanlış sokaktı.

Caddenin karşısında kobalt mavisi bir tabelanın üzerine bir zamanlar beyazla yazılmış, ama şimdi sarı ve bozuk harflerle Büyük Merkez Vaftiz Kilisesi yazısı okunuyordu. Kilisenin pencerelerindeki renkli cam çiçekler, İsa'nın biraz garipçe duran kafasını çevreliyordu. Willie, yarın kiliseye giden hanımların güzel kıyafetleriyle geleceklerini ve burasının tamamen başka bir dünyaya dönüşeceğini biliyordu. Belki kendisi de yarına kadar beklemeliydi. Ama hayır. Bu bekleyemezdi.

Beşinci'nin köşesinde, kilisenin karşısında, ikinci bir kat boya vurulması gereken, bir zamanlar beyaz olan, ama şimdi griye dönmüş tuğla binanın iki taraflı kapısının üzerinde asılı tabelada H A F T A L İ K Y E R yazıyordu. Denemeye değermişti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, evlat?" Mal sahibinin gözlerinin çevresi, çiğ et gibi açık pembeydi. Bu bir hastalık, diye düşündü Willie, Michael Jackson'da da olan bir hastalık -belki. "Ben buraya gelen hiç kimsenin ismini almam. Ne zannediyorsun? Hesabı üzerinde isimleri yazılı çeklerle ödediklerini mi?" Adam, iki renkli boynunu kaşıdı.

Willie, sağ taraftaki merdivene baktı. Soluk mavi zemin üzerine pembe flamingoların olduğu duvar kağıdı elle boyanmıştı, eskimiş olmasına rağmen, bu otel bir zamanlar düzgün bir yer olabilirmiş diye düşündürüyordu. Evet, bir zamanlar ama Willie ne kadar zaman önce olduğunu tahmin edemiyordu. O dogmadan çok önce olduğu kesindi. Odaları kontrol edip edemeyeceğini sordu, ama kelimeler daha ağzından çıkarken bunun ne kadar saçma olduğunu fark etmişti.

Bay İki-Ton, Willie'ye bakmadan yamuk bir sigara yaktı ve kibriti Willie'nin yüzüne doğru salladı.

Sis, yağmura dönüşmüştü. Sokak ışıklarının önünden geçen damlalar açık renkli bal taneleri gibi ıslak sokağa düşüyordu.

Bir sonraki köşede, 121. ilkokul vardı. O ve Elena, daha geçen sonbaharda yeni bir proje için burada yedinci sınıf öğrencileriyle birlikte çalışmışlar, Elena şiiri soyut müziğe dönüştürürken öğretmenleri çocukları susturmaya çalışmıştı.

Daha sonra, Willie çocukları dışarı çıkartmış, bahçedeki birkaç ağaçtan dökülen yaprakları toplamışlardı. Beş dakika ve birkaç ağız dalaşından sonra, çocuklar sonbahara ait ne var ne yoksa toplamışlardı. Sonra, Willie yaprakları renkli el işi kağıtlarına

248

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

249

yapıştırılmalarını ve üzerlerini, çevrelerini boyamalarını istemişti. Bazı yaprakları, kağıtları keserken kalıp olarak kullanmışlardı.

Şimdi Willie, kafasını kaldırıp da ikinci kattaki pencerelerin hâlâ aylar önce yapıştırdıkları aynı yapraklarla süslü olduğunu görünce derin bir üzüntü duydu.

Bir blok daha yürüdü ve işte oradaydı. Oluklu alüminyumdan yapılmış, iki buçuk metre yüksekliğindeki çitler, köşedeki binanın her tarafını çevirmişti. Önce, yüzünü saklamak için yakalarını kaldırmış bir adam etrafına bakındı ve alüminyumdan içeri girdi. Sonra biri daha.

Sokak lambası, tuğla binayı solgun sarı renkte gösteriyordu, üst katların kırık camları ve çökük çatısı koyu renk gökyüzü ile korkutucu, soyut bir resme benziyordu.

Başka bir adam daha alüminyum parmaklıkların arasından geçti.

Tamam, adamım, işte zamanı. Haydi. Willie, cesaretini toplamak içm nefes aldı, sonra bir daha; neredeyse hiç düşünmeden hızla metalin arasından geçti. Ayakları bir zamanlar giriş merdivenleri olan ufalanmış taşlara takıldı. İlerleyerek, kırık ve kalkmış tahta döşemelerin olduğu ana kapı görevi gören kemere geldi.

Karanlıkta bir yere tutunmak için elini uzattı, ama çevresinde duvar filan yoktu.

Açık alanda fısıltılar duyuluyordu.

Karanlığın ilerisinde kırmızı ve turuncu ışıklar parlıyor, gölgeler görünüyordu.

Willie'nin bunun ne olduğunu anlaması biraz zaman aldı: ters çevrilmiş bir çöp bidonu soba haline geirmişti ve çevresindeki dört beş adam birbirlerine sokulmuş, ellerinde cam şırıngalarla, ateşin üzerinde kaynayan metal kaşıklara bakıyorlardı.

Willie, derin bir nefes daha alarak karanlıktan çıktı.

"Bu da ne?" Kırmızı ve turuncuyla çevrelenmiş karanlık bir silüet Willie'ye doğru ilerledi.

Willie yüzünde ateşin sıcaklığını hissedebiliyordu. Yoksa, bu korku muydu? Willie, fener gibi parlayan ellerine baktı ve bir tek kendisinin aydınlıkta olduğunu fark etti.

Ama sonra, korkuluğa benzeyen ve ateşin üzerinde uyuşturucu eriten bir adam konuştu. "Will? Sen misin?"

"Henry." Willie, rahat bir nefes verdi. "Benimle gelmelisin."

"Ne? Delirdin mi, adamım? Burada ne halt ediyorsun?"

"Başın belada, Henry. Çok büyük belada." Willie, erkek kardeşinin gözlerini göremiyordu, ama parmakları koluna kenetlenmişti.

"Beni ön tarafta bekle, küçük kardeşim."

"Bu, gerçekten çok ciddi, Henry. Benimle..."

"Ön tarafta bekle." Henry, Willie'yi kapıya doğru sürükledi. Bu kadar kırılgan görünüp de böyle güçlü olması Willie'yi her zaman şaşırtmıştı. Henry, ateşin ışığıyla turuncuya boyanana kadar karanlığa geri gitti ve kaşığını tekrar ateşin üzerine koydu.

Dışarıda Willie, yağmur damlaları yüzüne ve saçlarına düşerken, cam parçalarını tekmeledi ve zavallı okulun camlarındaki üzücü kağıt yapraklara baktı. Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. On dakika saatler gibi geldi.

Henry, kasıla kasıla geldiğinde uçmuştu ve gülümsüyordu. Willie onu öldürebilirdi. "Başın çok, çok büyük belada," dedi, cebindeki robot resmi çıkartarak.

Henry, resmi alıp bakarken elleri titriyordu, ama sesi gayet ukalaydı. "Canı cehenneme, adamım. Bu, lanet şey. Siktir, bu herhangi biri olabilir."

"Sen öyle zannet," dedi Willie, öfkesini bastırmaya çalışarak.

250

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

251

"O zaman ben, bunun sen olduğunu nasıl oldu da lanet bir saniye bile geçmeden anladım? Polislerin anlamayacağını mı zannediyorsun?"

Sokak lambası, Willie'nin, ağabeyinin bir zamanlar yakışıklı olan yüzündeki ani, umutsuz ifadeyi görmesini sağlamıştı ve bu da yumuşaması için yeterliydi. En azından o an için.

"Lütfen, Henry, söyle bana. Elena'nın dairesinde ne yapıyordun?"

Henry yere çöktü. "Ben... ben sadece onu görmek istemiştım. Ciddi bir şey değildi, adamım. Be'ki bir içki içeriz, beraber takılırız diye düşünmüştüm. Anlarsın."

"Neden?"

"Ben..." Henry ıslak kaldırıma gözlerini dikti. "Onu okuldan beri tanıyorum. Okulu bırakmamdan önceden. Bunu biliyorsun. Ondan hoşlanıyordum. Bu o kadar kötü mü?"

"Ve o gece... öldürüldüğü gece? Oradaydın."

"Ama ben hiçbir şey yapmadım, Will. Buna inanmalısın." Ellerini ceplerine sokarak sarı ışığın altında adım attı. "Oraya gittiğimde zil çalışmıyordu, ama ön kapı açıktı. Ben de yukarı çıktım ve... onu gördüm... paramparça. Ben... ben hızla oradan çıktım. Bana inanıyorsun, değil mi?"

"Sana inanıyorum. Ama dışarıda bir katil var ve polisler, onun sen olduğunu düşünüyorlar."

"Ne? Benim lanet ölüm ressamı olduğumu mu düşünüyorlar?" Henry'nin ağzı açık kaldı, sonra da sırtıttı. Kahkahası, sisi yırtıp geçti.

"Bunun komik olduğunu mu zannediyorsun?" Willie, onun omuzlarını yakaladı.

Henry'nin elleri hızla Willie'nin boğazına sarıldı.

Willie, boynundaki kaslar hava için kasılırken nefes almaya

çalıştı. Erkek kardeşi, uyuşturucunun etkisinde olsa bile kendisinden hâlâ daha güçlüydü.

Willie, Henry'nin ellerini tuttu, konuşmaya çalıştı, ama başaramadı. Başının üstündeki sarı sokak lambası bir girdap gibi dönüyordu ve Willie de o girdabın içine düşüyordu.

Bir dakika sonra -yoksa bir saat mi?- Willie, ıslak kaldırımda oturmuş, nefessiz kalan boğazını ovuşturuyordu. Henry'nin yüzü tam karşısındaydı.

"Ah, adamım. Ah, adamım. Beni affet." Henry, Willie'ye sarılarak kendisine doğru çekti. "Bunu yapmak istemedim. Uyuşturucu yüzünden, adamım. Seni seviyorum, Will. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Willie, ağabeyine baktı. Elena'nın evinde de uyuşturucunun etkisinde miydi? Henry'nin, bir zamanlar sevdiği ağabeyine ait olan, ama şimdi bir uyuşturucu bağımlısının yüzüne baktı.

"Evet, Henry. Bunu biliyorum." "Ve bana inanıyor musun?"

"Sana inanıyorum." Evet, Henry'i tanırdı. O, cinayet işleyebilecek biri değildi. Değildi. "V V i l l i e , bunu kafasında tekrarlayarak kendisini ikna etmeye, hatta buna inanmaya çalıştı. Başkaları da inanır mıydı? "Bunu bana neden daha önce söylemedin, Henry?" "Denedim, adamım. Seni

en son gördüğümde, ama..." Willie, para zarfını Henry'nin avucuna koydu. "Şehirden ayrılmalısın. Polisler seni bulmadan önce."

Henry, kuru dudaklarını yaladı, paralara dokundu. "Orada beş yüz dolar var. Bir trene, otobüse veya uçağa bin, ama git."

"Kaçmam gerekmiyor," dedi Henry. Sesinde yine biraz ukalalık belirmişti. "Saklanacak yerim var. Beni orada kimse bulamaz."

252

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

253

"O zaman git." Willie içini çekti. "Ve parayı uyuşturucuya yatırma."

"Neredeyse temizim," dedi Henry, yüzü yumuşayarak. "Sadece arada bir tane sarıyorum. Haftalardır eroin kullanmadım. B a -na inanıyorsun, değil mi?"

Willie, annesi Iris'in ne diyeceğini düşündü. Helal parayı sokağa atıyorsun, oğlum. Ama Willie, bunu annesi için yapıyordu. Utanç onu öldürürdü. Suçlu olsun olmasın, Henry, mükemmel bir günah keçisiydi. Kardeşinin, sadece birkaç dakika önce onu boğan elini tuttu. Henry de onun elini sıktı. Bu kez şefkatle. Sonra Willie arkasını döndü ve sokakta hızla ilerledi.

Beni affet, Kate. Ama o, benim ağabeyim.

Richard, Joe Allen'in en son masasında, loş barın ve eski moda havuzun yanında oturuyordu. Kate, onun ne söylediğini du-yamıyordu, ama muhabire en güzel gülümsemesi ve neredeyse kırıştırdığı gözleriyle bakıyordu.

Şirin olduğunu mu zannediyordu? Ah, evet. New York Lanet Times'm genç, sarışın (neden hep sarışın olmak zorundaydılar?) muhabiri Bayan Kathy Kraft'a doğru eğilmişti. Kadın, çamaşır suyunda rengi atmış gibi duran sarışın kafasını, Richard sanki ona yüzyılın fıkrasını anlatmış gibi arkaya atmış kahkaha atıyordu.

Kate, kesinlikle bunu hayal etmemişti.

Ama Kate, bunun moralini bozmasına izin vermeyecekti. Hayır. Biraz eğlenebilirdi.

Barın antik aynasındaki yansımasına baktı. Evet, daha iyi günleri olmuştu, ama en kötü gününde de değildi. Saçım düzeltti, bara yaslandı ve Richard'm onu gördüğünden emin olana kadar birkaç saniye bekledi. Sonra, barı hızla gözden geçirdi. Birkaç adım attı ve bir elini Calvin Klein takım elbisenin, diğerini Bay Armani'nin üzerine koyarak ikisinin arasına eğildi.

Sağını savurdu, yatak odası gülümseyişini takındı ve en iyi Lauren Bacall taklidini yaptı: "Ah, sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, beyler, ama sigaralarımı unutmuşum." İki takım elbise, ona sigara ve ateş uzatmak için birbirleriyle yarıştılar.

Bay Armani taburesinden kalktı. "Hey, bize katılısana."

"Lütfen," dedi B a y Klein. "Barmen", işaret etti, "bayana bir içki."

Kate, onları sıcak bir gülümsemeyle daha ödüllendirdi, sonra Richard'a doğru baktı. "Çok isterdim, ama..." Richard bütün şovu rahatça görsün diye sola doğru kaydı. Sonra etkileyici bir gülümseme daha sundu. "Gerçekten, çok isterdim, ama..." Bir gülümseme daha. "Teşekkür ederim, beyler." Salınarak uzaklaşırken adamların gözleriyle onu izlemelerine izin verdi.

Richard ayağa kalkmıştı bile.

"Sevgilim," dedi Kate, hınzır sırırtışını gizlemeyi becereme-den.

"Ah, sonunda," dedi Richard, muhabire. " Geç kalan Bayan Richard Rothstein. Karım, Kate."

Kate, muhabirin elini sıktı. "Çok mu geç kaldım? Çok üzgünüm."

"Önemli değil," dedi muhabir. "Kocanız çok hoş bir arkadaştı."

"Her zaman öyledir. Değil mi, hayatım?" Kate, bir kaşım kaldırarak Richard'a baktı.

"Ama ben artık gitmeliyim." Muhabir ayağa kalktı ve Ric-hard'm elini sıktı. "Makalenin havasıyla ilgili bir endişen olmasın, Rich."

Rich? Kate'in diğer kaşı da kalktı.

"Teşekkürler, Kathy." Richard gülümsedi ve gözlerini kırıştırdı.

254

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

255

"Gözünde bir sorun mu var, hayatım? Yine konjuktivit mi oldun?" Kate genç muhabire döndü.

"Ah, korkunçtu, iltihaplar ve uy, neyse boş ver. Bahsetmesi bile iğrenç."

Richard, genç muhabiri restoranın kapısına kadar götürdü ve vedalaşmaları süresince elini tuttu.

Hayır, Kate kızmıyacaktı. Richard, sadece biraz önceki performansını ödetiyordu. Yine de kendini, en iyi Walter Cronkite1 sesiyle laf atmaktan alamadı. "Hayır. Gerçekten, Sayın Yargıç. Biz, sadece iyi arkadaşız. Ve, gerçekten, onun on üç yaşında olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu."

"Peki sen nesen? On altı mı? Bayan Barlarda Flört Ederim mi?"

"Ben sadece bir sigara istedim."

"Hı-hu. Zavallı adamların bin beş yüz dolarlık takımlarının, ağızlarının sularıyla mahvolmasına neden oldun."

Kate onu öptü ve alnındaki saçları itti. "Geç kaldığım için özür dilerim. Gerçekten. Ayrıca, sana da Bayan New York Times'a salyalarını akıtman için zaman vermiş oldum." Gülümsedi.

"Affettin mi?"

"Bu seferlik."

Kate, bir içki için garsona işaret etti.

"Günün nasıldı? Başka yara beren var mı?"

"Sadece kalbimde." Kate, martinisini gelir gelmez kafasına dikti.

Richard, endişeyle ona baktı. "Her şey yolunda mı?"

Kate, bir içki daha ısmarladı. Bir an önceki flörtçü ruh hali yavaş yavaş sönüyordu. "Elena hakkında bulduklarımdan memnun değilim." Görüntüler zihninde arka arkaya belirliyordu: Trip, Washington, çıplak dans eden Elena. ikinci içkisinin yarısını içerek son görüntüyü kafasından silmeye çalıştı.

1) Amerikan C B S televizyonunun eski A n a Haber sunucu-yorumcusu.

"Ne gibi?"

"Sanki onu hiç tanıımıyormuşum gibi."

"Diğer insanlara ne kadar yakın olursak olalım, bilmediğimiz şeyler mutlaka vardır."

Richard, viskisine baktı. "Belki de her şeyi bilmemiz gerekmiyor."

"Bundan hoşlanmadım, Danışman bey. Benden gizlediğiniz bir şey mi var?"

Richard, başını içkisinden kaldırmadı. "Aptallaşma."

"Elena sana erkek arkadaşlarından hiç bahsetti mi?"

"O senin bölümündü, değil mi?"

"Açıkçası, değilmiş."

Kate, bir an gözyaşlarının gözlerini yaktığını hissetti. Ele-na'nın anlatıp anlatmadığı erkek arkadaşları kimin umurundaydı ki? O, ölmüştü. Gitmişti. Bir daha asla geri gelmeyecekti. Martinisinden bir yudum daha aldı.

"İyi misin, sevgilim?" Richard, onun elini tuttu.

"Yaşayacağım. Umarım."

"Ben de buna güveniyorum."

"Bu arada, Bili Pruitt'in herkesin düşündüğünden çok daha ilginç bir sosyal hayatı varmış."

"Nasıl yani?"

"Muhtelemeden sado-mazoşist seks."

"O herif hakkında hiçbir şey beni şaşırtamaz." Richard kaşlarını çatı, viskisine uzandı. "Çalıntı tablosu hakkında gelişme var mı?"

"Henüz yok. Onun çalıntı eser işine bulaşmış olması seni şaşırtmıyor mu?"

"Evet. Ve hayır. O adama hiçbir zaman güvenmedim."

"Hiç de sevmedin."

256

Jonathan Santlofer

"Seven birini tanıyor musun?"

Hayır, tanıımıyordu. Ama şu anda, hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Pruitt, Elena, Ethan Stein. Neden bu üç kişi öldürülmüştü? Bağlantı neydi? Daha düşünecek çok şey vardı. Kate'in beyni fazlasıyla doluydu. Yarın; Scarlett O'Hara gibi, yarın düşünecekti.

26

Uyku hapının yardımıyla güzel bir gece uykusundan sonra Kate, baştan düşünmeye hazırды. Mantar pano duvarına olay mahalli fotoğraflarını ve yanlarına da ilgili resim röprodüksiyonlarını astı.

BILL PRUITT - MARAT'IN ÖLÜMÜ, Jacques-Louis David

ETHAN STEIN - MARSİYAS'IN DERİSİ YÜZÜLÜRKEN, Titian

ELENA - OTO PORTRÉ, Picasso

Kate, daha sonra, isim ve bilgilerin bulunduğu başka kartlar da hazırladı.

DAMIEN TRIP

Şüpheli?

Elena'nın erkek arkadaşı

Film yapımcısı - muhtemelen pornocu

Kurbanı en son ne zaman gördü?

258

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

259

DARTON WASHINGTON

Şüpheli?

Elena'yla ilişkisi var mıydı?

Müzik prodüktörü / Sanatsever

Elena'nın CD'si üzerinde çalıştı

Kurbanı en son ne zaman gördü?

JANINE COOK

Kurbanın arkadaşı (Solana)

Fahişe?

Damien Trip'i tanıyor

Bayan Prawsinski

Tanık (Solana)

Cinayet gecesinde sıksa siyah adamı merdivenlerde gördü

Winnie Pruitt

Kurbanın annesi (Pruitt)

Kurbanın kayıp bir tablosu olduğunu söylüyor

Kate, her şeyi duvara astı, biraz geri çekildi, neyin eksik olduğunu düşündü ve hemen, her kurbanı ait detayları içeren bilgi kartları hazırlayıp, bunları olay mahalli fotoğrafları ve röperodüksiyonların altına astı.

PRUITT

Müze Başkanı / Finansör

Boğuldu

STEIN

Ressam / Minimalist

Canlı canlı derisi yüzüldü

SOLANA

Performans sanatçısı

Bıçaklandı

Kate duvarı inceledi. Gözden kaçırdığı neydi?

Birbirinin eşi bölmelerin hepsi açık renk ahşaptı, duvarların yarısı mantar panolarla kaplıydı ve kaim kahverengi halı, Ka-te'in topuklarının sesini yutuyordu. Manhattan'daki F B I Merke-zi'nde sadece çalan telefonlar, klavye tuşları ve fısıldayan sesler duyuluyordu.

Kate, arkadaşını ikinci sıranın ortasındaki bölmede buldu, yoksa üçüncü sıra mıydı? Kate'in kafası karışmıştı.

"Bu güneş gözlüklerinin arkasındaki," dedi Liz, Kate'in kaşmir kazağının yakasına astığı isim kartına bakarak, "sen olmalısın."

"Bu yer beni ürkütüyor," dedi Kate.

"Şışış." Liz gözlerini çevirerek fısıldadı. "Burası FBI, tatlım. Burada böyle şeyler söylemeyiz."

"Söylemez misiniz?"

"Hayır"

Her ikisi de uzun, aynı saç kesimine sahip iki ajan, yanlarından geçerken sadece kafalarını hareket ettirerek selam verdiler.

Kate eğildi ve fısıldıyormuş gibi yaptı. "Klonlar mı?"

"Ah, Tanrım. Sen beni kovduracaksın."

"Affedersin." Kate dudağını ısırdı.

"Evet, kimleri ve neleri araştırmamı istiyorsun?" Liz fısıldadı

260

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

261

ve her iki yanındaki kabinelere baktı. Kabinlerden biri boştu, diğerinde ise kafasında kulaklık olan bir adam vardı.

"Ethan Stein, kurbanlardan biri. Ayrıca, Damien Trip adında bir adam. Bir de Darton Washington." Kate, Liz'in yanına bir sandalye çekti. "İnternette aradım, ama Trip ve Washington hakkında hiçbir şey yok. Stein'm da sadece resimleriyle ilgili bir sitesi var."

"Tam olarak ne arıyorsun?"

"Üniversite yıllarına kadar, haklarında ne bulabilirsem Bunu yapman mümkün mü?"

"FBI'in internet sitesine girebilirim. Orada neler olduğuna inanamazsın." Liz, kulaklıktı adama kaçak bir bakış daha attı. Adam onları dinlemiyordu. "İsimler neydi?"

Liz, bilgisayarına arka arkaya şifreler girerken Kate de ona bilgileri veriyordu.

On beş dakika sonra Kate, yazıcıdan çıkan bir tomar kağıdı topluyordu.

"Bu bilgisayar bokunu öğrenmiş miyim, öğrenmemiş miyim?"

"Çok etkileyici."

"Ben mi, yoksa sana bulduğum bilgiler mi?"

"Her ikisi de."

Kate, hızla bilgileri okumaya başladı. Okuduğu her satırla adrenalini artırıyordu.

Kate, toplantı masasında Mead, Brown ve Slattey'le beraber oturuyordu.

Brown, bir çift plastik eldiven taktı ve masaya, yumuşak kaplı küçük bir defter koydu. "Ethan Stein'in ajandası." İşaretle bir sayfayı açtı. "10.00, D. Washington, stüdyo ziyareti."

"Şuna bir bakayım," dedi Kate eldivenleri giyerek. "Bu, Ethan Stein ölmeden sadece iki hafta önce. Tanrım, Brown, keşke bunu bana Washington'la konuşmadan önce gösterseydin."

"Şu ana kadar laboratuvar üzerinde çalışıyordu. Ayrıca bunun, senin D. Washington'la aynı kişi olduğundan emin olmalıyız."

"Stein'in tablolarından biri ofisinde," dedi Kate. "Bence aynı kişi olma ihtimali çok yüksek. Stein'm ajandasında bilmem gereken başka isim var mı?"

"Kontrolü Slattey yaptı."

"Galeri sahipleri ve yöneticileriyle, otuz dokuz kişisel görüşme yaptım," dedi Slattey. "Yarısının ismi Stein'm ajandasında var. Sizin meslekte herkes sıkı fıkı, McKinnon."

"Lütfen," dedi Kate. "Ben, bu meslekte değilim."

"Her neyse." Slattey omuzlarını silkti. "Şu ana kadarki tek şüpheli kişi," listesini kontrol etti, "Elli Beşinci Cadde'deki, Ward Wasserman Galerisi'nin sahibi. Sana söyleyeyim, çok kaba tipler. Her neyse, sahibi Wasserman'm adı Stein'm ajandasında altı yedi kere geçiyor. Ona cinayetlerin olduğu gecelerde nerede olduğunu sorduğumda çok rahatsız oldu."

"Ward Wasserman'ı tanırım," dedi Kate. "Çok tatlı bir adamdır. Biraz gergin biridir, hepsi bu."

"Evet, tatlı olabilir," dedi Slattey gözlerini döndürerek, "ama belki bilmiyorsundur, Ethan Stein'm bütün varlığını artık o yönetiyor. Galerisi hiç vakit kaybetmemiş. Wasserman, bir anı sergisi hazırlıyor. Fiyatları sordum. Beyaz resimler için yirmi otuz bin bence çok yüksek."

"Pek değil," dedi Kate. Sonra diğer üçünün yüzündeki inanmaz bakışları görünce cümlesini değiştirdi. "Evet, yirmi otuz bin, elbette çok para. Demek istediğim, ünlü ve artık ölmüş bir

262

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

263

ressam için çok değil. Stein, son zamanlarda çok göz önünde olmayabilirdi, ama Post-Minimalizm akımının önemli bir parçasıydı." Mead, Brown ve Slattey, hâlâ şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı. "Post-Minimal," dedi. "İlk Minimalizm akımından sonra. Stein'in beyaz resimleri, resimler hakkındaydı, resmin dili hakkında."

"Bunu bizim anlayacağımız bir dille söylemenin bir sakıncası var mı?" dedi Mead.

"Bunu bilimdeki bir başka buluşa neden olan bir buluş, keşif gibi düşünün. Aynısı sanat için de geçerli. Diyelim ki, bir ressam rengi saflaştırmak için boyayı azaltıyor, sonra Stein gibi bir başkası, bunu beyaz fırça darbelerine kadar indiriyor. Bu, resmin en basit, en saf halinde ne olacağını gösteren bir düşünce. Sadece tuvaldeki fırça darbeleri."

Mead esnedi.

"Öyle diyorsan," dedi Slaterry, "ama yine de Wasserman'ın peşine bir adam takacağım. Adamın, Stein'in ölümünden kazanacağı çok şey var."

"Tamam," dedi Kate. "Ama bu zaman kaybı olacak. Wasser-man tam bir kuzudur."

"Ted Bundy için de böyle dediklerini duymuştum," dedi Mead.

"Bu arada," dedi Slaterry, "gönderdiğin ajanda kopyalarını, Perez ve Mills'inkileri, kontrol ettim. Perez, avuç içi bilgisayarının bir kopyasını çıkartmış, ama çok baştan savma. Diğer taraftan Mills, hayatının her dakikasının; ne zaman öğle yemeği yedi, kiminle yedi, ne zaman işedi, haritasını çıkartmış."

"Şaşırmadım," dedi Kate. "Çok titizdir. Cinayet gecelerinde nerede olduklarına dair tanıklarını kontrol ettiniz mi?"

1) 1974-79 yılları arasında onlarca genç kadın vahşi biçimde öldüren seri katil.

"Bazılarını," dedi Slaterry. "Bazıları bekliyor."

"Bir an önce bitirin," dedi Mead.

"Açıkçası, hem Perez'in hem de Mills'in fırsatı vardı," dedi Kate. "İkisi de o gece Elena'mın son performansındaydılar."

"Evet, ama neden?" diye sordu Mead.

Kate başını salladı. "Hiçbir neden düşünemiyorum."

"Interpol'den son çalınan sanat eserlerinin bir listesini aldım." Brown, listeyi masaya koydu.

"Bu ayki listede bir ikona yok."

"Belki yok. Ama Delano-Sharfstein Galerisi'nde gördüğüm rapor daha eskiydi." Kate, Stein'in Beyaz Işık kartpostalını masanın üzerine koydu ve bunu nereden bulduğunu anlattı. "Ste-in'in çalışmasının röprodüksiyonu tam Damien Trip'in masasının üzerinde duruyordu. Ayrıca, o ve Elena'mın altı ay önce ayrıldıklarını söylediğinde de yalan söylüyordu. Elena'mın arkadaşı Janine Cook, onları geçen hafta beraber gördüğünü söylüyor." Kate, kafasını kaldırıp Mead'e baktı.

"Trip'in yerini aramak istiyorum."

Mead dişlerini emdi. "Onu sorgulamak için buraya getirebilirsin, McKinnon. Ama arama için mantıklı bir nedeninin olması gerekir."

"Damien Trip, Elena'mın erkek arkadaşıydı. İstatistikleri bilirsin. Bir kadın öldürülürse, önce kocası veya erkek arkadaşım kontrol edersin." Kate, Mead'den Brown'a baktı. "Tamam. B a - kın. Diyelim ki Trip, Elena'yı öldürdü. Sadece farz edelim. Ve ben onunla konuştum. O yüzden şimdi biraz korkmuştur."

"Sen, ona polis kimliğini göstermedin," dedi Brown. "Kurbanın bir arkadaşı onu neden korkutsun ki?"

"Bütün cevapları bilmek zorunda mısın, Brown?"

"Sadece doğru olanları." Brown, sandalyesine yaslandı.

264

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

265

"Brown, sadece seni korumaya çalışıyor," dedi Mead. "Bugünlerde her şey kitaba uygun yapılıyor, işleri sen mahvedersen, McKinnon, hedefteki senin kığın olacaktır." Pembe mavi çizgili papyonunu düzeltti. "Elbette, Emniyet Amiri arkadaşınken, kızaran senin değil, benim kığım olacak."

"Bence mahsuru yok." Kate gülümsedi. "Tamam, mantıklı bir neden mi istiyorsunuz?" Liz'den aldığı çıktıları masanın üzerine koydu. "Burada birçok ilginç bilgi var."

"Bütün bunları nereden buldun?" Mead, Kate'in elinden bir sayfa aldı.

"FBI, Manhattan. Orada bir arkadaşım var."

"Her yerde arkadaşların var, McKinnon."

"Ne diyebilirim ki? Ben, popüler bir kıyım." Mead'e bakarken bir kaşını kaldırdı. "Darton Washington hakkında, gençken tutuklanması haricinde -onun da neden olduğunu yazmıyor- ilginç bir şey yok. Onu araştıracağım. Ama adamımız Trip'e bir bakın. Öncelikle, yirmi beş yaşındayken, reşit olmayanları eyalet dışına çıkartmaktan tutuklanmış. Ve bu..." Trip'in dosyasını Mead'e uzattı. "Akademi, Pratt Enstitüsü, Brooklyn, New York. Güzel Sanatlar Bölümü. Trip'in bu cinayetler için gerekli bilgisi var. Şimdi bir de şuna bak." Mead'e, Ethan Stein'in dosyasından bir kağıt uzattı. "Stein'in, Pratt Enstitüsü not dökümü. Güzel Sanatlar. Trip'le aynı yıllar. Tanrı aşkına, sınıf arkadaşymışlar." Kate başka bir sayfa daha uzattı. "Trip'in okul

kayıtlarına bakın, işte: Kavga etmekten, üç kez liseden uzaklaştırılmış; bir kere de bir öğretmene yumruk atmaktan. Adam, sinirlendiği zaman vahşileşiyor. Ve eğer, Pratt'taki not dökümüne bakarsanız, Trip'in resimden kaldığını görürsünüz. İleri çizimden de kalmış. Resim öğretmenine göre iyi olduğu tek şey kopyalamakmış. Ne kadar ilginç, değil, mi? Birinci sınıfın orta-

smda okulu bırakmış. Daha doğrusu bırakması istenmiş. Şimdi de Stein'in not dökümüne bir bakın: sınıf birincisi. Dereceye girerek mezun olmuş."

"Bu, Trip'in onu öldürdüğünü kanıtlamaz," dedi Mead.

"Hayır," dedi Kate. "Ama iki adamın bir bağlantısı olduğunu kanıtlar. Birbirlerini tanıyorlarmış." Diğer kağıtları karıştırdı. "Buralarda bir yerde, Trip'in New York Üniversitesi not dökümü var. Sadece bir dönem devam edebilmiş. Ve Trip'in çocukluk yıllarıyla ilgili, bakıcı ailelerinin verdiği raporlar da var. Her zaman sorun yaratan biriymiş." Kate başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki, zor bir çocukluk geçirmiş."

"Bir başka zavallı yetim çocuk daha mı?" dedi Slattery.

"B a n a bunların kopyalarını çıkartın," dedi Mead, F B I çıktılarına bakarak. "Ayrıca, Trip'le ilgili bulabildiğiniz diğer her şey -uyuşturucu- her şey. Sana bir arama emri çıkartacağım. Ama Brown'ı da yanında götüreceksin."

"Bir aramayı tek başıma idare edebilirim," dedi Kate.

"Eminim edebilirsin," dedi Mead. "Ama destekle gideceksin."

Röprodüksiyona başka ne eklemeli? Belki bunu, belki şunu. Fikir süreci de yapım aşaması kadar zevkli.

Ve şimdi çalışmalarını kaydediyor. Bu çok daha iyi.

Pütrüklü duvara, Ethan Stein'in polaroidlerini, uzun bir şerit halinde asıyor: ressamın bacağına yakın çekimleri, sonra göğsünün, giderek artan kan gölünde yüzülen deri.

Çok güzel. O kadar güzel ki, penisinin sertleşmesine neden oluyor. Artık resimlere bakmayacak. İlgisi dağılıyor.

Arkasına yaslanıp, Kate'in onun gönderdiği küçük filmi çözüp çözmediğini merak ediyor. Eğer çözdüyse delirmiştir. Ve duygularının etkisinde kalan bir akıl da...

266

Jonathan Santlofer

Önündeki röprodüksiyonu, sandalye, ceket, göbeğinden çıkan cam çubukların olduğu figürü inceliyor. Ethan Stein'in sahnesi buna kıyasla basit kalıyor. Bir sonraki çok daha karmaşık olacak.

Bu bir doğum günü kartı.

Şimdi bütün yapması gereken doğum günü olan birini bulmak.

27

Floyd Brown, D Caddesi'ne dönerken öğlen güneşi apartmanlarda ışık oyunları yapıyordu.

"Evet, McKinnon. Aradığımız belirli bir şey var mı?"

"Onu suçlayabileceğimiz herhangi bir şey," dedi Kate soruyu geçirirerek.

"Daha net konuşabilir misin?"

"Sadece rutin bir arama," dedi Kate. Arabanın kapısını kapatırken, genççe, saçları darmadağın, keçeleşmiş, siyah bir adamla burun buruna geldi.

"Nasılsınız güzel bayan?"

"İyiyim," dedi Kate, adama birkaç dolar uzatırken.

Brown, Kate'in kolunu tutarak onu binaya sürükledi. "Neden o adama para verdin? Sen, John D. Rockefeller, fakirlere sadaka mı veriyorsun?"

"Uzun süredir, kimse bana güzel dememişti; bir mahsuru mu var?"

Brown başını salladı. "Senin gibi insanlar bunu hiç anlamıyor."

"Benim gibi insanlar mı?"

"Evet. Zengin insanlar. Beyazlar. Liberaller. O adama yardım ettiğini mi zannediyorsun? Evet, ona yardım ediyorsun, ama sa-

268

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

269

dece olduğu gibi kalmasına yardım ediyorsun. Ama kendini iyi hissettiğin sürece bunun bir önemi yok, değil mi?"

"Yanlış meslek seçmişsin, Brown. Televizyondaki Pazar sabahı evanjelistlerinden biri olmalıymışsın."

"Siyah adamın kendisi için yapamadığını senin yapmana ihtiyacı yok, McKinnon. Kendileri bir şey yapmaları gereken insanlara her sadaka verişinde, onun olduğu yerde kalmasına neden oluyorsun."

"Tamam, beni yakaladın, itiraf ediyorum. Suçluyum. Üçüncü dereceden beyaz liberalizmi." Kate, bileklerini birleştirerek kollarını Brovvn'a uzattı. "Beni kelepçeleyin, memur bey."

Apartman yöneticisi, onlara Trip'in kısa bir süre önce çıktığını söyleyip dairesinin anahtarlarını verdi. Kate ve Brovvn dördüncü kata çıktılar.

Daire boştu. Dıştaki ofise, sigara kokusu sinmişti. Kate, Da-mien Trip'in saklamaya çalıştığı faturalara baktı. Hepsi video veya çekim cihazlarına aitti. Onu suçlayabilecekleri hiçbir şey yoktu. Yine de Kate birkaçını cebine atıp Trip'in sanat kartpostallarını karıştırdı. Başka Ethan Stein röprodüksiyonu yoktu.

ikinci çelik kapının arkasında, sessiz, pencereleri parmaklı bembeyaz bir oda buldular. Odanın ortasındaki profesyonel kamera, çevresine ışıklar yerleştirilmiş leylak rengi, büyük, dağınık yatağa dönüktü.

Kate'in aradığı ve bulamamayı umduğu şey.

Köşede, ahşap bir masanın üzeri kasetler ve dergilerle doluydu; masanın yanında, altında videoları olan iki televizyon vardı.

"Bay Trip, pek de edebi değilmiş," dedi Brown, masanın üzerindeki porno dergilerine bakarak: Amatör Çiftler, Genç Bakireler, Hareketli Dakikalar.

Kate, nefesini tuttu.

Brovvn, ona bir çift eldiven uzattı ve kendisi de eldivenlerini giyerek masanın üzerinde duran bir kaşığı, plastik bir torbaya attı. Daha sonra, bir kül tablasının içindekileri poşetledi. Kate, yatağın altından bir şırınga aldı ve hiçbir şey söylemeden Brown'a uzattı.

Sessizce çalışarak, ayda taş toplayan astronotlar gibi, odadan örnekler topladılar.

Koridorun sonunda küçük bir banyo vardı. Klozetin içindeki mavi-yeşil su, dezenfektan da olabilirdi, ama daha çok küfe benziyordu; lavabo saç ve yağla parlıyordu. İlaç dolabının aynası kırıktı. Kate, dolabın içine umut vaadededen birkaç küçük şişe buldu ve bunları torbaya attı.

Yarım bir duvarın arkasında, Kate ve Brown, kasetlerle dolu metal raflar buldular. Kate, kasetlerden birini aldı. Kasetin kapağında silikon göğüslerini sergileyen bir sarışın vardı. Birkaç tane daha aldı: Bacaklar Sımsıkı Kapalı, Eastwick'in Orospuları, Pembe Kedinin Dönüşü. Hepsi de Amatör Filmcilik tarafından yapılmıştı. Sinema öğrencisi, evet. Başka bir zaman, başka bir yerde olsa, Kate buna kahkahalarla gülerdi. Ama burada, bulmak istemediği şeyi arıyorken gülemezdi.

Brovvn bir kucak dolusu kaset alarak, "Bir bakalım, ne bulacağız görelim," dedi.

Kate derin bir nefes aldı. Onu durdurmak istedi, ama bunu nasıl yapacaktı ki?

Konuşmadan, bir düzine kaseti televizyonların yanına yığdılar. Brovvn videoları çalıştırdı.

Kasetler kumlu ve renk ayarları kötüydü. Tamdık, diye düşündü Kate. Çok tanıdık.

Her iki televizyon da çalışıyordu. Altmış dakikalık bir filmi ileri sararken Kate soluğunu tutmuş, nefes almıyordu.

270

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

271

On beş dakika ve birkaç kaset sonra, Kate Janine Cook'u gördü. Kız, dizlerine kadar uzanan deri çizmeler ve elindeki kırbaç haricinde çıplaktı. Deri bir maske takan, orta yaşlı, şişman bir adamı kırbaçlıyordu. Kate filmi yavaşlattı.

"Bu, Elena Solana'nın arkadaşı, Janine Cook." Kate ekrana baktı. "Hey, bir dakika. Bu adam..." Kate, ileri sardı, ama adamın göğsünde beliren kırmızı kırbaç izleri haricinde pek bir şey değişmedi.

"Ne oldu?" dedi Brown.

"Emin değilim," dedi Kate. "Yani, maske ve bunlar, ama -Tanrım - sanırım bu, Bili Pruitt olabilir." Brown daha yakından baktı.

Kate, kaseti geri sardı, tam kaset bitmeden önce adamın maskesini çıkarttığı, bir anlık yeri tekrar izledi. "O muydu?" diye sordu Brown.

O kısacık yeri tekrar tekrar oynattılar. "Sanırım" dedi Kate. "Evet, oradaki kesinlikle evinde bulduğumuz maske olabilir." "Peki ya elindeki yüzük ve saat? Filmi büyüttürebiliriz." K a -te bir süre düşündü. "Pruitt, bir Yale yüzüğü takıyordu. Saatle ilgili bilgiyi de bir yerlerden bulabiliriz. Tabii, öldüğünde saat takıyorsa."

"Kişisel eşyalar annesine gitti."

"Doğru. O zaman yüzük ve saati oradan öğrenebiliriz. Bu da kanıt olur." Şimdi yavaş çekimde oynayan filme, Janine'in havada süzülen kırbacına baktı. "Adamın, apandisit yarası izi var. Pruitt'in sağlık geçmişine bakıp, apandistim aldırması mı öğrenebiliriz. Veya adli tıp uzmanına sorabiliriz."

Kate, adamın maskesini çıkarttığı o kısa anı bir kez daha seyretti. "Onun olduğundan eminim," dedi.

Brown kaseti çıkarttı ve üzerine COOK, P R U İ T T ? yazdı. "Bu, Trip'i hem Solana, hem de Pruitt cinayetlerine bağlayabilir," dedi.

Kate'in kafası hızla çalışıyordu. Janine Cook'la konuşmalıydı. Ama önce oturup şu lanet filmleri izlemesi gerekiyordu. Arkasına yaslandı ve bir Marlboro yakarak içinden dua etti. Belki de bundan başka bir şey bulmazdı.

Ama hayır. Görmek istemediği şeyi bulması, beş kaset ve yirmi dakika sürmüştü. Öne fırlayıp kaseti durdurdu.

Brown, bir Kate'e, bir siyah ekrana baktı. Cevabı biliyordu, ama yine de sordu. "Solana mı?"

Kate, başını belli belirsiz salladı. Sonra sessizce sordu: "Senin için bir mahsuru yoksa..."

Brown ayağa kalkıp uzaklaştı.

Kate filmi tekrar başlattı. Elena yatağın önündeydi. Tam buradaki, biraz arkasındaki yatağın.

Bu sefer film çok netti. Kate, Elena'nın, renkleri ve ışığı kötü küçük ekranda değil de burada, onunla birlikte odada olduğunu düşündü. Gülümsüyordu. Belki biraz gergindi. Sıradan porno kraliçeleri gibi değildi, ama kasetteki oydu. Kate, duygularını anlamakta güçlük çekiyordu. Ama anladığında, daha öncekilerin, bunun yanında hiç önemli olmadığını fark etti.

Sonra, Elena dans ederek soyunmaya başladı. Eteğini çıkartıyordu. Tanrım, Meksika eteği. Kate'in başı zonklamaya başlamıştı. Yine de kendisini seyretmek için zorladı. Elena'nın hareketleri, dayanılmaz derecede yavaştı, sanki zaman sarhoş olmuştu. Elena tamamen soyunana kadar, beş işkence dolu dakika, sonsuzluk kadar uzun geçti. Kate, hızlı sarma düğmesine bastı. Şimdi, Elena yataktaydı ve bir erkek gölgesi ona yaklaşıyordu. Kate filmi yavaşlattı. Adam Trip'ti. Elena ona oral seks yaparken kameraya bakıyor ve o çürümüş melek gülümseyişiyle gülüyordu.

Kate bir kez daha hızlı sarma düğmesine bastı. Elena ve Trip

272

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

273

düşüyorlardı. Kamera, Elena'nın gözleri kapalı, başını geri atmış yüzüne odaklandı. Daha da yaklaştı. Elena'nın şakakları terli, dudakları aralıktı. Kate, görüntü, anlamsız noktalara dönüşüncüye kadar ekrana baktı.

"O, Trip miydi?" Brown, Kate'in ayağa kalkmasına yardım edip kasetleri paketledi.

"Evet." Kate, titreyen elleriyle videoya uzandı. "Bekle." Bir an, kaseti duvara fırlatıp paramparça olmasını seyretmeyi diledi. Ama bunu yapmadı. Filmin adını görmüştü: Dantel Daha Çoktur. Kate, bir süre düşündü. "Ünlü Bauhaus sloganı gibi. 'Daha Az Daha Çoktur.'1

"Yani?"

"Bir ressam arıyoruz, hatırladın mı? Veya kendisini ressam zanneden birini. Trip bir film yapımcısı olduğu kadar bir resim öğrencisiydi de." Kate bunu biraz düşündü. "Daha az daha çoktur" sadece Alman Bauhaus akımının öğretisi değildi, ama burada, Amerika'da Minimalist ressamların da kullandığı bir deyişti. Bu, onların sloganı haline gelmişti. Ethan Stein, Minimalist bir ressamdı. Belki bu da, bir şekilde, Stein'la bir bağlantıyı gösteriyor olabilir."

Kate, birden kendisini kötü hissetti ve banyoya giderek, kusmasına neden olacak küflü lavaboya bakmadan yüzüne biraz soğuk su serpti. Bağırarak, birilerine yumruk atmak, bir şeyleri tekmelemek istiyordu. Yaptı da. Duvarı ve lavaboyu tutan ahşap ayağı tekmeleyerek paramparça olmasına neden oldu. Ayaklarının ucuna beyaz toz dolu poşetler, tek kullanımlık sıringalar dağıldı.

"Brown!"

Kate, bulduğu şeyi gösterirken sırtıyordu. "Trip'i tutuklama-1) İngilizce'de dantel (lace) ve daha az (less) kelimeleri kafiyelidir. (Ç.N.)

ya yetecek kadar neden."

Brown başını salladı ve kanıtları torbaladı. "Bok gibi görünüyorsun, McKinnon. Eve git. Ben, Trip için bir tutuklama emri çıkarttıracağım."

"Eve gideceğim," dedi Kate. "Janine Cook'u gördükten sonra."

Damien Trip, ne bildiklerini veya ne bulduklarını bilmiyordu, ama oldukça iyi bir fikri vardı. Siktir. Ha siktir.

Caddenin karşısındaki markette, arada bir camdan bakarak oyalandı, Kate ve Brovvn'm arabalarına binip köşeyi döndüklerini görene kadar bekledi. Polis olduklarına şüphe yoktu. Önceki gün kadından şüphelenmişti. Şimdi düşünmeli, hangi boku önce temizlemeye çalışacağına karar vermeliydi. Kate'in nereye gidip kiminle konuşacağını tahmin ediyordu. Ama bununla başa çıkabilirdi. Sorun değildi.

Kate, öfkeyle video kaseti gösterdi. "Bana bundan neden bahsetmedin?"

Janine Cook, omuzlarını silkti ve elini havada salladı. "Beğenmiyorsan izlemezsın."

"Janine." Kate, kızı omuzlarından yakaladı. Kate'in parmaklarının altındaki daracık bluzun mor payetleri, balık pulları gibi parlıyordu. Kate'in kurnazlık yapacak kadar sabrı kalmamıştı. "Bu filmdeki adam kim biliyor musun?"

"Hangi adam?" dedi Janine sıkılarak. "Hangi filmden bahsediyorsun?"

Kate, kasetin kapağını gösterdi. "Sado-mazoşist bir sahne. Orta yaşlı bir adamı kamçılıyorsun. Adamın başında deri bir maske var."

"Ah, evet." Janine esniyormuş gibi yaptı.

274

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

275

Kate, onu tokatlamak istedi, ama kendine hâkim oldu. "Sanırım o adam, William Pruitt. O öldürüldü, Janine. Öldürüldü. Ele-na'yı öldüren kişi tarafından. Bir sonraki sen olabilirsin."

Kate, bir süre susarak, kızın bunu anlamasını bekledi. "Elena'nın arkadaşı olduğunu iddia ediyorsun. O zaman, Tanrı aşkına, arkadaşı gibi davran."

Janine, bir çocuk gibi alt dudağını çiğnedi.

"Adamı tanıyor muydun?"

"Hayır. Ama..." dengesini kaybetmiş gibi kadife kanepenin koluna tutundu. "O sahneyi bizzat Damien çekti. Adam ona avuç dolusu para verdi. Yüzlerce dolar."

"Para filmin yapımı için miydi? Ne içindi?"

"Bilmiyorum. Adamı, daha önce hiç görmemiştim. Sonrasında da hiç görmedim."

Kate düşünmeye çalıştı. Pruitt, Trip'in video işine para mı ya-tırıyordu, yoksa bu bir seferlik bir şey miydi? Pruitt, para vermemeye başlamış ve bu da Trip'i sinirlendirmiş miydi? Yoksa Trip, Pruitt'e filmle şantaj mı yapıyordu? Başı dönüyordu. "Janine, Elena'nın Trip için film çevirdiğini biliyor muydun?"

Janine sessizce başını salladı. "Paraya ihtiyacı vardı."

Bu, Kate'i durdurdu. Elena'nın paraya neden ihtiyacı vardı? Varsa, neden ona gelmemişti?

"Trip, ona filmlerle şantaj yapıyor muydu?"

"Bilmiyorum." Janine geri çekildi, sehpaye çarptı ve narin bir vazunun yere düşerek parçalanmasına neden oldu. Yavaşça yere eğildi ve menekşe rengi camdan uzunca bir parça aldı. "Ne düşündüğünü biliyorum." Başını Kate'e doğru çevirdiğinden, yüz hatlarından ağlamak üzere olduğu belliydi. "Benim bir fahişe, onun da bir melek olduğunu düşünüyorsun. Onu kıskandığımı, benden daha iyi olduğu için ona zarar vermek istediğimi... Ama bu doğru değil. Ona asla zarar vermedim."

Kate elini uzattı, ama geç kalmıştı. Kız, parmaklarını camın üzerine kapatmıştı bile.

"Ah, lanet olsun." Kate, Janine'i kendisine çekti ve kızın kolunu dikkatle tuttu. "Lavabo nerede?"

Janine şık dairenin girişine yakın bir kapıyı işaret etti.

Janine sessizce ağlayarak lavaboya eğildi. Kate'in eline sardığı havluya baktı; küçük kan damlalarının nilüfer çiçekleri gibi yüzeye çıkmalarını seyretti.

"Elena Trip'le nasıl tanıştı? Sen mi tanıştırdın?" diye sordu Kate nazikçe.

Janine, yanaklarından yaşlar süzülürken başını salladı. "Evet," dedi. Pembe nilüferler, koyu kırmızıya dönüşüyordu. "Onu uyarmaya çalıştım, ama..."

"Damien'm Elena'dan kurtulmak istemesi için bir neden biliyor musun?"

"Bunun benim hatam olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Janine, Kate'in gözlerinin içine baktı.

"Elena'yı Trip'le ben tanıştırdım ve o öldü. Benim hatam. Böyle düşünüyorsun."

"Hatanın kimde olduğunu bilmiyorum, Janine ve isim kimseyi suçlamak da değil. Ama..." havlu buruşuk, parlak kırmızı bir gül gibi görünüyordu.

Kate biraz gazlı bez buldu ve bunu Janine'in eline sararak başının üstüne kaldırdı. "Söyle bana. Lütfen. Trip'in Elena'nın üzerinde kurduğu baskının nedeni neydi? Bunu bana söyleyebilir misin?"

Janine başını salladı. "Bütün bildiğim, Elena'nın ondan kurtulmak istediği, ama Trip'in onun peşini bırakmadığı... Onu, bir çeşit saplantı haline getirmişti. Bunu asla tam olarak anlayamadım. Ama onun peşini bırakmıyordu."

276

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

277

"Neden?"

"Belki de Elena onun başına gelen en güzel şey olduğu içindir."

Kate, Janine'in elini sargılamayı bitirdi; bütün bu süre içinde beyni hiç durmamıştı. Trip ve Elena film yapıyorlardı; Trip ve Ethan Stein Akademiye beraber gitmişlerdi; Bili Pruitt, Trip'in por-nolarının birinde oynamıştı. Bütün bu bilgiler beyninin içinde yüzüyordu. Janine'in eline baktı. Kan, gazlı bezden dışarı sızıyordu.

"Tanrım. Seni acil servise götürmeliyiz."

Altı aptal dikiş için Lenoz Hill Hastanesi'nde dört saat beklediler. Aynı bilgilerin üzerinden geçtikleri dört saat: Elena ve Trip, Trip'in onun üzerindeki Svengali¹ benzeri baskısı.

Kate, genç kızın elindeki beyaz sargıya dikkat ederek Jani-ne'in arabadan çıkmasına yardım etti.

"Arayabileceğim biri var mı?" diye sordu Kate, iki kadın Jani-ne'in lüks apartmanına doğru ilerlerken.

"Evet, ... Elena'yı arayabilirsin, diyecektim. Komik, değil mi?"

"Hayır," dedi Kate sessizce. "Her gün, elim onu aramak için onlarca kez telefona gidiyor."

"Erkek kardeşim öldüğünde, bunu neredeyse bir yıl boyunca yaptım. Şimdi bile bazen unutuyorum. Sanki..." Janine'in büyük kahverengi gözlerinde yaşlar birikmişti. "... sevdiğim herkes... ölüyor."

Kate, kendisine sokulup bir çocuk gibi ağlayan kıza sıkıca sarıldı.

Şimdi ne olacaktı? Kate, öylece evine gidemezdi. Kafası, Elena ve Trip'in asla görmek istemediği, ama hiç unutmayacağı gö-DDile, iki kişi arasında isteklerin yaptırılması bağlamında bir tür köle-efendi ilişkisini simgeleyen biçimde yansıyan bir roman karakteri.

rüntüleriyle doluyken değil. Bu görüntüleri silecek bir şeyler yapmalı, bir şeyler görmeliydi. Bu görüntülerden uzaklaşmasını ve doğru düşünmesini sağlayacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Cep telefonundan Richard'ı aradı. "Yorgun, orta yaşlı bir kadını, sinema ve hamburger yemeye götürmek ister misin?" Sesinin ona çok ihtiyacı varmış gibi çıkmasını istemediği için bir de şaka ekledi. "Kim bilir? Belki şansın yaver gider."

"Elbette," dedi Richard. "Numarasını ver."

Onu buraya kadar takip etmişti, ama şimdi ne yapacağından pek de emin değildi.

Kalabalığın arasında kolayca ilerledi. Onu uzaktan seyredecekti, hepsi bu. İçeri girince bir sütlü kahve ve hiç de taze görünmeyen bir kruasan ısmarladı. Önemli değildi, çünkü Ele-na'nın artık fazla bir şey söyleyemeyecek olan boşboğaz, orospu arkadaşına gönderdiği özel sipariş iştahını kapatmıştı. Bu kadar cömert bir hediye hak etmiyordu, ama kahretsin, o çok cömert bir adamdı. Ölü veya diri, hepsi aynıydı: Lanet olası, Tanrının belası orospular!

Kahvesinden bir yudum alarak rahatladı. Sakin olması gerekiyordu.

SoHo'nun Angelika Film Merkezi'nin geniş merdivenini ve kaldırımı kaplayan kalabalık, bir Gallup¹ anketi fantezisine benziyordu: şık ve süslü sanatçılar; Lower East Side hippileri ve Upper East Side medya planlamacıları; Wall Street yöneticileri ve Madison Avenue yayıncıları; homolar, heterolar, kararsızlar, siyahlar, beyazlar, sarılar ve aradaki her ton buradaydı. Herkes buradaydı. Neden? Çünkü Angelika, bir sanat eviydi; türünün

1) Tanınmış anket kuruluşu.

278

Jonathan Santlofer

ölüm Ressamı

279

son örneği olmasına rağmen yepyenydi. Eğer sosyetik, sanatçı, zeki, havalı veya olmaya çalışıyorsanız ve hâlâ iyi bir film görmek istiyorsanız, buraya gelirdiniz.

Richard, sonunda merdivenlerin başındaki küçük kalabalık gişeye ulaşınca renkli ipek kravatını gevşetti. Kate, umutsuzca Marlborosundan son nefeslerini çekerken kenarda bekliyordu.

"Bilet kalmamış," diye bağırdı Richard. "Ama Danimarka filmi aynı saatte başlıyor."

"Herhangi bir şey," dedi Kate.

Angelika'nın içi, bir sinemadan çok ellilerin kafelerine benziyordu. Keşke Westphalian jambonu ve Brie sandviçleri bu kadar pahalı ve espresso da bu kadar yavan olmasaydı. Yine de, hiçbiri birbirine benzemeyen New York'lular yiyor, içiyor, gülüyor ve konuşuyordu. Bu görüntünün kendisi bile bir sanat filmi olabilirdi. Mesela, bir sürü faaliyetin olduğu, ama bir konunun olmadığı varoluşçu Fransız filmlerinden bir sahne.

Kate, Richard'a yaslandı. Richard onun ensesini okşadı. "Tanrım, kasların kaya gibi sert."

"Gerginin de ötesindeyim. Umarım film boyunca oturabilirim. Bugün, görmemiş olmayı dilediğim bir film gördüm bile." Elena ve Trip'in büyük yataktaki görüntüleri. Kate, filmin zihninde tekrar tekrar oynamasına engel olamıyordu. Elinden gelenin en iyisi filmi, Janine'in şişko adamı, Bili Pruitt'i kırbaqlama-sıyla değiştirmektir. Tam bunu Richard'a anlatacağı ki, kafasına yapışmış buklerle ilerleyen mavi bir üçgen kalabalığın arasından onlara yaklaştı.

"Kate! Richard!" Çağdaş Sanat'm müdürü Amy Schwartz, her zamanki büyük beden çadır benzeri elbiselerinden birini giymişti, bu seferki beyaz minik puantiyeli gök mavisi bir elbiseydi. Kate'in yanağını öptü.

"Bu elbiseyi nereden buldun?" diye sordu Kate. "Mavi, gözlerine çok yakışmış."

"Mama Cass'm öldüğü gece morga dalarak bunu o fahişenin üzerinden çaldım!"

Kate güldü. "Tanrım, seni gördüğüme sevindim. Hangi filmi göreceksin?"

"Kim bilir? Biletleri Roberta aldı. Sanırım şu karanlık İskandinav filmlerinden biri. Postmodern bir aşk üçgeni: adam, kadın ve köpek."

"Ah, harika." Kate, Richard'a baktı. "Biz de o filme mi gireceğiz?"

"Beni suçlama. Danca okuyamıyorum."

Amy, kısa metalik saçlı bir kadına işaret etti. "Roberta, buradayım."

"İşemeliyim. Belki de adet sancısı, ama patlamaya hazırım." Kate döndü ve kalabalık nasıl olduysa ona yol vermek için ikiye ayrıldı. Ama Kate aniden durdu. Çünkü, o burada, yolun sonunda, barda oturmuş kruasan yiyordu. O da onu görmüştü.

Kate, bir an onun kaçacağını düşündü, ama hayır, orada durmuş ona gülümsüyordu.

Kate, onun yanına vardığında ne yapacağını bilmiyordu, ama bunlar yargıladı ve şu anda ruhunun o bölümünü kapatmak zorundaydı. Şimdi, sadece iç güdülerini çalıştıyordu. Konuşmalar, gülmeler, başlayan filmlerin anonsları, bütün o sesler Kate'in etrafını çevrelemişti, ama o, ilerlemeye devam ediyordu. Kendisinden birkaç metre ilerde olan Damien Trip, onun gözlerinin içine baktı, çürük dişleriyle gülümsedi ve çenesindeki yara izini kaşındı.

"Vay, vay, vay... bu ne sürpriz," dedi, kruasamın son lokmasını ağızına atıp yağlı parmağını yalayarak. Bebek mavisi göz-l)Mama Cass (1941-1974) arasında yaşayan ses sanatçısı.

280

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

281

leri, Kate'in vücudunu baştan aşağı dolaştı. "Demek benden uzak duramıyorsun, Kate, öyle mi?"

"Ah, çok yakında uzak durmuş olmamı dileyeceksin..."

Sonra Trip bir şey söyledi ve Kate de bir şeyler söyledi, ama kulakları öyle zonkluyordu ki kelimeleri duyamıyordu. Bütün görebildiği, adamın pembe diliyle kemikli parmağını yalaması ve tıpkı filmdeki gibi sırtmasıydı. İşte bu kadardı. Kate'in kolu hızla geri büküldü ve ileri fırladı. Ama Trip de hızlıydı. Eğildi ve yumruktan kaçtı. Kate'in yumruğu, Hitchcock'un Norih by Northwest filminin Fransız versiyonu olan La Mort aux Tous-ses'un çerçeveli posterine isabet etti. Kanı, Cary Grant'in çenesinden ve Eva Marie Saint'in mükemmel dişlerinden süzüldü.

Trip uludu. "Delirdin mi sen?"

Kate, ne elindeki acıyı hissediyor, ne de kanı görüyordu. Kör olmuştu. İşte buradaydı: Benliğinin bir yanlışı düzeltmek için silaha sarıldığı an keşfettiği korkunç yanı.

Trip, bunu onun gözlerinden okudu. Kullanabileceği tek şeyi, yıllardır var olan silahını kullandı: gülümsemesi ve gamzeleri. "Sakin ol, Kate," dedi, elini onun omzuna koyup okşayarak.

"Ah," dedi Kate. Sesi, ancak bir fısıltı kadar çıkmıştı. "Sen... ölü... bir... adamsın."

Trip dönerek kalabalığın arasına karıştı, ama sarı saçlarının parlaması, Angelika'nın tuvaletlerinin önüne geldiğinde fark edilmesine neden oldu.

"Trip!" Kate, kalabalığın içinden bağıırıyordu. "Olduğun yerde kal!"

Bir çığlık -"Silahı var!"- ve kalabalık dağıldı.

Kate, Glock'unu çıkarttığını hatırlamıyordu, ama işte, silahı elindeydi.

Richard, kalabalığı yarararak ilerlerken karısını sinemanın lobi-sinde gördü, elinde silah, gözlerinde öfke vardı. Richard ona seslendi. Ama Kate onu duymuyordu. Dar koridora doğru ilerliyordu.

Tuvalet kapısına bir tekme attı. Alçıkdağı menteseler gıcırdadı. Tahtadan küçük parçalar koptu.

"Tanrım! imdat!" Trip bağıırıyordu. "Bu orospu delirmiş!"

Kate'in tekmesinin gücü, Trip'in klozetle lavabo arasına saklandığı tuvalete dalmasına neden oldu.

Sert ve yabancı bir ses, Elena'nın adını bağıırıyordu. Ama, Richard araya girip onları itene kadar Kate, bunun kendi sesi olduğunu, bir elinin Trip'in boğazına yapışmış, diğerinin şakağına silah dayamış olduğunu fark edemedi.

"Çekilin!" Silahlarını çekmiş iki polis dar koridorda koşarak ilerliyordu. İki polis de arkadan geliyordu.

Bir maraton koşmuş gibi görünen kilolu bir polis, Richard'ı önünden itti. Silahını Kate'in yüzüne dayadı.

"Ben New York Polis Teşkilatı'ndanım," dedi Kate. "Bu aşağılık herif, tutuklamaya itiraz etti."

"Lanet olsun/" Amy Schwartz kalabalığı yarararak ilerledi, kırılmış tuvalet kapısına, polislere, hâlâ adrenalini pompalayarak hızla soluyan Kate'e baktı. "Harika kadın yaşıyor! Filmi unutun. Ben, paranın karşılığını almak diye buna derim işte! Vay, vay! Sen etraftayken bir daha tuvalete girmeye kalkarsam..."

Kate, yanağına dokundu, zonklamayı fark edip eline baktığında eklem yerlerinin kanadığını gördü. Ayağı kalktığı an dengesini kaybetti. "Üç yüz dolarlık ayakkabılarım mahvoldu," diye homurdandı yeri ararken. "Topuğumu göreniniz var mı?"

Richard, Kate'e anlayamadığı bir ifadeyle baktı. Saat, neredeyse gece yarısı olmuştu. İki polis, Kate'in küçük bölmesinin yanından geçerken şeytanlar ve kötü ruhlar hakkın-

282

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

283

da çığlıklar atan bir genci sürüklüyordu.

Damien Trip, bir memur, ifadesini aldıktan sonra nezarethaneye konmuştu. Aynı memur Kate'in yarasını temizleyip elini sarmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Richard.

"Yaşayacağım."

"İyi, bu iyi. Gidip kahve bulayım. Sen de ister misin?"

"Pişman olacaksın," dedi Kate başını sallayarak. "Yani, kahve yüzünden. Korkunç."

Adrenalini tamamen tüketen Kate, kendisini yere kapaklanacak gibi hissediyordu.

Floyd Brown, üzerinde gri bir eşofman, ayağında Nike'lar ve yüzünde hiç-mutlu-değilim ifadesiyle belirdi, "İyi eğlendin mi bari McKinnon?"

"Daha iyileri olmuştu," dedi Kate, yaralı eliyle yanağına dokunarak.

"Trip için bir tutuklama emri çıkartmıştım. Beni bir aramış olmanı tercih ederdim."

"Biliyorum. Galiba kendimi kaybettim."

"Galiba mı? Sana kuralları hatırlatmama gerek var mı? Yanlış yaptığın şeylerin bir listesini çıkartayım mı? Destek çağırmamak, şiddet gibi? Devam etmemi ister misin?" Ama Brown, Kate'i neyin delirttiğini biliyordu. İcini çekti. "Evet, Trip'i yakaladık. Tutuklamaya sözde karşı koyusu için bir şahidin var mı?"

"Lavabo ve klozetin ifade vermesini sağlayabilirsek..."

"Bu bir şaka değil, McKinnon. Bir dava oluşturmamız gerekiyor."

"Bunu biliyorum," dedi Kate. "Uyuşturucu var..." "Ama parmak izi veya DNA olmadan onu cinayetlere bağlayamayız."

"Peki ya yalan makinesi?"

"Sadece avukatı izin verirse."

"Şunlardan birini al," dedi Richard. Elinde iki tüten plastik bardakla içeri girmişti. "Parmaklarım yandı." Başını kaldırdı. "Ah..."

Kate, fincanlardan birini aldı. "Floyd Brown. Kocam, Richard Rothstein."

İki adam, el sıkışmadan önce bir an birbirlerini incelediler.

"Dedektif Brown bana gösteri yasasını okuyordu."

"Fena fikir değil," dedi Richard.

"Belayı seven bir karınız var," dedi Brown.

"Bir de bana sor!" dedi Richard.

Kate bir ona, bir diğerine baktı.

"Tamam," dedi Brown kırırdanarak. "Yarın, McKinnon. Erkenden. Trip üzerinde hızlı çalışmalıyız." Başını salladı. "Komik değil mi, ona avukatını araması için bir çeyreklik bulamıyorum..." Susarak Richard'a baktı.

"Benim için endişelenme," dedi Richard. "Onu, ben temsil etmeyeceğim."

"Farkmdasm, değil mi," dedi Brown, "Trip, sana dava açabilir, McKinnon."

"Kate'in bunun için endişelenmesi gerektiğini zannetmiyorum," dedi Richard. "Adam, tutuklamaya direniyordu. Kate, yasal bir polis soruşturmasında elde edilen bilgiye göre hareket ediyordu. Bu standart bir 101 tutuklamasıydı."

"Sen, onun avukatı mısın?"

"Eğer ihtiyacı olursa, evet."

"Araya girdiğin için teşekkürler," dedi Kate, Brown gittikten sonra. "Başka bir kavgaya daha hazır değildim."

"Tamamen yasal zıvalıklardı, ama kimin umurunda." Kahve

284

Jonathan Santlofer

bardağını çöpe attı. "Şu Trip olayı tam olarak nedir?"

"Elena'nın erkek arkadaşıydı. Pomocu ve uyuşturucu satıcısı."

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Keşke geçseydim."

"Bunu ne zaman öğrendin?"

"Daha yeni."

"Belki de onu öldürmeliydin. Uzun zamandır bir cinayet davasına bakmadım."

"Başlıkları görebiliyorum," dedi Kate. "Avukat, Deli Karısını Savunuyor."

"Her zaman da savunacağım." Gülümsedi.

Kate, parmaklarını Richard'ın kilitledi. Bu, bir süreliğine işe yaradı. Ama bütün adrenalini tüketmişti. Tek düşünebildiği uyumaktı.

28

Üniformalı bir polis memuru, Kate ve Brown'm oturduğu masanın üzerine bir yığın kağıt bıraktı. "Mead, bunlara bakmanızı söyledi."

Kate, ilk birkaç sayfayı çevirdi. "William Pruitt'in muhasebe kayıtları. Mal varlığı." Bir sayfayı eline aldı ve incelemeye çalıştı, ama o kadar yorgundu ki, yazılar gözünün önünde uçuşuyordu. Dört saatten az uyumuştur. Bütün vücudu ağrıyordu. "Hisse senetleri, banka hesap cüzdanları." Kağıdı bıraktı. "Okuyamayacak kadar yorgunum. Merkezdeki dedektiflerin birinden bütün bunlara bakıp, kurban ve şüphelilerimizle karşılaştırmasını isteyeceğim. Bakalım, bir şey bulabilecek miyiz?"

"İyi fikir," dedi Brown. "Kendini buna hazır hissediyor musun, McKinnon? Trip'i sorgulamaya."

Kate, ciddi bir ifadeyle Brown'a baktı. "Kesinlikle."

"Bu arada, kasetteki gerçekten Pruitt'miş. Yale yüzüğü, Rolex saat. İkisi de onaylandı."

Kate başını salladı.

"Bunları Mead'e anlattım. Senin alışılmışın dışındaki tutuklama prosedürünü görmezden gelecek. Adamı yakaladığın için mutlu." İçten bir ifadeyle gülümsedi. "Mead, sorgulamayı benim yapmamı söyledi, ama ona, bunun senin tutuklaman olduğunu

286

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

287

söyledim. O yüzden sakın mahvetme, tamam mı? Çünkü sadece tek bir şansın olabilir."

Kate, bir kez daha başını salladı. "Trip'in kayıtlarına göre, eyaletler arası suçtan hiç ceza almamış. Bu nasıl olur?"

"Sanırım, iyi bir avukat sayesinde," dedi Brown. "Aslım istersen, Trip hem porno, hem de uyuşturucu işindeyse gerçekten iyi bir avukatı olması gerekir. Bu işte uzman biri." Broun, parmaklarını masasının üzerinde dolaştırdı. "Zamanı geldi. Hatta geçiyor. Onunla konuşmadan önce, Trip'in avukatını aramasına izin vermeliyim."

Janine Cook, kendisini kötü hissediyordu ve hiçbir şeyin de faydası olmuyordu.

Biraz kokain çekmişti bile ve evet, kafasını biraz iyi etmişti, ama yeterince değil. Çekmecelerini karıştırıp dantelli iç çamaşırlarını, jartiyerleri ve dolgulu sutyenlerini fırlattı. Atletlerinin altından fermuarlı küçük bir çanta çıkarttı, içinde birkaç esrarlı sigara vardı. Birini yakıp ciğerlerini doldurdu. Biraz rahatladı. Ama yeterince değil. Ekoseli etek giyen, saçları örgülü, dizlerine kadar çorapları olan iki kızın resmine bakınca Janine'in başı dönmeye başladı.

Kahretsin. Bu, sadece bir fotoğraftı. Bulanık, hatta renkleri solmuş bir fotoğraf. Janine, fotoğrafın, altı yıl önce aynı parkta vurularak ölen erkek kardeşi Germaine tarafından çekildiği günü hatırlıyordu.

Marihuanadan bir nefes daha çekti.

Janine, fotoğrafta kendisini, masumiyetle gülümseyen dudaklarını inceledi. Bütün o masumiyet nereye gitmişti? Belki de asla var olmamıştı. Yanındaki Elena gülüyor, Janine'in örgülerini çekiyordu. Okul hayatı boyunca kendisini türlü belalardan kurtaran Elena.

Fotoğrafı belki yüzüncü kez döndürdü. Elena düzgün, güzel yazısıyla, "Ben ve Janine, 1984" yazmıştı.

Dışarıda hava aydınlanıyor, şehir yeni bir güne daha başlıyordu. Tanrıya şükür, diye düşündü Janine, sonunda gece bitti.

Dört numaralı sorgu odası diğerlerinin aynısıydı: kapıda tek taraflı küçük bir ayna asılı olan, gri, küçük bir bölme. Tavanda, büyük ateş böcekleri gibi görünen iki floresan lamba asılıydı. Odayı sağlıksız, mavi-beyaz bir ışıkla aydınlatıyorlardı. Tek mobilya dikdörtgen bir masa ve bilerek rahatsız yapılmış birkaç tahta sandalyeydi. Kate, böyle bir odaya girmeyeli uzun zaman olmuştu, ama unutalı pek de o kadar uzun olmamıştı. İki sandalyeyi yokladı ve masanın kenarına yerleştirdi. Bir sandalye, diğerinden biraz daha yüksekti. Çantasından Marlboro paketini çıkarttı, içinde sadece üç sigara kalmıştı. Koridordaki makineden bir paket daha aldı.

Kadınlar tuvaletinde, yüzünü soğuk suyla yıkadı. Bu, geçirdiği zor geceden sonra canlanmasına yetmemişti, ama Estee Lauder makyajını çıkartıp, bir gece önce Angelika'nın tuvaletinde olan morluğun ortaya çıkmasına yetmişti. A y n a y a bakmamalıydı. A y -nada, kırk bir yaşında, çok yorgun görünen; kocasının, arkadaşlarının veya diğer herkesin sözünü dinleyip hayır işlerine veya yeni sanat kitabını yazmaya dönmesi gereken bir kadın vardı.

Bunun için çok geçti. Kate, sert tuvalet kağıdıyla yüzünü kuruladı. Makyajın canı cehenneme. Hazırdı.

Oturma odası aydınlanıyordu, ama Janine, perdeleri çekerek ikinci esrarlı sigaranın ateşinin parlak turuncudan sarıya dönmesini, sonra da sönmesini seyretti.

Saat sekiz olmuştu. Bütün şehirde, insanlar kalkıyor, giyini-

288

Jonathan Santlofer

yor, düzenli, sıradan işlerine gidiyorlardı. Kadife kanepeden kalktı, çıplak ayaklarıyla uzun tüylü halıya, parke koridora ve yatak odası halısına basarak ilerledi. Arkadaşlık etmesi için televizyonu açtı ve Bayan Beyaz Ekmek Kathy Soyadı-Kim-Bilir-Ne'nin sunduğu mide bulandırıcı Today programını geçti. VH-1'i açarak büyük yatağına uzandı. Saten çarşafı okşarken V a -nessa VWilliams'ın söylediği bir aşk şarkısına eşlik etti ve Vanes-sa'nın akıllı bir siyah fahişe olduğunu düşündü. Ama eski Miss Amerika'nın ne kadar siyah olduğundan emin değildi.

Başı zonkluyordu.

Uyumak istiyordu.

Yastıkları itti, çekti, düzeltti, sonunda hepsini yere fırlattı.

Yüzünde çürükler olan Trip, yavaş adımlarla yürüyordu. K a -te, adamı, onun kendisini yaraladığından daha çok yaraladığını görüyordu. Ona alçak sandalyeyi işaret etti. Trip, oturmadan önce sandalyeye baktı. Bunları daha önce de yaşamıştı, hileleri biliyordu. Kate, odanın etrafında iki tur attı. Hareket canlanmasını sağlamıştı. Trip, yorgun gözlerle onu takip ediyordu. "Hakların okundu, öyle değil mi?"

"Saklayacak hiçbir şeyim yok." Trip, gömleğindeki bir düğmeyle oynuyordu.

"Bu, iyi." Kate, yüksek sandalyeye oturdu. Trip'in üstünde kule gibi yükseliyordu. Yavaş hareketlerle bir Marlboro yaktı ve masanın diğer tarafına bir kağıt uzattı. "Dairende bulduklarımızın bir listesi. Özellikle, banyodaki lavabonun altında." Sigara dumanını üflledi. "Sonunculara bir göz atmak isteyebilirsin. Eroin ve kokain. Duyduğuma göre bu miktar kıcını uzunca bir süre delikte tutmaya yetermiş. Ve senin küçük tatlı kıcın, Damien,"

Ölüm Ressamı

289

• dedi, "gerçekten çok popüler olacaktır."

"Cehenneme kadar yolun var," dedi Trip. "Sakin sana dava açmayacağımı da zannetme."

"Tabii, aç. Bu arada, sana bir hikaye anlatayım." Kate arkasına yaslandı ve kollarını göğsünde kenetledi. "Bir zamanlar, Da-mien Trip adında bir genç Elena Solana diye bir kızla tanışmış..."

"Hey, hikaye mi istiyorsun?" Trip, Kate'in paketinden bir sigara aldı, dudaklarının arasına koydu ve titreyen elleriyle sigarayı yaktı. "Evet, bende hiç de sevmeyeceğin bir hikaye var."

"Devam et, eğlendir beni."

Kötü ışıklar altında Damien'in cildi sapsarı, gamzeleri ise kesikler gibi duruyordu. "Tamam. Damien ve Elena'nın hikayesi." Dudaklarını sıkarak Kate'e sırttı.

Kate, onu bir kez daha dövmek istedi.

"Porno işindeki adamlar mı?" dedi Trip. Başını arkaya atmış, dudaklarının arasından sigara sarkarken Fransız filmlerindeki aktörlere benziyordu. "On sente bir düzine. Ama zamanında ben de iyidim. Sıkılgan bir çocuktum, Kate, nasıl olduğunu bilirsin. Ama, lanet olsun, kameranın önüne geçince... böbürlenmek istemiyorum, ama..."

"Yani, bir yıldız olacaktın."

"Hayır, Kate. Yanlış anlıyorsun. Oyunculuğu bırakmıştım. Aslında, motor dendiği anda çubuğu yine dikerim ama..."

"Ah, çok etkilendim. Ama komik olan bir şey var. Böbürlenenenlerin bir şey beceremedikleri söylenir." Yavaşça başını salladı. "Beceremedin. Olan bu muydu?"

"Daha neler."

"Hiç sperm yoktu, Damien. Boşalma olmamış." Kate, masanın karşısına doğru eğildi.

"Beceremedin, değil mi?" Dürdü, ş e f -

290

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

291

katli bir ses tonu çıkartmayı denerdi. "Bak, anlıyorum. Bu, bir gurur meselesi. Elena güldü. Sen çok sinirlendin. Bu, çok utanç vericiydi. Onun çenesini kapatmalıydın. Onun, bunu insanlara anlatmasına izin veremezdin. Senin işinde, bu mümkün değildi." "Kate, her şeyi yanlış anlıyorsun. Elena, bir oyuncuydu, hatırladın mı? Affedersin, performans sanatçısı." Trip kahkaha attı. "Ne lanet bir klişe. Ama onu oynattım, evet, ve o, çok iyiydi." Durdu ve Kate'in gözlerinin içine baktı. "Onu gördün, değil mi? Yetenekliydi."

Kate'in kasları karıncalanıyordu. Trip, bir polis merkezinin güvenliğinde olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu. "Büyük olacaktık. Gerçekten büyük. Ve Elena, o farklıydı." "Belki senin zannettiğinden çok daha farklıydı, Damien." "Belki senin zannettiğinden çok daha farklıydı, Kate." Kate, gözlerini kıstı ve ona yakından baktı. "Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?"

"Sen neden umurumda olarsın ki?"

"Ah, Elena'nın benden bahsediş tarzı: Mükemmel anne. Ve sen, zavallı, annesiz çocuk. Hoşuna gitmiyordu, değil mi? Bakıcı aile istatistiklerini gördüm. Sekiz yılda yedi ev. Pek iyi değil." "Bu, bir bakış açısı." Trip, gömleğinin kolunu sıvadı ve yara izleri gösterdi. "Etinde hiç sigara söndürüldü mü, Kate? Yiyecek bir şeyler istedin diye üzerine kaynar su döktüler mi?" "Zor bir çocukluk geçirdiğini biliyorum, Damien." "Öyle mi?" Açık renk gözleri, iki taş parçası gibiydi. "Sen mi?" Yüzünü buruşturdu. "Hey, Elena bana senin çocuk sahibi olamadığını söylemişti. Yanlış bağlantı, öyle mi, Kate?"

Kate, iğnenin acısını hissetti, ama Trip'in bunu görmesine izin vermeyecekti.

Bunu neden daha önce düşünememişti? Çünkü, aptal bir f a -hişeydi, işte bu yüzden. Janine, genç doktorun elindeki dikişler ağırır diye verdiği küçük Percocet şişesini açtı.

Buzdolabından bir şişe votka çıkarttı, yatak odasına giderken, şişenin buzlu boynunu parmakları arasına sıkıştırdı. Yastıkları tekrar düzeltti, kendisini onların üzerine bıraktı ve ağzına attığı birkaç Percocet'i buz gibi votkayla ıslattı.

Televizyonun soğuk ışığı, odayı, inci grisi formika mobilyaları ve beyaz saten çarşafı aydınlatıyordu. VH-1, bir şarkıcıdan iki şarkı arka arkaya çalıyordu ve o lanet Vanessa Williams, bir aşk şarkısı daha söylüyordu. Janine, teni daha açık renk olsa, Vanessa'nın gibi yeşil gözleri ve ince dudakları olsa, hayatının belki de çok daha iyi olabileceğini düşündü. Belki o da porno değil büyük filmler çevirir, milyonlar kazanır ve sonsuza dek mutlu yaşardı. Ama bunu düşünmek başının zonklamasına neden oldu. Bir Percocet daha, biraz daha votka.

Neden Elena ve Trip'i tanıştırmıştı ki? Lanet olsun. Sadece arkadaşını düşünmek bile acısının artmasına neden olmuştu. Acı, elinde veya kafasında, belirleyebildiği bir yerde değildi, ama gerçektir; içini yiyip bitiriyordu, dayanabileceğinden daha fazlaydı. Janine kendisini yataktan kalkmaya zorladı. Daha kuvvetli bir şeye ihtiyacı vardı.

Bunu saklayacaktı, ama ne gerek vardı ki? Damien Trip'in getirdiği eroin, işte bu tam bir sürpriz olmuştu. O istemeden, hatta para vermeden. Belki iyi bir mal olmadığı, onun değişiyile zayıf olduğu ve satamayacağı için Janine'e vermişti. Daha çok, sorundan kurtulmak gibiydi. Her neyse. Ama Janine aptal değildi. Trip'in onun sessizliğini satın almaya çalıştığının, Janine'e iyi davranırsa öldüğü gün onu Elena'yla birlikte gördüğünü söylemeyeceğini düşündüğünün farkındaydı. Bunun için biraz geç

292

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

293

kalmıştı. Ama ona, hiçbir şey söylemediğine dair yemin etmişti. Trip'in onu tehdit etmemiş olması komikti. Bu, hiç onun tarzı değildi. Şu anda işe yaramaya başlayan Percocet ve votka yüzünden bunun nedenini düşünemiyordu, beyni karıncalanmaya başlamıştı.

Mutfakta, eroini ısıtıp bir şırıngaya doldurdu.

Sorgu Odası havasızdı.

"Dantel Daha Çoktur," dedi Kate. "Gerçekten komik bir başlık, Damien. 'Daha Az Daha Çoktur' gibi. Bu, sanatsal bir söz oyunu mu?"

"Sen söyle. Lanet sanat uzmanı sensin," dedi Trip. "Ressamların Hayatları. Ne boktan bir şeydi."

"Kitabımı beğenmediğin için çok üzuldüm, Damien. Ama senin harika filmine dönelim, tamam mı? Minimalist ressamlar her zaman bunu - daha az daha çoktur - söylerler, değil mi? Hiç Minimalist ressam tanıyor musun, Damien?"

"Minimal resim kimin umurunda?"

"Mesela Ethan Stein'm," dedi Kate. "Ethan Stein'ı tanıyor musun, Damien?"

Trip, bir süre düşünüyor gibi yaptı. "Hayır."

Kate, masanın üzerine koyduğu F B I çıktılarını karıştırdı ve Trip'in okul kayıtlarını çıkarttı. "Bu garip. Çünkü ikiniz Pratt'te sınıf arkadaşımıymışsınız."

Trip, çıktıyı görmek için başını uzattı. "Belki."

"Belki değil. Kesinlikle."

"Onu hatırlamıyorum."

"Gerçekten mi? Sınıfındaki en iyi resim öğrencisini hatırlamıyor musun? Resimde bir kariyer edinen öğrenciyi. Sen de bu arada..." Kate, not dökümünün üzerinde parmağını gezdirdi.

"Baka-

hm. Resimden kalmışsın, çizimden kalmışsın, aslında okuldan atılmışsın. Sonra da sinema okulundan atılmışsın." Trip'e eğilerek anlamlı anlamlı smtti. "Aslında sen hep kaybeden birisin, değil mi, Damien? Gerçekten hüsrana uğramış bir sanatçısın."

Trip, Kate'in gözlerinin içine baktı.

"Şimdi de içindeki bu hüsrana dışavuruyorsun. İntikam alıyorsun, öyle mi?" Kate, Ethan Stein'm Beyaz Işık kartını masanın üzerine koydu. "Ve Stein'dan nefret ediyor, onun başarısını kıskanıyordun. Ona dayanamıyordun, değil mi?"

"O herif, o kadar bitmişti ki, eğlenceli bile değildi."

"Ah. Yani onu tanıyordun?"

"Ben... onun bitmiş kariyerini takip ediyordum." Trip, Ste-in'm resminin röprodüksiyonuna baktı. "Sen, bu boka sanat mı diyorsun? Ben bunu gözüm kapalı yaparım."

"Gerçek sanatçıları o kadar kıskanıyorsun ki bu seni deli ediyor, değil mi, Damien? Onlar dışarıda gerçek sanat yapıyor, başarılı oluyorlar ve sen de..."

"Ben mi?" Trip bir an tereddüt etti. "Ben hiç kimseyi kıskanmıyorum."

"Öyle mi?" Kate, bir dizi olay mahalli fotoğrafını -Bili Pru-itt'in banyodaki resimleri- masaya saçtı. "Ya bunlar? Bunlar sana tanıdık geliyor mu?"

"Ne? Bunu da mı benim üzerime yıkmaya çalışıyorsun?"

"Pruitt, Amatör Filmcilik'in bütün filmlerine sahipti."

"Demek ki bir hayrandı."

"Ama o, hayrandan daha fazlaydı, değil mi?" Video kaseti masanın üzerine koydu. "Bili Pruitt ve Janine Cook. Gerçekten güzel, küçük bir film."

Trip'in yüzü sarardı. "O filmi yapmam için bana para ödedi."

"Onunla nasıl tanıştın?"

294

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

295

"Bana geldi. Filmlerimi seviyordu."

Kate, yeniden masaya eğildi. "Yani Pruitt onu filme çekmen için sana para ödedi. Sonra ne oldu? Kendine de bir kopya çıkartıp ona şantaj mı yaptın?"

"Avukatımı görmek istiyorum."

Kate, adamın yüzüne bakmayı sürdürdü. "Yoksa Pruitt senin küçük porno şirketini finanse ediyordu, bırakmaya karar verdi, ve sen de zıvanadan çıktın mı?" Trip'in lisedeki okuldan uzaklaştırılmalarını gösteren kağıdı ona doğru itti. "Sinirlerine hâkim olmakta her zaman zorluk çektin, değil mi?" Trip döndü, ama Kate onun kalkmasına izin vermedi. Elena'nın, yüzünde kanla çizilmiş Picasso portresi olan fotoğrafını suratına tuttu. "Sonra ne oldu, Damien? Elena ayrılmak istedi ve sen bu aşağılanmayı kaldıramadın mı?"

Trip başını kaldırdığında açık renk gözleri buz gibiydi. "Onun ayrılmak istediğini kim söyledi?"

"Duyduğuma göre o ayrılmak istemiş, ama sen buna izin vermemişsin."

"Bunu nereden duydun? O orospu arkadaşı, Janine Cook'tan, değil mi? O, bir yalancı. Elena ayrılmak istemiyordu."

"Yani şimdi bana, Elena ve senin, ayrılmadığınızı söylüyorsun, öyle mi?" O kadar yakındı ki adamın burnundaki siyah noktaları bile görebiliyordu. "Her ikisi birden doğru olamaz, Da-mien. Ya birliktesinizdir, ya da ayrı. Ya ayrılmışsınızdır ya da ayrılmamış. Birlikte mi, değil mi? Hangisi?" Trip geri çekildi, ama Kate onu izledi. "Senin ve Elena'nın oynadığı 'Dantel Daha Fazladır' filminin tarihi sadece bir ay öncesine ait. Bir ay. Bunu anlıyor musun? Yoksa senin yerine hesaplamamı ister misin?"

"Tamam. Birlikteydik Ne olmuş?"

Brown, odaya başını uzattı. "Avukatı her an burada olabilir."

Kate, Trip'in bileğini kavradı. "Bir soru daha, Damien. Elena bunu neden yaptı? Neden filmde oynadı?"

O pis sırtış, Trip'in dudaklarında tekrar belirdi. "Elbette para için, Kate. Para için."

Karanlık yatak odasına gün ışığı giriyordu. Gülümseyen iki kızın olduğu fotoğraf komodinin üzerinde duruyordu. Öldürülmesine neden olduğum Elena, diye düşündü Janine.

Nina Simone'un1 eski bir konser kaydı oynuyordu. Kızgın ve üzgün Nina. Janine'in her zaman en sevdiği şarkıcı. Nina, piyanonun başındaydı, ama henüz çalmaya başlamamıştı, her zamankinden de acıklı bir aşk şarkısı söylüyordu.

Janine, çok gücü olmamasına rağmen lastiği sıkı, damarı buldu ve iğneyi sokarak uyuşturucuyu kanma karıştırdı. Nina Simone, piyano tuşlarına dokundu. Fildişinin sesi, cama vuran yağmur taneleri gibiydi. Nina, bir kuş, meltem, şafak ve yeni bir hayat hakkında şarkı söylüyordu.

Janine, sözleri tekrarlamayı denedi. Votka kadar yavaş ve kalın çıktılar.

Ve sonra, eroinin atardamarına, beynine, kalbine ulaştığını hissetti.

Nina Simone yeni bir hayattan bahsediyor muydu, yoksa bunu o mu hayal ediyordu? Ses çok uzakta, televizyon ekranı vahşi renklerin karıştığı, köşesi eriyen bir leke gibiydi. Sonra

uyuşturucu yakmaya, vücudunda roketler patlatmaya başladı. Jani-ne'in gözleri kırıştı. Nefesi boğazında tıkanıp kaldı. Sonra, kalbi durmadan hemen önce, onları gördü: ekose etekli, beyaz gömlekli, dizlerine kadar çektikleri çorapları olan, gülen iki kızı.

DNina Simone (1933-2003) arasında yaşayan türler üstü zenci kadın aranjör-şar-kıcı-besteci-piyaniist.

296

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

297

* * *

Genç kadın Brown'un yanından geçti ve yumuşak, kahverengi, deri evrak çantasını metal masanın üzerine koyarak açtı. "Tutuklama evraklarının bir kopyasını istiyorum. Bütün suçlamaların," dedi. Sonra Trip'e dönerek, "Seni sorgulamaya hakları yok," dedi. Kate ve Brown'a döndü. "Müvekkilimin söylediği hiçbir şey geçerli değildir." Trip'in morarmış yüzüne baktı. "Taciz? Saldırı? Ah, bu çok güzel bir dava olacak."

"Bütün gece buradaydım," dedi Trip. "Nezarethanede."

"Üstelik müvekkilimi dün gecedan beri burada mı tutuyorsunuz?" Kemik çerçeveli gözlüklerini çıkarttı. "Dedektif Brown, çok şaşırdım. Bunları iyi bildiğinizi sanırdım."

"Seni görmek de güzel, Susan," dedi Brovm.

Avukat, ellerini çizgili takımının ceketinin ceplerine soktu, Kate'e baktı. "V e siz de?"

Kate, takım elbisenin kadını bir gangster gibi gösterdiğini düşündü. "Kathrine McKinnon Rothstein."

"Ah." Avukatın suratında tanıdık bir yüz ifadesi belirdi. "Kocanızı tanıyorum." Yarı gülümsedi,

"içimde, onun hizmetine ihtiyacınız olacağına dair bir his var." Avukat dikkatini Trip'e çevirdi.

"Kefalet ödendi. Gidelim."

"Avukatlar," dedi Brown öğrenerek, Sorgu Odası'nın kapısı kapanınca. "Susan Chase. İsim tanıdık geldi mi?"

"Yıldızların uyuşturucu avukatı, değil mi?"

"Doğru. Trip'in yüksek yerlerde tanıdıkları olmalı."

"Elimizde hâlâ Janine Cook var. Damien Trip'in öldüğü gün Elena'yla olduğuna dair ifade verebilir."

"Onu buraya getirelim," dedi Brown. "Hemen."

"Onu alması için bir polis yolladım bile." Kate'in başı ağrıma-y a başlamıştı. "Y a Trip şehirdışına çıkarsa?"

"O avukatla mı?" dedi Brown. "Bir yere gitmeyecektir. Endişelendiğini bile zannetmiyorum."

Yirmi dakika sonra, Kate Eloyd Brovm'un karşısındaki sandalyeye kendisini bıraktı.

"Janine Cook ölmüş," dedi Brown.

Kate, sandalyede dikleşti; yüzü bembeyaz olmuştu. "Ne? Ne zaman?"

"Bu sabah. Yüksek dozda eroin." Brovm içini çekti.

Kate yavaşça başını salladı. "Lanet olsun. Malı Damien Trip vermiş olabilir. Uyuşturucusu vardı."

"Evet," dedi Brovm kaşlarını çatarak. "Ama bunu kanıtlamamız gerekiyor."

Toplantı odası havasızdı. Kate, sanat tarihi sınavlarına çalışmak için bütün bir gece uyanık kaldığı, biraz hız kazanıp sonra bunu harcadığı zaman olduğu gibi, adrenalin ve yorgunluğun karışımını hissediyordu.

Mead terliyordu. "Biraz önce Chase, Shebario ve Mason'dan bir zarf geldi," dedi. "Trip'in avukatları, bizi taciz ve..."

"Ben olsam endişelenmezdim," dedi Brown.

"Öyle mi?" Mead yakasını düzeltti. "Bence endişelensen çok iyi olur."

"Bak," dedi Brovm. "Elimizde onu Pruitt ve Stein'a bağlayacak yeterince şey var ve..."

"Tesadüfen," dedi Mead.

"Onun, cinayet günü Solana'yla olduğunu kanıtlayabiliriz," dedi Slattey.

"Evet," dedi Mead dişlerini emerek. "Ölü bir tanıkla." İçini çekti. "Tamam. Trip'in kurbanlarla bağlantısını anlayabiliyorum."

298

Jonathan Santlofer

Ama neden sen, McKinnon? Trip neden seni seçsin ki?"

"Benden nefret ediyordu. Elena, beni ona bir tür melek, mükemmel anne gibi tanıtmış. Sanınm, o da bunu hazmedemedi. Ve bir de sanatsal açı var. Ressamlar hakkında bir kitap yazdım, Elena ve diğerlerinin ünlenmesini sağladım. Ayrıca, kendisinin tam bir başarısız, gerçek sanatçıları çok kıskanan biri olduğu gerçeği de var."

Mead kafasını salladı ve ellerini birbirine kenetledi. "Tamam. Trip'in mahkemesi, gelecek Salı olacak. Bu arada sizin, bu herifle ilgili her şeyi bulup savcıya teslim etmenizi istiyorum." Kate ve Brown'a baktı. "Siz ikiniz geri gidip Trip'in dairesinin her yerini bir kez daha arayın."

"Aradığımız özel bir şey var mı?" diye sordu Brown.

"Oradaki bütün kasetleri, bütün mektupları, faturaları, her kağıt parçasını görmek istiyorum. Lanet iç çamaşırlarını görmek istiyorum, Tanrı aşkına! Bu davanın bir bakirenin bekâretinden daha sağlam olmasını istiyorum." Mead, üst dudagmdaki teri sildi. "Unuttuğum bir şey var mı? Savunmasız yakalanmamızı istemiyorum."

"Bir şey," dedi Kate. "Darton Washington. Ethan Stein'm ajandasında ismi var ve Elena Solana'yla öldürülmeden kısa bir süre önce görüştüğüne dair telefon kayıtları var."

"Araştırın."

29

Büyük oda arı kovani gibiydi. Her yerde telefonda konuşan polisler ve dedektifler vardı. Genel Araştırma bölümü olmasa, pekala bir müşterek bahisçi olabilirdi.

Kate, dedektifi bir kağıt yığını, dört beş adet boş Fresca kutusu, yarısı yenmiş, salatası kağıt rulosunun üzerine yapışmış ton balıklı bir sandviğin arkasında buldu. Dedektif başını kaldırdı ve kır saçlarını gözünün önünden çekti.

"Beni arayıp bir şey bulduğunu söyledin."

"Doğru." Her şeyi, Fresca kutularını, sandviçi, kağıt yığınlarını deli gibi karıştırmaya başladı.

"Yemin ederim buralarda bir yerde."

"Burada herhangi bir şeyi nasıl bulabiliyorsun, Rizak?"

"Bir sistemim var." Boş kutuları, çoktan dolmuş bir çöp sepetine attı. "İşte burada." Kate'e üzerinde kısa bir paragraf olan bir kağıt uzattı. "Pruitt'in mal varlığını, bana verdiğin bütün isimlerle birlikte bilgisayarda arattım. Solana, Stein, Washington, Trip. Sadece bir sonuç çıktı." Kağıdı Kate'in eline koydu. "Darton Washington. First Rate müzik şirketinde çalışıyormuş. Pruitt, orada büyük hisse sahibiymiş." Rizak, kağıtları biraz daha karıştırdı ve aradığını buruşuk bir not kağıdında buldu. "Notlarım," dedi. "First Rate'i arayıp Washington'la ilgili bilgi istedim."

Üç

300

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

301

hafta önce kovulmuş. Ayrıca Aaron Feldman isimli genel müdüre göre, rap müzik bölümünü kapatmak için de çok baskı varmış. Çok ahlaksız veya onun gibi bir şeymiş." Rizak, kimin umurunda der gibi omuzlarını silkti. "Ama, terbiyesiz rap müziğine karşı yürütülen savaşın bir numaralı lideri senin William Pruitt'mış."

Kate, Rizak'm omzuna vurdu. "Harika iş çıkarttın. Cinayet masasındakilere senden bahsedeceğim."

Dedektif sırttı ve ton balıklı sandviğinden koca bir ısırık aldı.

Kütüphane çok şizofrenik görünüyordu: Bir tarafta kutularla dolu tozlu, dar raflar; diğer tarafta, yepyeni bilgisayarlar vardı. Kate, formu mümkün olduğunca çabuk doldurmaya çalıştı. Darton Washington, Bili Pruitt yüzünden kovulmuş. Şimdi bir araştırma yapıp gençlikte işlediği suçun ne olduğunu bulması gerekiyordu.

Kütüphane memuru, piyanoda "Chopsticks'i" çalma pratiği yapıyor gibi tırnaklarını tezgaha vuruyordu. "Beş dakika önce ara vermiş olmam gerekiyordu," dedi burnundan gelen bir Brooklyn aksanıyla. Kate'in kimlik kartına baktı ve kafasını kaldırıp onu inceledi. "Tanıdık gelmiyorsun."

"Meadle çalışıyorum," dedi Kate.

"Şanslısın." Memur gözlerini döndürdü, Kate'in elinden formu aldı ve bilgisayarının arkasında kayboldu.

Kate, zamanını duvara asılı polis panosunu inceleyerek geçirdi: bir yardım partisi, ordunun tanıtım posterleri, çaylakların ev arkadaşları arayan notları.

Memurun, ekranın ışığından yeşil görünen yüzü belirdi. "Fişlerde iki yüz Washington var. Bunlardan altmış üçü D."

"Ah, özür dilerim. İlk adı Darton. D - A - R - "

"Evet, evet. Okuma yazma biliyorum." Tekrar gözden kayboldu, arkasına yaslandı, içini çekti ve klavyede bir şeyler yazdı. "Tamam. Washington, Darton. Evet. İşte." Tezgahın üzerine bir başka form daha koydu.

"Bu ne için?"

"Çıktı istiyor musun? İmzalamaksın."

"Yanı onu buldun?"

"Washington, Darton. İki tutuklama. Saldırı ve reşit olmayan kızı alıkoyma."

Kate, Sorgu Odası'ndaki iki taraflı aynadan, işaret parmağın-daki kaim bir altın yüzükle oynayan ve iri vücuduyla oturduğu tahta sandalyeyi kıracakmış gibi görünen Darton Washington'a baktı.

Kate'in ilk aklına gelen Washington Caddesi'ne gitmek olmuştu, ama çok yorgundu ve doğrusu bir polis merkezinin güvenliğini de tercih ediyordu. Washington'un cilalı kibar görünümü altında büyük bir öfke taşıdığını düşünüyordu.

Kate, gücünden geri kalanı toplayarak odaya girdi.

"Neler oluyor?" Washington'un gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Size birkaç soru sormam gerekiyor."

Washington kıpırdandı, altındaki sandalye gıcırdadı. "Avukatımı arayana kadar tek bir kelime bile söylemeyeceğim."

Kate, onun önüne eski kayıtlarını koydu.

"Bu mu? Dalga mı geçiyorsunuz? O kavga olduğunda on yedi yaşındaydım. Hah, saldırıymış. Ve bu da... Bütün hepsini okuma zahmetine girdin mi? Beraat ettim. Anladın mı? Hüküm giymedim. Kız, benden büyük duruyordu! On beş mi? Otuz yaşında görünüyordu." Washington'un yumrukları pompalanıyor gibi açılıp kapanıyorlardı. "Avukatım bunları sildirdi."

Masaya

302

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

303

vurdu. "Neden hâlâ kayalardalar? Avukatımı görmek istiyorum."

Kate, sesini alçak tuttu. "Bence de avukatınızla konuşun. Eğer on yedi yaşında idiyse, bunun zaten dosyanızda olmaması gerekiyor. Diğerleri içinse bir şey söyleyemem. Hâlâ kayıtlarda ve hiçbir yerde de silindiği söylenmiyor." Ellerini masanın üzerine koydu. "Bak, Darton. Bunlar benim umurumda değil."

"O zaman neden buradayım?"

"Bir Ethan Stein tablon var..."

"Bu yasaya aykırı mı?"

"Öldürülmeden bir hafta önce ressamın stüdyosuna gittin."

"Hayır, gitmedim."

"İsmin, Ethan Stein'in ajandasında yazılı."

Washington huzursuzca kıpırdandı. "O randevuyu iptal ettim. İşten çıkamamıştım."

Stein öldüğüne göre Kate'in bunun aksini kanıtlaması olanaksızdı.

"Bir başka tablosunu daha almayı düşünüyordum. Özellikle de piyasası düşüken. Çalışmalarını beğeniyordum. Sana bunu daha önce söylemiştim."

"Ama bana öldürülmeden bir hafta önce onu görmeyi planladığını söylememiştin."

"Önemli olduğunu düşünmedim."

"Gerçekten mi? Bir adam öldürüldü, ziyaret edeceğin bir adam ve sen bunun önemli olmadığını düşünüyorsun."

Washington kızmıştı, ama hiçbir şey söylemedi.

"Villiam Pruitt'i tanıyor muydun?"

"Hayır."

Kate, bir süre durdu ve sesinin ifadesiz çıkmasına çalıştı. "First Rate'deki işinizden ayrılmadınız, değil mi, B a y V a s h i n g -

ton? Kovuldunuz."

"Varmak istediğiniz nokta nedir?"

"Varmak istediğim nokta şu: William Pruitt, First Rate müzik şirketinin büyük ortaklarından biriydi. Patronunuz Aaron Feld-man'a göre işinizi kaybetmeniz Pruitt'in suçuymuş."
Washington'un koyu renk gözleri parladı. "Müzikten korkan bir grup beyaz salak herif. Ama biliyor musun? Pruitt bana iyilik yaptı. Tek başıma çok daha iyiyim. Bunu sana daha önce de söyledim."

"Evet, söyledin. Sadece Bili Pruitt'i tanıdığın bölümü atladın."

"Onu tanı mıyordum." Washington, küçümseyerek Kate'e baktı. "Onun kim olduğunu biliyordum, onun bizim gibi ağzı bozuk çılgın zencileri linç etmek isteyen grubun liderlerinden biri olduğunu biliyordum." Washington kelimelerin üzerine basarak konuştu. "Ama herifle hiç karşılaşmadım."

Kate, onun gözlerinin içine baktı. "Onun seni kovduran kişi olduğunu bilmen yeterli bir sebep."

"Sana söyledim. Bana iyilik yaptı. Yalnız başıma daha iyiyim."

"Belki," dedi Kate. "Diyelim ki bu konuda sana inandım. B a -na, Elena konusunda dürüst davranacak mısın?"

Washington, kollarını geniş göğsünde kavuşturdu. "Nasıl?"

"İkinizin ilişkisi vardı."

Washington, hiçbir şey söylemeden Kate'e baktı.

"Darton." Kate ona doğru eğildi. "Elena Solana'nın ev sahibinin verdiği, onu sık ziyaret eden adamın tarifine uyuyorsun. Ev sahibini buraya çağırıp, seni de bir camının arkasında sıraya sokmamı ister misin, yoksa bana gerçeği söylemeyi mi tercih edersin?"

"Tamam." Washington geniş omuzlarını silkti. "İlişkımız vardı."

304

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

305

"Ve ne oldu?"

"Gayet iyi gidiyordu, ya da en azından ben öyle zannediyordum. Sonra aniden beni bir başkası için terk etti."

"Kim için olduğunu biliyor muydun?"

Washington'un gözleri Kate'ten gri duvara kaydı. "Onu bir kere o adamla gördüm. O beni görmedi. Sarışın, uzun boylu, ince, otuz beş yaşlarında bir adamdı. Kolunu ona dolamıştı."

Washington'un elleri yine yumruk olmuştu. "Beni, beyaz bir adam için terk etti. Dünya böyle işliyor, değil mi?" Alaycı bir ifadeyle güldü. "Onları takip ettim. Adamın nerede yaşadığını öğrendim. Adını da öğrendim." Gözleri karardı. "Damien Trip."

"Ama sen ve Elena tekrar konuştunuz. Ve Darton, lütfen unutma ki elimizde bunu kanıtlayacak telefon kayıtları var."

"Evet. Hayır. Telefonu yüzüne kapattım. Benden yardım istedi, ama..." Başını eğip ellerine baktı.

Kate, ısrarcı bir ses tonuyla konuştu. "Senden neden yardım istemişti?"

"Sanırım Trip onu korkutuyordu, ama..." Başını salladı. "Bilmiyorum. Dinlemedim. Hah, şimdi de benim yardımına ihtiyacın mı var, öyle mi diye düşündüm. O, beni incitmişti, anlıyor musun, ve ... Lanet okun! Neden onu dinlemedim ki?" Vücudu yine kaskatı oldu, ama gözlerinde yaşlar vardı. "Lanet olsun," dedi tekrar. Ama bu sefer, sesi fısıltı şeklinde çıkmıştı.

"Trip'le konuştuk."

Washington, sandalyesinde dikleşti. "Tanrı'ya şükür."

"Henüz şükretme. Trip'in çok iyi bir avukatı var."

"Onu bıraktınız mı?"

"Başka şansımız yoktu." Kate içini çekti.

Darton Washington omuzlarını esnetti; kalın boynundaki ip gibi kaslar iyice belirginleşti. "Onu yakalamanız gerek."

"Deniyoruz."

"Sadece denemeyin." Ağzı öfkeyle büzülmüştü. "Yakalayın"

Kate, onun öfkesini hissedebiliyordu. Ama acaba şüpheleri, kendi üzerinden Damien Trip'e mi çekmeye çalışıyordu? "Trip'ten kurtulmak istiyorsun, değil mi, Darton?"

"Sen istemiyor musun?"

"Benim sorum bu değildi." Kate, onun yanına bir sandalye çekerek oturdu. "Bırak da durumu bir özetleyeyim." Parmaklarıyla saymaya başladı. "Bir: Elena Solana seni aradı. Birkaç gün

sonra öldü. İki: Ethan Stein ajandasına senin adını yazdı. Birkaç gün sonra öldü. Üç: Kovuldun. Birkaç hafta sonra, kovulmana neden olan adam öldü. Sana bir şey söyleyeyim, Darton. Oturduğum yerden durum hiç iyi görünmüyor."

"Oysa benim oturduğum yerden, tamamen tesadüf gibi görünüyor. Haftalardır Elena Solana'nın dairesine gitmemiştim. Bir deneme kaydı yaptığım için Ethan Stein'm stüdyosuna gidemedim. Pruitt'le de asla tanışmadım. Beni bu cinayetlere bağlayabilecek kesin bir delilin yok."

"Henüz değil," dedi Kate. "Ama bunun üzerinde çalışıyor olacağım."

Washington başını eğerek ellerine baktı ve zor duyulur bir sesle fısıldadı. "Onu seviyordum. Elena'yı."

Karşılıksız aşk mı? Lanet olsun, bu daha da kuvvetli bir cinayet sebebiydi. "Yani sen onu seviyordun, ama o seni reddetti?"

"Onu öldürmedim." Washington başını kaldırdığında kahverengi gözleri nemliydi. "Sana onu sevdiğimi söyledim."

Kate, Maureen Slattery'nin yarım duvarlı bölmesini tıklattı. "Benim için bir mesajın mı var?"

"Ah, McKinnon." Maureen, elleri hâlâ bilgisayar klavyesinde,

306

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

307

başını kaldırıp baktı. "Evet. Brown'dan bir mesajın var. Bro-oklyn'e gitti. Aylar öncesinden, Tetikçi davasıyla ilgili bir iş için. Seninle, akşam altıda teknik ekiple birlikte Trip'in dairesinde buluşacağını söylememi istedi. Trip etraftaysa diye arama emrini de getirmeni istedi."

"Teşekkürler."

Maureen, başıyla çalışma masasının üzerindeki panoda asılı olan Marat'ın Ölümü röprodüksiyonunu işaret etti. "Merak ediyordum da neden bu ressam, ismi neydi, David, bu resmi yapmış?"

"O, Napolyon'un saray ressamıydı," dedi Kate. "Birçok tarihi tablo yapmıştı. Bu da onlardan biri. O günlerde bir şeyin belgelenmesini veya yeniden yaratılmasını istiyorsan, bir ressama ihtiyacın olurdu. Tabii, fotoğrafçılık icat olunca, bu tamamen değişti." Röprodüksiyona baktı ve Marat'ın zayıf bir kopyası olan zavallı Bili Pruitt'i düşündü. "Sana David'in tablolarını gösteren bir kitap getireceğim. Napolyon'un Taç Giyme Töreni'ni görene kadar bekle. Harikadır."

"Bu ölüm ressamı, beni bir sanat severe dönüştürecek." Slat-tery güldü.

Kate de güldü, daha sonra ciddileşti ve Slattery'ye, Darton VWashington'la yaptığı görüşmeyi anlattı.

"Namluyu Trip'e çeviriyoruz, ama sence Washington da suçlu olabilir mi?"

"Bu mümkün," dedi Kate, sorunun üzerinde biraz düşünerek. "Ama Elena'yı sevdiğini söylediğinde ona inandım."

"Cinayet için her zaman çok popüler bir nedendir."

"Katılıyorum," dedi Kate. "Ama onun Solana'nın cinayet mahallinde olduğunu kanıtlayacak hiçbir şey yok. Parmak izi yok. DNA örneği yok. Elena öldüğünde şehirdışında, Pruitt boğulduğu gece evde yalnız; Ethan Stein öldüğünde, şehir merkezindeki stüdyoda öğleden sonradan sabah ikiye kadar deneme kaydında olduğunu söylüyor. Bütün tanıklar kontrol ettiriyorum, ama onun gitmesine izin vermek zorundaydık, en azından şimdilik."

"Peşine bir adam takmalıyız. Trip'in de. Mead'le bunu konuşurum."

"İyi fikir." Araştırmanın heyecanı ile adrenali artan Kate'in ayağı oynayıp duruyordu. Saatine baktı. Bir saat vakti vardı. "Bir fincan kahve ister misin?"

"Çok isterim. Ama ara veremem. Mead, galeri ve müze soruşturmalarını masasında istiyor. Mümkün olduğunca çabuk." Ka-te'i süzdü. "Yorgun görünüyorsun, McKinnon. Araştırmadan önce neden biraz dinlenmiyorsun?"

Kate'in dinlenmeye ihtiyacı vardı. Başlangıç olarak, Karayip-ler'de bir aylık bir tatil olabilirdi. Damien Trip'in dairesi için arama emrinin hâlâ çantasında olup olmadığına baktı. "Belki sonra," dedi.

Odaya, natürmort tabloya bakıyor. Bir tabakta çürük meyveler, mavi ve yeşil küf tutmuş birkaç dilim hindi eti. Hepsisi de f a -re zehrine bulanmış. Ve fareler, ölümün farklı evresindeki

fareler. Kıvranan, nefes almaya çalışan, kırmızı gözleri kafatasmdan dışarı fırlayacakmış gibi duran fareler.

Kate'e bir tanesini gönderse mi?

Arkasına yaslanıp, onun paketi açınca kokuyla birlikte yüzünün alacağı şekli hayal ediyor, işte bu çok güzel olurdu.

Ama hayır. Bu, oyunun bir parçası değil, hiçbir şey de kanıtlamıyor.

Röprodüksiyona bakıyor. Son eserini, doğum günü kartını bitirmek üzere; eklediği saat, sadece kafa karıştıracak bir takvim ve üzerine yapıştırdığı gerçek saç tutamını hayranlıkla seyrediyor.

308

Jonathan Santlofer

yor. Saça dokunursa ne olacağını bildiğinden onu okşama isteğine hâkim oluyor.

Odada hızlı adımlarla dolaşıyor. Artık hazır. Hazırdan da öte.

İhtiyacı olan her şey var. Altı bıçak, plastik bir fanus, bit pazarından aldığı eski bir bavul. Bavulu masanın üzerine koyuyor. Resimdeki aynısı değil, ama yeterince benziyor. Bıçakları dikkatle bavulun içine koyarken, bunu daha önce kimlerin kullanıp nerelere gittiklerini merak ediyor, işkence görmüş, korkunç bir aile miydi? Baş ağrımaya başlıyor. Ama fanus ve bıçakların bavulun içine kolayca sığması onu rahatlatıyor.

İşaretlediği Amerikan Resiminde Kim Kimdir? sayfasını açıyor ve seçtiği biyografiyi bir daha inceliyor. Özellikle de doğum tarihini.

Bundan daha güzel halledilebilir miydi? Bunun mümkün olabileceğini zannetmiyor.

30

Kate'in ilk defa acelesi yoktu ve trafik açıldı. Arabasını, Da-mien Trip'in apartmanının karşısına sürdü. Orada bir süre oturacak, Brown ve teknik ekibi beklerken rahatlamaya çalışacaktı. Arabanın aküsünü çalıştırdı, CD'den Sade'nin "herkese mavi boncuk dağıtan bir egoist" hakkında mırıldandığı şarkıyı dinlerken bir sigara yakıp başını koltuğa yasladı.

Sigara dumanının bir yılan gibi kıvrılmasını seyrederken arka arkaya üç patlama duydu. Silah sesleri. Hiç şüphe yoktu.

Kate, birkaç saniye sonra silahını çekmiş, ön kapıdan yukarıya koşturmuştu.

İkinci katta, kollarında bir bebek olan bir kadın başını kapıdan uzattı ve Kate'i görünce olduğu yerde kaldı.

Kate, "içeri," diye bağırdı. "Hemen!"

Bir sonraki merdivenleri daha dikkatli çıktı. Tahta basamaklar, lastik tabanlı ayakkabılarının altında gıcırıyordu. Onu bekleyen biri var mıydı? Trip mi?

Ama merdiveni çıkınca üst kat sessiz, Trip'in kapısı aralıktı. Kate, silahını ileriye tutarak kapıdan içeri girdi.

Damien Trip, büyük yatağın ve spot ışıklarının yanında yerde oturmuş karnım tutuyordu.

Trip, bebek mavisini gözlerinde panikle ona baktı. Kan, par-

310

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

311

makların arasında o kadar hızlı akıyordu ki, gerçek değil gibiydi.

Kate, yataktaki lekeli çarşafı aldı, uzun bir parça koparttı, top haline getirdi ve Trip'in karnına bastırdı. Çarşaf, yirmi saniye geçmeden kıpkırmızı olmuştu.

Trip, konuşmak için ağzını açtı, ama kelimeler yerine dişlerinin arasında kan döküldü. Açık bir pencereyi işaret etmeye çalışırken gözleri, bir çizgi film karakterininkilere benziyordu.

Kate, hızla ayağa kalktı; pencereden dışarı baktı ve yangın merdiveninden kaçan iri yarı adamı gördü. Bir an başını çevirip yana düşmüş, kollarını açmış ve hareketsiz vücudunu kırmızı bir okyanus gibi kaplayan kanlar içindeki Trip'e baktı. Ona yardım etmek için artık çok geçti.

Kate, hızla aşağı atlayınca yangın merdiveni sallandı. Eğik açılar ve kirli gri görüntüler, bir Alman Ekspresyonist filmine benziyordu.

Aşağıda, adam merdivenden yere atlamıştı.

Bir dakika sonra Kate de aynı şeyi yapıyordu. Topukları üzerine sertçe indi, geriye doğru sendeleyip, sırtını kiremit duvara vurdu ve öne fırlayarak metal çöp kutularına çarptı.

Kahretsin.

Kaburgalarının ezildiğinden emindi.

Binanın çevresini koştu, bir gölgenin bir BMW'nin içine girdiğini, motoru çalıştırıp, lastikleri bağırarak kaçtığını gördü.

Ama Kate de hemen arkasından, arabasını döndürüp gaz pedalım köklüyordu.

Lanet, lanet olsun. Bir araba takibi. Lanet bir araba takibi. Bunu en son yaptığında kaç yaşındaydı? Yirmi sekiz mi? Ama gaz pedalının motora benzin pompalaması gibi vücudu da adrenalin pompalıyor, düşünceler beyinde bir o tarafa, bir bu tarafa gidip geliyordu. Trip. Vuruldu. Ama kim? Neden?

Hız göstergesi, saatte 95 km.yi gösterdiğinde, binalar bir tren camından akar gibi bulanık bir şekilde kayıyordu. Kornalar çalıyor, yayalar, kaldırımın güvenliğine kaçıyorlardı.

Önündeki BMW, altı kırmızı ışığı geçti ve Kate de aynısını yaptı. Çevrelerindeki bütün sürücüler frenlere basıyor, arabalar kaldırımlara çıkıp birbirlerine çarpıyordu.

Kate'in bir arabayı bu hızla kullanmasının üzerinden on yıl geçmişti, ama Kate McKinnon, Astoria, Queens'in gece yarışları prensesiydi. Hiç kimse yanma yaklaşılamıyordu. Takviye edilmiş bir Chevy II'si olan Johnny Bertinelli veya babasının sekiz silindirli Grand Prix'siyle yarışan Timmy O'Brien bile. Kate, hepsinin tozunu atıp, kuyruklarını bacalarının aralarına sıkıştırıp kaçmalarına neden oluyordu.

Kate, bir eli direksiyondayken destek istemeyi başardı. "Damien Trip öldü," dedi adresi vererek. "Brown biraz önce olay mahallindeydi," dedi telefondaki memur. "Haber verdi."

"Ben katilin peşindeyim. Güney Park Bulvarı'ndaki On Sekizinci Cadde'yi biraz önce geçtim. Kuzeye gidiyorum. Plakanın ilk üç harfi DJW. Yani, David-John-West." Telefonu kapattı.

BMW, Yirmi Üçüncü Caddeyi geçti, hızla sola döndü. Kate de aynı şeyi yaptı. Arabalar, kamyonlar, taksiler ve çılgına dönmüş trafik polislerinin arasından geçerek Batı Yakası boyunca ilerlediler. B i r an arabanın yanma gelmeyi başaran Kate sürücüyü görmeye çalıştı, ama hiçbir şey seçemedi.

Dokuzuncu ve Yirmi Üçüncü caddelerin köşesinde BMW, bir otobüs ve taksinin arasına sıkışmıştı, ama Kate de hareket edemiyordu. Arkadan sirenler bağırmaya devam ediyordu.

Önce BMW, arkasından Kate, zigzaglar çizerek tıkanıklıktan

312

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

313

kurtulmayı becerdiler. Bir dakika içinde yine tehlikeli hızlara çıkmış, normal devirde süren dünyanın dışında hızla ileri alınan bir filmde gibiydiler. BMW, sadece yarım blok ötede, rıhtımın ve yeni Chelsea spor kompleksinin yakınında, normal şehir trafiğine bağlanan, dört beş sokağın olduğu Batı Yakası Otoyolu'na sapmak üzereydi.

Kate, ayağını gaz pedalından çekti. Onu yakalamıştı. Bu trafikte hız yapması mümkün değildi.

Sirenler artık tam arkasından geliyor, dikiz aynasından polis arabalarının ışıkları görünüyordu.

A m a B M W yavaşlamadı; sapağa tam anlamıyla uçarak girdi.

Tanrım. Nereye gidiyor?

Kate, ön camından BMW'nin keskin bir dönüşle sola sapmasını, düzelmeden önce sağ taraftaki lastiklerin yerden havalanmasını ve arabanın tekrar batıya doğru gitmesini seyretti.

Fren ve tekerleklerden çıkan çığlıklar, polis sirenleriyle birleşti ve bütün arabalar durdu.

Yolcularını nehirde dolaşmaları için bıraktıktan sonra Chelsea Rıhtımı'nın park yerinden çıkan ve uçarak ona doğru gelen gümüş gri füzeyi görmeyen turist otobüsü hariç.

Çok geçti.

BMW, akordeon gibi katlandı ve sanki turist otobüsü ağzını açıp yutmuş gibi arabanın ön tarafı yok oldu.

Çıkan ses, sadece büyük zil ve davullardan oluşan, homurdanan alto bir orkestranın çaldığı müziğe benziyordu.

İtfaiye arabaları, Yirmi Üçüncü Cadde'den Onuncu Cad-de'ye, Hudson Nehri'ni tamamen kapatmıştı. Işıkları yanan bir düzmeden fazla polis arabası olay mahallim çevirmiş; üniformalı polisler, olayı görmek için rıhtıma gelen insanları dışarıda tut-

mak için oyuncak askerler gibi halka oluşturmışlardı. Sirenleri, kulakları sağır edecek denli bağırarak iki ambulans kenarda duruyordu. Yerel birkaç televizyonun yayın araçları, kaldırım park edip olay mahalline girmeyi başarmışlardı. İtfaiyeciler, Old Faithful gayzerindeki gibi dumanları tüten otobüsü söndürüyorlardı. Bir başka grup itfaiyeci, elektrikli testereyle BMW'yi kesmeye çalışırken Kate de Brown'la birlikte bekliyordu.

"Trip öldü," dedi Brown başını sallayarak. "Ama bunu zaten biliyorsun, değil mi?"

Kate başıyla onayladı, ama aslında onu dinlemiyordu. İtfaiyecilerin, BMW'nin ön kapısını çıkartmalarını görmek için dönmüştü. Ambulans görevlileri, Darton Washington'un iri, dumanlar tüten ve metal yığını arasında sıkışmış vücudunu çıkartmaya çalışıyorlardı. Kate'e işaret ettiler.

Kate, elini Washington'un elinin üzerine koydu. Daha genç olan ambulans görevlisi, Kate'in gözlerim yakalayarak Washing-ton'un vücudunun alt kısmını işaret etti. Gösterge tablosu, yerinden çıkarak adamın bacaklarına saplanmış ve dizlerinin hemen altından bacaklarını kopartmıştı.

Washington'un gözbebekleri, şokla büyümüşlerdi. "Üşüyorum," diye fısıldadı.

"Bunun çaresine bakabiliriz," dedi Kate ve ceketini, adamın göğsüne serdi. Bir ilkyardım uzmanı, "Washington'un koluna, muhtemelen kan kaybından ölmeden önce onu öldürmeye yetecek kadar çok morfin enjekte etti. Her iki durumda da sadece birkaç dakikası vardı.

Televizyon muhabirleri, ellerindeki mikrofonları, kemikleri sallayan ilkel insanlar gibi sallayarak üniformalı polisleri geçmeye çalışıyorlardı.

Brovvn, geri giderek onlann uzak tutulduklarından emin oldu.

314

Jonathan Santlofer

"Birileri, adamın ölüm ressamı olduğunu söyledi," dedi, fitilli kadife ceket giyen genç A B C muhabiri. "Öldü mü?"

"Yorum yok, arkadaşlar," dedi Brown. Ölmek üzere olan Washington'un başını kollarının arasında tutan Kate'e bakmak için arkasını döndü. Bu görüntü ona, Michalengelo'nun, kucağında İsa'yı tutan Kutsal Meryem'i gösteren heykeli Pietö'yu hatırlattı. Heykeli, küçük bir çocukken New York Dünya Fuarı'nda görmüş ve ağlamıştı.

Kate, plastik bardaktan kahve içmeye çalışıyordu, ama elleri çok kötü titriyordu. Trip ölmüştü. Washington ölmüştü. Kate ne düşüneceğini bilmiyordu. Her iki adamın da bütün kurbanlarla, Elena, Pruitt ve Stein'la bağlantısı vardı. Bütün cevaplar da onlarla beraber ölmüş müydü?

"Tanrı'nın işleri çok gizemlidir," dedi Brown. Darton Was-hington'dan geriye kalanları ambulansa yüklemelerini seyrediyordu.

"Trip'i öldürmesi bir tutku suçuydu," dedi Kate. "Washington Elena'yı seviyordu."

"Sen de onu seviyordun. Ama gidip Trip'i vurmadın."

"Hayır," dedi Kate. "Ama çok istedim."

31

Randy Mead, elindeki tükenmez kalem, toplantı masasının üzerine vurdu. "Sen kim olduğunu zannediyorsun, McKinnon, Süpermen mi?"

Başka ne zaman olsa Kate ona kibirle evet derdi, ama şu anda Darton Washington'u düşünüyordu; adamın, mahvolmuş BMW'deki görüntüsünü asla unutamayacaktı. Grotesk resimler galerisine ekleyeceği korkunç bir görüntü daha.

"Şans eseri, Trip'den ölüm döşeğinde bir itiraf almış olamazsın, değil mi, McKinnon?"

"Ben onu bulduğumda Trip artık konuşamıyordu," dedi Kate. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama Washington'un evini aramalıyız. Onu cinayetlere bağlayacak kesin bir delil bulabilecek miyiz, bakalım."

"Bunun için biraz geç değil mi?"

"Bu davayı kapatacak bir şeyler istiyorsak, değil," dedi Kate. "Hem Trip'in hem de Washington'un kurbanlarla bağlantısı vardı. Washington, Trip'i susturmak için öldürmüş olabilir."

"Tamam," dedi Mead. "Washington'un dairesine bir ekip yollayacağım."

"Ya basın? Hepsi dün olay mahallindeydi," dedi Brown. "Resmi açıklama ne olacak?"

316

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

317

"Bilmiyorum." Mead, burnunun direğini kavradı. "Önce Ta-pell'le konuşmalıyım. Ve sen McKinnon, Mobil Ekip, Kaza Araştırma ve Olay Mahalli ekipleriyle görüşmek zorundasın. Şehirdeki küçük gezinti sürüşün, New York Polis Teşkilatındaki bütün birimlere çarpmayı

başarmış. Her birimden gelen kağıtları, mümkün olan en kısa sürede masamın üzerinde istiyorum. Trip ve Washington'un ölümüne kadar olan olaylara ait kişisel raporunu da."

Altı saatlik soruşturma ve yazışma işinden sonra Kate çok yorgundu. Yine de Willie'nin stüdyosuna gitti. Onun, koleksiyoncusu ve arkadaşının nasıl öldüğü haberini kendisinden duymasını istiyordu.

Ama çok geç kalmıştı. Muhabirler onu geçmişlerdi. Lanet hikayeyi bu kadar çabuk ele geçirmeyi nasıl başarmışlardı?

Kate stüdyosunda dolaşan, etrafa dökülmüş çivilerin, zımpara kağıtlarının, sıkılmış yağlı boya tüplerinin üzerinden geçen Willie'yi izliyordu. "Darton, bana senin onu takip ettiğini, onun peşinde olduğunu söylemişti."

"O şekilde değildi."

"Ama şimdi o öldü. Buna ne diyorsun?"

"Bir kaza." Kate, endişeyle, bir tutam saçıyla oynuyordu. "Bak, Willie. Darton, Trip'i öldürdü. Soğukkanlılıkla onu vurdu ve ..."

"Ve ne? Bunun için kendimi kötü hissetmem mi gerekiyor?" Willie başını çevirerek, kendisine benzeyen, gettoda çıkan ve bir şeyler başaran serinkanlı ve zarif Darton Washington'un stüdyosunda gezip müzik ve sanattan, " V V i l l i e ' n i n ne kadar başarılı olacağından, onun bir "dahi" olduğundan bahsetmesini hatırladı. Willie, Kate'e baktığında yeşil gözleri buz gibiydi.

"Trip,

Elena'yı öldürdü. Onu öldürdü. Önemsemediğin şeyin bu olduğunu zannediyordum. Bu işe girmenin nedeninin bu olduğunu düşünüyordum."

"Ben..." Kate ağzında bir şeyler geveledi. "Ben de Darton için senin kadar üzgünüm."

"Hiç zannetmiyorum," dedi Willie. Arkasını döndü, başını eğdi ve omuzları çöktü. "Artık gitsen iyi olur." Kelimeler o kadar kısık sesle söylenmişti ki, Kate onları zor duydu; fakat o kadar kuvvetliydi ki içine işleyip yüreğine saplandılar.

ÖLÜM RESSAMI ÖLDÜ

Şehir, özellikle de sanat camiası, "ölüm ressamı" adı verilen seri katilin dün öldüğü haberinden sonra, bugün rahat bir nefes alıyor. Katilin ölümüyle ilgili bütün detaylar incelenene kadar kimliği otoritelerce geçici bir süreliğine gizli tutuluyor.

Şu anda elimizdeki bilgilere göre katil, kurbanlardan birinin sevgilisi veya bir akrabası tarafından öldürüldü ve bu kişi de kaçmaya çalışırken bir araba kazasında öldü.

Bu olayda New York Polis Teşkilatı'na danışmanlık yapan Katherine McKinnon Rothstein'in da olaya karıştığı söylentiler arasında. Kendisine şu ana dek ulaşamadı. Polisin...

Her şey ne kadar güzel gelişmişti. Evet, kendisi bir dahiydi, ama bu kesinlikle şanstı ve bunu itiraf etmesi gerekiyordu. Ka-te'in videoyu yanlış anlayacağını biliyordu, ama en çılgın hayallerinde bile, işlerin böyle sonuçlanacağını hiç düşünmemişti. Kate, kendisinin hiç tahmin etmediği bağlantılar kurmuştu.

Peki şimdi ne olacak? Aniden her şeyi bırakıp normal hayatına dönebileceğini fark ediyor.

318

Jonathan Santlofer

Normal Hayat. Bu kelimeler gülümsemesine neden oluyor. Gerçek şu ki, kendisini dizginlemesi her geçen gün daha da zorlaşıyor. Bazen bunu insanlara söylemek, birinin kulağına fısıldamak istiyor: O benim, biliyor musun? Ben, o'yum. Onu durduran şey ne? Muhtemelen, gerçekten o olup olmadığını, hangisinin gerçek o olduğunu bilmemesi.

Ama bu düşünce beraberinde umutsuzluk da getiriyor. Çalışmalarını hiçbir zaman bilmeyecekler. Yaptığı her şey boşuna yapılmış olacak.

Bu düşünceleri dağıtmak için başını sallıyor.

Bitirdiği doğum günü kartını eline alıyor. "En iyi lanet olasıca çalışmam." Bir an durup düşünüyor. "Hayır. En iyi çalışmam olacak. Mükemmel."

Şimdi bütün yapması gereken beklemek.

Ama bekleyebilir mi? Elleri titremeye başlıyor. Sonra onu, o ihtiyacı hissetmeye başlıyor. Midesinin duvarlarını sıcak kömür gibi yakıp bütün organlarını kanatan ihtiyacı; kalbinin patladığını, kaburgalarının kırıldığını, kanının her yere dağıldığını görebiliyor. Ellerini gömleğinin üzerine bastırıyor, ama bu bir işe yaramıyor. Acı çok fazla. Karaciğeri, ardında mor bir çamur bırakarak eriyor, kasıkları yanıyor; yoğunluk o kadar çok ki sanki penisinin pantolonunu yırtıp çıktığını ve üzerinde kabarcıklar oluşarak yandığını görebiliyor.

Bir süre sonra terk edilmiş binada, sönmüş penisini soğuk, paslı bir suyun aktığı musluğun altına tutuyor.

Ama soğuk suyun içindeki ateşi söndürmesi mümkün değil.

Röprodüksiyonu titreyen elleriyle bir zarfa koyuyor. Evet, bunu yollamanın vakti geldi. Daha fazla bekleyemeyecek.

32

Bir uyanık, bir uykuda; üşüdüğü, terlediği, çılgınca rüyalar, kabuslar gördüğü o gecelerden biri daha.

Kate uyandığında Richard banyonun aynasına "Seni seviyorum" yazan bir not yapıştırmış ve çoktan gitmişti.

Kate, geceki konuşmalarını, Willie'yle kavgasını, dört birimle birden uğraştığı çıldırtıcı gününü, yorgun, çok yorgun olduğunu anlatışını zar zor hatırlıyordu.

Yatağa geri dönmek istiyordu, ama bunu yapamazdı.

Hâlâ cevap aradığı pek çok soru vardı. Ama cevapları nerede bulacağını bilmiyordu.

Polis merkezi bu sabah daha sakin görünüyordu; yoksa daha sakin olan kendisi miydi?

Masasının üzerinde fazla bir şey yoktu: Mead'in yapacakları başka bir toplantı hakkındaki notu, her zamanki gibi plastik torbaya konmuş ve buraya yönlendirilmiş postası, bir önceki gün üç dolara aldığı şemsiye.

Kate, alışkanlıkla eldivenlerim giyip postasını masanın üzerine boşalttı.

Dava gerçekten bitmiş miydi? Hayatına kaldığı yerden devam etmesi, hayır işleri planlayıp, kızlarla öğle yemeklerine çıkması, arada bir ders vermesi mümkün müydü? Belki de yeni bir kitaba başlamanın zamanıydı. Sanat dünyasında, kitabının devamı-

320

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

321

m yazacağı hakkında bir espri dolaşıyordu. Ressamların Ölümleri. Aman ne komik.

Kate, üzerine çöken kasvetle faturaları ve broşürleri karıştırmaya başladı. Sonra düz beyaz bir zarf gördü. Benliği derhal alarma geçmişti.

Eldivenin içindeki parmakları, zarfın kenarını tutarken titriyordu.

Başka bir röprodüksiyon. Bu seferki bir tablo değil, figüratif bir düzenlemeydi. B i r jinekologun masasına yatmış bir mankenin karnından altı cam tüp çıkıyordu; ağzında bir fanus vardı; f i - gürün yanında duran askıda asılı bir palto, bir sandalye, kareli zeminde açık duran bir bavul, bir saat, bir takvim ve duvarda ne oldukları görünmeyen iki tablo vardı.

Ama Kate'in titremesine neden olan şey, mankenin kafasına yapıştırılan gerçek saç tutamıydı.

Kienholz. İşte, buydu. Ed Kienholz1. Altmışların Pop ressamı. Kate, bu parçayı bilmiyordu, ama sanatçının stilini gözden kaçırmak mümkün değildi. Üniversitedeyken, sanatçı hakkında bir ödev hazırlamıştı.

Resmi eline alarak inceledi. Damien Trip veya Darton Washington ölmeden önce bunu yapmış olabilir miydi? Ve niye? Hiçbir şeyi belgeler nitelikte değildi. Tabii henüz bulmadıkları bir ceset daha yoksa. Kate, omurgasından yükselen bir ürperti hissetti. Başka bir olasılık daha olduğunu, ölüm ressamının hâlâ dışarıda bir yerlerde olabileceğini biliyordu.

Kate, laboratuvarın buz gibi havasında, kendi nefesini görebiliyordu. Hernandez'e Kienholz röprodüksiyonunu uzattı.

"Soğuk için üzgünüm," dedi Hernandez. "Adli tıba gönder-l)Ed Kienholz: (1927-1994) yıllarında yaşamış Amerikalı pop-art sanatçısı.

memiz gereken bir ç i f t cesedimiz var. Ortalığı kokutmalarını istemedik."

Kate titredi. "Kurbanların saç örnekleri var mı? Özellikle Elena Solana veya Ethan Stein'm. Pruitt olamaz. Adam neredeyse keldi."

"Bunu adli tıptan kontrol etmen gerekecek," dedi Heman-dez. "Hayır, bekle. Solana'nın elektrikli süpürgesinin içindekiler var. Aynı bir yerde paketleniler. Örneklerden biri de Solana'nın saçıydı. Bir eşleştirme yapabilirim."

Hernandez, birkaç dakika sonra mikroskoptan bakıyordu. "Evet, Solana'nın saçı."

Kate, eldivenli eliyle röprodüksiyona vurdu. "Bunu hemen ekibe göstermem gerekiyor. Daha sonra getiririm."

"Eldivenler," diye bağırdı Hernandez arkasından. "Herkes eldiven giysin."

Kate, Kienholz resmini masanın üzerine, Floyd Brown ve Maureen Slattey'nin arasına koydu. "Bu bir taklit veya hile değil. Üzerinde Elena Solana'nın saçı varken, bu mümkün değil." Slattey, dirseklerinin üzerinde masaya doğru eğildi. "Ama bu, diğerlerinden farklı. Yani, bunun gibi bir kurban bulmadık."

"İçimde, kuralları değiştirdiğine dair bir his var," dedi Kate.

Slattey kaşlarını çatı. "Niye şimdi değiştirsın ki?"

"şu ana kadar gördüklerimden," dedi Brown, "bu tür adamların, biz kuralları anlar anlamaz, yeni kurallar koyduklarını söyleyebilirim. Onların umurunda olan tek şey ritüelleridir."

"Bizim katilin ritüeli de resim yapmak," dedi Kate. "En azından bu değişmedi."

Slattey resmi inceledi. "şu lanet şeyler karnından çıkıyor. İğrenç."

322

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

323

"Ya da karnına giriyor" dedi Brown. "Açık ağızındaki fanusun anlamı nedir?"

"Sessiz bir çığlık? Boğulma? Kienholz semboliktir," dedi K a -te. "Bu bir kürtaj veya cinsel şiddet çalışması. Veya ikisi birden."

Randy Mead odaya girdi. Yüzündeki gülümseyiş, üçünün röprodüksiyonun üzerine eğilmiş olduklarını gördüğünde silindi. "Bu lanet şey de ne?"

Kate, bildiklerim ona anlattı.

Mead, papyonunu çektiştirirken yüzünü buruşturmuştu. "Belki de bu, Trip'in planladığı, ama yapmadığı bir şeydi."

"Bunu ben de düşündüm," dedi Kate. "Ama postaya veriliş tarihine bak. Dün, Otuz Dördüncü ve Sekizinci Caddelerin köşesindeki postaneden öğleden sonra 16.25'te postalanmış."

"Bense eski kocamın geçen hafta yollamış olması gereken çeki hâlâ bekliyorum." Slattey başını salladı.

"Ben Trip'i bulduğumda saat beşti," diye devam etti Kate. "Daha yeni vurulmuştu. Bu, onun şehir merkezinden, Aşağı Doğu Yakası'na dönmesine yetecek kadar vakit bırakmıyor."

"Bırakıyor," dedi Mead. "Postaneden 16.25'te çıktı. Saat beşte dönmüştü. Trafik yoğun değilse, bunu taksiyle yapmış olabilir."

"O saatte mi?" Kate, eldivenli parmaklarını toplantı masasının üzerine vurdu.

"Metro," dedi Slattey. "Ama doğrudan giden bir hat yok. Aktarma yapmış olmalı."

"Birkaç blok da yürümeli," diye ekledi Brown.

"Sonra dairesine girip Washingtonla kavga etmesi gerekiyor," dedi Kate.

"Birini vurmak uzun sürmez," dedi Mead. "Ya da bu Washing-ton'un işi de olabilir. Henüz emin olamayız." Metal sandalyelerden birine oturdu. "Gerçi sizi anlıyorum." Yüzü solmuştu. "Yine de Trip veya Washington olabilir hâlâ. Yani belki henüz bulamadığımız bir ceset vardır." Sesindeki ümitsizlik açıkça duyulabili-yordu. "Bütün ekipleri harekete geçirip diğer polis merkezleriyle bağlantı kuracağım. Bakalım böyle bir şey bulunmuş mu?"

Brown kafasını kaşıdı. "şüphelimizin hâlâ dışarıda olabileceğini göz önünde bulundurmalıyız, Randy. Aradığımız adamın Trip veya Washington olmadığı ihtimalini..."

"Bunu düşünmediğimi mi zannediyorsun?" Randy Mead ağlamak üzere görünüyordu. "FBI'nın işimize burnunu sokmaya hazır olduklarının farkındasınız, değil mi? iki şüphelimiz, Trip ve Washington öldüğü için geri çekildiler. Ama şimdi..." içini çekti.

"Federal Büro'daki arkadaşımla konuşurum," dedi Kate. "Bu arada, elimizdekine konsantre olalım."

"O zaman, kurallar değiştiyse..." Brown taklit edilmiş Kien-holz resmine döndü. "Bu, bize ne anlatıyor?"

"Emin değilim," dedi Kate. "Ama bunlar çizilmiş." Saat ve takvimi işaret etti. "Yani, bir anlamları olmalı. Bize, gün ve saati söylüyor olabilir. Saatin kollarını on bire çizmiş. Takvimdeki günleri bugüne kadar işaretlemiş."

"Yani, bugün olabilir mi? Kahretsin." Mead dişlerini emdi.

"Belki," dedi Kate. "Ama gündüz on bir mi, gece on bir mi, bilmiyoruz."

"Benim oyum geceye," dedi Brown. "Diğer kurbanlar hep gece öldürüldü."

"Belki de adamın gündüz tam zamanlı bir işi var," dedi Kate.

"Peki ya takvimdeki daire içine alınmış günler?" dedi Slat-tery. "Onu ve on üçü?"

"Her iki gün de geçti. Gelecek ay olabilir," dedi Mead.

"Zannetmem." Kate başını salladı. "Takvimde açıkça Mayıs ayı yazıyor."

324

Jonathan Santlofer

"Üstelik gelecek ay, bu tür adamlar için çok uzak," dedi Brown. "Bunlar, düdüklü tencere gibidir. Ne kadar çok öldürür-lerse, o kadar çok isterler. İki cinayet arasının kısalması gerekir, uzaması değil."

"Tabii eğer cesedi bulamadıysak," dedi Mead. "Bu durumda, ceset bizi bekliyorsa, Trip veya Washington'un işi demektir."

Kate, Mead'in bunun doğru olması için dua ettiğini görebiliyordu. Ama içgüdüleri Mead'in yanıldığını söylüyordu. "Bir şey daha var. Şunu gördünüz mü?" Kareli zemine yapıştırılmış küçük bir oyun kartını, jokeri işaret etti.

"Belki bu onun sembolüdür," dedi Brown. "Hani, o bir joker ve bizimle oyun oynuyor."

"Belki." Kate düşünmeye çalıştı. "Tamamen farklı bir şey de olabilir."

"Ne gibi?" diye sordu Mead.

Kate omuzlarını silkti. "Henüz bilmiyorum."

Mead masadan kalktı. "Bu ondan geliyor ve o hâlâ yaşıyorsa, bu gece on bire kadar saldırmayacağına dair küçük bir ipucu-muz var. Bu arada, elimizden gelen her şeyi yapalım. Her bölgeyle görüşüp, kürtaajla ilgili bir cinayet, duymadığımız herhangi bir şey var mı, öğrenin. Brown, Slattey, bir ekip kurup aramalara başlayın." Kate'e döndü. "V e sen, sanatçı bayan. Senin o röprodüksiyonu annenin hayatı buna bağlıymış gibi deşifre etmeni istiyorum."

33

Parti, tam olarak Amanda Lowe'un hayal ettiği gibi değildi. Bir hayal kırıklığı daha. Ama zaten çoğu şey öyle değil miydi?

Neden böyle oluyordu?

Amanda, dünyanın en gözde sanat sektöründe, en gözde sanat şehrinde, en gözde bir düzine genç ressamla (tamam, sadece sekizi, ne de olsa diğer dördü pek dayanmayacaktı) çalışan en gözde sanat simsarlarından biriydi; yine de kendisini... nasıl hissediyordu? Tatminsiz? Bunalımda? Yalnız? Belki her üçü de.

Bu; nasıl oluyordu? Zoloft'u her gün ibadet eder gibi almasına rağmen her şeyi mahveden hastalıklı can sıkıntısından kurtu-lamıyordu.

İyi bir satış hariç. İşte bu, onu keyiflendiriyordu. Hatta mutlu bile edebiliyordu. B i r süreliğine. Bir önceki gün, Alman bir ç i f t e bekleme listesi olduğunu söyleyip görmedikleri iki W L K Hand tablosu satmıştı. Elbette böyle bir liste yoktu. Amanda Lo-we'un bildiği bir şey varsa, o da piyasayı yükseltmekti. Ne olursa olsun satabileceğini düşünüyordu.

O zaman bu gece Et Pazan'ın en moda restoranlarından birinde, özel bir odada yapılan şık partide, çevresinde küçük sanat yıldızları, koleksiyoncuları ve kıcını öpmeye hazır birçok ressam adayı varken, Amanda Lowe neden kendisini bu kadar

326

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

327

kötü hissediyordu?

Bunun nedeni yalnızca kırk yedinci doğum günü olması ve eve yalnız gidiyor olması değildi. Lanet olsun, derdi yatak olsa, onunla eve gelecek genç bir ressam adayı bulmak çok kolaydı. Ama, hayır, sorunu bu değildi. Öyleyse neydi?

On Üçüncü Cadde, caddenin diğer ucunda gülüşen yirmilikler dışında boştu. Amanda Lowe, o anda onlardan nefret etti. Sahip oldukları gençlikleri, güzellikleri, önlerinde uzanan ve fırsatlarla dolu hayatları yüzünden. Bağırarak istedi: Göreceksiniz. Hayatınız bombok olacak! Ama sadece gözlerini çevirdi, karanlık sokakta hızla ilerlerken nefesini tuttu. Ne zaman, diye düşündü, bu korkunç kasaplar ve toptan et satıcıları, yüksek kiralar yüzünden burayı terk etmek zorunda kalacak ve kokularını da beraberlerinde götüreceklerdi? Onun göreceği kadar erken değildi.

Havanın soğuk olmamasına rağmen, Amanda Lowe sıskacık bedeninden bir şey, sanki bir hayalet yoklamış gibi ürperdi. Siyah deri Prada ceketine daha sıkı sarındı, ince kollarını sıksa göğsüne doladı ve adımlarını hızlandırdı.

Galerisinin önündeki yeşil cam, gece için indirilen metal ke-pengin altında kalmıştı. Bu görüntü Amanda'yı hüznlendirdi. Sanki önemseydiği tek şey olan sanat işi hapse atılmış veya kafese konmuş gibiydi.

İçeride, eski yük asansörüyle boğuşarak, yenilenmiş meşe kaplama zemine çekti. Bütün bir binaya tek başına sahip olmanın dezavantajlarından biri de buydu.

Asansöre binerek bir düşmeye bastı. Soğuk halojen lambalar, acayip bir biçimde sahibine benzeyen bir siyam kedisiyle paylaştığı yaklaşık 1500 metrekairelik alanı aydınlattı. Piaget saatine baktı. 22.15. En azından eve erken gelmişti.

* * *

Kate, küçük ofisinde Mead'in emrini yerine getiriyor, sanki annesi yaşıyor da hayatı buna baghymış gibi resim üzerinde çalışıyordu. Gelişmeler onu kızıştırmış, adeta canlanmasına neden olmuştu.

Slattey ve Brown, şu ana kadar yarım düzine kimliği belirsiz ceset bulmuşlardı. Ama Kienholz'un resmiyle ilgili olabilecek sadece bir ceset vardı. Staten Island'da, belli ki ters giden yasadışı bir kürtaaj sonucunda kız çöplüğe atılmıştı. Ama herhangi bir ri-tüel yoktu. Ölüm ressamının işi olabilecek başka hiçbir şey bulamamışlardı.

Kate, Kienholz'un resmini defalarca büyütmüş, resme eklenen saat ve takvimi artık rahatlıkla okuyabiliyor, her saç telini ayrı ayrı görebiliyordu. Ama iki boyutlu olmasına rağmen, Ele-na'nın saçı olduğunu bilmek Kate'in korkudan sinmesine neden oluyordu.

Resme baktı. Bunu nasıl yorumlamalıydı. Kıyaslayacak bir olay mahalli fotoğrafı yoktu.

Ed Kienholz'un çalışmalarını gösteren büyük kitabı polis merkezine getirtmiş, sayfaları karıştırarak inceliyordu. Sonunda aradığını buldu.

Doğum günü, 1964. Tablo. 2 , 1 x 3 x 1 , 5 m. Manken, jinekolog muayene masası, bavul, giysi, kağıt, f i -berglas, boya, polyester reçine.

Kitaptaki resme, sonra da elindeki büyütölmüş kopyaya baktı.

Üstü çizilmiş veya yuvarlak içine alınmış tarihler, birinin doğum günü olabilir miydi? Belki. Ama kimin? Bir de siyah beyaz kareli zeminde neredeyse saklanmış joker vardı, peki o ne demekti?

328

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

329

Kate'in hiçbir fikri yoktu.

Damien Trip bunu onu delirtmek için bırakmış olabilir miydi? Eğer öyleyse, işe yarıyordu. Ama Trip, sorgulandıktan hemen sonra şüpheli olduğu açıkken, sadece dalga geçmek için ona bir kart yollar mıydı?

Kate jokere baktı. Belki de Brown haklıydı. Bu kart katilin bir joker olduğunu, Kate ve diğer polislerle oyun oynadığını gösteriyordu.

Peki başka ne vardı?

Kareli yerler? Kate bir süre düşündü. Flaman resimlerinin çoğunda kareli zeminler vardı. Başka ne vardı? Semboller. Flaman resimlerindeki her şey başka bir şey demekti. O zaman joker ne demekti?

B i r şaklaban mı? B i r komedyen mi?

Hayır. Sanatla ilgili bir şey olmalıydı.

Bir joker? Bir kart?

Hiçbirinin bir anlamı yoktu. Başka ne olabilirdi?

Bir deste? Elli i f e i . Sayılar. Resimler. Gruplar. Bahis. Dağıtmak.

Kurbanları düşündü: Elena. Pruitt. Ethan Stein.

Performans sanatçısı. Müze yöneticisi. Minimalist ressam.

Adam sanat dünyasını mı parçalıyordu? Temsilciler mi seçiyordu? Ressam. Performans sanatçısı... Kate, röprodüksiyona baktı. Bir kart. Dağıtmak. Bir dağıtıcı. Bir simsar. Sanat simsarı!

Elbette. Cevap bu olmalıydı. Kate'in adrenalini, artan öfkesiyle birlikte yükseliyordu. Hangi simsar? Bunu nasıl bulacaktı?

Büyüttüğü kopyaya geri döndü. Oradaydı. Bir yerlerde. Kate bunu biliyordu. Hissediyordu.

Adam sadece onunla oynamıyor-du. Onu sınıyordu. Saat. Takvim. Başka bir şey daha vardı.

Ama ne?

Aklı bu noktaya takılı kalmıştı, ama ne olduğunu bulamıyordu.

Kienholz'ün kitabını çarparak kapattı. Çok vakit kalmamıştı. Ne yazık ki birileri çok kötü bir doğum günü hediyesi almak üzereydi.

"Eserin adı, Doğum Günü." Kate hızla adım atarken alçak topukları, toplantı odasının beton zemininde çınlıyordu. "Birinin doğum gününü kastediyor."

"Mesela kimin?" Mead dişlerini emdi.

"Bir sanat simsarının. O, sadece sanat yapmıyor. Kurbanlarını da sanat dünyasındaki temsilcilerden seçiyor: Elena Solana, performans sanatçısı; Pruitt, müze yöneticisi; Stein da geleneksel ressam."

"O beyaz resimlere geleneksel mi diyorsun?" diye sordu Slat-tery.

"Bugünlerde resim yapıyorsan, geleneksel," dedi Kate.

Mead yüksek sesle içini çekti. "Ama New York'taki yüzlerce sanat simsarının doğum günlerini nereden bulacağız?"

"Biyografilerinden." Kate bir süre düşündü. "Amerikan Sanatında Kim Kimdir? kitabım kontrol edebiliriz. Ama herkes doğum tarihini yazmaz. Özellikle de kadınlar."

"Haydi." Mead papyonunu düzeltti. "Bu herife bir kurban daha vermek istemiyorum."

"Her şey burada." Kate, röprodüksiyonu işaret etti. "Resimde. Her şey görsel bir ipucu."

"Tamam," dedi Slat-tery. "Çembere alınmış tarihler ne demek?"

"Ben de bunu bulmaya çalışıyordum. Eğer cinayet tarihi değilse, ki öyle olduğunu zannetmiyorum, her iki tarih de geçti, o zaman ne?"

"Bir istatistik mi?" dedi Brown.

330

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

331

"Numeroloji mi?" diye teklif etti Slat-tery.

"Zannetmiyorum," dedi Kate. "Adamımız, bundan daha somut bir şeyler kastetmeli. Daha somut ne var?"

"Telefon numaralan," dedi Brown.

"Telefon numarası olacak kadar uzun değil." Kate'in ayağı sinirle beton zemine vuruyordu. "On ve on üç."

"10.13," dedi Slat-tery. "Cinayetin saati"

"Bence hâlâ on bir," dedi Kate saatine bakarak.

Mead de saatine baktı. "Lanet olsun. Saat on bire on var."

"Bir saniye. Adres olabilir mi?" Kate'in ayağı hareket etmeyi bıraktı. "Onuncu Cadde. On Üçüncü Cadde? Hayır. Bekleyin. Onuncu Sokak ve On Üçüncü Cadde. Et Pazarı. Chelsea. Elbette. Bir galeri. Eğer bir sanat simsarı öldürecekse, bu çok mantıklı." Hızla Mead'e döndü. "Randy. On ve On Üçüncü caddelere araba göndermelisin. Cadde boyundaki her galeriye. Mümkün olduğunca çabuk." Sonra Slat-tery'ye döndü. "Maureen, Galeri Rehberi hâlâ sende mi?"

Maureen rehberi çoktan çıkartmış, Chelsea cadde haritasına bakıyordu. "On Üçüncü Cadde'de dört, hayır beş galeri var."

"On'daki On Üç numarada bir şey var mı?"

"Hayır... Sadece bir restoran."

"On Üçüncü Cadde'ye geri dön. Kienholz'ün çalışması kadına uygulanan vahşetle ilgiliydi. Demek ki, muhtemelen kadın bir galeri simsarı arıyoruz."

Slat-tery listeyi inceledi. "Galeri 505, her iki cinsiyet de olabilir. Valerie Kennedy Galerisi, bu bir. Uluslararası Sanat Kaynakları, belki. Amanda Lowe Galerisi, kesinlikle."

Mead, cep telefonu kulağında emirler yağırdırıyordu. "Altı ekip arabası yola çıktı bile," dedi telefonu kapatırken. "Ambulans da."

"Mümkün olduğunca o simsarlara ulaşmalıyız," dedi Kate. "Galeriler muhtemelen kapalıdır, bu nedenle ev adres ve telefonlarını bulmamız gerekiyor."

"Bilgisayarın başına birini koyun," diye bağırdı Mead, bir polis memuruna. "Bu galerilerin sahiplerinden kimin doğum günü var, bulun ve bizi yoldan arayın."

"Ben de sizinle geliyorum," dedi Kate.

"Peki," dedi Mead. "Slat-tery'le git, ama izin ver o kullansın."

Amanda Lowe, Prada ceketini çıkartırken adam onu yakalıyor, kulağına "Doğum günün kutlu olsun," diye fısıldıyor, bir elini boğazına doluyor, diğeriyle iğrenç kokulu bir kimyasala batırılmış bezi onun burnuna ve ağzına bastırıyor.

Ambulans sirenini kapatmıştı, ama polis arabalarının ışıkları hâlâ On Üçüncü Cadde'yi aydınlatıyordu.

Genç polis memuru bir hayli sarsılmıştı; yüzü kusacakmış gibi yeşile dönmüştü. "İçeride, ikinci katta. Galerinin üstünde."

"Onu sen mi buldun?" diye sordu Brown.

"Ben ve Diaz." Amanda Lowe Galerisi'nin merdivenlerinde oturan başka bir polis memurunu işaret etti. "Yukarıda birkaç dedektif var." Dudağını ısırды, gözleri dolmuştu. Brown, binaya girerken genç adamın omzuna vurdu.

Sahne o kadar gerçek üstüydü ki Kate anlamakta zorlandı.

Amanda Lowe, parlak yemek masasının üzerine bantlanmış-tı. Karnında altı uzun bıçak vardı. Bıçakların tutma yerleri, aynı Kienholz çalışmasında olduğu gibi reçinedendi. Masadaki kan yere halıya akıyordu. Koyu, yağlı bir şelale gibiydi. Ceketini, masanın yanındaki duvara asılmıştı, röprodüksiyondaki gibi. Yerde bir bavul bile vardı.

332

Jonathan Santlofer

Bir dedektif olay mahallinin yanında diz çökmüştü. Döndü, Mead'e işaret etti ve "Şuna bakın," dedi.

Mead, bir adım daha yaklaştı. Kate, başını onun omzunun üzerinden uzattı.

Bavulun yanında, açık renkli halıda, titrek harflerle bir şey yazıyordu.

Kate daha yakından baktı. Kelimeler kanla yazılmıştı:

ÖLÜM RESSAMI

"Tanrım," dedi Brown. "İsmi beğenmiş." "Evet," dedi Kate. "Artık çalışmalarını imzalıyor."

34

"Önce onu yakaladık diyorsun, sonra da yakalamadık," dedi Clare Tapell. "Basın bu konunun peşinde, Randy! Belediye başkanı, hergün sanat dünyasının pisliklerinden güvenliklerinden endişe ettiklerini ve polisin hiçbir şey yapmadığını söyleyen yirmi telefon alıyor. Ve sonra o da beni arıyor." Tapell uzun bir nefes aldı.

Emniyet Amirinin onu sevmediğini bilmek yeterince kötüydü, ama ekibinin ve yarım düzine diğer cinayet masası dedektifinin önünde aşağılanmak Randy Mead için çok fazlaydı. "Bir muhabir istediği şeyi yazıyorsa, ben buna engel olamam..." Başını salladı, dişlerini emdi. "Eğer McKinnon her şeyi mahvetmiş olmasaydı..."

Kate bunu hiç umursamadı. Kucağındaki gazeteye bakmaya devam etti. Boğulan bir adamı vuracak değildi. Gürültüyle sayfayı çevirdi.

Brown, "McKinnon, bir şüpheliyi takip ediyordu," dedi.

Tapell, tekrar Mead'e yüklenmeye başladı. "Operasyon birimini aramalıydın, Randy. SWAT'a haber vermeliydin."

"Zaman yoktu," diye sızlandı Mead.

"Her zaman, zaman vardır." Tapell, küçümseyerek ona baktı. Ellerini toplantı masasının üzerinde birleştirerek içini çekti. "Ta-

334

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

335

mam. Öncelikle hasar tespiti yapalım. Ben zaten bir basın toplantısı yaptım. Bu nedenle, bu odadaki, polis merkezindeki herhangi birinin, basına tek bir kelime bile etmesine gerek yok." Dedektiflerin gözlerinin içine baktı. "Herkes bunu anladı mı? iki. Eğer ölüm ressamı herhangi bir şey yaparsa, hıçkırma bile, haberim olacak. Anlaşıldı mı?"

"Benimle iletişim kurar kurmaz haberin olacak," dedi Kate. "Ama Randy haklıydı. Zaman yoktu."

Papyonu yüzünden boğulmak üzere olan Mead, Kate'in onu savunması üzerine ağzı açık ona bakakaldı.

"Adli tıp, Amanda Lowe'un cesedi bulunduğundan bir saat kadar önce öldürüldüğünü söyledi," dedi Brown. "Çok yaklaşmıştık."

"Yaklaşmak yeterli olmuyor, değil mi Dedektif Brown?" Ta-pell saatine baktı. "FBI'dan Mitch Freeman her an bize katılabilir. Kendisi adli bir psikolog. Raporları ve olay mahalli fotoğraflarını inceliyordu ve bize düşüncelerini anlatacak."

"Adamımızın sapkınlığının ne olduğunu zaten biliyoruz," dedi Mead.

"Ama başka seçeneğin yok, Randy. Bir kez daha dinleyeceksin."

"Davayı onlar mı devralıyor?" diye sordu Slattery.

"Yeni ve eski her türlü delili, Quantico'ya yollamamız ve onların dediklerini dinlememiz gerekiyor," dedi Tapell. "Şimdilik bütün bildiğim bu."

"Hakkınızda çok şey duydum," dedi Mitch Freeman, elini Kate'e uzatarak.

"Ne dendiğini merak ettim," dedi Kate. Freeman, kirli sarı saçları, düzensiz yüz hatları olan, kırk beş yaşlarında bir adam-

di. Kate'in görmeyi beklediği tipe hiç uymuyordu. Asker tıraşı, takım elbisesi, cakası bile yoktu. Freeman, Kate ile Brown arasında bir sandalyeye oturdu ve kağıtlarını masanın üzerine yaydı.

"Onun profilini nasıl çıkarttığımı anlatayım," dedi, çerçevesiz okuma gözlüklerini takarken.

"Organize olduğu çok açık. Zeki. Bu da çok açık. Kontrolünü kaybetmiyor, veya henüz kaybetmedi. Ama iki suç arasındaki süreler kıaldıkça kaybedebilir. Veya ona yaklaştığınızı anladığı

anda."

"Ama ona yaklaşmamızı istiyor," dedi Brown. "Yoksa McKin-nonla neden iletişim kursun ki?"

"Bu tür adamların bazıları iletişim kurarak yakalanma riskiyle flört ederler, çünkü tanınmak onlar için çok heyecan vericidir." Freeman gözlüklerini çıkarttı ve gözlerini ovuşturdu. "Sizin adamınız gibi düşünen suçlular sadece kendilerini ifade etmekle kalmaz, ayrıca çok da megalomandırlar. Dikkat çekmeyi severler."

"İkili bir hayat yaşıyor olabilir mi?" diye sordu Kate.

"Kesinlikle. Bence rol yapabileceği güvenli bir yeri var." Freeman elini çenesinde gezdirdi. "Bu tür adamlar sonunda parçalanmaya başlarlar. Organize oluş, organizasyon bozukluğuna dönüşür. İşleri mahvetmeye başlayıp, sonunda yakalanırlar."

"Bu ne kadar sürecek?" diye sordu Tapell.

"Bilmek mümkün değil." Freeman gözlüğünü tekrar taktı, Amanda Lowe'un cinayet mahalli resimlerine baktı. "Maalesef, bu sahne onun kontrolü kaybetmekte olduğunu göstermiyor. Aslında, işleri giderek daha da komplike oluyor."

"Affedersiniz, Dr. Freeman." Kate, adamın koluna elini koydu. "Burada bir şeyleri karıştırıyor olabilirsiniz."

"Bırak da adam konuşsun, McKinnon." Bu, Quantico psiko-

336

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

337

logu odaya girdiğinden beri dişlerini emmekten başka bir ses çıkartmayan Mead'den gelmişti.

"Hayır. Lütfen," dedi Freeman.

"Şey, bence komplike olmanın katilin tekrar yarattığı veya kopya ettiği sanatla alakası var. Bir sonraki sahnesi çok basit olabilir. Bence bu tamamen gönderme yaptığı resme bağlı."

"Anlıyorum. Elbette." Freeman başını salladı.

Kate, saçını kulaklarının arkasına attı. "Zeki ve organize olduğuna kesinlikle katılıyorum. Ama onun profilini sıradan bir psikopat gibi çıkartmaktansa, onu sanatsal kişilik olarak incelemeye ne dersiniz?"

"Devam edin," dedi Freeman.

"Sanatçılar," dedi Kate, "kibirli ama güvensizdirler. Söylediğiniz gibi ilgi isterler, ama çalışmalarının arkasına saklanırlar. Yalnız olmak isterler, ama eserlerinin göz önünde olmasını da. Eserleri onların her şeyidir. Belki çalışmalarına, beni bağışlayın, sanatına bakarak bu adam hakkında bir şeyler bulabiliriz."

"Nasıl?" dedi Freeman, Kate'i dikkatle incelerken.

"Klasik bir zevki var. Marat'm Ölümü ve Titian tablosu, her ikisi de klasik eserler. Garip görünen Kienholz bile çok sağlam bir yapısı olan klasik bir parça. Ayrıca, gerçek sanat eserleri seçiyor. Dandik şeyler değil. Yani, onun ciddi ve entelektüel olduğunu düşünüyorum. Ama bu sanat eğitimi aldığı anlamına gelmek zorunda değil. Kendi kendisini eğitmiş olabilir. Eğer

öyleyse, bir sanat kütüphanesine veya en azından sanat kitaplarına ulaşma olanağı var demektir. Bütün o sanatsal detayları aklında tutabileceğini zannetmiyorum."

Freeman, kollarını göğsünde kavuşturup arkasına yaslandı, "ilginç."

"Biraz önce cinayetler arasındaki zamanın azalması gerektiğini söylediniz," dedi Kate. "Bu her zaman geçerli midir?"

"Genellikle," dedi Freeman. "Bu adamları yavaşlatan veya durduran tek şey ölümdür. Kendi ölümleri."

"Neden McKinnon'la iletişim kuruyor?" diye sordu Tapell.

"Saplantı," dedi Freeman. "Çok güçlü bir duygudur." Kate'e döndü. "Bu adamın sana odaklanması için bir neden düşünebiliyor musun?"

"Bunu uzunca bir süre düşündüm," dedi Kate. "Kitabım mı? Televizyon programım mı? Belki ona göre ben büyük sanat uzmanıyım. Belki de benim onayımı istiyor ve ..."

"Dikkatli olmalısın," dedi Freeman. "Bu adamlar, neyi veya kimi sevdikleri konusunda hızla fikir değiştirebilirler. Açıkça görülüyor ki seni bir takıntı haline getirmiş, ama..." Başını salladı.

"Ne?"

"Şey, seni korkutmak istemem, ama bu adamlar genellikle sevgi ve nefreti birbirine karıştırırlar. Eninde sonunda sevgi objelerini öldürmek isterler."

"FBI'daki arkadaşım da aynı şeyi söyledi."

"Liz Jacobs mı?"

"Onu tanıyor musun?"

"Hayır. Ama o şehirde ve siz ikiniz eskiden birlikte çalışırdınız."

"Hiçbir şeyi kaçırmıyorsunuz, değil mi?" dedi Kate. Gülümsedi.

"Kaçırmamaya çalışıyoruz," dedi Freeman. O da gülümsedi, ama bu çok kısa sürdü. "Bak, arkadaşının söylediğini onayladığım için üzgünüm."

"McKinnon'un evinde bir adamımız var," dedi Mead.

"İyi fikir," dedi Freeman. "Ama gerçekten dikkatli olmalısın, McKinnon. Hem de her an."

338

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

339

"Onun beni işletmekten, benimle oynamaktan, bunu mahvetmeyecek kadar çok hoşlandığını umuyorum."

"Öyle olabilir," dedi Freeman. "Ama ergeç oyundan sıkılacaktır."

"Kuralları değiştirdi," dedi Kate. "Artık bize saldırmadan önce ipucu veriyor. Bu nedenle benim etrafta olup ipuçlarını çözmemeye ihtiyacı var."

"Bu iyi," dedi Freeman. "Ama bir garanti değil."

"Kate'e bir koruma ayarlamamıza ne dersiniz?" diye sordu Tapell.

"Bu onu korkutabilir," dedi Freeman.

"Onu uzaklaştırmak da bizim işimize gelmez," dedi Kate.

"Biz ona göz kulak oluruz," dedi Mead. "Bu sırada Suç Araştırma son cinayet mahallinin her yerini araştırıyor." Freeman'e raporu uzattı. "Bunlar son bilgiler. Henüz görmemiş olabilirsiniz."

"Mobil ekip beklemeye mi, Randy?" diye sordu Tapell.

"Evet," Mead başını salladı. "Genel birimden de birkaç dedektif aldım."

Freeman, sandalyesinde dikleşti. "Raporumu Federal Büro'ya vereceğim, Amir Tapell. Onlar sizinle iletişime geçerler." Kate'e döndü. "Dikkatli ol," dedi. "Ciddiyim."

Son seferinde çok yaklaştılar. Çok yaklaştılar. Polisler yarım saat önce gelmiş olsa, onu yakalayacak ve her şeyi mahvedeceklerdi.

Ama basardın.

Aslında kadının çılgınlık kimsenin duymamasına inanmak zordu. İlaç etkisini tahmininden çok daha erken yitirmişti. Böyle bir kadının, sözde sanat düşkünü bir kadının çalışmasını huzurla bitirmesine izin vereceğini zannederdi. Ama hayır. Bağırsağına batırılan bir bıçakla, lanet bir ölüm perisi gibi çılgınlık atmaya başlamıştı. Neyse ki o koca yerde yalnız yaşıyordu ve ağzına tıkamak için fanusu getirmişti. Bu onun çenesini kapatmıştı. "Ama başardım," diyor yüksek sesle. "Değil mi? Yani, gerçekten... çok güzeldi."

Son fotoğrafları, nemli, pürüzlü duvara raptiyeliyor. "Şuna bakar mısın? Harika bir iş çıkarttım. Bak. Bak." Kulaklıkları çıkartıyor. "Bakıyor musun, adamım? Gözleri nasıl da kocaman,

elbisesini soyuşuma, ayakkabılarını çıkartışıma bir bak. O lanet Kienholz'ün aynısı. Hayır. Daha iyi. Benim çalışmam daha..." Doğru kelimeyi arıyor. "Canlı."

Ama sadece yukarıdaki güvercinlerden ve nehrin hareketinden bir cevap geliyor. Kate'e çok mu fazla bilgi verdi? Lanet olsun, ama oyunu bu kadar eğlenceli yapan şey de bu. Elbette ipuçlarını çözeceğini biliyordu. Sadece bunu, bu kadar hızlı yapacağını tahmin etmemiştii. Dikkat.

"Endişelenme. Seni duyuyorum. Bir sonraki sefere onu yavaşlatmak için bir şeyler ekliyorum." Ne gibi?

"Yeri değiştirmek gibi." Fena değil.

Tanrım. Bu bir iltifat mıydı? Kulaklarına inanamıyor. Şu anda, onaylanmanın heyecanını her yerinde hissediyor. Bu gerçek olabilir mi?

Bir sonraki eseri üzerinde çok düşündü. Bunun gerçekten ciddi, zorlayıcı olmasını istiyor. Her ikisi için de. Bu sefer, gerçekten olağanüstü bir şey seçti. Sololardan sıkıldı artık. Bu seferki bir düet olacak.

340

Jonathan Santlofer

Şu anda en büyük sorunu beklemek. B i r süreliğine, birkaç günlüğüne de olsa ortadan kaybolmak, nereye gittiğini merak etmelerini sağlamalı.

Ama ihtiyaçlarını nasıl giderecek? Daha şimdiden o özlemi, derin, neredeyse içini parçalayan ihtiyacı hissetmeye başladı bile. Seyirci olmadan işe yarar mıydı? Eskiden yarardı. Ama bu çok uzun zaman önceydi. Artık tamamen farklı bir insandı. Artık, ondan beklenen şeyler vardı. Ne de olsa, o artık ölüm ressamıydı. Onları hayal kırıklığına uğratamazdı. Uğratmayacaktı.

35

"Üç gün oldu, Liz. Hiçbir ses yok," dedi Kate.

Payard Pastanesi'nin ön tarafı kalabalıktı. Sıska kadınlar salata yiyor, kahyalar kutuda pastalar alıyor ve çocuk bakıcıları tatlı krizine giren çocukları dizginlemeye çalışıyorlardı. Kate ve Liz, ünlü Fransız fırınının Yukarı Doğu Yakası versiyonunda küçük bir masada oturuyorlardı.

"Bence, bu şekilde ortadan ka>-bolarak benimle oyun oynuyor. Yine de omzumun üzerinden arkama bakmaya devam ediyorum. Uyuyamıyorum." Salatasın itti. "Yiyemiyorum."

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilsem." Liz, önündeki yarısı yenmiş, üç katlı hamur yığınınına baktı. "Afedersin. Dalga geçmek istemedim. Bak, bence, geri çekilerek kendini korumaya alıyor." Konuşmaya tekrar başlamadan önce çevrelerindeki masalara baktı ve sesini alçaktı.

"Seri katiller zekidir, Kate. Ona çok yaklaştın. Geri çekildi. Ama... geri gelecektir."

"Biliyorum. İnan bana gardımı düşürmeyeceğim. Zaten istesem de yapamam."

"İyi. Sadece işlediği cinayetlerin, fantezilerinin dışavurumu olduklarını unutma. Ve o fanteziler, birdenbire bitmez."

"Hayır. Ama artık cinayetleri işleyiş tarzından fantezilerinin neler olduğunu anlayabiliyorum."

342

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

343

"Seri katiller kurnazdır da, Kate. Yaptıklarının gerçekten normal ve kabul edilebilir olduğuna inanırlar. Bu da onları yakalamayı zorlaştırır. Hatırı sayılır bir oranı ise hiç tutuklanmadı."

"Aman ne güzel. Bunu bilmek beni çok keyiflendirdi."

"Bak, zeki olduğunu biliyorum." Liz, Kate'e çok ciddi baktı. "Ama her cinayet onu daha güçlü, kendinden daha emin yapıyor ve senden daha zeki olduğuna inanmasını sağlıyor. Bir katille akıl yarıştırmak tehlikeli bir iştir, Kate."

"Biliyorum. Ama geri çekilmek için artık biraz geç." Kate garsona işaret etti. "Kahve, lütfen. Sade." içini çekti. Federal Bü-ro'dan Freeman adında bir deli doktoru tanıyor musun?"

Liz başını salladı.

"Ama o seni tanıyor ve arkadaş olduğumuzu biliyor."

"Büro asla uyumaz."

"Zeki birine benziyor, üstelik beni dinledi de. Ondan hoşlandım. Yakışıklı olmasının da bir mahsuru yok." Kate gülümsedi. "En azından bu tatil bana saçlarımı yaptırma ve maniküre gitme fırsatı verdi. Her ne kadar o sandalyede otururken sıkıntıdan patlayacağımı zannetsem de. Aklıma gelmişken, gala yarın akşam. Sana, Bergdorftan gönderdiğim elbiseleri aldın mı?"

"Evet," dedi Liz. "Ama sanırım kendi ekoseli polyester tulumumla daha rahat edeceğim."

Kate gözünü bile kırpmadı. "Hangisini seçtin, siyah mı, kırmızı mı?"

"Kırmızıyı seçtim. Daha önce hiç Valentino'm olmamıştı. Ne Rudolph, ne de başkası."

"Harika görüneceksin."

"Bedenimi nereden bildin?"

"Ellerindeki en büyük elbiseyi istedim." Kate güldü.

"Kaltak." Liz, Kate'in eline vurarak güldü.

Kate bir anda sessizleşti. "Gerçekten Liz, bu geceyi nasıl atlatacağımı bilmiyorum. Bütün düşünebildiğim bu dava. O manyak hâlâ dışarıda bir yerlerde ve harekete geçene kadar yapabileceğimiz hiçbir şey yok." Yüksek sesle içini çekti. "İşaretleri nasıl bu kadar yanlış okuduğumu bilemiyorum."

"Ama yalnız değildin. Ekip de seninle birlikteydi, değil mi?"

"Maalesef, evet."

Liz, bir peçeteyle ağzını sildi. "Evet, elde başka ne var?"

Kate, kahvesinden bir yudum aldı ve bir süre düşündü. "Evet... çalıntı sanat eseri var. Bili Pruitt'in dairesinden kaybolan ve ortaya çıkmayan ikona."

"Ben olsam geri döner, her şeyi tekrar düşünürdüm. Eski günlerde böyle yapardın, değil mi?"

Kate ve Slaterry, Pruitt'in dosyasını belki yüzüncü kez inceliyorlardı.

"Pruitt'in Park Avenue'daki apartmanında genellikle iki kapıcı çalışıyor." Maureen Slaterry, pamuklu kazağının üzerinden bir tiftiği aldı. "Ama Pruitt'in öldüğü gece kapıcılardan biri Hong Kong gribi veya onun gibi bir şey olmuş. Bir bakalım..." Masasının üzerindeki kağıt yığınının arasından Pruitt'in dosyasını çekip aldı. "O gece çalışan kapıcı, Pruitt'i kırk yaşlarında iyi giyimli bir beyden başka ziyaret eden kimsenin olmadığını söylemiş. Ama bunun, bizim belirlediğimiz ölüm saatinden çok daha önce olduğunu da söylemiş. Pruitt, adamın içeri alınmasına izin vermiş olmalı, çünkü apartmana giren herkes daire sahiplerine bildiriliyor."

"Kapıcı, adamın çıktığını görmüş mü?"

Slaterry kağıtlara baktı ve omuzlarını silktilti. "Burada yazmıyor."

"Yani kimse bu adamı takip etmemiş mi?"

344

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

345

"Kapıcıyla ben konuşmuştum. Adamın adını hatırlamıyor. Bütün söylediği adamın beyaz, uzun boylu, kırk yaşlarında ve iyi giyimli olduğu. Şüpheli görünmüyormuş."

"Damien Trip uzun boylu ve düzgün giyimliydi. Tarife göre biraz genç olabilir." Kate parmağını dudagina vurdu. "Kapıcıya Trip'in resmi gösterilmiş miydi?"

"Hayır." Slaterry başını eğdi. "Bunu yapmalıydım, yapardım; ama her şey o kadar hızlı geliyordu ki, biliyorsun."

Kate, Slaterry'nin suçlu bakışını gördü. "Unut gitsin, Maureen. Bir şey fark etmezdi." Slaterry'nin dosyasından Trip'in tutuklandığında çekilen fotoğrafını aldı. "Ama sadece aklımda kalmasın diye gidip resmi göstereceğim."

"Kapıcı, o gece birkaç mola verdiğini itiraf etti. Üç kere tuvalete gitmek için, beş dakika da kahve molası."

"Bu da, en az on kere idrar torbasını boşaltmaya on beş yirmi kere de doldurmaya gitti demektir."

"Muhtemelen."

"Demek ki birisi içeri kolaylıkla girmiş olabilir." Kate, Slaterry'nin masasında duran toksikoloji raporuna baktı. "Marihuana. Kokain. Amil nitrat. Yüksek alkol derecesi. Tanrım. Bunlar adamı öldürmeye yetmemiş mi?"

"La'boratuvara göre, hayır. Pruitt uyuşturucu almış, ama sadece izleri bulunmuş. Öldürmeye yetecek kadar değilmiş."

Kate, cinayet mahallinin resimlerine bir kez daha baktı. "Adli tıp, Pruitt'in çenesindeki morluğun taze olduğunu söyledi. Ya cinayet sırasında ya da az önce yapılmış olmalı." Kate bir süre düşündü. "Olay mahallinde hiç parmak izi var mıydı?"

Slaterry sayfaları karıştırdı. "İki çeşit kimliği belirlenemeyen iz vardı. Sanırım şüphelimizi yakalayana kadar eşleştirecek bir şeyimiz yok."

Kapıdaki üniformalı adamlar kapıcı değil de, güvenlik görevlisi olsaydı; cam muhafazalardaki antik Yunan vazoları ve siyah-beyaz mermer zeminiyle, Park Bulvarı, 870 numaranın lobisi bir antika galerisi sanılabilirdi.

Kate, Pruitt öldüğü gece nöbetçi olan adamı buldu.

"Zaten polisle konuştum," dedi adam, Kate'e şüpheyile bakarak. Kate polisten çok apartmana her gün gelen iyi giyimli, zengin kadınlara benziyordu. "İfadem verdim. Hem de defalarca."

Kate geçici polis kimliğini ve Damien Trip'in resmini gösterdi.

Kapıcının buz gibi tavrından eser kalmadı. Fotoğrafı, gri eldivenli eline aldı ve mermer duvara yaslandı. "Bu adamı hiç görmedim. Üzgünüm."

"Emin misin? Hiç mi?"

"Eminim."

"İfadene göre, Bili Pruitt'in o gece bir ziyaretçisi olmuş."

"Evet. Ama fotoğraftaki adam değil. O, daha yaşlıydı. Sarışın değildi."

"Onu tarif edebilir misin? Hatırladığın belli bir özelliği var mı?"

"Şey, uzundu. B i r pardösü giyiyordu." Gözlerini kapatıp alt dudağını emdi. "Yüzünü hatırlayamıyorum."

"Adamın ceketini hatırlıyorsun, ama yüzünü hatırlamıyorsun, öyle mi?"

Adam utanmıştı. "Bakın, bu lobiden her gün bir sürü insan geçiyor."

"Onun geldiğim B a y Pruitt'e haber vermiş olman gerekiyor, ismi neydi?"

Kapıcı bakışlarını mükemmel cilalanmış ayakkabılarına indirdi-

346

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

347

rip kaşlarını çattı. "Çok hareketli bir geceydi. Kapıda tek başıma çalışıyordum. Patrick grip olmuştu ve başka hiç kimse de yoktu ve..."

"Tamam." Kate, adamın koluna vurdu.

Pruitt'in dairesinde Trip'le ilgili bir şey bulabilir miydi? Amatör Filmcilik'in kasetlerini almışlardı. Başka ne olabilirdi? Pru-itt'in ajandasını gördüğünü hatırlamıyordu. Peki ya şu lanet ikona? Hazır buradayken, yukarı bir bakabilirdi.

Pruitt'in dairesi, koyu renkli ahşap ve deri mobilyalarıyla Başyapıt Jiyatrosu'nun1 bir dekoru olabilirdi. Kate, etraftaki sanat eserlerini inceledi. Çoğunluğu Fransız empresyonistlerdi, John Marin'in2 birkaç suluboya deniz manzarası, birkaç Erken Amerikan dönemi baskısı resim, otuzlardan kalma siyah beyaz Steichen3 fotoğrafları vardı. Ama en azından görünürde, nadir bulunan İtalyan sanat eseri yoktu. Mobilyalar yerlerinde görünüyordu. Sadece büyük bir dolabın kapıları açıldı ve içindeki fotoğraf albümleri, nadir bulunan kitaplar ve birkaç antika vazo yeniden düzenlenmek üzere kenara çekilmiş ve dolabın önünde yere konmuştu.

Kütüphanede, Kate doğrudan Pruitt'in büyük meşe çalışma masasına gitti. Ama görünüşe bakılırsa, Olay Mahalli dedektifleri, onu çoktan elden geçirmişlerdi; her çekmece açılmış, her kağıt karıştırılmıştı. Geriye kalan tek şey, faturalar ve iptal edilmiş çeklerdi.

Katil de bu kağıtları karıştırmış mıydı?

Kate, bir kez daha Elena'nın dairesinde hissettiği garip duy-1)Masterpiece Theatre, Amerikan PBS televizyonunun ünlü roman ve biyografi

uyarlamalarıyla tanınan otuz beş yıllık dizi programı. 2)John Marin: (1870-1953) yıllarında yaşayan, kübist ve renkçi eğilimler taşıyan

Amerikalı ressamı. 3)Edward Jean Steichen: (1879-1973) yıllarında yaşayan fotoğraf sanatçısı.

guya kapıldı. Katilin orada olduğunu, onun yaptığı şeylerin aynısını yaptığını düşündü. Kate, onun peşinde bir hayalet gibi dolaştığını hissedebiliyordu. Hızla arkasını döndü. Ama hiçbir şey yoktu. Derin bir nefes aldı.

Kate, cinayet mahalli olan Pruitt'in banyosunda da pek bir şey bulamadı: ilaç dolabı boştu ve küvetin kenarında hiçbir şey yoktu. Bir insanın orada yaşamış olduğunu gösteren tek şey, dijital bir tartıydı. Kate, Bili Pruitt'i dizlerine kadar çektiği siyah çorapları ve kolalı beyaz iç çamaşırıyla tartılıp, kalp krizi, damar sertliği veya felç için endişelenirken hayal etti. Zavallı Bili. Bunlar endişe etmesi gereken son şeylermiş.

Peki o zaman tam olarak ne olmuştu? Katil gelerek Bill'in banyosunu mu bölmüştü? Pruitt, kapiya cevap vermek için üzerine bornozunu giyerdi. Sonra ne? Kavga ettiler. Boğuşular.

Adam, Bill'i küvete sürükledi, ölene kadar suyun içinde mi tuttu? Pruitt, uyuşturucunun etkisindeydi. Pek fazla mücadele etmiş olamazdı.

Kate, o geceyi hayal etmeye çalıştı. Pruitt ölmüş, cesedi Ma-rat'ın Ölümü tablosundaki gibi biçimlendirilmişti. Sonra katil, daireyi dolaşp hatıra olarak bir şeyler aramış olmalıydı, ikona ortalıkta mıydı? Hayır, muhtemelen saklıydı. Sonuçta, çalıntı bir sanat eseri idi. Demek ki adam, Pruitt'in eşyalarını karıştırmak için zaman harcamıştı.

Kate, katilin adımlarını takip etmeye çalıştı. Banyodan yatak odasına geçti.

Yatak odası, polisler tarafından mahvedilmişti: çarşafsız yatak, odanın ortasında duruyordu; dolap açılmış, takım elbiseler ve ceketler etrafa saçılmış, koyu renkli bir pantolon, spor ayakkabılar, püsküllü mokasenler gibi birkaç çift ayakkabının üzerine atılmıştı; etajerin çekmeceleri açık, küçük mezarlar gibiydi ve

348

Jonathan Santlofer

içlerindeki beyaz, mavi, göğüs cebinde W M P işlemeli mükem-melen ütülü gömlekler, on çift kadar siyah çorap ve bir düzine kolalı beyaz iç çamaşırı yerlere saçılmıştı.

Ölmek kadar insanı çıplak bırakan, kişisel eşyalarına acımasızca davranılmasına yol açan başka hiçbir şey yok, diye düşündü Kate. Komodinlere göz attı, çekmecelerini açtı. Önemli hiçbir şey kalmamıştı. Sadece bir paket kullanılmamış kayganlaştırmalı prezervatif, yarım paket naneli şeker ve tırnak makası vardı.

Kate, yatak odasından banyoya, oradan tekrar kütüphaneye gitti, ama hiçbir şey bulamadı.

Polisler tarafından altı üstüne getirilmemiş olan tek yer oturma odasıydı. Kate, bir tabloya bakmak için bir süre durdu. Bunun bir mahsuru yoktu, çünkü burada yapabileceği başka bir şey kalmamıştı. Monet'nin Giverny'deki bahçesini gösteren bir manzarasıydı. Ama karanlık oda detayların çoğunu yutuyordu. Kate, tabloyu daha iyi görebilmek için kalın perdeleri açtı. Odanın içi ışıkla doldu.

Kate, Monet'nin, impasto1 tekniğiyle ve coşkun renkler kullanarak yaptığı tabloyu bir süre daha seyretti ve gitmek üzere döndüğünde, odaya dolan ışığın duvar kagidındaki çiçek motiflerini, koyu lambrideki damarları, Oryantal halıların detaylarını ve halının kenarında, küçük sehpanın ayağının arkasına saklanmış bir şeyi aydınlattığını fark etti. Işıқта parlayan küçük bir şey.

Bir kol düşmesi.

Kate, kol düşmesini baş ve işaret parmaklarının arasına aldı: gösterişli olmayan, ama zarif, oniksle çevrelenmiş on sekiz ayar altından mükemmel bir ovaldi. Kaskatı kesildi. Bu, Pruitt'in olmalıydı. Neden olmasın ki? Oldukça sık rastlanan bir modeldi.

1) Resim yapımında, boyanın yüzeye darbeleri gösterircesine kaim olarak sürüldüğü bir teknik. Yine de Kate, kol düşmesinin arkasını çevirip iyice görmek için yaklaştırmak için nefesini tutuyordu.

İthaf, Kate'in yazdırdığı günkü kadar net okunuyordu: "R'ye.

Sevgiyle, K."

Aman Tanrım. Uzun boylu, iyi giyimli yabancı.

Ölüm Ressamı

351

36

Richard'm ofisine varması yirmi dakika sürdü. Cehennem azabı gibi geçen yirmi dakika.

Bili Pruitt'in cinayet mahallinde Richard'm kol düşmesi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Kate, taksinin penceresinden ofis binalarına, insanlara, tabelalara bakıyordu, ama her şey bulanıktı.

Lobide, Richard'm sekreteri Anne-Marie gülümseyerek elini kaldırdı, ama Kate yanından hızla geçti.

"Kate!" Richard'm mavi gözleri bir anda koskocaman oldu.

Kate, ofisin eşiğinde aniden durdu.

Richard durumu toparlamaya çalışarak Kate'i tanıştırdı. "Bay Krauser. Eşim."

"Ah," diye inledi Kate. "Özür dilerim, ben..."

"Önemli değil." Adam ya çok nazikti ya da Kate'in yüzündeki ifadeden korkmuştu. "Bizim işimiz de az önce bitmişti."

Richard müvekkilinin ardından kapıyı kapatırken şüpheyile Kate'e bakıyordu. "Onun kim olduğunu biliyor musun, Kate? Alman yatırımcı..."

Kate kol düğmesini masanın üzerine attı.

"Ah." Richard'm sesindeki öfke kayboldu. "Ben de bunu arıyordum."

"Eminim arıyorsundur." Kate nefesini tutarak dimdik duruyordu.

"Nerede buldun?" "Bili Pruitt'in dairesinde."

Bir süre ikisi de konuşmadı. Sonunda Kate patladı: "Tanrım, Richard! Bunun anlamı nedir? Açıkla bana. Lütfen."

Richard, ofisinin diğer tarafına ilerledi ve Warhol'un' zaten düzgün duran Marilyn tablosunu düzeltti. Döndü ve yüzünde ciddi bir ifadeyle Kate'e baktı. "Pruitt, Bir Gelecekleri Olsun derneğinden zimmetine para geçiriyordu. Pruitt'in dernek için tuttuğu kayıtlarda bazı tutarsızlıklar buldum. O gece onu görmeye gittim ve..." Richard, sakince konuşmasına rağmen tabloları düzeltmeye devam ediyor, çizgili ceketinin kolunda olmayan tiftikleri topluyor, masasındaki kağıtları düzenliyor, hızlı adımlar atıyordu. "Göründüğü gibi değil, lanet olsun! Oraya, sadece kayıtları bana açıklaması için gittim. O piç benim yüzüme güldü. Sarhoştı. Kendimi kaybettim sayılır. Ona bir yumruk attım." Richard kendisini, yüzme havuzları, palmyeler ve Kaliforniya sahillerini gösteren David Hockney2 baskılarının altında duran kanepeye bıraktı. "Onu öldürdüğümü düşünmüyorsun, değil mi?" Kate, Richard'a baktı. "Ne düşüneceğimi bilmiyorum." O da bir koltuğa yıkılacak gibiydi.

"Ah, haydi, Kate. Bu. Benim. Richard. Kocan." Evet. Ona yalan söyleyen kocası. Onu kandıran. Kate'in ela gözleri öfkeyle parladı. "Bana neden anlatmadın?" "İstedim, ama..."

"Ama ne?" Kate başını sallıyor, bundan bir anlam çıkartmaya çalışıyordu, ama kafasının içinde bir sürü görüntü akıyordu:

1) Andy Warhol (1928-1987) yıllarında yaşamış, Amerikalı ünlü Pop Art sanatçısı.

2) David Hockney: 1937 doğumlu, ünlü İngiliz ressamı.

352

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

353

Richard, Pruitt'e yumruk atıyor, yerdeki kol düğmesi, Pruitt'in çenesindeki morluk. Kate, beynindeki bu korkunç filmi durdurmak ister gibi parmaklarını kafasına bastırdı. "On yıllık evlilikten sonra, nasıl olur da bana söylemezsin?"

"Sana söylemeye kesinlikle niyetim vardı, ama Elena öldürülmüştü ve bu bana önemli görünmedi." Richard, şakaklarını ovuyordu. "Sana daha sonra söyleyebileceğimi düşündüm."

"Sonra mı?" Kate, parmaklarını birbirine kenetledi, eklem yerleri bembeyaz oldu, ama yine de dinliyordu. Bunu duymalıydı. "Peki sonra ne oldu?"

"Sonra Pruitt öldü. Hâlâ sana söylemeye niyetim vardı. Ama Arlen James, Pruitt'in Bir Gelecekleri Olsun'dan para çaldığını hiç kimsenin bilmesini istemedi. Arlen ve ben, Pruitt'le bir sonraki gün yüzleşmeye karar vermiştik. Ama Bili ölü bulununca, Arlen derneğin ününü düşünerek panikledi. Zimmete para geçirme hikayesinin basın tarafından öğrenilmesini istemedi. Derneğin, Elena'nın ve sonra da Bill'in ölümüyle uğraşılıyor olması yeterince kötüydü. Yoksa kim, kendi parasına sahip olamayan bir derneğe bağışta bulunurdu ki?"

Doğru. Yine de, Kate içine doğan şüpheye engel olamıyordu. Dağılmış, kafası karışmıştı.

"Korkmuştum. Yani, Bili ölmüştü, ben onun dairesine gitmişim ve kavga etmiştik..."

Richard, birden küçük ve kayıp bir çocuk gibi görünmüştü. Kate, onun yanma gitmek, ona sarılmak, buklelerini düzelterip her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi. Ama aynı anda, ona söylediği her şey şüpheli görünmeye de başlamıştı. Bütün o gecelerde gerçekten geç saatlere kadar çalışıyor muydu? Ya şehir-dışı gezileri? Eğer Pruitt'e vurduysa, bunu neden bir adım daha ileriye taşıyıp adamı öldürmesin ki? Buna engel olmaya çalıştığı

halde, gözünün önünde, Pruitt küvetteyken Richard'm onu suyun altında tuttuğu görüntü canlanıyordu. Richard, Elena'yı ne gözle görüyordu? Her zaman bir baba şefkatiyle mi yaklaşmıştı? Tanrım. Kate, bunları düşünmek istemiyordu, ama kendisine hâkim olamıyordu.

"Bir takım olduğumuzu zannediordum," dedi.

"Öyleyiz."

"Öyleydik," dedi Kate. "Bana söylemiş olsaydın, sana yardım edebilirdim."

"Nasıl, Kate?" Richard başını salladı. "Bill'in ölümünden sonra, bilmemen daha mantıklı geldi. Bunu bilmek seni çok garip bir duruma düşürebilirdi. Sen davalar üzerinde çalışıyorsun ve kocan, kurbanlardan biriyle kavga etmiş. Bu nasıl görünürdü? Artık çok geçti." Ellerini açarak

avuçlarına baktı. "Canı cehenneme, diye düşündüm. Her şey bittikten sonra söylemeye karar verdim." Richard, çalışma masasından bir kağıt ağırlığı alarak elinde oynamaya başladı. "Ben onu bıraktığımda, Bili Pruitt iyiydi. Haydi, Kate. Beni tanırsın. Birini öldüreceğimi düşünemezsin." "Birine yumruk atabileceğini de düşünemezdim," dedi Kate. Richard'm deri kanepesine oturdu. "Bill'in zimmetine para geçirmesinin cinayet sebebi olduğunu düşünelim." "İmkansız." Kağıt ağırlığını masada yuvarlamaya başladı. "Bunu sadece ben ve Arlen biliyorduk."

"Sen ve Arlen, gerçekten benim bunu ortalarda bağırarak dolaşacağımı mı düşündünüz?" Kate, derin bir nefes aldı. "Beni daha iyi tanımış olman gerekirdi, Richard."

"Eğer buseydin, bunu söylemekten başka çaren kalmayabilirdi. Bunun da Bill'in cinayetiyle veya ölüm ressamıyla ilgisi olmadığından bilmene gerek yoktu." Richard'm gözleri açıldı.

"Tanrım. O manyak, Pruitt'i öldürmeden çok kısa bir süre önce ora-

354

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

355

da olduğumun farkında mısın?"

"Evet, kesinlikle farkındayım." Bir esinti Kate'in sırtım ürpertti. "Tanrım, parmak izlerin var, Richard."

"Ne olmuş? Parmak izlerim kayıtlı değil ki. Ben bir suçlu değilim." Büyük pencereden görünen Hudson Nehri manzarasına, birkaç yeni binaya, nehrin kenarındaki terk edilmiş iskelelere baktı.

"Tannm, Richard. Eğer bu öğrenilirse..." Kate, elleriyle gözlerini kapattı. Her şeyin, Elena'nın ölümünün, Richard'ın Pruitt'in dairesine gitmiş olmasının, bu konuşmanın yok olmasını istiyordu. Göz kapaklarının altındaki karanlıkta yüzen noktalar belirdi.

"Neden öğrenilsin?" Richard, kağıt ağırlığıyla oynamayı keserek onu masaya bıraktı. "Bilen tek kişi sensin."

"Şimdilik." Kate gözlerini açtı. Richard'ın yüzünün netleşmesi biraz zaman aldı.

"Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?" Masasından ayağa kalktı.

"Elbette hayır." Kate, alyansını elinde çevirerek bir partide dans edişlerini, Richard'ın onun beline nazikçe dokunmasını, yanağını yüzüne dayamasını ve losyonunun kokusunu düşündü. Bu, sadece birkaç hafta önce miydi?

Richard, Kate'in elini tuttu.

Bu hareket, Kate'in biraz rahatlamasını, düşüncelerini toparlamasını sağladı. "Richard, sen Bili Pruitt'in evindeyken, Meryem ve isa'yı gösteren küçük bir ikona fark ettin mi?"

"Hayır. Neden?"

"Bili Pruitt'in resmi kayıptı, hatırladın mı?"

Richard onun elini bıraktı. "Beni onu çalmakla suçlamıyor-sun değil mi?"

Kate dikleşti. "Sana sadece görüp görmediğini sordum. Bunu tersine çevirip beni kötü adam yapma."

"Hayır. Görmedim. Eğer görmüş olsam, zimmetine para geçirmesinin karşılığı olarak alırdım.

Richard ona uzanarak koluna dokundu. "Üzgünüm. Gerçekten çok üzgünüm. Beni affettin mi?"

Kate, onu affetmek, ona inanmak, bütün her şeyi arkasında bırakmak istiyordu, ama görüntüler peşini bırakmıyordu. "Emin değilim."

"Ah, haydi Kate." Parmaklarını hafifçe Kate'in kolunda gezdirdi.

Kate, elini, onun elinin üzerine koydu. "Deniyorum."

Richard onu öpmeye kalktı, ama Kate onu itti.

"Özür dilerim, ama bunu atlatmam bir dakikadan uzun sürecek."

"Ben derneği korumaya çalışıyordum, Kate. Senin de benimle hemfikir olacağını sanırdım."

"Olabilirdim." Kate sesindeki hayal kırıklığını gizleyemedi. "Eğer bana o şansı vermiş olsaydın."

"Bir hata yaptım, Kate. Beni affet. Sana söylemeliydim."

"Evet, söylemeliydin." Kate yutkundu ve gözlerinde biriken yaşlarla savaştı.

"Sarılmaya ne dersin?"

Kate vücudunu ona yasladı. "Lütfen, Richard. Benden bir daha hiçbir şey saklama. Ne kadar kötü olduğumda değil."

Richard kollarını karısına doladı. "Tamam, itiraf ediyorum. Bahisçiler beni tehdit ediyor, Elizabeth Hurley'le yattım ve şerifi de ben vurdum."

"Çok komik," dedi Kate.

"Hey, espri anlayışına ne oldu?"

Kate, onun gözlerinin içine baktı. "Kol düğmeni bir cinayet mahallinde bulduğumda kaybettim."

* * *

356

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

357

Kate, bembeyaz yatağının ucunda oturdu. Polis merkezine geri gidecek gücü kalmamıştı. Ya Slattery veya Brown, Pruitt'in dairesinde bir şey bulup bulmadığını sorsalardı? Ah, kocamın kol düğmesi. Hepsi bu.

Her şey aynı anda yıkılıyor gibiydi. Kocasına ona yalan söylemişti, derneğin hesapları batıyordu, dava beklemedeydi ve Willie onunla neredeyse hiç konuşmuyordu. Her şey çözülüp dağılıyordu sanki. Sanki kendisi çözülüyordu. Kate, parçalarının dağıldığını, yavaş yavaş gözden kaybolduğunu görebiliyordu.

Kendini yatağa geri attı, gözlerini kapattı ve odaya giren ışıqla Richard'm parlayan kol düğmesini gördü. Kocasına ona yalan söylüyor olabilir miydi? Bir önceki gün ne demişti? Hiç kimseyi tam anlamıyla tanyamayacağım, herkesin sırları olduğunu... Onun da sırları var mıydı? Kahretsin, böyle düşünmek istemiyordu. Richard bir katil değildi. Ya da kendisi, kocaları dışarıda ponpon kızlara tecavüz ederken hiçbir şeyden şüphelenmeyen saf kadın da değildi.

Telefon çaldı, ama Kate telesekreterin cevap vermesine izin verdi. Arayan, dernek yararına yapılacak bir şeylerden, sonra da cemiyet hayatındaki yerinin sallantıda olduğundan bahseden arkadaşı Blair'di.

Ah, harika. Kate'in kayıplar listesine ekleyebileceği bir şey daha.

Genç çocuğu haftalarca bulamayacaklar. Nehire atmadan önce ayağına bağladığı tuğlalar sayesinde, bundan emin.

Ama tamamlanmamış hissediyor. Ah, elbette, devam ettiği sürece eğlenceliydi. Ya şimdi ne? Bundan ne çıkarmalı?

Dene.

Gözlerini kapatıyor ve suyun altında yüzen genci hayal ediyor. Renk için, cesedin etrafında yüzen renkli balıklar ekliyor.

Sonra da Hudson Nehri'nin çöplerinden birkaçını: eski bir lastik, yosunla kaplı yamulmuş metal bir sandalye, kafası olmayan oyuncak bir bebek ve gerçeküstü natürmort objeleri. İşte bu! İngiliz ressam Damien Hirst'ün1 yaptığına benzer büyük akvaryum çalışmalarından biri. K i m bilir, B a y Hirst, gerçek bir cesetle çalıştığı için onu ne kadar, kıskanırdı.

Yine de seyircisiz yeterince iyi olmadığını itiraf etmeli. Tekrar yaklaşması gerekiyor.

Odayı dolaşiyor. Belki de henüz çok erken. Ama artık duramaz.

İnternette satın aldığı elektronik cihazı buluyor. Eline hafif geliyor, metalin soğukluğunu hissediyor. Bunu defalarca test etti. Çalışıyor, sesini tanınmaz hale getiriyor. Cihaza konuşuyor: "Deneme, deneme, deneme." Kelimeler odada yankılanırken sesi yabancı, tamamen değişmiş çıkıyor.

"Merhaba," diyor. "İyi akşamlar. Seni aramama şaşırdım mı?" Sesi o kadar yabancıydı ki, bir an için kafası karıştı. Çok fazla ses, başa çıkması gereken çok fazla alt kişilik var. Ama duyduğunun kendi sesi olduğuna konsantre olarak tekrar konuşuyor. "Benim," diyor. Ve yankıyı dinliyor: B e n i m , hen, ben, ben, ben, ben... Gülüyor. Kate çok şaşıracak. Ama bunu gerçekten becerebilir mi? Yap.

"Emin değilim."

Yap! Sen daha zekisin. Görünmezsın.

Bir süre bunu düşünüyor. Doğru. Hiç kimse fark etmeden girip çıktığı yerleri düşünüyor. İsteddiği zaman gerçekten görünmez olabiliyor.

1) Damien Hirst; 1965 doğumlu, Genç İngiliz San atçıları Akımı'mın önde gelen üyesi. Özellikle, doldurulmuş hayvanların akvaryum benzeri alanlarda sergilendiği işleriyle tanınıyor.

358

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

359

Ahizeyi eline alıyor.

Aslında bunu Kate'in iyiliği için yapıyor. Onun rahata çok alışmasını istemiyor.

Rüyasında, bir tarlada koşuyor. Gece. Çıplak.

Bir ormanın kıyısına geliyor, ağaçlar o kadar sık ki aralarında sıkışıyor; uzun, ince, yapraksız dallar etini çiziyor.

Ama şimdi o da orada, o adam adını bağıyor. Neden bu kadar korkuyor? Ses, tanıdık ve tehditkar değil. "Lütfen, onu geri almam gerekiyor."

Orman seyreliyor.

Koşuyor, adamı arkasında hissediyor. Onun nefes nefese kaldığını duyabiliyor.

Şansını deneyerek omzunun üzerinden arkasına bakıyor, bir taşa takılıyor, elinde tuttuğu objeyi düşürüyor. Obje yerde yuvarlanıyor ve kuru yaprakların yanında duruyor.

Eğilerek, küçük altın ve oniks kol düğmesini almak için elini uzatıyor. Adamın gölgesi üzerine düşüyor. Elinde bir bıçak var.

Kendi yankılanan çığlığını duyuyor.

Ses, kabustan uyanmasına neden oluyor.

Kate, yanındaki telefonun çaldığını fark ediyor. Kalbi hızla çarparak ahizeye uzanıyor. "Alo?"

"Mer...haba," diyor adam.

Kate, hâlâ yarı uyur halde soruyor, "Kimsiniz?"

"Sen... biliyorsun." Bozuk, metal ses çok yavaş çıkıyor.

Bütün gereken buydu. Kate, tamamen uyanıyor. Tanrım. Bu o mu?

Mead'in telefonuna koydurduğu dinleme cihazını hatırlıyor. Onu konuştur.—

"Nerelerdeydin?" "Dinleniyordum." "Neden?"

"Beni... özledinmi?"

Kate, bir an ne söylemesi gerektiğini düşündü. Hangi cevabı istiyordu? "Evet," dedi. "Seni özledim." Kate, onun gülümsediğini duyabiliyordu. "Geri... geleceğim." "Ne zaman?"

"Gözlerin... yarın... beni... arasın." "Nerede?" "Par... tide."

"Seni nasıl..."

Ama adam kapatmıştı bile.

Kate çevir sesini duydu, hızla kodu girdi. Karşısında bu sefer yorgun bir ses vardı.

"Bunu kaydettin mi?" diye sordu.

"Evet," dedi polis. "Kaydettim."

"Nerede olduğunu bulabilir misin?"

"Denerim."

Kate bekledi. Kıyafetleriyle uyuyakaldığını yeni fark ediyordu. Yatağının yanındaki saate baktı. Sabah beşti. Artık tekrar uyuması mümkün değildi.

Polis tekrar telefona döndü. "Hatta onu izleyebilecek kadar uzun kalmamış," dedi. "Ama her şeyi kaydettik."

"Randy Mead'e haber verin," dedi Kate. "Hemen. Ona adamın beni aradığını söyleyin. Amir Tapell'in de bu haberi duydu-• guna emin olun."

Kate, yataktan çıktı. Richard'ın Chicago'daki erken bir duruşmaya katılmak için uçakta olmasmdansa burada olmasını is-

360

Jonathan Santlofer

tedi. Kahretsin. Bir sarılma gerçekten iyi gelebilirdi.

Sonra rüyasını, kol düğmesini hatırladı ve titredi.

Ellerinin titremesine engel olmaya çalışarak telefonu tekrar eline aldı. Lanet olsun, saatin kaç olduğu umurunda değildi. Mead ve TapelPi kendisi arayacaktı.

37

"Telefon kayıtlarını dinlediniz," dedi Kate, toplantı masasının çevresinde oturan ekip üyelerine bakarak. "Bir Gelecekleri Olsun derneğinin Plaza'daki galasında olacağını söyledi. Bu gece."

Brown, tırnaklarını masanın üzerine vurdu. "Burada tam olarak kaç konuktan bahsediyoruz?"

Kate derin bir nefes aldı. "Yaklaşık beş yüz."

"Telefonundan beri bunun üzerinde çalışıyorum." Mead dişlerini emdi. "Plaza'nın içinde yirmi, her kapısında da iki polisimiz var. F B I d a kendi adamlarını yerleştiriyor." İ ç i n i çekti.

"FBI'nın deli doktoru Freeman de buraya gelmek üzere."

"McKinnon'un mikrofon takması gerekiyor," dedi Brown. "Ben de orada olmak istiyorum."

"Smokine ihtiyacın olacak," dedi Kate, sesinin sakın çıkmasına gayret ederek. "Sana bir tane gönderebilirim. Bedenin nedir? Kırk iki mi?"

"Kırk," dedi Brown, fark etmeden göbeğini içeri çekti.

Mitch Freeman, nefes nefese toplantı odasına daldı. Sarı saçlarını düzeltti ve bir sandalyeye oturdu. "Tam olarak ne oluyor?"

"Lanet psikopat McKinnon'u aradı," dedi Mead.

"Bu akşamki galaya geleceğini söylemiş," diye ekledi Slattey.

"Bunu biliyorum. Tapell anlattı." Freeman, Kate'e döndü.

362

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

363

"Başka ne var?"

"Şey, bana üzerinde çalışmam için sanatsal bir ipucu vermedi," dedi Kate. "Bu, ritüelinden farklı."

"Bu adamlar ritüellerini mutlaka uygularlar," dedi Freeman. "Ama bu gelmeyeceği anlamına gelmiyor." Kate'e ihtiyatlı bir bakış attı. "Ritüelini suçu işledikten sonra da gerçekleştirebilir. Demek istediğimi anlıyor musun?"

Kate kollarını ürperen vücuduna sardı. "Beş yüz kişinin önünde bir şey yapacağını zannetmiyorum."

Freeman bir süre düşündü, sonra Kate'in gözlerinin içine baktı. "Tamamen kendisini kaybetmediyse tabii."

Odada dört erkek vardı. Üçü, duvarlara bakıyordu.

Kate'in göğüs boşluğuna mikrofonu takan polis, tüysüz ve sivilceli suratıyla on yedi yaşında görünüyordu. Ve işi çok uzun sürmüştü. Kate'in kollarındaki ve kim bilir başka neresindeki tüyleri diken dikendi.

"Bitirdin mi?" Polisin parmaklarının, kaburgalarına bantlar yapıştırdığını hissedebiliyordu. "Peki ben nasıl nefes alacağım?"

"Dikkatlice," dedi polis.

Mitch Freeman, Brown'un yanında durmuş topuklarının üzerinde yaylanıp duruyordu. Brown duvara konuştu. "Mikrofonun düzgün çalıştığından emin ol," dedi. "Minibüs nerede olacak?"

Kate'in yarı çıplak vücudunun arkasında duran bir başka dedektif, "Hemen Plaza'mın arkasında," dedi. "Endişelenme. Mikrofon çok uzaktan bile çalışır."

"Bak," dedi Freeman. "Eğer gelirse, onunla konuşmalısın."

"Ne yapayım? Onu dansa mı kaldırayım?" Kate, bütün vücudu titrerken işi dalgaya vurmaya çalışıyordu.

"Aslında," dedi Freeman, "bu, fena fikir değil. Adam sana yakın olmak istiyor."

"Sadece dalga geçiyordum" dedi Kate, zar zor yutkunarak.

"Biliyorum. Bak, gelip gelmeyeceğini bile bilmiyoruz. Bence, sadece seni izlemek istiyor. Kalabalığı kalkan olarak kullanacak. Diğer taraftan, bu tip adamlar kendilerinin süper güçlere sahip olduklarını da düşünebilirler. Yani, belli olmaz."

"Benimle konuşur mu?" Kate, bir kez daha titredi.

"Belki." Freeman döndü, Kate'in siyah dantelli sutyenim gördü ve hemen başını çevirdi.

"Diyeceğim, garip insan ve davranışlara, sana dokunmak isteyenlere karşı dikkatli olman."

"Tanrım, Freeman." Kate derin bir nefes aldı. "Beni öpecek veya elimi sıkacak yüzlerce insan olacak."

"Hemen yanında olacağız," dedi Brown. "Silahını koyacak yerin var mı?"

"Glock'umu değil." Kate, endişesinin giderek daha da arttığını hissediyordu.

"Sana küçük bir otuz sekizlik bulacağım. Eteğinin altında bacağında taşıyabilirsin."

"Bak, gelse bile büyük ihtimalle hiçbir şey yapmayacaktır," dedi Freeman.

"Bunu kendimi daha iyi hissedeyim diye mi söylüyorsun?" Kate başını eğip mikrofonu yapıştıran çocuğa baktı. Soğuk parmakları titremesine neden oluyordu. "Bitirmedin mi?"

"Bir saniye. İşte oldu," dedi. "Tamamen bağlandın." Mikrofona konuştu. Kate'in göbek deliğine konuşuyor gibiydi. "Deneme, deneme..." kelimeler, odadaki dinleme cihazlarında yankılandı.

"Sadece rahat ol ve kendini zorlama," dedi Freeman.

"Ah, elbette," dedi Kate. Titreyen elleriyle gömleğinin düğmelerini kapatmaya çalışıyordu. "Sadece fokstrot yapacağım."

364

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

Kaburgalarının arasındaki mikrofonla, Kate'in sadece bu gece için aldığı ince, vücuda oturan Armani elbise korkunç görünecekti. Üçüncü bir göğsü varmış gibi.

Dolabını açarak bir önceki sene Paris'ten düşünmeden satın aldığı ve hiç giymediği John Galliano imzalı, bedeni tamamen farbelalarla kaplı elbiseyi bulana kadar elbiselerini karıştırdı. Bunu alırken ne düşünüyordu ki? Farbelalar, hiçbir zaman onun tarzı olmamıştı. Evet, ama bu gece olacaktı. Bütün o fırırların arasına makineli tüfek bile saklayabilirdi.

Kate elbiseyi yatağının üzerine koydu. Richard'ı aramak için artık çok geçti. Uçağı, LaGuardia'ya inmek üzere olmalıydı.

Keşke Pruitt'le kavgasını ona daha önce anlatmış olsaydı. Bunu düşünmek için de artık çok geçti.

Banyoda makyajını yapmaya çalıştı, ama elleri çok titriyordu. Sakinleşmek zorundaydı. Freeman'in söylediği gibi bu gece dimdik ayakta olmalıydı. Ağırması gereken bir sürü konuk ve onu takip eden bir manyak olacaktı.

Bu düşünce rahatlamasına hiç de yardımcı olmadı.

Yatağın kenarına oturdu, derin nefesler aldı ve haftalardır gitmeye vakit bulamadığı yoga derslerine şükretti.

Kate, on dakika sonra kendini kör etmeden maskara sürebilecek duruma gelmişti.

Saçlarını, Fransız stili bir topuzla topladı. Kuaförde yapılmış gibi görünmüyordu, ama idare ederdi. İnce bir çift siyah çorap ve elbisesini giydi. Farbelalar işe yarmıştı. Göğsü, siyah şifon dalgalarla dolu bir okyanusa benziyordu. Hiçbir şey belli olmuyordu.

Aynada kendisine baktı. Fena değildi.

Bütün o fırırların altındaki mikrofonun bandı derisini çekiyordu. Elini sutyeninin içine sokup bantın ucunu yakalamaya çalıştı, ama beceremedi. Buna katlanmak zorundaydı. Birden aklına bir şey geldi. Son davası. Ruby Pringle. O gün de bir mikrofon taşıyordu; zavallı çocuğun cesedi yerine adamla karşılaşacağım ummuştum.

Nerede olduğunu biliyorum, çünkü onu nereye koyduğumu biliyorum.

Not. Kurumuş kan gibi görünen kırmızı kalem.

Tanrım.

Kate, saten gece elbisesi uçuşarak ofisine koştu. Mantar panoyla kaplanmış duvarın üzerinde duruyordu: ölüm ressamının yolladığı resim. Kate'i kanatlar ve haleyle gösteren, kırmızı kalemle çerçevelemiş ve üzerine M E R H A B A yazılmış olan resim.

Yazı benziyordu.

Kate gözlerini kapattı: Ruby Pringle, siyah plastik denizinde, başını çevreleyen alüminyum folyo ve indirilmiş pantolonuyla duruyordu.

Bir melek. Çıplak bir melek. Bu olabilir miydi? Plastik kanatlar. Folyodan bir hale.

Ölüm ressamı? Onca yıl önce? Kate'in beyni, geçmişine ait insanların isimlerini ve yüzlerini sıralıyordu. Onu kim takip etmiş olabilirdi? Neden?

Duvarındaki cinayet mahalli resimlerine baktı, bütün o sanatsal kurgulu ölümlere.

Ruby Pringle, erken dönem bir sanat denemesi miydi? Sahne, şimdi yaratmakta oldukları kadar belirgin değildi. Ama neden olmasın?

Eskiden çalıştığı Astoria polis merkezini aradı ve bir polis memuruyla konuştu. Tanıdığı hiç kimse orada değildi. Ruby Pringle davasıyla ilgili konuşabileceği hiç kimse yoktu. Polis me-

366

Jonathan Santlofer

murunu neden bahsettiğini bile bilmiyordu.

Kate, küçük 38'ligi kılıfına koydu ve elbisesini kaldırarak jartiyerine astı.

Ruby Pringle'in eski cinayet davası yarına kadar bekleyebilirdi.

Eğer, manyak bu gece saldırmazsa...

Smokinli adamlar ve tuvaletler içindeki kadınlar, bin dolarlık yemekleri için Plaza'yı dolduruyorlardı.

Destekçi ev sahiplerinden olarak Kate ve Richard, iki masa ayırtmış ve arkadaşlarını potansiyel bağışçıların arasına stratejik bir şekilde yerleştirmişlerdi. Bu gece arkadaşlarının sohbet edip bağışçıları etkilemesi gerekiyordu; yarın da bağışçılar Bir Gelecekleri Olsun adına yazacakları ve vergiden düşebilecekleri çeklerini imzalayacaklardı. Kuralları herkes biliyordu. Bilmeyenler, bir daha davet edilmeyeceklerdi.

Kate, cep telefonundan Richard'a ulaşmıştı. Yoldaydı.

Floyd Brown çoktan gelmiş, Plaza'nın Büyük Balo Salo-nu'nun girişinde duvara yaslanmıştı. Kiralık smokininin içinde yakışıklı ve rahatsız görünüyordu. Kate gülümsedi.

"Mikrofonu takıyor musun?" diye fısıldadı Brown, Kate'in göğüs tahtasına.

"Takmıyor olsam sence böyle Süslü Kız gibi giyinir miydin?"

"Dugan," dedi Brown, Kate'in göğüslerine doğru. "Umarım bunu duyuyorsundur."

"Floyd. Göğüslerime konuşmayı keser misin?"

Brown aniden dikleşti, kızardı ve ellerini smokininin ceplerine soktu.

Kate'le birlikte ev sahipliği yapan Blair şüpheyle bakarak onlara yaklaştı. Kate, onları çabucak tanıştırmak için Brown'un koluna

Ölüm Ressamı

367

girdi ve onu başka bir tarafa çekti. Çok endişeliydi, ama derin nefesler alarak sakinleşmiş gibi görünmeye çalışıyordu. Bir ay önce bu gala hayatındaki en önemli olaydı. Şimdi ise tek istediği geceyi canlı olarak tamamlamaktı.

Yirmi beş dakika süren tanıştırmalardan sonra -belediye başkanı, Henry Kissinger, sosyetik isimler, para babaları- Brown'un ağzı açık kalmıştı. Bir sürü insan yanlarına geliyor, konuşuyor, el sıkışıyor, öpüşüyordu ve hepsi de McKinnon'a zarar verebilirdi. Hem Kate, hem de Brown, birkaç metre yakınlarına gelen herkesi dikkatle inceliyorlardı. Bu, Brown'ı inanılmaz derecede rahatsız ediyordu. Kate, sakin görünmeye devam ediyordu, ama bu sadece göstermelikti. Brown, onun gözleriyle balo salonunu taradığını, misafirlerin ellerine ve en yakındaki smokinli polise baktığını fark ediyordu. Bunları yaparken de gülümsemeye ve rahat bir hava takınmaya devam ediyordu.

Patrick McMullan'ın ekibinden bir fotoğrafçı, her an onların fotoğrafını çekiyor, Kate ve Brown flaşın onları kör ettiği birkaç saniyede kontrolü kaybetmemeye çalışıyorlardı.

Kate'in başını çevirdiği her yerde ona yaklaşan bir yüz vardı. Cebe sokulmuş her el, potansiyel bir tehlikeydi. Nefesini tuttu ve otomatik bir şekilde gülümsedi. Ama içindeki panik giderek artıyordu.

"Kapıdaki korumalara bir göz atmak istiyorum," dedi Brown. "Bakalım şüpheli bir şey görmüşler mi?" Eğildi ve fısıldadı. "Şuradaki, smokininin içinde benden de kötü görünen adam polis. Senden sadece birkaç adım uzakta."

"Ben iyiyim." Bacağına hafifçe vurarak Brown'a silahını hatırlattı ama elleri titriyordu.

Willie, kolunda Charlie Kentle geldi. Bir ressam olarak, zorunlu olduğu halde smokin giymesini beklemiyordu. Parlak, si-

368

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

369

yah spor bir ceketin içine siyah, dik yakalı ipek bir gömlek giymişti. Kate onun yanaklarını öptü. Willie onu öpmeyi.

Kate'in endişesine bir de üzüntü eklendi. Charlie'nin hemen arkasında, elini göğüs cebine sokan bir adam gördü. Adamı tanııyordu ve adam ona doğru ilerliyordu. Gözleriyle hemen yanındaki polise işaret etti. Polis, misafirlerin arasından geçerek adamı kolundan yakaladı ve cebindeki elini yavaşça çıkartmasını sağladı. Adamın elinde bir mendil vardı.

"Neler oluyor?" Adam polise inanmaz gözlerle baktı.

"Kusura bakmayın," dedi polis. "Sizi birine benzettim."

Kate derin bir nefes alarak odayı araştırdı. Burada mıydı?

Bu düşünceyle birlikte bütün salon bir anda bulanıklaştı. Müzik bile uzak ve sessizdi. Sanki herkes sahneyi terk etmiş, sadece iki aktör kalmış gibiydi.

Beni bu yüzden aradı, diye düşündü Kate. Varlığını fark etmem için.

Ettiriyordu da. Kate, onun burada, yanında olduğu ve her hareketini seyrettiği düşüncesinden kurtulamıyordu.

Sonra her şey yeniden başladı. Balo salonu, bütün insan ve gürültüleriyle tekrar canlandı. Bir sonraki an, Kate yine el sıkışıp insanları öpüyordu. Kate, yüzündeki gülümsemeyi bozmamaya çalışıyordu, ama sinirleri yay gibi gerilmişti.

Eğer buradaysa, kendini neden göstermiyor?

Oysa çoktan merhaba demiş, elini sıkıp yanağını öpmüş olabilirdi. Bu düşünce buz kesmesine neden oldu. Tanıdığı biri miydi? Yoksa tamamen yabancı mıydı? Eğer buradaysa, ne yapacaktı? Onu vuracak mıydı? Hayır, bunda sanatsal bir yan yoktu. Ayrıca, misafirler bir metal

detektöründen geçmek zorundaydılar. Tanrım, gazetelerin sosyete sütunlarında bunun hakkında ne diyeceklerdi acaba?

Kate, aklından tablolar geçirerek salona baktı. Renoir'm büyük parti sahneleri, Manet'nin kalabalık kafeleri, Goya'nın kraliyet ailesi resimleri. Katil bu tablolardan birini seçebilirdi. Ve bir sürü başka tabloyu. Ama Kate hangi rolde olacaktı? Ve neden o? Neden?

Sağında bir adam, yanağında vızıldıyor, solundaki kadın bir şeyler fısıldıyordu. Önünde iki kişi daha vardı. Kate'in karşısındaki yüzler, yerlerini kurbanların yüzlerine bırakıyordu. Stein, Pruitt, Amanda Lowe, Elena. Her zaman Elena.

Kate titremeye başladı. Hâlâ gülümseyip insanların ellerini sıkıyor muydu? Katilin telefondaki yankılı, metalik, garip sesini duydu; gözlerinin önünde, kanat ve haleyle çizilmiş resmi, MERHABA yazısı uçuşuyordu.

Birisi omzuna vurdu. Kate o kadar hızlı döndü ki az daha düşüyordu.

"Sakin ol, kaplan," dedi Richard. Yanağını öptü.

Kate ona yaslandı.

"İyi misin?" Richard'm mavi gözleri onu incelerken kaşları çatılmıştı.

"Nerede kaldın?" Kate kendine gelmiş, çevresini yemden hissetmeye başlamıştı. Derin, uzun bir soluk aldı.

"Trafik," dedi Richard, karısının sırtını okşayarak. "Ne oldu?"

"İyiyim. Biraz gerginim," dedi Kate sahte bir gülümsemeyle.

Etraflarındaki insanlar kanepede oturuyor, içki içiyor, sohbet ediyorlardı.

"Haydi." Richard onun kolunu tuttu. "Görünüşe bakılırsa otursan iyi olur."

Çiçekçiler Kate'i hayal kırıklığına uğratmamışlardı. Masaların ortalarındaki çiçekler, büyük ama alçaklardı. Beyaz masa örtüleri ve porselenlere uyacak şekilde bembeyaz güller, frezyalar ve

370

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

371

lalelerden yapılmışlardı.

Kate, bunu nasıl becerdiğini anlayamasa bile, kısa sohbetler edebiliyordu. Kelimeler ağzından dökülüyor gibiydi.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi yanına oturduğu Liz'e. "Geldiğine çok seviniyorum."

"İyi misin?"

"Eh."

Liz ona endişeyle baktı ve tam bir şey söyleyecekti ki Arlen James sahneye çıkarak, eğitimin öneminden, derneğin başardıklarından, her sene kaç öğrencinin üniversiteye gittiğinden, derneğe nasıl destek olunabileceğinden bahseden konuşmasına başladı. Öyle olmamasına rağmen, malikanede doğmuş bir adamın rahatlığına ve cazibesine sahipti. Kate, özellikle de, ismi bir kez bile anılmayan William Mason Pruitt'in zimmetine geçirdiği paralar yerine iki milyon dolarlık bir çek yazdığını düşünerek adamın inadına hayran kaldı.

Ama Kate rahatlayamıyordu. Gözleri masaları dolaşarak, salonun köşelerini, gölgeleri tarıyordu. Nerede? Kucağında buruşturduğu peçetesiyle oynadı. Ölüm ressamı, sadece ona işkence etmek için mi haber vermişti? Bu, mümkündü. Masanın karşısında oturup ona gülümseyen Richard'a baktı. Aklına, Pruitt'in oturma odasındaki kol düğmesi geldi. Arlen James hâlâ konuşuyordu, ama Kate hiçbir şey duymuyordu. Masasındaki insanlardan izin isteyerek aniden kalktı ve salonun kapısına doğru hızla ilerledi.

Polisler ve F B I ajanları hemen arkasında onu takip ediyorlardı. Onunla birlikte balo salonunun kapısından çıkarak koridora geldiler.

"Sadece tuvalete gidiyorum," dedi Kate. Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Önce bir polis, kadınlar tuvaletinin her kabinini açarak gözden geçirdi ve "temiz" işareti verdi.

Kate içeri girince lavaboya yaslandı, birkaç derin nefes aldı, yüzüne ve alnına biraz su tuttu. Solgundu. Elleri titriyordu.

Lanet olasıca. Onunla oynuyordu ve Kate bunu biliyordu.

Üstüne üstlük vücudundaki kablo çok kaşındırıyordu. Kate kabloya ulaşmaya çalıştı, ama beceremedi. Bir kabine girip elbisesinin fermuarının bir bölümünü açmıştı ki ayak sesleri duyup başını eğdi. Siyah ayakkabılar. Erkek ayakkabıları.

Silahına uzandı, ama daha bir saniye geçmeden bir sürü polis kadınlar tuvaletine dalarak bağırmağa başladılar: "Kıpırdama! Ellerini havaya kaldır! Sakın hareket etme!"

Kate, 38'liğini aldı ve tuvaletin kapısını tekmeyle açtı.

Altmış yaşlarına, belki de daha yaşlı bir adam, yüzünde korku ifadesiyle yerde yatıyordu. Polisler ve ajanlar onu yere çivile-mişlerdi. Kafasına dayanmış üç tabanca vardı, ikisi kalbindeydi. Bir polis boğazına yapışmıştı.

"Tanrım," dedi Kate. "Onu öldüreceksiniz."

Adam ağlamak üzereydi. "Buranın bagyanlar tuvaleti oldu-unu bilmiyodum." Peltek peltek konuşuyordu. Sarhoştı.

"O bir şey yapmadı," dedi Kate, adama elini uzatarak. Bu adamın bir tehdit olması mümkün değildi. "İyi misiniz?" dedi endişeyle, adamın elini tutarken.

Adam güçlükle konuşabiliyordu. Yüzü, kül rengi olmuş, elleri titriyordu.

Plaza'nın ön girişinde Kate ve Richard, hemen arkalarındaki Floyd Brown'la birlikte, ardı ardına patlayan flaşlara maruz kaldılar. Bir grup televizyon ve gazete muhabiri, kameralar ve mikrofonları hazır bekliyorlardı. Anlaşılan, bir grup polisin Büyük

372

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

373

Balo Salonu'nun kadınlar tuvaletini bastığı haberi çabuk duyulmuştu.

Kate, hızla Richard'ın koluna girerek lobiye döndü.

Brown, yandaki çıkışı hatırlattı. Kate, bu öneriyi kabul etmek üzereydi ki aklına bir fikir geldi: Artık benim sıram.

Brown'ı bir köşeye çekti, ikisi fısıldaştılar ve sonra Brown medyayla uğraşmaya giderken Kate, Plaza'nın büyük, yaldızlı aynasında görünüşünü gözden geçirdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Richard sabırsızca.

"Gel," dedi Kate. "Ve gösteriyi izle."

"Biraz biraz," dedi Brown, Plaza'nın merdivenlerinde toplanmış olan kalabalığa. Çekici bir muhabirin konuşmasına izin verdi.

"Bu gece size saldıran kişi ölüm ressamı değil miydi?"

"Hayır," dedi Kate. "Kimse bana saldırmadı."

Muhabirler aynı anda konuşmaya başladılar. Brown onları susturarak yerel bir televizyon sunucusuna söz verdi. "Ülkenin önde gelen sanat uzmanlarından biri olarak, ölüm ressamı hakkındaki görüşleriniz nelerdir?"

Kate, muhabire hafifçe başını salladı. Tam istediği soruyu sormuştu. Doğrudan büyük kameraya baktı. "Biliyorsunuz ki bugün sanat anık fikir odaklıdır ve altmışlarda ortaya çıkan Kavramsal sanattan beri bu böyledir."

Bazı muhabirler, kafaları karışmış bir şekilde birbirlerine baktılar ama Kate artık ona konuşuyordu, çekim ekiplerine değil. Muhabirlere değil. Sadece ona. "Kavramsal sanatta, ikiye, eseri doğuran şeydir. Bitmiş sanat eseri, sanatçının fikrinin veya niyetinin mükemmel bir illüstrasyonudur veya öyle olmalıdır. Şimdi, ölüm ressamının eserlerine bu gözle bakarsanız, şey... yetersizler." Durdu, katilin onu seyrettiğini, dinlediğini düşünerek gözlerini kameraya odakladı. "Gerçek şu ki, onun çalışmaları, yeterince açık değil. Ne yapmaya çalıştığımı anlayamıyorum. Bunu isterdim, ama..." Kameraya bakmaya devam etti. "Anlamıyorum."

Bir muhabir bağırdı: "Peki ya dava? Davanın gelişimiyle ilgili bir yorumda bulunabilir misiniz?"

"Hayır," dedi Kate. "Ben sadece sanatı tartışabilirim." Artık bütün muhabirler bağıırıyordu, ama Kate, görevini tamamlamıştı ve arkasını dönerek uzaklaştı.

Ölüm Ressamı

375

38

Kate, ölüm ressamının hale ve kanat çizdiği ve şimdi toplantı odasının panosunda asılı resminin bir kopyasını masaya koydu. "Bunu aklıma getiren yazı oldu," dedi. "Astoria'daki son davamdaki bir nota çok benziyor."

"Astoria, çok uzun zaman önceydi," dedi Mead.

"O kadar uzun değil," dedi Kate. "Ayrıca dava çözülmemişti. Dün gece ve bu sabah polis merkezini aradım. Onlardan, bu davayla ilgili her şeyi, özellikle de eşleştirilmemiş parmak izlerini yollamalarını istedim."

"Onun gerçekten ölüm ressamı olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Slattery.

"Olay mahallinde hiç kimseninkiyle eşleştiremedigimiz parmak izleri var. Eğer, biri on yıl önceki bir olay mahallinden aldığı izle uyarsa..."

"Peki Astoria ne dedi?" diye sordu Brown.

"Sekiz yıldan geriye giden, çözülmemiş bütün cinayet davalarının, mikrofişlere ve sonra disketlere aktarılarak bir sene önce Quantico'ya yollandıklarını."

"Evet, bunu yapıyoruz," dedi Mead. "Artık standart bir prosedür."

"FBI'm internet sitesinden bilgilere ulaşmaya çalıştım, ama giriş izni alamadım," dedi Kate.

"Eminim o adamlar sana bilgileri vermekten zevk duyarlar." Mead kaşlarını çatı.

"Evet, ama arkadaşşımdan istemeyi tercih ederim. Federal Bü-ro'yu daha fazla meşgul etmenin anlamı yok, değil mi?"

Mead gülümser gibi oldu. "Elbette." Dirseklerini toplantı masasına dayadı. "Dün geceki televizyon şovunu bana açıklamak ister misin?"

"Ben sadece katilimize istediği şeyi veriyordum," dedi Kate. "Ona bir sanatçı gibi davrandım. Bu, ciddi bir sanat konuşma-sıydı ve ölüm ressamı, bunu anlasın anlamasın, eminim ki daha çok tahrik olacak ve oyunu sürdürmek isteyecek."

"Bu bir oyun değil," dedi Mead.

"İşte bunda yanılıyorsun, Randy. Bu bir oyun." Kate, gözlerini kıstı. "Bence, ona gerçek bir sanatçı gibi davranmamdan memnun kalacak. Ayrıca sözlerimi de dikkatle seçtim. Onun çalışmalarını tam olarak anlamadığımı söyledim. Çünkü bunları benim için, bizim için, daha net ifade etmesini istiyorum. Bütün o Kavramsal sanat saçmalığından bahsettim, çünkü düşüncelerini bilemesini, gayet anlaşılır kılmasını istiyorum." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Anladınız mı?"

Slattey başını salladı. "Pek zannetmiyorum."

"Bakın. Eğer düşünceleri açık olursa, ipuçları da açık olur. İpuçları ne kadar açık olursa, onları çözmem o kadar kısa sürer. İpuçlarını ne kadar kısa sürede çözersem, ava o kadar çabuk başlayabiliriz. Ve onu yenebiliriz. Bir sonrakinde hata yapmak istemiyorum." Kate, Slattey, Brown ve Mead'e baktı. "Siz istiyor musunuz?"

"Ya artık sana ipucu göndermezse?" Mead, papyonunu düzeltti.

376

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

377

"Dalga mı geçiyorsun? Onun hakkında, hem de ulusal televizyonda yorum yaptım. Çalışmalarının iyi olduğunu, ama yeterince iyi olmadığını söyledim. Bence, ölüm ressamı ne kadar da iyi ve açık olabileceğini bana kanıtlamak için sabırsızlanıyordun"

Lanet olsun ona.

Öfkesi o denli yoğun ki, beyinde onu parçaladığı vahşi görüntüler, kontrolsüzce dolaşıyor. Ama sonra anılıyor. Onunla dalga geçiyor, oyun oynuyor. Elbette eserlerinin harika olduğunu biliyor. Bilmemesi mümkün mü?

Ondan bir şey istiyor. Ve o da bu isteği yerine getirmeli. Meydan okumasına karşılık vermeli. Eğer istediği netlikse, netlik alacak.

Ama nasıl daha net, açık olabilir ki? Dalga mı geçiyor? Canlı materyalle çalışmayı hiç denemiş mi? Boğuşmaları, karşı koymaları, her fırsatta yaratıcılığını engellemeye çalışmaları.

Dolaşıyor. Fareler köşelere koşuşturup eski tahta zeminde kayboluyor.

Çok özel, sıradışı, her ikisinin de takdir edeceği bir şey bulmalı.

Bunu yapmalısın.

Sesler.

Sadece bugün, başkalarının da onları duyabileceğini düşünerek çok korktu. Sesler o kadar yüksek ki. Kulaklarını patlatıyorlar. Ama hayır, o aptal sekreteri, meslektaşları sadece gülümsediler.

Duvarındaki Amanda Lowe polaroidlerinden oluşan kişisel sergisine bakıyor.

Mükemmelliğini nasıl görmez? Ama elbette görüyor. Görmeli.

Telefonunun, işe nasıl yaradığını düşünüyor. Onu bekleyen

bütün o polisler. Çok aptalca. Her şeyi bu kadar ucuz bir numarayla mahvedecek kadar aptal olduğunu mu düşünüyorlar? Bunun neresi sanatsal olurdu?

Parmaklarını tezgahda gezdiriyor.

Ressamların Hayatları. Kitap, masanın diğer ucundan adeta kendini göstermeye çalışıyor. Kitabı kucağına alıyor, bir bebek gibi sallıyor, sayfaları çeviriyor, resimleri inceliyor, Willie, Elena ve diğer sanatçıların fotoğraflarına bakıyor. Kendisi neden yok? Ama onun hakkında da yazacaklar. Bundan emin. Bir gün, eserleri hakkında koca bir kitap yazacaklar.

Kate'in kitabının son sayfasında, yazarın fotoğrafının hemen altında, onun eğitimini, etkileyici diplomalarını, hatta doktora tezinin konusunu okuyor: Soyut Dışavurumculuk: Vücudun Uzantısı Olarak Resim.

İşte o anda aklına bir fikir geliyor. Mükemmel bir fikir.

Şimdi bütün yapması gereken bu fikri planlamakta olduğu düete uygulamak.

Artık ezbere bildiği kartpostal ve resimlerin durduğu kutuyu çekiyor. Bu sefer, metodik olarak her seferinde bir resmi inceliyor. Aradığını bulması uzun sürmüyor. Mükemmel görüntüler. Mükemmel fikir.

Görselleri yan yana koyarken eldivenli parmakları heyecanla titriyor. Açık mı? Ah, adamım, daha açığı olabilir mi?..

Floyd Brown gülümsemiyordu, ne fotoğrafta ne de gerçek hayatta.

Fotoğrafta, gece elbisesi içindeki McKinnon ve smokin giyen kendisi vardı. Bir de Henry Kissinger. New York Times gazetesi-

378

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

379

nin sosyete sayfasından dikkatle kesilen resim, polis panosuna asılmıştı.

Katherine McKinnon Rothstein, Floyd Bröwn Jr. ve Henry Kissinger, Plaza'daki Bir Gelecekleri Olsun Derneği'nin Yardım Balosu'nda.

Bütün bir gün boyunca Brown'la dalga geçmiş, espri yapmış, iğneleyici imalarda bulunmuşlardı.

"Henry nasıl?"

"Hank'e selam söyle."

"Güzel smokin."

"Sen ve McKinnon, heh, heh, heh."

Bir kelime daha eden ilk kişi buna pişman olacaktı. Brown fotoğrafı panodan hırsla aldı, tam buruşturup atacaktı ki, bunu yapamadı. Ne de olsa, orada Henry Lanet Kissinger'm yanında duruyordu. Brown gülümsedi, sona resmi hızla cebine attı. En azından Vonette buna bayılacaktı.

"Brown!" İsmi bağıran polis memuru, Mead'in ofisinin hemen dışında, koridorun diğer uçundaydı. Hızla ve nefes nefese ona doğru geliyordu. Brown, eğer bu çocuk, diye düşündü, bu fotoğraf hakkında tek kelime etmeye kalkarsa öldü demektir.

"Brown." Çocuk nefes nefese kalmıştı. "Mead, seni üçüncü kattaki toplantı odasına çağırıyor. Hemen."

Kate'in postasının durduğu plastik torba, uzun toplantı masasının üzerindeydi. Floyd odaya girdiğinde, Slattey bir polis memuruna büyük bir zarf veriyordu. "Laboratuvara," dedi. "Hemandez'e bunun çok acil olduğunu söyle. Parmak izleri ve lifleri istiyoruz. İçindeki ve dışındaki her şeyi."

Ellerine henüz geçen resmi incelemek için eğilen Kate, okuma gözlüklerini takmış ve kaşlarını çatmıştı.

Mead, elinde büyüteçle onun yanında duruyordu. "Ne çıkarıyorsun? Sence bu..."

"Lütfen," dedi Kate elini kaldırıp onu susturarak. "Bana bir dakika ver."

iki imge vardı. Biri uzun ve dikey; diğeri neredeyse kareydi. Her ikisinde de, insanın başının dönmesine neden olacak iç organları hatırlatan pembeler, alyuvar kırmızıları, bordo ve kızillarla çizilmiş belirsiz figürler vardı.

"Kan banyosuna benziyor," dedi Slattey.

"Şşşt!" Kate, saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Tamam. Öncelikle, bu yan yana konmuş iki resim. İkisi de, üstün nitelikli Amerikalı Soyut Dışavurumcu ressam Willem de Kooning1 tarafından yapılmış."

"O kadar da üstün nitelikli görünmüyorlar," dedi Slattey.

"Öyleler," dedi Kate. "Bana güvenebilirsin."

"İsmi, kulağa Amerikalı gibi gelmiyor," dedi Brown.

"Hollandalı," dedi Kate sabırlı olmaya çalışarak. "Ama bu ülkede yaşadı ve çalıştı."

Mead endişeyle homurdandı. "Peki ne anlama geliyorlar?"

"İkiniz de iki dakika susar mısınız, böylece belki ben de biraz olsun düşünebilirim," dedi Kate.

Her birine öldürecekmiş gibi baktı.

Mead geriye çekildi.

Slattey, "Pardon," dedi.

Çevreden ayak sesleri, çalan telefonlar, sirenler duyuluyordu. Ama toplantı odasında ölüm sessizliği vardı.

Bir dakika geçti. Kate resimlerin üzerine eğilmişti. Bütün

l)Willem de Kooning: (1904-1957) yıllarında yaşamış ünlü soyut dışavurumcu ressam.

380

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

381

ekip nefesim tutmuş ona bakıyordu.

"Belki de bir süre resimden ayrı bağlantılar kurmam işe yarar," dedi Kate sonunda. "De Kooning. Soyut Dışavurumculuk. İki resim. İki tablo." Ö i r süre sessizce kurbanların resimlerinin olduğu duvara baktı, "iki tablo. İki kurban! Bu sefer iki kişinin peşinde olmalı. Tanrım!"

"Emin misin?" diye sordu Mead cep telefonunu alarak.

"Hayır. Ama iyi bir tahmin olduğunu düşünüyorum. Ona, açık olmasını söyledim, hatırladınız mı? İlk defa iki resim gönderiyor. Y a n yana. İkisi de figür. Yani insan. Artık yaptığı her şeyin, birincil anlamıyla ele alınması gerekiyor."

"Lanet olsun." Mead homurdanıyordu.

"Sanat kitaplarıma ihtiyacım olacak," dedi Kate. "Bu iki resmin isimlerini, bunlarla ilgili her şeyi öğrenmeliyim."

"internetten bakabiliriz," dedi Slattey.

"Belki," dedi Kate. "Ama bunlar de Kooning'in çok ünlü tabloları olmadıkları için internette bulamayabiliriz."

Mead, telefonda bir devriye ekibiyle konuşuyordu bile. "Batı Central Park ve Sekizinci Cadde'nin köşesinde bir ekip arabası var," dedi. "Birkaç dakika içinde senin evinde olabilirler." Telefonu Kate'e uzattı.

"Tamam," dedi Kate. "Kapıcıyı korkutmayın veya kahyamı, içeri girince size kitapların yerini tarif ederim." Bir dakika sonra, Kate polisleri kütüphaneye yönlendirmiş, ihtiyacı olan iki kitabı söylemişti. "Birazdan burada olurlar," dedi Mead'e telefonu uzatırken. "Trafığa bağlı." iki tabloya geri döndü. "Her şey burada. Açık. Belirgin. Meydan okumam buydu."

"Seni umursamadıysa?" diye sordu Slattey.

"O zaman bittik," dedi Kate. "Ama hayatım üzerine iddiaya girerim ki umursadı." Her iki resme de baktı, derin bir nefes aldı.

"Kahretsin. Takılıp kaldım. Şimdi bana sorular sorabilirsiniz. Beynimi çalıştırmam gerekiyor."

"Peki, iki figür görebiliyorum," dedi Slattey. "Ama net değil. Yani, her yere dağılmış, karmakarışık. Bunun anlamı ne?"

"Tamam," dedi Kate. "Bakalım özetleyebilecek miyim. Ressam, de Kooning, tablonun doğuşunu hissetmenizi istiyor, sanki sizin gözünüzün önünde çiziyormuş gibi."

"Ah, evet. Bunu anladım sayılır," dedi Slattey. "Boyanın daireler çizmesi, damlıyor gibi olması filan, değil mi?"

"Doğru," dedi Kate. "Figürler resim yapılırken ortaya çıkıyor, ressamın bilinçaltından, boyanın ucundan. Doğuyorlar." Kate, hızlı adımlarla odada dolaşmaya başladı. "Başka? Başka!" Dudağına vurdu, elini saçlarında gezdirdi. "De Kooning, Soyut Dışavurumculuğun bir parçasıydı. Jackson Pollock. Franz Kline.¹ Bu ressamlar hep sürece önem verirler. Yaratım anma. Resim, onların vücutlarının bir uzantısı gibidir." Aniden durdu. "Bir dakika. Bir lanet dakika! Bu benim doktora tezimin konusu, vücudun uzantısı olarak resim."

"Bunu nereden bilecek?" diye sordu Brown.

"Kitabımın arkasında yazıyor. Onda da bir tane olduğundan eminim." Kate'in aklına bir fikir geldi; yüzünde bir korku dalgası belirdi. "Tanrım. Aklıma korkunç bir şey geldi. Bana ne kadar açık ve net olduğunu kanıtlayacak. Lanet tezimi hayata geçirecek."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Brown.

"Vücudun uzantısı olarak resim. Bir resim yapmak için bir vücut, kurbanın vücudunu kullanacak." Düşünce aklında o kadar netti ki Kate'i korkuttu. Bu, katilin onu takip ettiği, yönlendirdiği, kulağına fısıldadığı hissine çok benziyordu. Sanki onun dü-1) Jackson Pollock (1912-56) ve Franz Kline (1910-62) yıllarında yaşayan Amerikan Soyut Dışavurumculuğu'nun iki önemli ressamı.

382

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

383

şüncelerini duyabiliyordu.

"Bunu nasıl yapacak?" diye sordu Slattey.

Kate başını salladı. "Bilmiyorum."

"Ve kimle?" diye sordu Mead.

Kate, de Kooning resimlerine döndü. "Burada bir yerde olması gerekiyor." Büyütecı aldı, röprodüksiyonların üzerinde yavaşça dolaştı. "Bir dakika. Bakın. Resimlerin üzerine bir şeyler çizmiş. Kienholz röprodüksiyonuna yaptığı gibi. Çok soluk ama..." Kate resimleri işaret etti, büyütecı Mead'e verdi. "Tam şurada. Soldaki resme küçük bir kelebekle küçük bir pul çizmiş. Gördün mü?"

Mead büyüteçle resimleri inceledi, başını salladı. "Şimdi bu ne demek oluyor?"

"Bilmiyorum," dedi Kate. "Bana yardım edin."

"Böcekler mi?" dedi Slattey.

"Postacılar mı?" dedi Mead.

"Ama bağlantıları ne?" Kate başını salladı ve Mead'e döndü. "Burasının sigara içilmeyen bir bina olduğunu biliyorum, Randy, ama bir sigara içmezsem patlayacağım."

"Uzağa üfle."

Kate, bir sigara yaktı ve içine çekti. "Evet, pullarla böcekleri birbirine bağlayan şey nedir?"

"İkisi de küçüktür," dedi Mead.

"Hepsi değil," dedi Brown. "Kelebek koleksiyonu yapan bir amcam var. Çok büyük parçaları var."

"Koleksiyon..." Kate, dumanı tavana doğru üfledi, "insanlar, pul ve kelebek koleksiyonu yaparlar. Lanet olsun! İşte bu! Geçen sefer bir simsardı. Bu sefer bir koleksiyoncu! iki koleksiyoncu. Pastasını tamamlıyor. Ressam, müze yöneticisi, simsar, şimdi de koleksiyoncu. Lanet olsun."

"Ama kim?" Mead sanki uyuşturucu almış gibi hızla dişlerini emiyordu. "Kim?"

Üniformalı iki polis memuru hızla toplantı odasına girdiler. Ellerinde, Kate'in V V i l l e m de Kooning üzerine olan iki kalın kitabı vardı. "Şehir merkezinde trafik çok sıkıştıktı," dedi biri.

Kate bir kitabı aldı, diğerini de Brown'a uzattı. "Al. Bize gönderdiği resimleri bulmaya çalış."

İkisi de hızla sayfaları çevirmeye başladılar.

Mead, acil müdahale ekibinin hazırda beklemesi için cep telefonuna bağlıyordu.

"Birini buldum," dedi Brown.

"Ben de," dedi Kate. Kitapları açarak yan yana koydular. K a -te, her iki sayfayı da inceleyerek resimlerin isimlerine baktı. Soldaki: Ziyaret. 1966-1967. Sağdaki: Kadın. Sag Harbor. 1964.

Kate kitapların arkasını çevirdi. " Ziyaret, Londra'daki Tate Galerisi'nde. Yani işimize yaramaz." Parmağını isimlerin üzerinde gezdirerek sayfayı inceledi. "İşte. İşte burada. Diğer. Kadın. Sag Harbor. Nathan ve B e a Sachs Koleksiyonu, New York."

"Telefon rehberi getirin," dedi Mead üniformalı polislerden birine.

"Onları tanıyorum," dedi Kate. "Park Bulvarı'nda, Altmış Y e -dinci Cadde civarında yaşıyorlar."

Mead, cep telefonunu kulağına yapıştırmış, adresi bildirmeye başlamıştı bile.

"Hayır, bekleyin," dedi Kate. "Hampton'da bir yerleri var. Elbette. Sag Harbor1." Brown ve Slattey'ye, sonra da Mead'e baktı. "Ondan açık ve net olmasını istedim, değil mi?"

Artık herkes hızla hareket ediyordu.

Slattey, hazırda bekleyen acil müdahale ekibine ulaştı.

1) S a g Harbor: N e w York'un çok kültürlü gelişiminde de kendine özgü bir yeri olan ve "alçak liman" anlamına gelen bir bölge.

384

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

385

Mead, sadece emin olmak için Sachslarm Park Bulvan'ndaki dairelerine ekip arabaları gönderdi, sonra Suffolk Polisi'ni arayarak, Sachs'larm Sag Harbor'daki evlerine mümkün olan en kısa sürede gitmelerini söyledi. "Tapell'i aramalıyım. O da Federal Büro'ya haber verecektir."

Kate, de Kooning resimlerine baktı. Slattey ne demişti? "Kan banyosu gibi." Kate, gerçek bir kan banyosunu önleyebilmeleri için Tanrı'ya yalvardı.

Bea Sachs hayal kırıklığına uğramıştı. Önce, kocası Nathan'm ressamın stüdyosuna gelmemesi yüzünden, sonra da East Hampton'daki küçük stüdyosunda oldukça büyük bir soyut resmi gösteren ressam yaşlı olduğu için. Tamam, tam olarak yaşlı değildi, ama genç de değildi. Kırkın üzerinde olduğu kesindi, henüz bir isim yapamamıştı ve hepsinden de kötüsü kadındı. Üç ıska. Unut gitsin. Bu orta yaşlı ressam, B e a ve Nathan Sachs seviyesindeki koleksiyoncuların onunla ilgileneneğini gerçekten zannetmiş olabilir miydi?

Bea gülümsemeyi başardı. Kısa tenis eteğini düzeltti, birçok arkadaşı tarafından otuz yaşındaki bir kadının bacakları kadar güzel bulunan bacaklarını üst üste attı. Altmış beş yaşında olduğunu itiraf eden bir kadın için bu hiç de fena sayılmazdı. Özellikle de gelecek hafta yetmiş üç yaşma basacakken.

Ressam, form ve işlev hakkında bir şeyler anlatıyordu, ama Bea onu dinlemiyordu. Bu korkunç stüdyo ziyaretini ayarladığı için arkadaşı Babs'i öldürmeyi düşünüyordu. Ne de olsa o ve Nathan koleksiyonlarını geliştirmek için senelerini harcamışlardı. İkinci sınıf Empresyonistler toplayarak başlamışlar, hiç kimsenin ikinci sınıf hiçbir şeye değer vermediğini anlar anlamaz bunları satmışlardı. Bu tabloların hepsini açık arttırmayla satar-

ken de iyi kâr etmişlerdi. Sonra işbilir, özel bir sanat simsarı sayesinde, Soyut Dışavurumcuları toplamaya başlamışlardı. Franz Kline, William de Kooning, Robert Motherwell\ Hepsini de altmışlarda, herkes Pop Artla ilgilendiği için piyasaları düşükkken almışlardı.

Soyut Dışavurumcu tabloları, şimdi Sag Harbor'daki evlerinde, birkaç Warhol ve Lichtenstein'la2 beraber duvarları süslüyordu. Doğal olarak onlar da birkaç Pop ikonu almak zorunda kalmışlardı.

Ah, evet, o ve Nathan çok popüler koleksiyonculardı. Park Bulvan'ndaki dublekslerinin duvarlarındaki sanat eserlerine bakan herkes bunu anlayabilirdi. Hepsi, son beş yılın en son, en gözde ressamlarına aitti ve ünlü olmayan hiç kimse yoktu.

Şimdi Bea, bu ziyareti kısa kesmek ve hasta yatan Nathan'a dönmek için ressama ne diyeceğini düşünüyordu.

Ama ressam, bir resmi bırakıp diğerini gösteriyordu. "Bu resim birçok çalışmamın kaynağıdır," dedi.

Ah, Tanrım. Bea, sadece nezaketen bir soru yöneltti. "New York'ta sergi açacak mısınız?"

Kadın ressam başını salladı. "Açardım, ama astrologum hazır olmadığımı düşünüyor."

Ah, hayır. Bea hafifçe gülümsedi. "Ama New York'ta bir sunum yapmadan çalışmalarınızı satmak çok zor olmuyor mu?" Ressam, bu sorudan rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Bea o kadar sıkılmıştı ki ağlayabilirdi. Aksi gibi bu orta yaşlı kadın ressam onu anlamamakta ısrar ediyordu. Bea, ne zaman gitmek için harekete geçse, kadın başka bir resim, küçük başka

1) Roben Mothenvell (1915-1991) yıllarında yaşayan bir diğer Amerikalı Soyut Dışavurumcu ressam.

2) R o y Lichtenstein: (1923-97) yıllarında yaşayan Amerikalı P o p A r t sanatçısı. Özellikle çizgiroman karelerini tuvale aktaran resimleriyle tanınır.

386

Jonathan Santlofer

bir soyut çalışma çıkartıyordu. Soyut mu? Haydi ama. Bunun sınırı ne? Bea'nin haftalık akşam yemeği partilerinde konuşacak yepyeni bir konu.

Ah, hayır. Kadın çay yapıyordu. Korkunç kokan bitkisel bir şeyler. B e a içini çekti. Buradan çabuk çıkmasının mümkün olmadığını anlıyordu. Zavallı Nathan evde onu, eczaneden alacağına söz verdiği nezle ilacı ve burun damlasıyla bekliyordu.

Kahretsin. Bu kadar ufak tefek ve büzüşmüş yaşlı bir adamın bu kadar ağır olabileceği kimin aklına gelirdi?

Elleri adamı koltukaltlarından kavramış, onu duvarda ileri geri, aşağı yukarı sürüklüyor. Neyse ki plastik tulum giyiyor, yoksa üstü başı mahvolurdu.

Nathan Sachs yarı baygın şekilde inliyor.

"Tarih yazıyorsun, Natie adamım. Tarih!"

B i r a z önce bembeyaz olan duvar ortaya çıkmak üzere olan f i -gürü gösteren kan kırmızısı damlalar, çizgiler, halkalar ve döngülerle doluyordu.

"Neredeyse bitiriyoruz, Natie. Dayan." Yaşlı adamın ağırlığından yorulduğu için zorlukla nefes alıyor. "Biraz daha. Henüz bitmedi."

Nathan Sachs'ı daha yukarı kaldırarak, kesik kolunu duvarın beyaz bölümlerine götürüyor, "işte bu. Oluyor. Şimdi konsantre olmalıyız, Nate. Resmimiz belirgin olmalı." Adamın bileklerinden biraz önce fışkırarak akan kan, artık azalıyor. Yaşlı adamı öne arkaya, öne arkaya sürüklüyor. Yerde, bir kan gölü var. Yaşlı adamın keten ayakkabıları kan gölünün içine giriyor ve köpükler oluşmasına neden oluyor.

"İyi görünüyor," diyor, o sırada Nathan Sachs'ın ellerinden

388

Jonathan Santlofer

birine basarak tökezliyor. Kesik elleri tiksintiyle itekliyor. "Bunlara kimin ihtiyacı var," diyor. "Ben vücutla resim yapıyorum. Vücutla!"

Yaşlı adamın gittikçe artan ağırlığıyla kollan yorulunca geri çekilerek resmine bakıyor. Nathan Sachs'ı, ayaklarının dibindeki kızıl nehre atıyor. Yaşlı adam, kesik kollannı vücuduna sarmaya çalışarak cenin pozisyonunu alıyor. Bir kere titriyor. Sonra hareketsiz kalıyor.

Kadın nerede? Saatine bakıyor. Daha fazla bekleyemez. Hızlı hareket etmesi gerekiyor.

Diğer beyaz duvara, B e a Sachs'la yapacağı sanat eserine yer açmak için düşük kaliteli bir resmi indirdiği boşluğa bakıyor. Kahretsin. Mükemmel planını, düetini ancak bir kadın böyle mahvedebilir di. Nathan Sachs'ın ellerinden birini yerden alıyor, kana batırıyor ve duvara çizdiği resmin sağ alt köşesine büyük harflerle, baş harflerini, Ö ve R, yazıyor. Sonra tekrar düşünüyor. Bu çok hoş olmadı. Harfleri elin tersiyle siliyor, Nathan'ın parmağını biraz daha kana buluyor ve küçük bir d ve büyük bir K harfi yapıyor.

Evet, şimdi oldu.

Nathan'ın, kendi elinin ilginç bir uzantısı gibi görünen mahvolmuş uzvuna bakıyor. Vücudun uzantısı olarak resim yapmanın başka bir yolu. Bunu daha önce düşünmeliydi. Yaşlı adamı taşımaktan daha kolay olurdu.

Ama açık olmak istemişti. Net. Sonuçta bir vücut da vücuttur, dolambaçlı yollara sapmadan hem de. Bu şekilde, Kate'i hayal kırıklığına uğratmayacağından da emin.

Kendisini ona çok yakın hissediyor. Sanki Kate onunla birlikte burada, onun çalışmasını seyrediyor, bitmiş resme bakıyor ve estetik yorumlarda bulunuyordu. Ne derdi acaba?

Ölüm Ressamı

389

Biraz fazla kırmızı mı?

Belki de.

Etrafına bakıyor, kullanabileceği bir şey arıyor ve şöminede, yanmış birkaç odun parçası buluyor. Ev yapımı karakalem.

Duvardaki resme kabaca, bir kadının ana hatlarını çiziyor, bir çift büyük göğüs ekliyor. Yanmış odun, hâlâ ıslak olan kanla kanşıyor.

Geri çekiliyor, resmi incelerken farkına varmadan Nathan Sachs'ın kesik eliyle burnunu kaşıyor.

Tanrım. Resim tahmin ettiğinden de iyi oldu. Kate çok etkilenecek.

Eli, tulumunun cebine atıyor. Onu almaya karar verdi.

Tekrar saatine bakıyor. Kadın için biraz daha beklese mi? Hayır, beklemese daha iyi olur. Eğer Kate umduğu gibi ipuçlarını çözdüyse, polisler birazdan gelirler.

Yerde, Nathan Sachs'ın vücudunun yanında duran elektrikli testereyi almıyor bile. Buna gerek yok. Üzerinde hiç parmak izi bırakmadı.

Dışarı çıkınca ayakkabılarına geçirdiği poşetleri ve üzerindeki tulumu çıkartıp Sachs'ın arka kapısının yanına bıraktığı spor çantasının içine koyuyor.

Bir dakika sonra, havuzun yanından koşarak geçip çitleri aşıyor ve ağaçların arasında kayboluyor. Uzaktan siren sesleri geliyor, ama o arabasına vardı bile.

Bea Sachs titriyordu. Kate, kadının ince omuzlarının üzerine kazağını örttü.

Mead, Sag Harbor Polis Teşkilatı'nın şefi ve yerel üç dedektifle konuşuyordu. Dedektifler olay mahalline, B e a Sachs ön kapıyı açmak üzereyken gelmişlerdi. Şimdi suç mahalli ekibi,

390

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

391

Sachs'ların evinin her tarafını yiyecek koklayan domuzlar gibi arıyorlardı.

Kate, Brown, Slattery ve Mead, iki saatten uzun bir süre boyunca, Mead'in saatte yüz yirmi kilometre hızla kullandığı arabanın içindeydiler. Bütün bu süre, Long Island Otoyolu'nda arabanın sireni de çalmıştı. Kate'in başı ağrıyordu ve sinirleri yıpranmıştı.

Bea Sachs, günün olaylarını beş altı kez anlatmıştı. Elleri ve konuşurken dudakları titriyordu. Öğlene doğru, kulüpte tenis oynamak için evden çıkmıştı. Oyundan sonra nasıl olduğunu öğrenmek için Nathan'ı aramıştı. Nathan, kendisini biraz daha kötü hissettiğini, uyuyacağını, stüdyo ziyaretini onsuz yapmak zorunda kalacağını söylemişti. Bea gelirken, istediği ilaçları alacağına söz vermişti. Bu onların son konuşması olmuştu. Sonra Doğu Hampton'a, ressamın stüdyosuna, ardında da Sag Harbor Eczanesi'ne gitmişti.

Suffolk dedektifleri, sıradan soruları soruyorlardı. Düşmanınız, intikam almak isteyen biri var mıydı? Ama Kate ve ekibin geri kalanı, bu soruların gereksiz olduğunu biliyorlardı. Ölüm ressamı, koleksiyoncu olan bu çifti sadece isteklerine uygun olduğu için seçmişti. Gerekli koşullara sahiptiler ve evlerinin civarı da boştu.

"En azından kadım kurtardık," dedi Mead, B e a Sachs'e bir sakinleştirici verip ambulansla hastaneye gönderdikten sonra. Ka-te'e döndü ve mırıldandı. "İyiydin."

Kate belli belirsiz başını salladı.

"Alarm hâlâ devredeydi," dedi Suffolk dedektiflerinden biri. "Kurban, katili içeriye kendisi almış."

"Demek Sachs katilini tanıyordu," dedi Brown. "Veya adamımız tehlikeli birine benzemiyor."

Suffolk teknik ekibinden bir dedektif duvarı fotoğraflıyordu. Baş harflerin yazılı olduğu sağ alt köşenin de fotoğrafını çekti.

"d ve K , " dedi Brown. " B u da ne demek?"

"Bu sefer kendi baş harflerini kullanmamış," dedi Kate. "Çalışmasını taklit ettiği ressamın adıyla imzalamış: de Kooning, küçük d ve büyük K. Artık açık ve net davranıyor, hatırladınız mı?" Başını salladı. Kahretsin. Eğer hep geç kalacaksam, ne dediğini çözmenin ne anlamı var? Bir polisin kesik eli delil torbasına koymasını izledi.

"Diğerini buldunuz mu?" diye bağırdı başka bir polis.

"Bulamayacaksınız," dedi Kate duygusuzca. "Onu kendisine aldı."

Mead, Suffolk Emniyet Amiriyiyle konuşmasını keserek Kate'e döndü. "Bunu nereden biliyorsun, McKinnon?"

"Biliyorum işte." Kate, gözlerini kapatınca ölüm ressamının Nathan'm eliyle baş harfleri yazmasını, sonra da yeni keşfettiği bu fırçayı bırakmak istemeyişim gördü. Tanrım. Bu adamla o denli bağ kurmuştu ki kendisini hasta hissediyordu.

"Adamın birkaç dakika daha oyalanmamış olması çok kötü," dedi bir başka Suffolk dedektifi.

"Ne kadar vakti olduğunu biliyordu," dedi Kate.

Adam şaşırmış bir ifadeyle Kate'e baktı. "Nasıl?"

"Boş ver," dedi Brown, çoktan odadan çıkmış, Sachs'ların verandasında bir sigara yakan Kate'in yerine. Brown kibriti, sonra da sigaranın parlayan ucunu gördü. Tanrı'dan McKinnon'm başarısızlığa uğramamasını diledi. Bir psikopatın beyinde olmanın ne demek olduğunu çok iyi bilirdi. Onun da başına gelmişti. Ve çıkmak için can atmıştı.

Ölüm Ressamı

393

40

"İşte geliyor," dedi Liz.

Kate, Liz'in Manhattan'daki F B I merkezindeki küçük bölmesine bir sandalye çekti. B i r dosya numarası ve ismi, PRINGLE, RUBY, Liz'in bilgisayarının ekranında belirirken bekledi. Gözleri, uykusuzluktan kaşınıyor ve yanıyordu.

Bir önceki gece, Sag Harbor'dan dönmek üç saat sürmüştü. Kate, Brown, Mead ve Slattery, yolda Nathan Sachs'in cinayetiyle ilgili ayrıntılar üzerinden defalarca geçmişlerdi; keşke ipuçlarını daha önce çözebilselerdi, keşke bir saat erken gelebilselerdi, keşke...

FBI, her ayrıntıyı duymak istemişti. Davayı devralmamalarının tek nedeni, Mitch Freeman'in onları Kate ve ekibinin çözüme çok yakın olduklarına inandırmasıydı. Kate, bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğuna karar veremiyordu.

Eve gittiğinde Kate'in tek yapabildiği ayakkabılarını çıkartıp kendini yatağa atmaktı. Richard'ın tanıklık için tekrar Chicago'ya çağırılmış olmasına seviniyordu. Soru cevaplayacak hali yoktu.

"Bütün olay mahalli fotoğraflarını, laboratuvar sonuçlarını istiyorum," dedi Liz'in ekranına bakarak. "O zamanlar bilgisayara geçirmeye çalıştığımız, ama başaramadığımız bir parmak izi hakkında da bir şeyler olmalı."

"Otomatik Parmak İzi Sistemi'ni denedin mi?" "Evet. Ama bulamadım. Sistem çalışmaya başlamadan önce olmuş olabilir."

"Bekle." Liz, ekranın aşağısına indi.

Siyah-beyaz imgeler ekranı doldurmaya başladı: Çöplük. Çöp kutusu. Zavallı ölü çocuk. Kate'in aklında hepsi o kadar canlıydı ki o yaz gecesinin sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Çözünürlüğü arttırabilirim" Liz birkaç tuşa bastı. Resmin detayları o kadar keskinleşti ki Kate, kızın yanağına dağılmış ru-juyla aynı renkte olan toz pembesi tırnaklardaki kıymıkları görebiliyordu. Ruby Pringle'm açık gözleri Kate'e o gün baktıkları gibi bakıyorlardı. Ekranda gözler koyu renk görünüyordu ama Kate onların mavi olduklarını hatırlıyordu.

Biraz sonra Liz lazer yazıcıdan çıkarttığı kağıtları Kate'e uzatıyordu.

"Tanırım." Kate derin bir nefes aldı. "Bunları bir daha görmeyi hiç istemiyordum." Ama yine de detayları inceledi. Kızın başının arkasında duran haleye benzer folyoyu, plastik kanatları. "Gerçekten meleğe benziyor. Ölüm ressamının işi olabilir" Kate, tekrar ekrana baktı ve bir süre düşündü. "Dosyada bir not olup olmadığını görebilir misin? Bir fidye notu gibi? Belgelendiğinden eminim."

Liz, dava dosyasını incelemeye devam etti. Not oradaydı:

Onun nerede olduğunu biliyorum, çünkü onu nereye koyduğumu biliyorum.

"İşte bu," dedi Kate. Ekrandaki yazıya baktı, sonra da onu yıllarca önce o korkunç yere götüren, arabasının koltuğundaki yazıyı düşündü.

Kate gazeteden kesilen, hale ve kanatlar çizilmiş, üzerine

394

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

395

MERHABA yazılmış resmi çıkartırken elleri titriyordu. "Elbette FBI'm bir yazı analiz bölümü vardır, değil mi?"

"Elbette. Ama burada değil," dedi Liz. "Bunları Quantico'nun el yazısı analizi departmanına fakslayabilirim."

"Ne kadar sürer?"

"Duruma bağlı. Eğer arkadaşım Marie bugün çalışıyorsa, hemen bir cevap alırız." Liz, her iki örneği de faks makinesine yerleştirdi, sonra da bilgisayardaki Ruby Pringle dosyasına döndü.

"Laboratuvar sonuçları burada. İşte parmak izi. Hem de kocaman. Parmak izini asetata basacağım, böylece laboratuvarınızda-ki izlerle karşılaştırabilirsiniz."

Kate, parmak izinin yazıcıdan çıkışını izledi. Bu iz, onu katile veya başka herhangi birine götürecekti miydi? Kate birkaç derin yoga nefesi aldı.

"Bu işte bir hayli iyisin, Liz."

"Teşekkürler." Liz parmak izini uzattı. "El yazısıyla ilgili bir bilgi gelir gelmez sana haber veririm."

Kate, polis merkezine dönerken bütün yol boyunca aynı şeyi düşündü. M E R H A B A kelimesini, uzun yıllardır hayatının bir parçası olduğunu göstermek için mi yazmıştı, yoksa bu sadece bir hata mıydı? Hayır. Ölüm ressamı, böyle bir hata yapmak için fazla akıllı, fazla dikkatliydi. Kate'in bilmesini istiyordu.

Tamam, onu yönlendiriyordu. Ama Kate, bu sefer yönlendirildiğini biliyordu.

"Yüzde yüz uyum," dedi Hernandez.

Kate, Liz'in verdiği parmak izini tarayan başka bir bilgisayar ekranına bakmaktaydı. Ekrandaki parmak izleri doksan dakikadır alt alta geçmekteydi ki iki tanesi üst üste kondu ve ekranda EŞLEME yazısı belirdi.

"Neyle eşleştirdi?" diye sordu Kate. "Hangi dava?"

"Stein olayı," dedi Hernandez, kayıtlarını kontrol ederek. "Bir bakalım. Buna göre parmak izi bir tablodan alınmış. Üzerine keman yapıştırılan tablodan."

Neyse ki Kate kemanın bir dekor olduğunu, Titian'ın tablosu Marsyas'ın Derisinin Yüzölçüsü'ne bir gönderme olduğunu fark etmiş ve onu alması için polisleri göndermişti.

"Şüpheliniz, kemanı resme yapıştırmak için eldivenlerini çıkartmış, bu arada da yanlışlıkla tabloya dokunmuş olmalı. Kemanı tertemiz bırakmış, ama resmi temizlememiş."

"Tabloyu süse bile," dedi Kate, "yağlı boya parmak izlerine çok hassastır, değil mi?"

"Doğru."

"Demek ki ölüm ressamının cinayet yerlerinden elimizde olan tek parmak izi bu, değil mi?" diye sordu Kate.

"Şimdilik," dedi Hernandez. Parmak izini ve Quantico'dan gelen faksları Kate'e uzattı. "Bunlar sana geldi."

Sadece birkaç dakika sonra Kate, Ruby Pringle olay mahalli fotoğraflarını, laboratuvardan gelen parmak izi sonuçlarını, Qu-antico'nun el yazısı analizini ve Rönesans Resmi ve Erken Dönem Hristiyan Resmi isimli iki kalın kitabı ekibin önüne, masaya yaymıştı.

Arkasındaki duvarda, Nathan Sachs'm korkunç ve kanlı olay mahalli fotoğrafları vardı. Onların yanında ise, Kate'in kitaplarından alman de Kooning resimleri.

Bütün ekip, Mitch Freeman de dahil olmak üzere, çok yorgun görünüyordu; gözlerinin altında mor halkalar, devamlı kaş çatmaktan ağızlarının kenarında çizgiler vardı.

"Uyan parmak izi ve Quantico'dakilerin, el yazısının yüzde

396

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

397

yetmiş aynı kişiye ait olduğunu söylemelerinin ardından, bunun ölüm ressamının işi olduğunu kabul edebiliriz," dedi Kate.

"Bilgiyi kim verdi?" Freeman, F B I dokümanlarına bakıyordu.

"Federal Büro," dedi Kate, "başka kim olabilir ki?" gibi omuzlarını silkerek.

Freeman daha fazla zorlamadı, sadece başını salladı.

"Tanırım," dedi Emniyet Amiri Tapell. "Bu adam, Astoria'dan beri peşindeymiş."

"Ama yıllardır kayıpmış," dedi Mead.

"Kendini McKinnon'a kaybettirdi," dedi Freeman. "Ama fark edilmeden yıllardır çalışıyor olabilir."

"Sonra ben sanat kitabını yazdım, televizyon programını yaptım ve radarına geri döndüm," dedi Kate. Sanat kitaplarının sayfalarını karıştırdı. "Bu resimlerin neredeyse hepsinde melekler var. Bunlara puttis deniyordu." Gruba birkaç örnek gösterdi. "Belirgin bir şey bulamadım, ama Ruby Pringle'la ne tarz bir şey yaptığını görebilirsiniz. Bu erken dönem çalışmalarından biriymiş. Ritüelini henüz mükemmelleştirmemiş."

"Yıllar içinde çözülmemiş davalara bakıp, ölüm ressamının başka olaylarla bağlantısını gözden geçirmek akıllıca olabilir," dedi Tapell.

"Gücenmeyin ama," dedi Kate, "eski davaları incelemek, onun yıllar boyunca boş durmadığını kanıtlamaktan başka bir işe yaramaz. Gerçek şu ki son on yıldır kimse bu adamın ritüeli-ni fark etmedi, çünkü ritüelini değiştiriyordu; yani sürekli farklı görünüyordu. Ama artık biliyoruz ki ritüeli sanata dayanıyor. Daha önce hiç kimsede bu bilgi yoktu. Oyun artık tamamen değişti. Onu yakalayabiliriz. Tek yapmamız gereken bir sonraki ipucunu göndermesini beklemek."

"Ya göndermemeye karar verirse?" diye sordu Tapell.

"Ah, gönderecektir," dedi Kate. "Beni oyunda istiyor. Bunu biliyorum."

"Katılıyorum," dedi Freeman. "Ancak bu kez hızlı çalışıp ona hazır olmalıyız."

"Olacağız," dedi Tapell. Kaşlarını çatarak Kate'e baktı. "Senin şehri terk edeceğine dair söylentiler duydum. Venedik'e mi gidiyorsun?"

Kate başını salladı. "Unut gitsin." Oda sıcak olmasına rağmen titredi. Ölüm ressamının istediği şey de bu değil miydi? Hayatını yönetmek, onu manipüle etmek, burada tutmak, oraya göndermek... "Hiçbir yere gitmiyorum."

Doğru. Son sefer çok yakındı. Ama yine de başardı, değil mi? Zamanlaması mükemmeldi. Zamanında gelmemek o aptal kadının suçuymdu. Lanet olsun. İşini bitirebilmek için kalabilmiş olmayı umuyor.

Küçük bir pişmanlık hissediyor. Ama hayır, buna izin vermeyecek. Bu artık geçmişte kaldı. Tarih oldu. Bitti. Her şey başyapıt olamaz.

Ne de olsa o da bir insan. Ara sıra mükemmel olmayabilir, değil mi? Hem bu kötü ve utanılacak bir şey değil. Tamam, renk mükemmel değildi. Yaşlı adamın anemik kanı fazla suluydu. Ama resmin ruhu oradaydı. Bu da yeterliydi. Kate, bunu anlamıştı.

Çok çabuk anladı.

"O kadar da değil," diyor, parlak teneke duvara bakarak. "Ama, tamam. Yavaşlayacağım."

Hayır. Devam et. Yap.

Teneke duvar, yüzünün şeklini bozup tamamen yabancı birini gösteriyor. Duvara yaklaşıyor, eliyle şekilsiz yüzünü okşuyor. "Sen kimsin?"

398

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

399

Sen, benim. Ben, sensin.

Başını sallıyor ve tenekedeki yüzün çarpılıp dönmesini izliyor. Geri çekiliyor ve yüz kayboluyor. Nathan Sachs'ın artık parmakları kıvrılmış, morarmış ve bir pençe gibi duran elini masanın üzerinden alıp, sanat kartpostallarının ve röprodüksiyonlarının durduğu kutuya atıyor. Ayaklarını yere bastırarak bir şeye ihtiyacı var. Kendini güvende hissetmesini sağlayacak bir şeye. Evet. Bunu şimdi yapmalı. Gücünün dorugundayken. Ve aslında, neden olmasın? Bunu uzun zamandır düşünüyordu, kullanmak istediği imgeyi biliyor. Gerçekten harika, efsanevi ve tam ona uyacak bir imge.

Çalışmaya başlıyor. Bıçağını çıkartıyor, yapıştırıcısını kontrol ediyor. Sesler bile onu rahatsız edemez. Bir saat geçiyor. Masasının üzeri kağıt parçalarıyla dolu. Ama ortaya çıkan şey, sadeliğin ta kendisi. Açık. Cesur. Adetâ bir ikona.

Yine de kartı eline alınca, derin bir üzüntü hissediyor. Bu, o aptal resimlerden birini veya bir parça saçı feda etmek gibi değil. Bu, önemli. Bu, o . O.

Yanaklarındakiler yaş mı? Gözlerini kuruyan eldivenli elinin ıslak olduğunu görmek onu şaşırtmıyor.

Güçlü ol. Unutma, sen bir süper insansın.

Omuzlarını dikleştiriyor. Evet, bunu yapabilir.

Ama ya sonra, o gittikten sonra? Ah, Tanrım. Onu özleyecek.

Her zaman başka bir esin perisi bulabilirsin.

Charlie Kent, pasaportu, uçak biletleri ve Venedik'teki etkinliklerin programını parlak deri Filofax ajandasının içine koydu. Sonra, dolabını açtı. Bu hareket, onu asla hayal kırıklığına uğratmıyor, her zaman zevk duymasını sağlıyordu. Büyük dolap, dairesindeki tek lüksüydü.

Yerden tavana kadar uzanan yirmi raf vardı. Her rafta sekiz ayakkabı duruyordu. Süet, timsah derisi, yılan derisi, rügan. Düzler, topuklular. Şık, günlük, spor, zarif. Tokalı, kurdeleli, bağcıklı. Daha uzun yapılmış olan iki raf çizmeler içindi. Hepsi rengine göre sıralanmıştı: beyazdan beje, bejden kreme, kremden kahveye, kahveden bakıra, bakırdan turuncuya, turuncudan kırmızıya. Üç raf, sadece siyaha ayrılmıştı.

Charlie, yüzünde mutlu bir ifadeyle içini çekti. Venedik'te geçireceği iki buçuk gün için dokuz çift ayakkabı seçti ve sonraki yirmi dakikayı her ayakkabıyı kendi seyahat poşetine koymak için harcadı. Bunu bitirdikten sonra, hepsini dikkatle bavulun-daki kıyafetlerin arasına yerleştirdi. Bavula, bir de seksi pembe bir gecelik attı.

Winnie'nin onunla birlikte Venedik'e gitme masraflarının ödenmesine, Ütekilik Müzesi'nin yönetim kurulundan hiç kimse karşı çıkmamıştı. O büyük W L K Hand tablosunu, ressamın bizzat kendisinden aldıktan sonra kimse. Charlie, yönetim kurulu başkanı ve VWillie'nin eserlerinin hırslı bir koleksiyoncusu olan Morty Bernstein'ın eğilip ayaklarını öpeceğini zannetmişti.

Charlie gülümsedi, Willie'nin ona verdiği, çerçevelenmiş ve yıllar boyunca başka ressamların verdiği diğer hediyeler gibi yatağının başucuna asılı resme baktı.

Ah, bu çok güzel olacaktı.

Ötekilik Müzesi'nden çok daha büyük planları vardı. Çağdaş Sanat Müzesi'nin seçkin yönetim kurulu üyelerinden birkaçıyla tanışmış ve onlara, müzeye yirmi birinci yüzyıl bakış açısını sadece ve sadece kendisinin getirebileceğini belirtmişti. Eline geçen her fırsatta karaladığı o garip Raphael Perez veya Schuyler Mills'in değil. Hayır, iş onun olacaktı.

Açık dolabına baktı. Ne olur ne olmaz, belki bir çift daha

400

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

401

ayakkabı almalıydı. New York'ta çok az giydiği, ama Venedik için mükemmel olan mavi-beyaz Chanel ayakkabılarını da bavuluna koydu.

Raphael Perez, kanepenin üzerindeki açık bavuluna dört Perry Ellis slip yerleştirdi. Kanepe, ilk sergisinin spot ışığıyla aydınlanan posterinin altındaydı. "Güzel Vücut: Bir Sanat Olarak Yeme Bozuklukları" isimli, Çağdaş Sanat Müzesi'ndeki ilk sergisinde, boğazına parmağını sokan, lavman yapan, kusan kadınların resimlerini hatırlamak Perez'i gülümsetti.

Venedik programının zorlu olacağını biliyordu. Yapması gereken birçok iş vardı: en iyi partilere katılacak, doğru insanlarla sohbet edecek, Charlie Kent orospusuyla uğraşacak, meslektaşı Schuyler Mills'i görmezden gelecekti. Bunların hepsi, yağcılık etmesi gereken bir sürü koleksiyoncu ve müze yöneticileriyle çok kolay olacaktı.

Mükemmel şekilde eski havası verilmiş dolabının üst çekmecesini açtı ve biri mavi ipek, diğeri şal desenli zeytin yeşili iki mendil alarak, sliplerinin yanına koydu. Çağdaş Sanat Müzesi Müdürü. Evet, bu unvan ona çok yakışacaktı. Amy Schwartz istifa etmiş, Bili Pruitt ölmüşken onu kim durdurabilirdi?

Willie, havanın Venedik'te nasıl olacağını bilmek isterdi. Deri ceketini götürmeli miydi? Neden olmasın? Eğer sıcak olursa çıkartabilirdi.

Sırt çantasına, iki beyaz gömlek, Elena'mn ilk sergisi için aldığı ve şans getiren siyah kravatını, Discman'ini, altı yedi CD, iç çamaşırı, her zamanki traş malzemelerini aldı.

Kate'in birkaç ay önce hediye ettiği pahalı İngiliz kolonyasını çantaya koyup koymamayı düşündü. Kalay ve kurşun alaşımı

kapağı açtı, avucuna biraz kolonya aldı ve yanaklarına sürdü. Temiz, insanın içini rahatlatan, çok hafif bir limon ve portakal kokusu vardı. Kokuyu beğendi. Doğru koku seçimini Kate'e bırak, diye düşündü.

Willie, Darton'un birkaç hafta önce beğendiği ve hatta almayı düşündüğünü belirttiği yarım kalmış resmine baktı.

Darton'un ölümünü ve duyduğu öfkeyi atlatmaya çalışıyordu. Ama bu sadece öfke değildi. Öfkeyi yenmek kolay olurdu. Willie, bir çift çorabı top haline getirerek sırt çantasının içine attı. Bir de suçluluk duygusu vardı. Kate'i kandırmış olduğu gerçeği. Erkek kardeşi Henry'e saklanması için para vermiş olması. Eğer kendisine karşı dürüst olabilseydi, Darton Washington'un ölümünün Kate'le arasına soktuğu mesafenin asıl nedeninin bu olduğunu kabul edebilirdi.

Willie telefona uzandı. Kate'i aramalıydı. O da birçok şey yaşamıştı. Hatta kendisinden daha çok şey. Ama bunu yapamadı.

Lanet olsun. Onun da kendisini, onu özlediği kadar özleyip özlemediğini merak etti.

Neyse ki birkaç günlüğüne şehirden ayrılıyordu.

Sırt çantasına siyah bir deri kemer koydu.

Gözlerinin önünde hızla beliren görüntü onu bir an geriye götürdü. Arabada gördüğü son görüntü gibiydi: Kate suda çırpınıyor. Ama bu sefer görüntüde kendisi de vardı. Farklı olarak, o çırpınmıyordu. Hiç hareket etmiyordu.

Willie gözlerini açtı, ama bir süre hiçbir şey göremedi. Karanlıkta bir süre bekledi. Sonra görüntü geri geldi: Çamurlu su. O ve Kate. Sonra görüntü kayboldu.

Brown, tırnaklarını toplantı masasına vuruyordu. Mead, dişlerini emiyordu. Genellikle sakın olan Mitch Freeman, yüksek

402

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

403

sesli iç çekişlerinin arasında parmaklarını çıtlatıyordu. Slattery, sakız çiğniyor ve balon patlatıyordu.

Yetti. Kate başım kaldırdı. "Maureen. Lütfen. Şu sinir bozucu sesi keser misin?"

"Ben mi?" Slattery, sakızı bir çöp kovasına attı. "Y a onlar?" Birer birer adamların yüzlerine baktı. "Ben ne yaptım?" dedi Mead.

"Herkes," dedi Brown, "sakinleşsin."

Ölüm ressamının son eserinin başına toplanmışlardı.

Katil onları bekletmişti. Ama çok da değil.

"Tamam, şunu bir inceleyelim, olur mu?" Kate, önündeki esere bir kez daha baktı. Antik bir sütuna bağlanmış ve bir düzineden fazla okla vücudu delik deşik olmuş bir adamın yüzüne Kate'in fotoğrafı yapıştırılmıştı.

"Bu, Aziz Sebastian," dedi Kate. "On beşinci yüzyıl İtalyan ressamı Andrea Mantegna¹ tarafından yapılmış."

"Senin yüzünle," dedi Slattery.

"New York Times'daki fotoğraf," dedi Brown. "Galadaki."

Kate, yoga nefeslerinden birini aldı. Ölüm ressamının sonunda ona gelmesini bekliyordu. Bu kaçınılmazdı. Onun, kendisine giderek daha da yaklaştığını hissediyordu. İşte gelmişti. Sonunda. Sadece ikisi. "Ben pastayı tamamlıyorum," dedi. "Ben, sanat yazarıyım."

"Ah, sen bundan daha fazlasım," dedi Freeman. "Sen onun ödülüsün."

Onun ödülü. Kelimeler, Kate'in kafasında yankılandı. Elinin titremesini engellemeye çalışarak büyütecini azizin resminin üzerinde dolaştırdı. "Bu sefer gizli bir çizim yok. Sadece azizin yüzünün üzerinde benim resmim var ve azizin resmi, başka bir

1)Andrea Mantegna: (1431-1506) yıllarında yaşayan, italyan Rönesansı'nın erken dönem ressamı. Adı geçen resmi 1459'da yapmıştır.

röprodüksiyonun üzerine yapıştırılmış. Canaletto'nın Büyük Kanal Manzarası."1 Derin bir nefes daha aldı. "Mesajı yanlış yorumlamak mümkün değil. Kim ve nerede olduğunu açıkça söylüyor: Ben. Venedik'te."

Ölüm ressamı ona bir davetiye göndermişti. Kate, onun dizginleri eline alıp onu Venedik'e sürüklemesine izin mi vermeliydi? Ölüm ressamının bunu düşünmesini, planlayışım hayal edebiliyordu. Planlama. Evet, bunu yapmalıydı. "Gideceğim," dedi. "Gitmeliyim."

"Dur biraz," dedi Mead. "Bu çok tehlikeli."

"Mead haklı," dedi Freeman.

Kate, titreyen ellerini ceketinin cebine soktu. "Beni bekliyor. Onu hayal kırıklığına uğratamam." Midesine kramplar giriyordu. Ama bunu göstermeyecekti.

"Seni orada nasıl koruyacağım, söyler misin?" diye sordu Mead.

"Bunun umurunda olduğunu bilmiyordum, Randy." Kate gülümsemeyi başardı. "Ama gitmeliyim."

Mead'in dudakları kısıldı, kaşları çatıldı. "Önce Tapell'le konuşmalıyım. Bakalım Interpol ve İtalyan polisini ayarlayabilecek mi?"

"Bunu Federal Büro halleder," dedi Freeman. "Interpol'ü doğrudan arayabiliriz."

"Ben de McKinnon'la gideyim," dedi Slattery.

Mead bir süre düşündü. "Belki. Bilmiyorum. Biraz düşüneyim."

"Ben de gidebilirim," dedi Brown.

"Mümkün değil," dedi Mead. "Hepinizi yollayamam. Bu, McKinnon'u şehirden uzaklaştırmak için bir hileyse, burada da birilerine ihtiyacım olacaktır."

1)Canaletto [Giovanni Antonio Canal] (1697-1768) yıllarında yaşayan Venedikli ünlü manzara ressamı. Adı geçen resmi 1710'da yapmıştır.

404

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

405

"Hayır," dedi Kate. "Bu şekilde çalışmıyor."1

"Galadan önce seni araması bir hileydi." Mead, dişlerim emdi. "Bunu unuttun mu?"

"Aramasının nedeni, yularımı sıkıp benimle oyun oynamak içindi," dedi Kate. "Sanatsal bir yanı, planı yoktu. Taklit etmesi gereken bir şey yoktu." Şehit azizin resmini işaret etti. "Ama bu, çok belirgin. Açık. Bunu gerçekleştirecek, veya en azından deneyecek." Elini saçlarında gezdirdi, sonra da titremesini engellemek için kucağında birleştirdi.

Freeman öne doğru eğildi. "Bence haklı. Gitmeli. Büro'nun onu koruyacak bir ekip sağlayacağından eminim."

Kate başını salladı. "Eğer asker tıraşlı Amerikan robotlarıyla çevrelenirsem, onların FBI'dan oldukları çok belli olur. Bu da sadece onun korkmasına neden olur."

"Anlıyorum," dedi Freeman. "O robotları bir süre daha uzak tutmam gerekecek."

"Teşekkürler." Kate, ölüm ressamının kolajına, şehit edilmiş Aziz Sebastian'ın yüzüne yapıştırılmış resmine baktı. Derin bir nefes aldı. "Venedik Bienali'nin açılış gösterileri yarın. Bu hafta sonu saldırması gerekecek. Bizim de onun için hazır olmamız gerekiyor."

Kate, her zamanki gibi ince kağıtlar arasına yerleştirilmiş kıyafetler, kendi ufak poşetlerine konmuş tuvalet eşyaları düzenliliğinde bir bavul hazırlamıyordu. Götüreceği tek gece elbisesini bir elbise çantasına koymuş, geri kalan her şeyi ufak bir el çantasına tıkmıştı.

"Eğer geziyi iptal etmemiş olsaydın, ben de seninle gelebilirdim," dedi Richard. "Ama şimdi toplantı ve ifadelere gömülmüş durumdayım."

"Üzgünüm," dedi Kate. "Gidebileceğimi zannetmiyordum, ama sonra bir tatile ihtiyacım olduğuna karar verdim."

"Senin gidebilme seviniyorum." Richard, yatağın kenarında oturmuş tırnaklarını kesiyordu.

"Richard, lütfen. Günlerce o tırnaklara basacağım"

"Hayır, basmayacaksın." Tırnaklarını kesmeyi bıraktı ve başını kaldırdı. "Venedik'te olacaksın. Lucille de her gün yerleri temizliyor."

Haklıydı. Richard'ın tırnaklarını nerede kestiği kimin umu-rundaydı? Sadece gergindi, hepsi bu. Üstelik çaba da sarf etmiş, onu yolcu etmek için işten erken çıkmıştı.

"VVillie, bundan çok memnun olacak. Senin orada olup bizi temsil etmenden." Tırnaklarını kesmeye devam etti. Kit. Kit.

"Umarım," dedi Kate. En küçük B a l â Versailles şişesini alıp çantasına koydu. Sonra bu yaptığının ne kadar saçma olduğunu düşündü. Parfüm mü? Bir katil için mi?

"Birkaç gün uzaklaşmak sana iyi gelecek."

"Hı-hıı." Ne niyetle gittiğini Richard'a söylememişti. Eğer Aziz Sebastian kolaj mı ve hayatının tehlikede olduğunu bilseydi, gitmesine asla izin vermezdi. Herhalde haklı da olurdu. Ama gitmesi gerekiyordu. Kate, ölüm ressamını bu oyunda yenmeye karar vermişti.

Richard törpüyü almış, baş parmağının tırnağına şekil veriyordu. Kate'in gözünün önüne bir görüntü geldi: Adli Tıp'ta, Elena'nın kısacık kesilmiş tırnaklı elini tutuyordu. Görüntüyü kovmak için başını salladı, ama bu hiçbir işe yaramadı. "Richard. Lütfen. Şunu keser misin?"

"Tırnakların. Beni... rahatsız ediyor."

Richard, tırnak makasını yatağın üzerine atarak kaşlarını çattı.

406

Jonathan Santlofer

"Sadece biraz gerginim." Bir çift külotlu çorabı yuvarlayarak çantasına koydu.

Richard, kolunu onun omzuna doladı. "Rahatlamalısın, sevgilim."

"Deniyorum."

Parmaklarıyla boynuna masaj yaptı. "Her şeyi iptal edip seninle gelmemi istemediğine emin misin?"

Kate, onun yanağına dokundu. "Hayır. Gelmesen daha iyi olur." Gelmesini ister miydi? Hem de her şeyden daha fazla. Ama ölüm ressamı onunla iletişime geçtiğinden beri değil, "incelemen için sana resim katalogları getireceğim."

"Harika." Richard, Kate'in yanağını öptü. "Lütfen çabuk dön. Seni özleyeceğim."

41

Venedik, tarih boyunca her yüzyıl, yedi ile on iki santim arası batmıştı. Ama bu rakam, yirminci yüzyılda yirmi beş santime çıkmıştı ve çıkmaya da devam ediyordu. Kaldırımlar ve kanal duvarları yükseltiliyor, telefon ve elektrik kabloları kaldırılıyor, insanlar evlerinin birinci katından ikinci katma taşınıyorlardı. Bu hızla giderse, Venedikliler yakında çatı katlarında sıkışıp kalacak, turistler Adriyatik'in ünlü Mücevheri'ni helikopterle gökyüzünden görmek zorunda kalacaklardı.

Yine de Maureen Slattey'ye göre mücevher parlıyordu. Gon-dolları, Büyük Kanal'da kayarak ilerlerken parlak mavi gökyüzüne, zümrüt yeşili sulara ve varaklı palazzo'lara1 doyamıyordu. Bir de İtalyan polizia başlarında dikilmeseydi.

Marcarini ve Passatta. Bir sürü güvenlik gücü arasında süren uzun tartışmalar sonucunda bu iki polisin Kate'i yirmi dört saat korumasına ve her iki saatte bir Interpol ve İtalyan polisine rapor

vermelerine karar verilmişti. Onlar, Slattery'ye göre Makarna ve Pasta'ydılar. Marcarini, yirmilerinin sonunda, koyu tenli ve şirin bir tipti. Passatta, yaklaşık kırk yaşlarında, yakışıklı, peş peşe sigara içen, somurtkan ve endişeli biriydi. Her ikisi de du-raksayarak da olsa, İngilizce konuşuyodu.

DPalazzo: İtalya'da, genellikle otel veya müze olarak kullanılan büyük ve görkemli binalara verilen isim.

408

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

409

Sıcak ve nemli havada, taüi-ekşi bir koku vardı.

"Çok güzel," dedi Slattery.

"Hı-hu," dedi Kate, kanal boyunca sıralanmış palazzolara bakarak.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var, McKinnon? İndiğimizden beri iki kelimeden fazla etmedin."

"Evet. Beni rahatsız eden çok şey var, Maureen." Kate, ona ters ters baktı.

"Ah, evet. Üzgünüm. Buradan çok etkilendim."

"Affedildin," dedi Kate, Venedik'in sularına bakarak. Ölüm ressamının varlığını başını çevirdiği her yerde hissedebiliyordu. Hayal mi ediyordu? Hiç zannetmiyordu.

Gondol onları San Marco'da bıraktı.

Slattery, Bazilika'yı, Doges Sarayı'm, etkileyici meydanı inceledi. " B u yer nasıl oluyor da suyun üzerinde durabiliyor?"

"Burası yüzyıllardır var, signorina," dedi Passatta, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "En azından siz gidene kadar da batmayacak."

"Sağol, ahbap." Slattery gülümsedi.

Marcarini ve Passatta, onlara, Kate ve Richard'm balaylarını geçirdikleri, Venedik'in en eski ve lüks otellerinden biri olan Gritti Palas'a kadar eşlik ettiler, sonra da kapılarının önünde kamp kurdular.

Komi, Kate ve Maureen'in çantalarını odaya bıraktı. Kate, ona yirmi bin lirelik bir banknot verdi.

Slattery, muhteşem odayı ve açık pencereden görünen manzarayı inceledi: Büyük Kanal, gondollar, kiliseler. "Ah, Tanrım. Öldüm ve cenneteyim. Eğer ensemizdeki şu polisler olmasa, bu, bir rüya olabilirdi. Gerçi yakışıklılar, özellikle de Makama."

"Makarna mı?" dedi Kate, ilk defa gülümseyerek.

"Evet," dedi Slattery. "Mızımız olan da Pasta."

Kate güldü. Slattery onunla birlikte olduğu için, yapayalnız olmadığı için mutluydu. "Bütün italyan polisleri yakışıklıdır. İş tanımlarından biri de bu." Diğer odalara geçti. "Maureen gelse-ne."

"Ah, Tanrım. Lanet olsun," dedi Slattery, mermer ve yaldızlı banyoya bakarak. "Bu, benim bütün dairemde daha büyük."

"Mead'e haber vermeliyiz." Kate, otel telefonunu kaldırdı. "Ah. Hiç şaşırmadım. Hat kesik."

"Böyle bir yerde mi?"

"İtalya'da telefonlar, neredeyse yarı zamanlı çalışır. Bu oran, Venedik'te daha da düşüktür." Cep telefonunu denedi. "Kahretsin. Şarj etmemişim."

"Onu daha sonra ararsın," dedi Slattery. "Hey, büyük yatağı kim alacak?"

"Senin olsun."

Venedik Polis Merkezi binasının ön yüzü, heykeller ve altın yaldızlarla kaplıydı, ama yaldızlar soyulmuş ve binanın altı küf tutmuştu.

İçeride, Kate ve Slattery, İtalyan zaman anlayışı denilen bir dayanıklılık testinden geçtiler. Neredeyse bir saat beklemişlerdi. Daha sonra, yüksek rütbeli biriyle bir saat boyunca oturarak espresso içtiler. Bu arada kim olduğunu ve ne yaptığını bilmedikleri bu adam, yıllar önce Büyük Elma'ya1 yaptığı ziyareti anlattı. Sonra, bir saat süren bir polis merkezi turu yaptılar.

Sonunda dışarı çıktıklarında Kate, üzerine yapışan bu kasvetten kurtulmaya karar verdi. Yanlarında Marcarini ve Passatta'yla birlikte, Rialto Köprüsü'nden, rengarenk dükkanların önünden

1)The Big Apple, New York şehrine verilen bir addır.

410

Jonathan Santlofer

geçtiler. Ama Kate nereye baksa gölgeler görüyor, caddeler, etkileyiciden çok kaygı verici görünüyordu.

Slattery, bunların farkında değil gibiydi. Disneylanddeki bir çocuk gibi her şeyle ilgileniyordu. "Bu kilise nedir?"

Kate başını kaldırdı. "Ah. Aziz Zachary Kilisesi. Küçük bir Rönesans kilisesidir. Tanrım. Buraya Bellini'yi görmeye gelişimin üzerinden yüzyıllar geçmiş gibi."

"Kimi?"

"Giovanni Bellini.1 Muhteşem Venedikli resamlardan biridir. Şahsen ben de çok severim."

"İçeri girebilir miyiz?"

Kate içini çekti. "Pek vaktimiz yok, Slattery. Bienale gitmemiz gerekiyor ve..."

"Haydi, McKinnon. Bu, benim Venedik'e ilk ve son gelişim olabilir." Yalvaran gözlerle Kate'e baktı.

"Tamam," dedi Kate. Ne de olsa, dünyanın en önemli sanat şehirlerinden birindeydiler.

"Buna küçük mü diyorsun?" diye sordu Slattery. Büyük kapılardan içeri girmiş, yüksek kubbeli tavana, işlemeli sütunlara, desenli mermer zemine, oymalı sıralara ve her tarafa asılı tablolara bakıyordu.

"İtalya için küçük." Kate titredi. Kilise, süslü olmasına rağmen karanlık ve rutubetliydi.

Slattery diz çöktü ve istavroz çıkarttı. "Alışkanlık."

Marcarini ve Passatta, ön kapının yanında oyalanırken Kate, Slattery'yi kuzey koridorundan ikinci sunağa doğru götürdü.

"Bu, o mu? Bellini mi?"

"Evet. Ama bekle." Kate, cüppesi, uzun bir gölge oluşturan ve

1) Giovanni Bellini: (?1430-1516) yıllarında yaşayan Venedik Okulunun kurucusu ünlü ressam. Ölüm Ressamı

411

yavaşça onlara yaklaşan zangoca işaret etti.

Kate titredi. Bunun nedeni sadece rutubet miydi?

Zangocun eline birkaç bin lîre tutuşturdu. Zangoç bir düğmeye bastı. Giovanni Bellini'nin başyapıtı, itici gölgelerin arasından çıkıp bütün ihtişamıyla aydınlandı.

"Vay canına," dedi Slattery. "Çok etkileyici. Gerçek sütunların yanına kendi sütunlarını ekleyiş; kubbe de gerçeğinin küçük bir kopyası gibi ve içeride oturan bütün o figürler..."

"Hey, sende gerçek bir sanat tarihçisi olacak yetenek var, Maureen."

"Kahretsin. Dalga geçiyorsun." Slattery eliyle ağzına vurdu. "Ooo."

"Endişelenme. Tanrı dinlemiyor." Kate, Tanrının onları herhangi bir zaman dinleyip dinlemediğini merak etti.

Maureen, Bellini'nin, kilise içinde bir kiliseyi gösteren tablosuna yaklaştı. "Bu adamlar bunları nasıl yapıyorlarmış hiç anlamıyorum. Ben, düz bir çizgi bile çizemiyorum."

"Çok küçük yaşlardan itibaren atölyelerde çalışıp ustalarının boyalarını hazırlıyor, fırçalarını temizliyor, tablonun arka fonundaki en küçük yerleri boyuyorlar ve eğitim alıyorlardı."

"Sanat köleleri, öyle mi?"

"Kesinlikle. Ama Giovanni Bellini'nin durumunda, kendisi de büyük bir ressam olan babası Jacopo, onu ve kardeşi Genti-le'yi eğitmiş."

Onları dinlemeye başlayan Passatta ve Marcarini, Kate ve Slattery'nin yanındaki sıraya gelmişlerdi.

"Sanat mı öğretiyorsunuz, signorina?" diye sordu Marcarini.

"Sayılır," dedi Kate.

"Sadece sayılır değil," dedi Slattery. "O, ünlü."

Passatta, bir kaşını kaldırdı.

412

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

413

Slattery, tırazana yaslanarak Bakire Meryem'e baktı. "Çok güzel ve ne kadar da gerçek görünüyor. Sanki resmin içine girip Meryem'in kucağına oturabilirsin."

"Rönesans resmi tamamen bundan ibaretti," dedi. "Yuvarlak formlar ve derinlik. Resme bakanları, odalara, açık camlardan içeri girmeye davet eder. Perspektif yeniden keşfedileli çok kısa bir süre olmuştu."

"Neden kaybolmuştu ki?"

"Ortaçağın karanlığında birçok şey kaybolmuştu," dedi Kate. Bellini'nin tablosunun gölge ve nişlerine baktı. Ortaçağ Karanlığı. Geride kalan birkaç haftanın hissettirdikleri bu isme çok uyuyordu.

Kate, San Marco Meydanı'na ilerlerken Marcarini ve Passatta da onların peşinden geliyordu.

Doges Sarayı'nı kaplayan altın yıldızlar, öğleden sonra güneşinde pırıl pırıldı.

"Sanırım, saat farkını hissetmeye başlıyorum," dedi Slattey. "Biraz oturabilir miyiz?"

Kate ve Slattey, meydana bakan bir banka oturdular. Slattey bir cappucino, Kate de double espresso ısmarladı. Marcarini, yarım metre ötedeki bir sütuna yaslanmış, Passatta ise yakındaki kemerin altında durmuş sigara içiyordu; iki adam da gözlerini Kate'in üzerinden bir an bile ayırmıyorlardı. Ama Kate, kendisini bir türlü rahat hissedemiyordu. Çoğu New York'tan bu B i -enal için gelen insanlar bir biri ardına durup onunla konuşuyorlardı. Ne zaman biri yaklaşırsa Kate endişeyle geriliyordu. Marcarini ve Passatta da.

"Tanrım, dünyadaki herkesi tanıyor musun, McKinnon?"

"Sadece Venedik'tekileri. Ve sadece bu hafta. Hepsi koleksiyoncu, ressam veya sanat yazarı." Hesabı ödedi. "Haydi. Saat farkını iyice hissetmeye başlamadan önce sergiyi ve Willie'nin tablolarını görmek istiyorum."

Ama hepsi bu değildi. Kate ölüm ressamının onun oraya gitmesini beklediğini biliyordu. Ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Uluslararası Venedik Bienali, turistlerin ilgi alanlarının dışında kalan büyük bir park olan Giardini'de düzenlenen ve çocuk, eğlence ve trenlerin olmadığı bir lunaparka benziyordu. Birçok eski bina, ülkelerin o an için meşhur sanatçılarının çalışmalarının sergilendiği ulusal pavyonlara dönüştürülmüştü. Bir sürü sofistike Avrupalı ve Amerikalı, kollarında kataloglarla ağırlaşmış alışveriş torbalarıyla, bir pavyondan diğerine koşuyor, bir şeyler veya birilerini kaçırmaktan korkuyor, doğru partilere davet edilmediklerinden endişe ediyorlardı. Sergi, aylarca açık kalacaktı. Ama önemli olan açılış günleriydi. Bundan sonra, sanatı herkes gidip görebilirdi.

Kate ve Slattey, yanlarında Marcarini ve Passatta'yla kalabalığın içinde ilerliyor, garip dörtlülere bir pavyondan diğerine girip çıkıyor, bu karmakarışık serginin temasını anlamaya çalışıyorlardı. Çoğu karanlık ve depresif üreme organları, cesetler, formaldehite batırılmış hayvan parçaları gibi resimler ve ne dediği anlaşılmayan politik içerikli enstelasyonlarla dolu sergi, Venedik'in güzelliğiyle taban tabana zıttı. Serginin garipliği, Kate'in paranoyasının artmasına, herkesin potansiyel bir tehlike olarak algılanmasına, dost yüzlerin tehditkar görünmesine, neden olmuştu.

Eskiden bir İtalyan bankası olan Amerikan pavyonu, büyük ama gösterişsizdi ve her yer enstelasyonlarla o kadar dolmuştu ki, bulunmuş veya yaratılmış objelerin etrafa saçılarak duvarla-

414

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

415

rın ve yerlerin kaplandığı bu çalışmaların hiçbirinde gözle görülür bir tutarlılık yoktu ve birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığı belli olmuyordu. Willie'nin çalışmaları bu kalabalığın dışındaydı. Bunun nedeni sadece iyi olmaları değildi, ayrıca geleneksel resimler gibi duvarlara asılmış olmalarıydı. Kate içeri girdiğinde, tabloların önünde onları inceleyen birkaç kişi vardı. Raphael Perez tabloları tanıtıyordu.

"WLK Hand, bizim en yetenekli genç ressamlarımızdan biridir."

Kate, V V ü l i e ' n i n bir sütunun arkasında saklandığını gördü, ama Perez ısrarla onu yanma çağırıyordu.

Willie utanarak selam verdi ve mırıldandı. "Teşekkürler."

"Bu, Willie Handley," dedi Kate.

"Şirinmiş," dedi Slattey.

"Onu hiç görmemiş miydin?"

"Hayır. Solana cinayetinde ifadesini ben almamıştım."

Bir an için her şey Kate'in gözlerinin önünde belirdi: yerde ölü yatan Elena, yanagmdaki Picasso resmi ve ölüm ressamının burada onu beklediği düşüncesi. Ortadaki koridora, av

peşinde hayvanlar gibi standlara girip çıkan insanlara baktı ve katilin arkasından yaklaşp onun boğazını kestiğini hayal etti. Bir nefes aldı; bilinçsizce bir çığlık attı.

"Ne? Ne oldu?" Slaterry dikleşmiş, gözleriyle etrafı taramaya başlamıştı. Marcarini ve Passatta da aynı şeyi yapıyorlardı.

Kate, gözünün önündeki görüntüleri kovdu. "Hiçbir şey yok. İyiyim." Slaterry'nin koluna girdi. "Gel. Seni Willie'yle tanıştırayım."

VVillieyi Perez'den kaçarken yakaladılar.

Kate, Willie'nin yanağını öptü. "Sergideki en iyi resimler sana ait."

"Sergide resim olarak adlandırabileceğimiz yegane şeyler benimkiler olsa bile, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Willie yere baktı. "Burada olacağını bilmiyordum."

"Ben de emin değildim. Ama geldiğim için mutluyum. Seninle gurur duyuyorum. Resimlerin gerçekten çok güzel."

"Evet. Harika," diye ekledi Slaterry.

Willie garip bir ifadeyle ona baktı. Bu, Kate'in her zamanki arkadaşlarına hiç benzemiyordu.

Perez, Kate'i neredeyse korkudan sıçratarak yanlarında belirdi.

"Oğlumuzla gurur duyuyor musun?" diye sordu Perez.

Kate genç küratöre baktı. O, olabilir miydi?

Slaterry, polis içgüdüleriyle bu bakışı anladı ve elini cebindeki silahının üzerine koydu.

Kate, ona bakarak başını belli belirsiz "sorun yok" anlamında salladı. En azından, öyle olmasını umuyordu.

Perez, kolunu VVillie'nin omzuna attı. Willie, Perez'in kolundan kurtuldu. "Bütün gün resimlerimin önünde böyle dikile-mem." Her tarafı, duvarlar, yer, tavan, resimlerle kaplı başka bir bölmeye seğırtti. Fotoğraflar, dergilerden kesilmiş pornografik kadın resimleri gösterirken, aralara serpiştirilmiş pornografi ve kadın karşıtı söylemlerle ters düşüyordu.

"Hey, McKinnon," dedi Slaterry duvarları inceleyerek. "Senin resmin nerede?"

Kate güldü. Ama bu uzun sürmedi. Gözünün kenarında bir gölge kıpırdadı. B i r el omzuna uzandığı an, Kate'in bütün vücudu kaskatı olmuştu. Hızla arkasını döndü ve adamın midesine bir yumruk attı. Adam sendeleyerek sırt üstü yere düştü.

Slaterry, silahını çıkarttı. Marcarini ve Passatta da aynı şeyi yaptılar.

"Hayır..." Kate onları durdurarak yerdeki adama elini uzattı.

416

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

417

"Tanrım. Afedersin, Judd." Şaşırmış eleştirmenin ayağa kalkmasına yardım etti.

"Vay," dedi Judd. "Kitabın hakkında gayet iyi şeyler söylediğimi zannediyordum, Kate." Endişeyle gülümsedi.

"Beni affet. Ben..."

"Hayır, hayır," dedi eleştirmen, üstünü başını silkeleyerek, "iyiyim."

Etraflarında küçük bir kalabalık toplanmıştı. Marcarini ve Passatta herkesi uzaklaştırıyordu.

"Sorun yok," dedi Kate. " Sadece bir kazaydı."

"İyi misin, McKinnon?" diye sordu Slaterry. Kalabalığın ortasından uzaklaşmışlardı.

"Sinirlerim bozuk," dedi Kate.

"Herif sana ne yaptı?" diye sordu Willie.

"Hiçbir şey yapmadı."

"Yani, iyi misin?"

"Evet." Kate, aniden Willie'yi yakaladı ve sıkıca sarıldı.

"Bu gece gelecek misin?" diye sordu Willie, Kate onu sonunda bırakınca.

"Asla kaçırmam."

Güzel.

Eski beton merdivenler, karanlık suların içine iniyor. Çürüyen kapılar. Arka kanallarda çöpler.

Aziz Sebastian'ın arkasına Canaletto'nun resmini seçmeden önce bunu tahmin etmesi gerekiyordu. Belki de fazla güzel olmuştu. Önemli değil, iş, iştir. Şimdi yapacak çok şey, ama az zaman var.

Onu bir kere, cappucino'sunu yudumlarken görmüştü. Endişeli görünmüyordu. Ama zaten genellikle endişeli görünmez.

Ona bu kadar hayran olmasının nedenlerinden biri de bu. En zor koşullarda bile zarafetini, soğukkanlı havasını koruyabiliyor.

Etine okları saplarken de soğukkanlılığını koruyabilecek mi?

Azize Kate.

Gerçekten muhteşem bir ikona olacak. Bir sanat kitabında resmi görebiliyor. Resmin altında, kendi ismi, tarih ve malzeme: ok, ip, insan vücudu.

Kate de onun varlığını hissedebiliyor mu? Bir aşık gibi ona gelmesini bekliyor mu?

Bunu düşünmek onu heyecanlandırıyor.

Gözlerim kapatıp o anı hayal ediyor.

Sabret, Kate. Geliyorum.

Sütlerine dönünce Kate, beyaz bir smokin pantolonu giydi.

Zamanı gelmişti. Hazırdı.

Slattery esnedi, büyük yatakta döndü.

"Bu gece gelmek zorunda değilsin, Maureen. Gerçekten."

"Gerçeği söylemek gerekirse," dedi Slattery, bir kez daha esneyerek, "bütün gün şu küvetin hayalini kurdum."

"O zaman güzel bir banyo yap." Kate, beyaz dantelli sutyenin üzerine smokin ceketini giydi.

"Sen fark etmeden dönmüş olurum."

"Hayır," dedi Slattery. "Seninle gelmeliyim."

"Makarna ve Pasta, iki yanıma yapışmış olacaklar. İyi olacağım. Merak etme."

"Beni sen ikna ettin," dedi Slattery ve başını yastıklara gömdü.

Kate ceketini düşmeledi.

"Hey," diye bağırdı Slattery. "Bir şey unutmuyor musun?"

"Hayır." Kate, göğsünün yanma vurdu. "Otuz sekizliğim ceketimin içinde bir askıda."

418

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

419

"Ben bir bluzu kastetmiştim," dedi Slattery.

Kate kapıdan dışarı çıktığı an, Marcarini ve Passatta iki yanına yapıştılar. Marcarini, gözlerini Kate'in ceketinden görünen beyaz dantelden almakta biraz zorluk çekiyordu.

Oda, Antoine V/atteau'nun¹ zarif ve itibarım yitirmiş eşlikçi ve kur yapanları gösteren on sekizinci yüzyıl Jetes galantes² tablolarından bir sahneye benziyordu.

"Farkmdasm, değil mi, eğer buraya bir bomba atsan, sanat dünyası diye bir şey kalmaz," diye fısıldadı Schuyler Mills, Wil-lie'nin kulağına.

Peggy Gugenheim Koleksiyonu'nun ortasında durmuşlar, çevrelerindeki sanat dünyasının önemli isimlerine bakıyorlardı. Salon, bir çekirge sürüsü gibi havada uçuşan, birbirine karışan dillerde konuşan yüzlerce insan ve Venedik'in en güzel içkisi, şampanya ve şeftali suyundan oluşan bellini servisi yapan garsonlarla doluydu.

Bu yılki Bial'in organizatörü Massimo Santasiero, bir başkasıyla el sıkışırken Schuyler Mills'e selam verdi. Santasiero, sadece İtalyan erkeklerine yakışabilecek parlak gri-mavi ve haftalarca dolapta bir köşede kalmış gibi görünen buruşuk bir takım giyiyordu. Buna karşılık, Schuyler Mills'in Brooks Brothers takımı hâlâ askıda gibi duruyordu. Willie, yeni bir beyaz gömlek, uğurlu kravatı, her zamanki siyah kot pantolonu ve yeni deri ceketini giyiyordu.

"Amerikan Pavyonu, nasıl diyorsunuz, bu sene çok cesur," dedi Massimo.

"Evet, kolay bir sergi değildi," dedi Schuyler. "Ama sanırım

UJean-Antoine Watteau: (1684-1721) yıllarında yaşayan Rokoko Devri Fransız ressamı. 2)(Fra.) Hoş eğlence.

başardım. Ve sen, bu kadar komplike bir sergiyi organize ederek imkansız başarmışsın."

Willie, iş başındaki profesyonelleri izledi: kış öpme alanında çalışan profesyoneller.

"Çalışmalarına hayranım," dedi Massimo, Willie'ye. "Çok... kişiseller."

"Evet, ne de olsa benim çalışmalarım."

Alayı anlamayan italyan, Willie'nin yüzüne bakakaldı.

"Genç ressamlar," dedi Schuyler, Willie'ye bir bakış atarak. "Kendilerini ayaklarından vurmaktan çok hoşlanıyorlar. Öyle değil mi, Willie?"

Santesiero bunu da anlamadı, ama Willie anladı. "Umarım, bu yaz Çağdaş Sanat Müzesi'ndeki sergimi görme fırsatınız olur," dedi. Böylece, Schuyler'den onaylayan bir bakış kazandı.

Göğsünün yarısından bacaklarının ortasına kadar olan arayı ancak kapatan siyah, dar bir elbise giyen Charlie Kent, Avrupalı koleksiyoncu bir çiftin yanından ayrıldı. Göz alıcı limon yeşili ayakkabılarıyla onlara yaklaşıırken Schuyler'den Santasiero'ya döndü ve radarını açtı. "Massimo." Elini uzattı.

İtalyan onun elini tuttu. "Ah, Signora Kent. Ben de bu yaz, Signor Mills'in Çağdaş Sanat Müzesi'nde yapılacak W L K Hand sergisini görmek için plan yapıyordum."

Charlie, adamın müzeye Mills'in demesine bir karşılık vermemek için dilini ısırıldı. "Bir de benim müzemde sergilenecek eserini görmelisiniz. Hep birlikte yemeğe de çıkarız, siz, ben, Willie." Willie'ye göz kırptı.

Kate, beyaz smokini ve parlak ayakkabılarıyla içeri girince başların yarısından çoğu kapıya döndü. Attığı her adımda ceketinin saten yakası parlıyor, beyaz, dantelli sutyenini açığa çıkarıyordu.

420

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

421

Willie, Schuyler Müls'in yanından ayrılarak, Kate'in çevresinin saran birkaç erkek ve garsonun arasına girdi. Marcarini ve Passatta, önce nereye bakacaklarını bilemediler.

"Signora Rothstein. Sizi görmek ne kadar güzel." Massimo, Kate'i baştan aşağı süzerken yanaklarından da öptü. "V e çok bel-lissima görünüyorsunuz."

"Grazie," dedi Kate, bir tepsiden bellini alıp, titreyen elleriyle içkiyi üzerine dökmeden tutmaya çalışarak. Kaldırdığı kadehinin arkasından italyan küratöre bakıyordu. Son zamanlarda New York'a geldi mi? Pruitt'i tanıyor muydu? Elena'yla tanışmış olabilir miydi? Bellim'sini yudumladı. Saçmalıyordu ve bunun farkındaydı.

Willie yaklaşarak yanağından öptü. "Dayanabiliyor musun?" diye fısıldadı Kate.

"Deniyorum," dedi Willie.

Massimo araya girdi, Kate'in kolunu tuttu ve onu, tanıması gerektiğini düşündüğü herkesle tanıştırmaya başladı. Ama Kate dikkatini veremiyordu; kafasını çevirdiği her yerde tehlike görüyordu. Massimo konuşuyor, ona gülümsüyordu, ama Kate onu dinlemiyordu.

O, burada. Venedik'te. Kate, bütün vücudundan bir elektrik akımı geçtiğini hissediyordu. Salonu inceledi.

Şimdi burada, partide olabilir miydi? Hayır, sanmıyordu. Ortam doğru değildi. Onu bir azizeye çevirebilmesi için yalnız yakalaması gerekecekti. Burada olmayacaktı. Bundan emindi. Ölüm ressamı detaylara önem veren biriydi.

Bir saat sonra, geriliminde hiçbir azalma yoktu ve ünlü bir New York müzesinin yöneticisi ona arkadan çarpınca Kate, o kadar hızlı dönüp adamın kolunu yakaladı ki adam çığlık attı. Kate sonraki on dakikayı özür dilemekle geçirdi.

"Kate! Kesinlikle muhteşem görünüyorsunuz!" Bu, iltifat birçok yüz gerdirmeye sonucunu, parlak, davul gibi derisi olan bir kadından gelmişti. "O yakışıklı kocan bu gece nerede?"

"Richard, Venedik'e gelemedi. Çok fazla işi vardı."

"Dalga geçmeyi bırak, Kate. Onu bu öğleden sonra gördüm."

"Bu imkansız."

Kadın, gergin yüzünü zorlukla buruşturdu. "Şey, o olduğuna yemin edebilirim."

"Hayır, olamaz." Richard, Venedik'te mi? "Evde, çalışıyor." Sonra Kate'in beyni hızla çalışmaya başladı. O burada olabilir miydi? Yerde parlayan kol düğmesi, banyosunda ölü yatan Pru-itt'in görüntüleri gözünün önünde belirdi.

Kate alnını sildi. Sıcaktı. O içkiyi içmemeliydi. Hayal gücü çok fazla çalışıyordu. Richard'ın burada olması mümkün değil. Bu çok saçma. "Bu olamaz," dedi. Sesinin sakın çıkmasına çalışmıştı.

Kadın omuzlarını silkti. "Meydanın karşı tarafındaydı. Sanırım artık gözlerim iyi görmüyor."

Kate gülümsemeye çalıştı, ama beceremedi.

Willie ona yaklaşarak fısıldadı. "Sıkıldım. Yürüyüşe ihtiyacım var. Bana katılmak ister misin?"

Kate, onun arkasından yürümeye başladı, ama Massimo kolunu tutarak onu durdurdu. Bozuk İngilizcesiyle sanat ve İtalya, veya sanat ve italyan mutfak hakkında bir şeyler anlatmaya başladı.

Kate konsantre olamıyordu. Willie, kapıya kadar ilerlemişti

ve Kate onunla konuşmak istiyordu. Kate, kendisini kurtarana

kadar beş dakika geçmişti. İtalyan küratör nefes almak için bir anlığına susunca," Scusami"1 diyerek kapıya doğru ilerledi. Marcarini ve Passatta hemen onun arkasındaydı.

* * *

1) (İtal.) Afedersin.

422

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

423

Maureen Slattery buna inanamıyordu. Otelin verdiği banyo köpüklerinin kokusu cennet gibiydi. Arkasına yaslandı, ılık, sabunlu su yorgun vücudunu okşarken, banyonun zarif detaylarını inceledi: renkli mermer duvar ve yerler, piring armatürler, tavana çizilmiş oyuncu melekler. Eğer yanındaki büyük mermer lavabonun üzerinde duran silahı olmasa, Slattery bunların gerçek olduğuna inanmayacaktı. Hatta, bir polis olduğunu bile unutacaktı.

Güldü, gözlerini kapattı, köpükler çenesini gıcıklayana kadar suyun içine girdi.

Eliyle köpüklerle oynarken, bir dahaki hayatında Kate McKinnon olmaya karar verdi.

VVillie görünürde yoktu. Kahretsin.

Kate'i üzecek bir neden daha. Neyse, en azından onunla yürüyüşe gelmesini teklif etmişti. Onu affetmiş olmalıydı. Saatine baktı. Saat ilerlemişti. Slattery'nin yanına dönmesi gerekiyordu.

"Otele dönelim," dedi iki İtalyan korumasına.

Passatta başını salladı. Marcarini, filtresiz sigaralarından birini yaktı ve Peggy Guggenheim Müzesi'nin önünden geçerek Büyük Kanal'dan karşıya geçmek için geniş Ponte deH'Accademia köprüsüne çıktılar.

Gece serin ve nemliydi; her şey, ince bir sis tabakasıyla kaplanmıştı. Ay, flörtçü genç bir kız gibi bulutların arasına girip çıkıyor, bir katedralin köşesini, bir Bizans mimarisinin bir parçasını aydınlatıyor, sonra kaybolup, tekrar görünmeden önce kostümünü değiştiriyordu.

Kate de gece gibi ıslaktı. Ceketini çıplak göğsüne çekti.

Ayın yansıması, bir sokağa andıran kanalda gümüşsü bir vals yapıyordu. Küçük bir köprü daha geçtiler. Kate, küçük dalgalar-

rm binalara vuruşunu dinledi, köprünün eski, demir tırabzanına tutununca, elinin altında kaygan yosunu hissetti. Bu, titremesine neden oldu. Durdu. Sis içine baktı. Şehit Aziz Sebastian olmuş hali gözünün önünde belirdi.

"Bir şey duydunuz mu?" Daha önce hissettiği elektrik akımı ürperişi omuriliğinde dolanıp duruyordu.

"Ne gibi, signora?" diye sordu Marcarini.

Kate omuz silkti. Belki de kuruyordu. "Boş verin." Adımlarını hızlandırdı. Yüksek topuklarla hızlı yürümek kolay değildi.

Üçlü, Kate'in daha önce hiç görmediği küçük bir meydana döndüler. Bütün dükkanlar ve kafeler kapanmış, meydanadaki hayat durmuştu. Meydanın ortasında dört ayrı çıkış vardı.

"Ne taraftan?" diye sordu.

"Küçük sokaktan," dedi Marcarini. "Bizi Calle dei Campani-le'e, oradan da San Marco'ya çıkartacak."

Sokak, sadece eski binaların ön cephelerine asılı birkaç eski lamba haricinde karanlıktı. Lambalar da ancak bir avuç ateşbö-ceği kadar ışık veriyordu.

Sokağın ortasına ulaşmışlardı ki arkalarında önce hafif, sonra daha kuvvetli ayak sesleri duydular.

Polisler hemen durarak silahlarını çektiler.

Kate, otuz sekizliğini çıkarttı, omzunun üstünden arkaya baktı, ama sis haricinde hiçbir şey görmedi.

Artık ayak sesi duyulmuyor, sadece kendi solukları ve kanat çırpın güvercinlerin sesi geliyordu.

"Lütfen burada kaim, signora," dedi Passatta.

Polisler ikiye ayrıldılar. Marcarini sağa, Passatta sola gitti. Kate, onların sisin içinde kaybolmalarını seyretti.

Elektrik akımı hissi şimdi daha da artmıştı. Kahretsin. Passat-ta'nın, sisi yararak Marcarini'ye bağırıldığını duydu.

424

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

425

Kate, orada durup bekleyemezdi. Neyi? Birden paniğe kapıldı. Sokağın sonuna doğru hızla ilerledi, kendisini, tırabzanı bile olmayan bir kanalın ucunda buldu. Ayakları neredeyse suyun içindeydi. Karanın nerede bitip, suyun nerede başladığını anlamak imkansızdı. Kate'in tüyleri diken diken olmuştu.

Marcarini kolunu tuttu. Kate arkasını döndü ve tabancasını yüzüne dayadı. "Ah! Tanrım. Ödümü patlattın."

"Scusami. Scusami" dedi polis. "Lütfen bizim yanımızda kaim, signora."

Artık daha hızlı yürüyerek küçük meydandan çıktılar, başka bir sokağa girdiler. Kate'in sinirleri iyice bozulmuştu.

Sokağın ortalarına geldiklerinde, karşıda, de Chirico¹ resimlerine benzeyen bir gölgenin yere eğilmiş olduğunu gördüler. Küçük bir sokak lambası, adamın elindeki metalik nesneyi aydınlattı.

Marcarini ve Passatta, Kate'i arkalarına iterek silahlarını adamın karanlık silüetine doğrulttular. Ama adam da onları görmüş, sokağın duvarına sırtını vererek ayağa kalkmıştı. Elindeki metalik nesne yüzünü aydınlattı.

Polisler ileri fırladılar.

"Hayır!" Kate bağırdı. "Durun! Sorun yok."

Birkaç saniye sonra polisler geri çekilmiş, Willie de rahat bir nefes almıştı. "Lanet olsun, adamım."

"Siz, çocuklar, biraz sakın olmalısınız," dedi Kate polislere. Ama kendisi de onlar kadar gergindi. "Elindeki nedir, Willie?"

"Ah. Bu mu?" Willie, okside olmuş bronzdan, ucunda barok telkari olan birkaç santimlik çubuğu gösterdi. "Bir metal tırabzan parçası, sanırım. Yolda buldum. Güzel, değil mi?"

"Bana bir iyilik yap," dedi Kate. "Metal şeylerle oynama, tamam mı?"

1) Giorgio de Chirico: (1888-1978) yıllarında yaşayan italyan Gerçeküstücü ressam.

San Marco Meydanı'na döndüler.

"Ah, Florian'ın Yeri." Kate, Willie'nin koluna girdi. "Gel. Eminim bir içki sana da iyi gelecektir."

Kate ve Willie, eski kafenin girişindeki lüks localardan birine oturdular. Marcarini ve Passatta, iki farklı sütuna yaslanıp filtresiz sigaralarını içerek meydanı kolaçan ediyorlardı. "Korumaların mı?" diye sordu Willie. "Sülük gibi yapıştılar," dedi Kate gülümsemeye çalışarak. "Bunun için üzgünüm."

"Önemli değil. Sadece hayatımın yirmi yılı gitti." Kate gülümsedi, her biri için brendi ısmarladı. Garson, Mar-carini ve Passatta'ya içkilerini götürünce, sessizce kadehlerini kaldırarak Kate'e teşekkür ettiler.

"Seni gördüğüme sevindim." Kate, Willie'nin elini sıktı. "Ben de," dedi Willie.

Altın yıldızlı katedralin ön cephesi, karanlık meydanı yumuşak bir parıltıyla aydınlatıyordu.

"Tanrım, ne kadar güzel bir yer."

"Şu filmi görmüş müydün? Venedik'te geçiyor, başrollerde Julie Christie ve Donald Sutherland oynuyor. Benim için bile eski bir film. Muhtemelen sen o zamanlar daha doğmamıştın bile."

"Şimdi Bakma," dedi Willie. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Ben mi? Benim bilmediğim bir film var mı? Venedik'teler ve çocukları yeni ölmüş. Nereye baksalar çocuğun hayaletini görüyorlar."

"Kesinlikle," dedi Kate. "Bu gece Venedik bana da benzer şeyler hissettiriyor. Tüyler ürpertici."

"Gerçekten mi? Benim için Venedik bir rüya gibi." Kate, sisin arttığı meydana baktı. Orada mı? Titredi.

426

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

427

"Üşüdün mü?"

"Hayır." Kate, elini Willie'nin elinin üzerine koydu. "Üzgünüm," dedi. "Darton Washington'a olanlar yüzünden ve..."

"Bu senin hatan değildi." Willie, bir an için ona Henry'yi anlatmayı düşündü, ama bunu yapamadı.

Kate, meydana, sisin içinde gözden kaybolan kulenin sivri ucuna baktı. Brendisini bitirdi, saatine baktı. "Otele dönmeliyim."

Gritti Palace'ın ön kapısında Kate, Marcarini ve Passatta'ya "Buona notte"1 dedi, ama adamlar bunu kabul etmediler.

Marcarini, yakışıklı başını salladı. Passatta yüzünü buruşturdu. "Sizi odanıza kadar götürüp bütün gece beklememiz gerekiyor, signorina."

"Odamda mı?"

"Koridorda," dedi Marcarini, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

Bellini'nin üzerine içtiği brendi Kate'i çarpmıştı. Başı dönüyor, anahtarları bir türlü denk getiremiyordu.

"Yardım etmemi ister misiniz?" diye sordu Marcarini.

"Sanırım halledebilirim," dedi K a t e . "Sabaha görüşürüz." Y a -tak. Yastıklar. Kaim, yumuşak yatak örtüleri. Kate'in bütün düşünebildiği bunlardı.

Ama polisler, o girmeden önce odayı kontrol etmekte ısrar ettiler.

Kate'in önünde ilerleyen Marcarini ve Passatta donup kalmışlardı.

Kate, bu sefer sonuna kadar açık olan camdan giren rüzgarla gerçekten ürperdi. Daha sonra gördüğü görüntü o kadar korkunç ve gerçeküstüydü ki, beyni bunun ne olduğunu algılayamadı.

l)(Ital.) iyi geceler.

İki polis bağıyorlardı. Ama Kate onları duyamıyordu. Bütün gece hissettiği kulaklarındaki uğuldama o kadar artmıştı ki sağır olacaktı. Ah, Tanrım. Tanrım. Hayır.

Birkaç dakika sonra oda dolmuştu. Yoksa birkaç saat sonra mıydı? Kate emin değildi. Bir sürü polizia tartışıyor, ellerini kollarını sallıyor, birisi korkunç manzaranın resmini çekiyor ve o yüksek rütbeli polis Kate'e sorular soruyordu.

Kate, polisin arkasına bakıyordu.

Bir flaş, açık pencereden Venedik gecesini ve onun önünde havaya yükselmiş gibi duran Maureen Slattey'i aydınlattı.

Çıplaktı ve perdelerle havaya asılmıştı. Perdelerden biri boğazına dolanmışken, diğeri bir peştamal gibi bacaklarının arasından geçiyordu. Vücudu, ölümcül kirpi oklarına benzer mızraklarla birçok yerinden delinmişti. Kan, oluklar halinde bedeninden aşağı, birbirine bağlı ayaklarına akmış, amip şekilli bir göl oluşturmuştu ve halı bu gölü emiyordu.

Ölüm Ressamı

429

42

Ne kadar çok üniforma. Ne kadar çok mavi.

Ama gökyüzü mavi değildi. Gökyüzü duruma uygun olarak, yağmur yüklü bulutlarla griydi.

Önce, belediye başkanı. Sonra, Emniyet amiri Tapell. Kısa konuşmalar. Resmi ama içten.

Bir polisin cenazesi.

Maureen Slattey'nin cenazesi.

Kate, mükemmel hizalanmış mezar taşlarına baktı. Bu, ona Giovanni Bellini'nin yanılsamalı, iç içe geçmiş kilise resmini ve Maureen'in onu ne kadar sevdiğini hatırlattı. Ölüm ressamı tarafından mahvedilmiş bir ressam ve bir hatıra daha.

Bu sadece iki gün önce miydi?

Dönüş yolculuğu bir kabus, Kate'in kendisini viskiyle rahatlatma girişimi ise başarısız olmuştu. Hiçbir şey işe yaramamıştı. Nasıl yarayabilirdi ki? Uçağın kargo bölümünde Slattey'nin cesedi varken...

Maureen'in mezarın başında duran ve yanaklarından gözyaşları süzülen anne ve babasına baktı.

Richard'm koluna sarıldı.

Kate, sandviğini kenara itti. Yemek yemesi imkansızdı. "Bu-

na hâlâ inanamıyorum." Kafenin penceresinden, dışarıdaki insanlara, bulanık görünen arabalara baktı.

Liz ona sempatiyle baktı, ama sözleri sertti. "Bak, Kate. Slat-tery bir polisti. Görevdeydi. Tehlikenin farkındaydı. Bu, sen de olabilirdin."

"Zaten ben olmalıydım."

"Bu ne kadar çok işe yarardı, değil mi?" Kate'in gözlerinin içine baktı. "Bunun seni mahvetmesine izin veremezsin. Bu seni yok eder, bunu biliyorsun. Sen bir polistin, polissin. Kuralları biliyorsun. Slattery de biliyordu."

"Tekrar tekrar düşünüyorum, Liz. Eğer İtalyan polislerden biri benimle, biri onunla kalmış olsalardı. Eğer..."

" 'Eğer' oyununu sonsuza dek oynayabilirsin, Kate. Ama bunun bir faydası olmayacaktır. Maureen'in kaybı bir trajedi. Şüphesiz. Ama şimdi odaklanman gerekiyor. Ölüm ressamı hâlâ dışarıda bir yerde."

Kate derin bir nefes aldı ve başını salladı. Liz haklıydı. Hayatta kalmanın tek bir yolu vardı.

Bu adamı yakalamak zorundaydı. Bunu ona ödetecekti.

Toplantı salonundaki her sandalye dolmuş, polisler duvarlara yaslanmış, koridora taşmışlardı. Salondan öfke yayılıyordu.

Kate, ön sırada Brown'un yanında oturmuş duvardaki dökülen boyalara bakıyordu. Sonra boyalar, yaşlı ve çürüyen Vene-dik'i, taş levhalar üzerinde yatan bedenleri, Elena'nın morgdaki ve şimdi de Slattery'nin açık pencerenin önündeki cesedim hatırlatana kadar baktı. Sonra gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

Tapell mikrofona vurdu. "Dinleyin. Herkes beni dinlesin."

Kate Emniyet Amirinin bugün yaşlı, endişeli ve her zamankinin aksine soğukkanlılığını yitirmiş görüldüğünü düşündü.

430

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

431

"Bu konuyu halledeceğiz," dedi Tapell. "Ama sinirlerimize hâkim olmalıyız."

"Ne zaman?" diye bağırdı, salonun arkalarından biri. Diğerleri de ona katıldı: "Evet, ne zaman? Ne kadar sürecek? Yetti artık!" Sesler birleşerek bir uğultu oluşturdu.

"Onu neredeyse yakalayacaktık," dedi Amir. Söylediği kelimelerin yetersizliğinin farkında olarak içini çekti.

Bir kez daha polisler hep bir ağızdan bağırmağa başladılar.

"Bu, bizi bir yere götürmeyecek," dedi Tapell. "Öfkeli olduğunuzu biliyorum. Hepimiz öfkeliyiz." Durdu, koyu renk gözleriyle salonu dolaştı. "Sadece biraz dinleyin. Randy Mead sizleri gelişmeler konusunda bilgilendirecek."

Mead, dişlerini emdi, sonra da B e a Sachs'ın kurtarılmasını, ölüm ressamını yakalamaya ne kadar yaklaştıklarını anlattı. Haberler eskiydi, ama kalabalığın ilgisini çekmeye yetmişti. Sonra Mead, bütün birimleri harekete geçirecek olan planları anlatmaya başladı. Bu da eski haberdı. Ama kulağa iyi geliyordu; "tam ölçekli mobilizasyon" ve "insan avı" gibi kelimeler polislerin sakinleşmesini sağlamıştı. "O, orospu çocuğu polis katilini yakalayacağız," dedi Mead.

Bu, polislerin ve dedektiflerin sevinç çığlıkları atmasına, birbirlerini yumruklamalarına, eski kana susamışlığın harekete geçmesine neden oldu. Kate, bunu onların gözlerinde görebiliyordu.

Mitch Freeman, asker tıraşlı iki ajanla fısıldaşıyordu; yüzlerinde, hafif bir küçümseme edası dışında, duygularını belli eden hiçbir şey yoktu.

Kate, yarım gününü Venedik'te neler olduğunu anlatmakla geçirdiği iki robota baktı. Federal Büro, artık Altıncı Bölge'de ufak bir kamp kurmuş, koridorlarda geziyor, her beş dakikada bir Quantico'ya faks gönderiyor, tomar tomar yazı üretiyor, her zaman fısıldaşıyorlardı.

Bayan Prawsinsky'nin platin rengi bukleleri, kafasına yapıştırılmıştı. Saçını düzeltti. "Saçlarımı yaptırdım," dedi Kate'e. "Bana bir servete mal oldu, şekerim. Belli oluyor mu?"

"Güzel görünüyorsunuz." Kate zorla gülümseyerek Elena'nın alt komşusunu olaya odaklamaya çalışıyordu.

Polis ressamının eskizi masanın üzerindeydi. Şu ana kadar ortaya hiçbir şey çıkmamıştı.

Kate, son beş yılda işlenen bütün suçların faillerinin resimlerinin olduğu bir düzine albüm getirmişti.

Bayan Prawsinsky sayfaları yavaş yavaş çeviriyordu. "Ah, bunun ne kadar da çirkin bir surati var."

Kate, albümü kadının elinden kaptı. "Bu, o mu?"

"Ah, hayır. Hayır." Başka bir sayfa çevirdi. "Sadece yüzü, anla işte, kötüydü."

Kate içini çekti. Bu, günler sürebilirdi. Ama her şeyi deniyorlardı ve bunu, çok daha önceden yapmış olmaları gerekiyordu. Oysa yanlış adamın peşinde vakit kaybetmişlerdi. Bayan Prawsinsky durdu. "Oh," dedi. "Şuna bak." Yamulmuş parmağıyla resmi işaret etti. "Ne? Ne!"

"Merv Griffin'e1 ne kadar benziyor, değil mi hayatım?"

Ah, Tanrım. Kate'in bir kahve molasına ihtiyacı vardı. "Biraz sonra dönerim." Burnu, suçluların fotoğraflarının olduğu albüme gömülen Bayan Prav/sinsky'ye gülümsemeyi başardı. "Ama siz bakmaya devam edin."

* * *

DMerv Griffin: (1925) doğumlu Amerikalı şarkıcı, sinema oyuncusu, Tv şovmeni.

432

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

433

Bir sürü insan, korkunç, tehditkar yüzlerce insan caddede ilerliyor, ona doğru geliyorlar.

Ama o korkmuyor.

Birer birer onları avlıyor. Yerlerinden koparılmış kollar, bacaklar. Düşen bir kafa. Kesilen bir boğaz. Cadde, parçalanmış vücutlarla dolu. Kaldırımlardan, su oluklarından kan nehri akıyor.

O, çok güçlü. O, bir savaşçı.

Ama şu aptal adam ona neden sırtıyor? Savaşçının, ölüm ressamının, kaburgalarına ulaşip kalbini söktüğünü, ölmek üzere olduğunu fark etmiyor mu?

Ah, şimdi anlıyor. O kadar normal davranıyor ki onları kimin öldürdüğünü fark edemiyorlar.

Nehrin kenarındaki sığmağına ulaştığında, görünmez olduğu kadar yenilmez de olduğuna karar veriyor.

Ama, çalışma masasının dağınıklığı, Kate'i Aziz Sebastian'a çevirmek için harcadığı saatlerin izlerini görmek moralini biraz bozuyor.

Bu iş Venedik'te bitmeliydi. Kate bitmeliydi. Artık zamanı gelmişti. Planı buydu. Ve o aptal polis olmasaydı, bitmiş olacaktı.

Masaya sert bir yumruk indiriyor. Makas, yapıştırıcı, kalemler, şaşı bir koşuya çıkmış gibi etrafa dağılıyor.

Otel odasında, hem de küvette, bir başkasının olabileceğini nereden bilecekti? Başka bir banyo sahnesi yapabilmiş olmayı istedi. Ama bu kadar kısa sürede mi? Mümkün değildi. O, bir makine değil. Bir sanatçıydı.

İşin kötüsü, şimdi resmi, belgesi de yok.

Pefci bu kimin hatası?

"Aptal fotoğraf makinesini unuttum. Çok fazla şey taşımam gerekiyordu. Ben de insanım, biliyorsun."

Senin süper insan olduğunu zannediyordum.

"Cehenneme kadar yolun var!"

Unutmadın. Tembeldin. Şimdi, elinde bir kanıt yok. Belki de bunu hiç yapmadın.

"Kanıt mı istiyorsun?" Masadaki gazeteyi alıp havaya kaldırıyor. "Al da oku!"

KAHRAMAN POLİS İÇİN CENAZE TÖRENİ

Ah, anlıyorum. Kahraman olan o. Sen değilsin.

"Dalga mı geçiyorsun? Küçük bir kız gibi ağladı." Gazeteyi bir top haline getirip yere atıyor.

"Ne kayıp. Aziz Sebastian'ı onun gibi birinde kullanmak zorunda kalmak."

Ve sen kendine ressam mı diyorsun?

"Harika görünüyordu! Kim görse aynı şeyi söyler!" Kendini sandalyesine bırakıyor. Artık etraf sessiz. Sesler dinmiş, giderken öfkesini ve gücünü de götürmüşler. Kendisini çok yorgun hissediyor. Çok... tükenmiş. Devam etme, bir nefes daha alma düşüncesi bile acı veriyor.

Güvercinlerin sesleri. Gözlerini, yüksek, yer yer çökük çatıya çeviriyor. Keşke onlara katılabilse, onlar gibi yüksekte uçup bu dünyanın, kendi hayatının pisliğinden, çürümüşlüğünden ve iğrençliğinden kurtulabilse. Görüntüler: yüzülmüş deri, koparılmış eller, çığlıklar, gözyaşları, çok fazla acı.

Kaç kere durmayı denemişti? Duracağına söz vermişti?

Uslu olacağım. Söz veriyorum, baba. Söz veriyorum.

Sandalyesinde dönüyor. Konuşan kim? Kafası çok karışık.

Bili Pruitt'ten aldığı ikonaya sığmıyor. Resmin, özel güçleri olduğuna inanıyor. İnsanı mutlu eden gülümsemesiyle onu izleyen Meryem, kucağında, kendisini simgeleyen çocuk İsa. Keşke
434

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

435

o kucağa kıvrılıp kendisini onun korumasına bırakabilse.

Elbette. Bunu neden daha önce düşünemedi? Aziz Sebasti-an'dan çok daha iyi bir fikir. Kate, Meryem. Kendisi de İsa. ikisi. Beraber.

Hemen kalkıp ihtiyacı olan şeyleri, küçük cephanesini toplamaya başlıyor. Bir tabanca, deri altı şırıngaları, hatta hayvanlarda kullandıklarına benzeyen bir şok tabancası, insan, internetten neler alınabileceğine, herkese neler sattıklarına şaşırıyor.

Ah, şimdi kendisini çok daha iyi hissediyor. Venedik'te olmaması gerekiyormuş. Ve bu seferki çok daha iyi olacak.

Şimdi onu kendisine getirmesi gerekiyor.

Ama nasıl?

Masanın üzerine daha fazla kartpostal ve röprodüksiyon çıkartıyor; her birini, renklerini, ruh hallerini inceliyor. Ama dikkatini çeken hiçbir şey olmuyor. Ta ki siyah-beyaz otoportreyi bulana kadar. Ve fikir kafasında şekillenmeye başlıyor: Çocuğa saldır. Kate'i yakala.

Elbette. Mükemmel simetri. Önce bir çocuğu alıyor. Şimdi de diğerini alacak.

Ama bunu yapabilir mi? Her şeye rağmen çocuğu sevdiğini itiraf etmek zorunda.

Eğer onu seviyorsan, kurban edersin.

"Bilmiyorum... Emin değilim..."

İbrahim ve oğlunu düşün. Ve unutma, o sadece bir piyon. Kadını sana getirmek için bir araç.

"Ama sonra... Onu öldürmek zorunda mıyım?"

Evet.

Seçtiği resmi inceliyor, çocuğa emek verdiği, kendini adadığı bütün yılları unutmaya çalışıyor. Bunu yapabilir.

Maket bıçağını alarak rasta saçlı erkek figürünü dikkatle kesiyor.

Sonra kutusundan görüntüyü tamamlamak için başka kartpostallar arıyor. Figürü, çeşitli kartpostalların üzerine koyarak deniyor, deniyor, deniyor. Arka plan, renkli mi olmalı, yoksa sade mi? Hayır. Hiç fark etmez. Önemli olan, açık ve net olması.

Sonra aradığını buluyor. Bir manzara.

Rasta saçlı siyah adam figürünü resmin üzerine dikkatle yerleştiriyor. İki resim birbirine çok uyuyor.

Biraz rahatlayıp dehasının tadını çıkartıyor, sonra da figürü karta yapıştırıyor.

Sonra, gerçek yeteneğini göstermek için en ince samur fırçasını alıp, siyah akrilik boyaya batırıyor, biraz titanyum beyazı ekliyor ve röprodüksiyondaki grinin aynısını elde ediyor. Resimdeki küçük kulübenin üzerine üç küçük su kulesi ekliyor. Boyanın kurumması için kartpostalı üflüyor. Bu, sadece bir dakika sürüyor. Ve mükemmel sonuç.

Nehrin kenarında, üç su kulesi olan bina, küçük eklentisi o kadar güzel oluyor ki, sanki orijinal resmin bir parçası gibi duruyor.

Arkasına yaslanıyor.

Bir çocuk gitti. Diğeri de gidecek. Evet. Bu fedakarlığa hazır.

Eserine bir kez daha bakıyor. Her şey çok açık. Kate, bunu anlayacak. Ve dehşete düşecek.

Kate odaya girdiğinde Floyd Brown çok ciddi görünüyordu. Suçlu fotoğraflarının olduğu albümü ona doğru çevirdi, bulanık bir fotoğrafın altındaki yazıyı işaret etti.

HENRY DARNELL HANDLEY

#0090122-M

436

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

437

Hırsızlık/ Haneye Tecavüz / Gasp Bilmen son adres: 129. Cadde, Doğu 508 numara

"Prawsinsky'nin seçtiği adam, bu. Yarım saat önce bir tutuklama emri çıkarttım. 129. Cadde'deki adresi, yanmış bir binaya aitmiş. Ama ekip arabaları, Harlem'i araştırıyor. Büro'nun

birkaç robotu da onlarla beraber gitti. Onu bulacaklar. Senin oğlanla, yani bu herifin kardeşiyle de sonra uğraşacağız."

Kate, bütün bu bilgileri bir kerede hazmetmeye çalışıyordu. "Willie, ağabeyinin bekçisi değil," dedi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu, sadece bir şey söylemiş olmak için söylemişti. Willie'nin ağabeyi, ölüm ressamı mı? Kate onu tanıımıyordu. Sadece bir kez, Willie'nin lise mezuniyet töreninde karşılaşmışlardı. Kitaptaki fotoğrafa baktı. Adam, Willie'ye hiç benzemiyor, ama robot resme tıpatıp uyuyordu.

Brown'un çağrı cihazı öttü. "Bekle." Cep telefonunu aldı.

Kate, odada dolaşmaya başladı.

Willie'nin ağabeyi mi? Bu, nasıl mümkün olabilirdi? Willie'nin bundan haberi var mıydı?

Kate'in beyni hızla çalışıyordu. Willie'ye robot resmi vermişti. Polisin kimi aradığını biliyordu. Onu korumaya nasıl devam edebilmişti?

Ağabeyi.

Elbette. Kate bunu anlıyordu. Willie, kendisinin yaptığı şeyi yapıyordu. Sevdiği birini koruyordu.

"Onu İspanyol Harlem'inde bulmuşlar," dedi Brown telefonu kapatarak. "Henry Handley. East River'da bir yerlerde saklanı-yormuş. Onu getiriyorlar."

Willie, içini çekerek telefonu kapattı.

Bir stüdyo ziyaretine gidip bir ressamın çalışma yerini dolaşıp, eserlerine bakmak, ne diyeceğini düşünmek zorunda kalmak istemiyordu. A h , evet, ne kadar güzel bir renk ve şulanet-şey-ne-boksa-onu çizme şeklini de çok beğendim. Ama nasıl hayır diyebilirdi ki?

Bunu yapmak zorundaydı. Adama borçluydu. Eğer bütün istediği, Willie'nin bir ressamın stüdyosunu ziyaret etmesi ve bunu "benim için bir iyilik" olarak yapmasıysa, Willie bunu reddedemezdi, değil mi? Bir emri duyduğunda anlardı.

Fırçalarını bir kenara bıraktı.

Belki ara vermek ona da iyi gelecekti.

Willie, derin mavi gökyüzüne, son ışınlarını gönderen ve So-Ho'nun eski demir yığınlarını bronzla çeviren güneşe baktı.

Hava ılık ve hafif nemliydi. Y a z geliyordu.

Hudson Caddesi'ne saptı, yazdığı adrese baktı. Aslında bu, bir adres değil, daha çok bir tarifti: Jane Caddesi'nin batısında, anayolu geç, sağa dön, nehir boyunca kuzeye gitmeye devam et. Kaçırman mümkün değil.

Nehir kenarında bir stüdyo.

Eh, en azından kulağa egzotik geliyordu.

Willie adımlarını hızlandırdı.

Ölüm Ressamı

439

43

Görünürde tek bir ağaç bile yoktu. Sadece sosyal konutlara benzeyen yüksek birkaç apartmanın arasındaki boşlukta, eski lastikler, kırık şişeler ve çöpler arasından çıkmış yabancı otlar vardı. Caddedeki diğer binalar terk edilmiş ve yıkılmış, ayakta sadece biri kalmıştı.

"Birileri yaşıyor gibi görünmüyor, değil mi?" Genç polis endişe içinde bıyığıyla oynarken, arabanın ön camından tek katlı, pencerelerinin çoğu kırılmış briket binaya ve arkasında gri-mavi bir kurdele gibi uzanan nehre baktı.

Onun gibi genç olan solgun yüzlü ortağı omuzlarını silkti ve umurunda değilmiş gibi görünmeye çalıştı.

Bina boş görünüyordu, ama caddenin karşısındaki iki dükkan sahibi hem Henry'nin fotoğrafını hem de robot resmini tanımışlardı.

Polisler, destek güç beklemeleri için uyarılmışlardı. Peşlerinde oldukları bu soytarının kim olduğunu bilmiyorlardı, ama hem Mead, hem de Brown defalarca, "çok dikkatli hareket etmelerini" söylemişlerdi.

Birkaç dakika sonra, sireni veya ışıkları yanmayan bir başka devriye arabası sokağa girerek ilk arabanın yanında durdu. Pencere açıldı ve üniformalı bir polis, "Dedektifler, sivil bir arabayla hemen arkamızdan geliyorlar," dedi.

Az sonra, doksanlı yılların modeli olan mavi bir Ford sedan, iki arabanın hemen arkasında durdu. Kapılar açıldı ve iki dedektif diğer polislerin de arabalarından çıkmalarını işaret etti. Altı polis bir araya toplandılar.

Kırk yaşlarında görünen, kısa kollu bir gömlek giymiş ve sağ gözünde tiki olan cinayet masası dedektifi, "İçeride olduğundan emin misiniz?" diye sordu.

Bıyıklı polis, kafasıyla marketi ve içki dükkanlarını işaret etti. "Dükkan sahiplerine göre, evet. Bir haftadır burada saklandığını söylediler. Günde bir veya iki kere dükkanlara geliyormuş. Salamli sandviç ve ucuz içki alacak kadar parası varmış."

"Tamam." Dedektif, seçiren gözünün üstüne elini koydu. "Siz ikiniz, arkada çıkış olup olmadığını kontrol edin. Sizin işaretinizi bekleyip içeri gireceğiz." Çoktan silahını çıkartmış olan ortağına işaret etti.

Üniformalı iki polis, televizyondaki polisler tarafından meşhur edilen, yarı çömelmış yürüyüşleriyle caddede ilerlediler ve binanın arkasında gözden kayboldular.

"Şüphelinin kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu üniformalı polislerden biri.

"Hayır," dedi, gözü seçiren cinayet masası dedektifi. Ama bu bir yalandı. Brown'la konuşmuş, onun kim olduğunu öğrenmişti, ama kesinlikle hiçbir şey söylemeyecekti. Eğer bu, düşündüğü kişiyse, sakın kalıp diğer polislerin bunu öğrenmesini engellemek onun işiydi. Eğer diğerleri bunu öğrenirse, orospu çocuğunu görür görmez vururlardı.

Hava ağır, gerilim elle tutulur vaziyetteydi.

"Hava ısınıyor," dedi ortağı. Topuklarının üzerinde yaylanıyordu.

440

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

441

Gözünde tik olan dedektif başını salladı.

Telsizden, üniformalı polisin sesi duyuldu. "Arkada çıkış yok. Kapı da, camlar da tahtayla kapatılmış."

Dedektif, gözünü ovuşturdu, diğer polislere hazır olmalarını işaret etti. "Siz çocuklar, ön tarafa gelin," dedi telsize. "Hemen arkanızdayız. Ve yavaş olun. Gerçekten yavaş. Lanet olası kahramanlara ihtiyacımız yok."

Eski fabrika binasının önüne ilerlediler, diğer polislerle buluştular, silahlarını öne uzatarak sırayla kapıdan içeri girdiler.

Kırık camlar ve yer yer çökmüş olan çatı, içerideki manzaranın görünmesi için yeterince ışık girmesini sağlıyordu: dört veya beş herif bir çöp bidonunun çevresine toplanmış esrar içiyorlardı.

Polisler aynı anda bağırmaya başladılar. "Eller havaya, orospu çocukları!" "Sakin kıpırdamayın!" "Nefes bile almayın!"

Adamlar, fareler gibi kaçıştılar.

Ama polisler onlardan daha hızlıydı ve adamları birer birer yakalayıp duvara dizdiler.

Ellerini kelepçeleyp sırayla dışarı çıkarttıklarında, uyuşturucu bağımlısı adamlar, bir grup üzgün, kayıp çocuğa benziyorlar di.

Dedektifler, Henry'yi gruptan ayırırken polis minibüsü de gelmişti.

"Ne istiyorsunuz?" Henry, sert çocuğu oynamaya çalışsa bile dudakları titriyordu.

iki dedektif, Henry'yi polis minibüsünün soğuk metaline sertçe itti, bacaklarını ayırıp üstünü aradı ve bir cebinde bir bıçak, diğerinde de Latin kökenli bir kızın fotoğraflarını buldular.

Gözü seçiren dedektif fotoğraflara baktı ve Elena'yı tanıdı. "Tutuklusun." Henry'yi polis arabasına sokmaya çalıştı, ama Henry döndü ve sanki bir Amerikan futbolu şampiyonu gibi adama göğsüyle vurdu.

Polis, onun bağırsaklarına arka arkaya iki yumruk attı. Henry iki büklüm oldu, dizlerinin üstüne düştü ve öğürdü. Dedektifler onu koltukaltlarından yakalayıp polis arabasına soktular.

Üniformalı iki polis, Henry'nin iki yanına oturdu.

Kate, Henry'nin polisler tarafından hırpalanmış olduğunu görebiliyordu: gözlerinden biri morarmış ve yarı kapanıktı, dudakları da patlamıştı. Metal sandalyenin arkasına geçirilmiş elleri hâlâ kelepçeliydi ve Sorgu Odası'nın floresan ışığı, derisinin gri görünmesine neden oluyordu.

Sorgulamayı Mead yapıyordu. Son yarım saattir Henry'nin başının etini yiyordu, ama henüz bir yere varamamıştı.

Mitch Freeman, Mead'in yanında oturmuş notlar alıyor, iki Federal Büro robotu da, sanki Henry kelepçelerden kurtulup odadaki herkesi öldürebilecekmiş gibi iki yanına nöbet tutuyorlardı.

Kate ve Brown tek taraflı aynadan odaya bakıyorlardı.

Mead, Henry'nin üzerinde bulunan fotoğrafları masanın üzerine yaydı. "Solana'nın fotoğraflarını nereden bulduğunu söylemek ister misin?" diye sordu. Kate'in tahminine göre aynı soruyu on defadır soruyordu.

Henry'nin gözleri camla kaplanmış gibiydi; düşünüyordu: Bunları nasıl aldım? Emin değildi. Her şey uzun zaman önce olmuş gibiydi. Çok uzun zaman önce.

"Solana'ya aşkıttın," dedi Mead. "Tamam, bunu anlıyorum." Dişlerini emdi. "Ne oldu? Seni terk mi etti? Sen de bunu kaldı-ramadm. O kim olduğunu zannediyor ki? Kadınlar." Arkadaşça göz kırptı. "Seni gebertirler. Hepsi."

Henry boş gözlerle ona bakıyordu.

Kate, zavallı piçe ne zaman bir avukat çağıracaklarını merak

442

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

443

etti. Bu, Damien Trip'i sorgularken umurunda olmayan bir şeydi. Ama Henry'nin, bu zavallı uyuşturucu bağımlısının aradıkları kişi olduğuna gerçekten inanıyorlar mıydı? "Buna inanamıyorum," dedi Kate. "Vakit kaybediyorlar."

"Bilmiyorum," dedi Brown. "Bundan daha garip şeyler de gördüm. Ailelerini öldüren kütüphaneci kılıklı herifler, gerçek sümsükler. Yakalandıklarında dağılırlar."

Mead, masanın üzerinden bir kağıt aldı. "Burada Manhattan Kurye Servisi'nde çalıştığın yazıyor. Binalara girip çıkmak, paketler, zarflar götürmek için çok iyi bir yol, değil mi Henry?"

Freeman, kelepçeleri çözmelerini işaret etti, Henry'ye bir sigara uzattı ve gülümsedi. Göz de kırptı, ama Henry'ye değil, başıyla bunu onaylayan Mead'e.

Henry, sigarayı içine oksijen çeker gibi çekti.

"O kızı, Elena Solana'yı hazırlama şeklin," dedi Freeman. "Çok güzeldi, adamım. Ciddiyim, çok etkilendim."

Henry'nin göz kapakları yarı kapalıydı; beyni, olayları geri sarıyor, Elena'nın kanlı bedenini gösteriyordu. Ama kafası karışmıştı. Öldürme bölümünü hiç hatırlamıyordu. Eroin yüzünden miydi? Yoksa esrar mı? Belki. Bütün hatırladığı, parmaklarındaki kan ve çekmecesinden aldığı fotoğraflardı. Evet, fotoğrafları böyle almıştı. "Ben aldım," dedi. "Fotoğraflar. Ben aldım."

Mead'in yüzü aydınlandı.

"Demek o güzel çalışmayı yapan sendin," dedi Freeman. "Tanrım, çok iyisin."

Henry kararsızca gözlerini kırptı.

"Onu oyuna getiriyorlar," dedi Kate. "Bu çok saçma."

"Demek Solana'nın fotoğraflarını aldın." Mead, masanın üzerinde duran bir ses kayıt cihazına doğru konuştu. "Oradaydın."

"Elbette oradaydım," dedi Freeman. "Henry, orada olmasa o

güzel çalışmayı nasıl yapardı." Sanki iki eski arkadaşlarmış gibi Henry'yi dirsekleyip sırttı. "Değil mi, Henry?"

Henry gülümser gibi oldu.

"Söyle," dedi Freeman. "Orada olduğunu söyle."

"Oradaydım," diye tekrarladı Henry.

Kate buna daha fazla katlanamayacaktı. Orada durup, sadece bir günah keçisine ihtiyaçları olduğu için Henry'yi oldu bittiye getirmelerine izin veremezdi. Brown'a döndü. "Hemen dönerim." Birkaç dakika sonra, Kate elinde fotoğraflarla Sorgu Oda-sı'nın kapısını açtı.

"Şimdi değil, McKinnon," dedi Mead.

"Henry. Ben, Kate McKinnon. Uzun süre önce tanışmıştık."

Henry gözlerini kısarak ona baktı.

"McKinnon..." Mead dişlerini emdi, tehditkar bir bakışla Ka-te'e baktı.

İki robot da aynı şeyi yaptılar.

"Bir dakika, Randy." Elena'nın cinayet mahalli fotoğraflarından birini masaya koydu. "Söyle bana, Henry. Bu fikri nerden aldın? Senin... ilham kaynağın neydi?"

Henry, ifadesiz gözlerle Kate'e baktı.

"Ya bunda?" Ethan Stein'in cinayet mahalli fotoğraflarından birini Henry'nin burnunun dibine soktu. "Bunu neye dayandırdın?"

Henry fotoğraftan uzaklaştı. "Ne demek... neye dayandırdın?"

Mead, yüksek sesle içini çekti.

Kate, "Sadece birkaç isim istiyorum," dedi. "Tablo isimleri, Henry."
Henry, kelimeleri hiçbir anlamları yokmuş gibi tekrarladı: "Tablo isimleri mi?"
"Adam uçuyor, McKinnon," dedi Mead.

444

Jonathan Santlofer
Ölüm Ressamı

445

"Kesinlikle," dedi Kate. "Ayrıca neden bahsettiğimi bile bilmiyor." Henry'nin omzunu sıvazladı.
"Değil mi, Henry?"

Henry ona gülümsedi.

"Üzgünüm, beyler." Kate başını salladı. "Henry'nin aradığımız kişi olmasını ne kadar istediğinizi biliyorum, ama değil."

"O zaman Solana'nın fotoğraflarını nasıl aldı?" diye sordu Mead.

Kate bir süre düşündü. "Bayan Prawsinsky, Solana cinayeti gecesinde siyah bir adam gördüğünü söylüyor ve ben onun doğru söylediğine inanıyorum. Bu adam da muhtemelen Henry'di. Kıza aşık, Tanrı aşkına. Ama bu onu bizim katilimiz yapmaz." Mitch Freeman'e bakarken hayal kırıklığını saklama gereği duymadı. "Haydi, Mitch. Onun aradığımız kişi olmadığını biliyorsun."

Freeman içini çekti.

Kate yorgundu ve eve gitmek üzereydi, ama Brown masasının üzerine bir kolaj bıraktı. "Pul yok. Hiçbir şey yok. Resepsiyondaki memura göre bir sokak çocuğu bırakmış. Ona da başka bir sokak çocuğu vermiş. Yani, nereden geldiğini tespit etmek mümkün değil."

"Tanrım." Kate, resme baktı. "Bir tane daha."

"Bunun anlamı nedir?"

"Bunun anlamı, ölüm ressamı hâlâ dışarıda bir yerlerde." K a -te resmi inceledi, bir süre düşündü. "Peki. Bir araya getirilmiş iki resim var. Biri siyah bir adam. Diğeri de bir manzara. Figür kolay. Bu bir Basquiat."

"Bir ne?"

"Jean-Michael Basquiat.' Seksenlerin ressamlarından biri. Otuz yaşma gelmeden yüksek dozda eroinden öldü. Şu an bak-1)Jean-Michael Basquiat: (1960-1988) yıllarında yaşayan Amerikalı zenci ressam, Pop An grafiti ve ilkel sanat geleneklerinden besleniyordu.

makta olduğun resmin, onun oto portrelerinden biri olduğuna eminim."

"Ya manzara?"

"Çok kolay. Frederic Church.1 Hudson Nehri ekolündendi. Bir grup on dokuzuncu yüzyıl manzara ressamı. Bence bu Hud-son'ın bir manzarası."

"Bir dakika," dedi Brown. "Siyah bir adamın oto portresi ve bir nehir manzarası. Bence bu Henry Handley."

"Ama değil," dedi Kate. Bundan emindi.

Willie, bu yürüyüşten zevk almaya başlamıştı. Sıcak gecenin zevkini çıkartan bisikletliler ve patenliler, otoyol ve nehrin arasında kalan dar yolu doldurmuşlardı.

Christopher Caddesi Rıhtımı'nda, Bahar Ayını'ni2 andıran bir görüntü: iri yarı bir erkek grubu, eski mendireğin gıcırdayan tahtaları üzerinde kaslarını sergiliyorlardı. Willie, onlara şöyle bir baktı, spor salonunda daha çok vakit geçirmesi gerektiğine karar verdi. Ama bir sonraki mendirekte veya tahtaları sökölerek birbirine çatılmış mendirekten gen kalanda artık güzel adamlar değil, bir şeyi elden ele dolaştıran evsizler vardı; bir anda kollarını şişirmek veya mendirekte mide kaslarını göstermek, Willie'ye çok anlamsız geldi.

VWillie, çitlere yaslandı ve nehirden çıkan yosunlu tahtalara baktı. Tahtalar, ona Venedik'i ve Charlie Kentle geçirdiği zamanı hatırlattı. Ama burada Venedik'in ihtişamı, parlıtısı ve ölmekte olan güzelliği yoktu. Charlie de dün onu ekmişti ve telefonlarına çıkmıyordu. Görünüşe göre, ondan istediği şeyi almıştı: tablosunu.

1)Frederic Church: (1826-1900) yıllarında yaşamıştır. 2) Rus besteci Igor Stravinski'nin ünlü balesi.

446

Jonathan Santlofer
Ölüm Ressamı

447

Willie, başını kaldırıp karşıdaki New Jersey sahiline, kararan hava yüzünden büyük bir dağ silsilesi gibi görünen yüksek apartmanlara baktı.

Biraz ileride, birkaç inşaat sahası günlük çalışmalarını bitirip kapanmışlardı; onların hemen arkasında, nehrin üzerine yapılmış eski bir rıhtım evi gibi duran bir bina vardı.

Willie aldığı nota baktı. Jane Caddesi'ni geçmişti.

Aradığı yer burası olmalıydı.

Mead, dirseklerini toplantı masasına dayamış, kafasını ellerinin arasına almıştı. "Henry Handley nezairethane," dedi, coşkusuz. "Sadece emin olana kadar."

Mitch Freeman, iki yanındaki robotla onun karşısına oturdu.

Clare Tapell, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Tamam," dedi. "Demek ki aradığımız adam, Henry Handley değil. O zaman, kim?"

Kate, Tapell, Mead ve Freeman'e, ölüm ressamının son mesajı olan ve bir manzara resmi üzerine yapıştırılmış siyah bir adamı gösteren resmin kopyalarını verdi ve Brown'la birlikte orijinalinin üzerine eğildi.

"Anlat, Kate. Lütfen." Tapell'in koyu renk gözleri umutsuzca Kate'e odaklandı. "Belediye başkanının yanından geliyorum." Uzun bir nefes verdi ve başını salladı. "Sorma."

"Tamamen emin olmak için resimleri araştırdım," dedi Kate. "Manzara resmi, kesinlikle Frederic Church. Ressamın, Hudson, New York'un yakınlarındaki evi Olana'dan 1879'a ait bir görüntü. Ressamın artriti resim yapmasını engellemeden hemen önce yapılmış."

"Bize ne anlatıyor?" diye sordu Freeman.

"Bence yer," dedi Kate. "Hudson, ipucu. Hudson Nehri, demek olabilir. Bence bu resmin anlamı bu. Belki daha fazlası da var, ama anlamış değilim: Henüz." Kate, neredeyse tamamen siyah olan figürü işaret etti. Büyük elleri, diken saçları, beyaz oval gözleri, damalı bir ağız vardı. Ölüm ressamı, figürün göğsüne saplanan bir bıçak eklemişti. "Bu, kesinlikle bir Basquiat. 1982'den. Bir oto portre, ama hiç benzerlik yok," dedi Kate. "Jean-Michael Basquiat'ın bir sürü fotoğrafını gördüm ve bu ona hiç benzemiyor." Bir süre düşündü. "Sanırım, siyah gençliğin bir sembolü. Rasta saçlı herhangi bir genç olabilir." Ne dediğini fark etmesi birkaç saniye sürdü: Rasta saçlı bir genç.

"Aman Tanrım!" Cep telefonunu kulağına götürdü.

"Ne oldu?" diye sordu Tapell. "Ne?"

"Bir dakika." Kate, bir elini kaldırarak onu susturdu, diğeriyle de cep telefonunu kulağına yapıştırdı. Hızlı arama numaralarından birine bastı. "Lanet olsun. Telesekreter. Lanet olsun." Telefonu kapattı.

Hepsi, Mead, Tapell, Brown, Freeman, hatta robotlar bile ağzından çıkacak sözcükleri bekliyordu.

"Willie" dedi Kate. "Willie Handley." Tekrar elini kaldırdı ve otomatik aramaya bastı. Bu sefer mesaj bıraktı. "Willie. Ben Kate. Bu mesajı alır almaz beni ara, hemen. Beni duydun mu, hemen? Hiçbir yere gitme, Willie." Hızla telefonu kapattı, derin bir nefes aldı. "Sanırım, ölüm ressamı Willie Handley'yi hedef almış."

"Neden?" diye sordu Brown.

Kate, saçlarını kulaklarının arkasına attı. "Bana ulaşmak için," dedi. "Bakın, herif, başından beri benim peşimde. Her seferinde daha da yaklaştı. Beni istiyor ve artık bunu nasıl yapacağını da biliyor. Sevdiğim bir kişi vasıtasıyla." Sözcükler, Kate'in titremesine neden oldu. "Ama Willie, sadece bir yem. İstedіği benim." Kate, ölüm ressamının kolajını aldı. "Hepsi burada. B a -

448

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

449

sit. Açık. İstedіğim gibi. Hudson Nehri. Genç siyah bir adam. Bu onun bir sonraki kurbanı olmalı." Kate bir nefes aldı. "Venedik'teki ben olmalıydım, unuttunuz mu? Ölü azizin üzerinde benim yüzüm vardı. Ama Slattey araya girdi. Şimdi beni çağırıyor. Bu, lanet olası bir davetiye. Öyle olmak zorunda." Kate resme baktı. Ölüm ressamının, bu anı, neler planladığını, Willie'yi kaybedeceğini anladığı anda duyacağı dehşeti hayal ettiğini hissediyordu. Ah, evet, Kate'i iyi tanıyordu. Ama Kate de onu tanıyordu. "Nehir kenarında bir yeri olmalı."

"Sığınağı," dedi Freeman.

Kate, bir kez daha Willie'yi aramayı denedi. Hâlâ bir cevap yoktu. Mead'e döndü. "Willie'nin evine bir araba yolla. Belki döner. Evden ayrılmasına izin vermesin." Tekrar elindeki kolaja baktı. "Bu resimde zaman belirten hiçbir işaret yok. Harekete geçmeliyiz."

"Emin misin?" diye sordu Tapell. "Yani, Hudson'da bir sığınağı olduğu konusunda."

Kate, resme bir kez daha baktı. "Yemin edemem, Clare. Ama bunu hissediyorum. Ta içimde. Orada. Çalışmalarını orada planlıyor."

Freeman başıyla onayladı.

Kate bir kez daha resme baktı. "V e beni bekliyor."

Tapell ona baktı. "Şey, şu ana kadar hep haklı çıktın." Telefonunu kulağına götürdü.

"Ya Willie Handley'yi henüz yakalamadıysa?" diye sordu Mead.

"O zaman, ne olursa olsun, onunla buluşma vaktim gelmiş demektir." Kate, Glock'unu eline aldı, mermilerini kontrol etti. "Bu, bir fırsat Randy, onu yakalamak için. Willie elinde olsun olmasın..."

"Senin canlı kalmanı istiyorum, McKinnon."

"Ben de," dedi Kate, silahını ceketinin iç cebine koyarken. 38'liğini de aldı, pantolonunun paçasını sıvadı ve silahı bileğine bağladı.

"Büro'ya olanlar hakkında haber vermeliyim," dedi Freeman.

Freeman, peşinde iki robotla birlikte odadan çıkarken, Ta-pell başım sallıyordu.

Tapell, aynı anda iki telefonla birlikte konuşuyordu. Mead, üniformalı birkaç polise emirler yağırdırıyordu.

On dakika sonra her şey ayarlanmıştı.

"SWAT ekibi hazırlanıyor," dedi Tapell. "Ama harekete geçmek için kırk beş dakikaya ihtiyaçları var."

"Devriyeden iki düzine araba emrimizde," dedi Mead. "Arabaların yarısı, Battery Park'tan başlayıp yukarı çıkacak. Diğerleri, kuzeyden başlayarak onlarla buluşacak."

Freeman, Federal Büro'nun her arabada ajan olmasını istediğini söyledi.

"Bir helikopter hazırlayalım," dedi Brown. "Nehri aydınlatması ve arabalarla beraber gidip gelmesi için."

Tapell telefonunu aldı. •

"Ben bekleyemiyorum," dedi Kate Brown'a. "Ben gidiyorum."

"Nereden başlayacağını bilmiyorsun," dedi Mead.

"İskân'dan Ortega'yı arayayım," dedi Brown.

Kate, saatine baktı. "Çok geç. Çoktan kapanmıştır." Sabırsızlanıyordu. Daha fazla bekleyemeyecekti.

"Onu evinden ararım," dedi Brown. Telefonu kulağına götürmüştü bile.

"Helikopter, yirmi beş dakika içinde Otuz Dördüncü Cad-de'den havalanmış olacak," dedi Tapell.

Kate odada volta atıyordu.

Tapell tekrar telefona dönmüş, ekipleri harekete geçiriyordu.

450

Jonathan Santlofer

"Ortega, bilgisayarda bütün nehir kıyısının bir haritası olduğunu söylüyor," dedi Brown. Telefonu hâlâ elindeydi. "Hangi binaların yeni, hangilerinin eski, hangilerinin inşaat halinde olduğunu öğrenebiliriz." Toplantı odasına girmekte olan bir çaylağın boynuna yapıştı. "Bu şeyi çalıştırabilir misin?" Çaylağı, bilgisayarın önündeki bir sandalyeye oturttu ve telefonu eline tutuşturdu. "Ortega'yla konuş."

Birkaç dakika sonra çaylak bir harita çıkartmıştı.

"Pek bir şey göstermiyor," dedi Kate.

"Yine de hiç yoktan iyidir. En azından, şuraların," Brown, parmağıyla haritayı işaret etti, "lağım boşaltma yerleri olduğunu biliyoruz. Orada olmayacaktır."

"Haydi," dedi Kate. "Senin Ford'u alalım."

"Devriye arabaları harekete geçmek üzereler," dedi Mead. Arkalarından bağırdı: "Herhangi bir şey bulursanız, herhangi bir şey, destek çağırın. Beni duydunuz mu?"

44

Nehrin diğer tarafında, Hoboken'den yansıyan ışıklar, Hud-son'ın yüzeyinde gümüş balık parıltıları gibi görünüyordu. Willie, bir römorkörün suda tembelce ilerleyişini seyretmek için bir süre durdu.

Tam önündeki büyük, eski bina, gümüş rengi gökyüzünde, havada asılı gibi duruyordu. Saatine baktı. Sekizdi. Tam vaktinde gelmişti.

Gerçekten burası mıydı? Kalın, ahşap ve çelik çerçeveli kapı aralıktı. Willie, omzuyla kapıya yaslandı. Kapı, gıcırdayarak açıldı.

İçerisi, rutubetli ve soğuktu; bir spor salonu kadar büyüktü. Dokuz metre yüksekliğindeki tavandaki çatlaklardan, gökyüzü görünüyordu. Kalın tahta kirişlere asılmış dört beş metal spot lambası içeriye çok az aydınlatıyordu. Odanın karşı tarafında, duvara çizim ve fotoğraflar asılmıştı; ortada, üzerinde kesik resimler, makas, maket bıçağı ve yapıştırıcı duran metal bir masa vardı.

"Nasıl buldun?" Arkasından gelen sözcükler her tarafta yankılandı.

Willie, arkasını döndü. "Ah, buradasın, iyi, ben de buranın ne biçim bir yer olduğundan kuşkulandırmaya başlamıştım."

452

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

453

"Güzel bir stüdyo, değil mi? Gündüzleri içerisi güneş ışığı doluyor."

Willie birkaç adım attı. "Amma da soğuk, adamım. Burayı nasıl ısıtıyor?"

"Sanatçılar, yüzyıllardır zor koşullarda çalıştı. Sadece kısa bir süredir, sizin kuşağınızda sunardılar."

"Ben de mi? Sanki büyüdüğüm sosyal konutlarda yüzme havuzları ve tenis kortları vardı da." Willie güldü.

"Vah vah. Herkes, üzücü çocukluğunu anlatıp ağlanıyor." Ayrılmanın başladığını hissedebiliyor, işini yaparken ona hâkim olan ayrışmak ruh hali, onu ele geçirmeye başlıyor. Ama heyecanlı da. Daha önce stüdyosunda canlı bir ressam olmamıştı.

Yukarıdan bağırışlar geldi. Willie, başını kaldırıp baktı. Küçük bir grup güvercin kanatlarını çırpıyordu.

"Yukarıya yuva yapmışlar. Ne tatlı, değil mi?"

"Bana Venedik'i hatırlattı," dedi Willie. Birkaç adım attı. Duvardaki resimler hâlâ uzakta ve bulanıktı. Ama onlara daha yakından bakmak için yaklaşıncaya olduğu yerde donakaldı. "Bu da ne ..." Willie, duvara, korkunç fotoğraflara baktı. Ethan Stein, Amanda Lowe, Elena'nın fotoğrafları.

Nefesi kesildi.

Brown, Ford Pinto'sunu o kadar yavaş kullanıyordu ki arkasında trafik birikmiş, kornalar çalınıyordu. Polis ışıklarını arabanın üzerine koyabiliyorlardı, ama yeri bulduklarını herkese ilan etmek istemiyorlardı.

Kate'in kucağında hem nehir boyunun haritası, hem de ölüm ressamının kolajı duruyordu. Willie'yi beş altı kez daha aramayı denemiş, ama ona ulaşamamıştı. Lütfen, Tanrım. Lütfen buralarda bir yerlerde olsun. Lütfen. Ama midesinde, bir şeyler ters gitti-ginde hissettiği o garip his vardı.

Telsiz çalıştı. "Brova. McKinnon."

Kate telsizi kaptı. Konuşan Mead'di.

"Neredesiniz?"

"Yeni başladık," dedi Kate. "Güney Feribotu tarafındayız. Şimdi konuşamam, Randy. Aramaya başlamalıyız."

"Devriye arabaları göreve çıkmaya hazırlar," dedi Mead. "V e Büro da birkaç araba vermeye karar verdi."

"Güzel," dedi Kate. Telsizi kapattı. Daha aramaya başlamadan ümitleri azalmıştı. "Tanrım, bu bütün bir gece sürebilir, Floyd. Ne anıyoruz?"

"Haritayı kontrol et," dedi Brown.

"Evet." Kate derin bir nefes aldı, sakinleşmeye çalıştı ve haritayı yüzüne yaklaştırdı. "Buna göre, Holland Tüneli'nde yerleşime uygun birkaç eski bina var. Sonra fabrikalar, Chelsea Rıhtımı'nın başlangıcından West Village'a kadar yıkılmaya yüz tutmuş birkaç eski rıhtım evi. West Thirties'de de birkaç tane var." Camdan dışarı, kararan rıhtıma bakarken aklına bir düşünce geldi. "Işık," dedi. "Işık aramalıyız. Eğer binalar terk edilmişse, karanlık olmalılar."

"Doğru," dedi Brown.

Özgürlük Heykeli bile Kate'e uğursuz bir sır saklıyor, ziyaretçileri selamlamaktansa kaldırdığı koluyla onları durdurmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Kate, saygı uyandıran heykelin elindeki meşalenin loş ışığında nehre baktı ve şüpheli görünen bir bina fark etti. Ama binanın yakınına gidince, burasının sadece bir inşaat sahası olduğunu, küçük bir kulübede asılı birkaç lambanın etrafı aydınlattığını gördüler.

Brown, nehri takip eden otoyolun kenarından, bankete mümkün olduğunca yakından gidiyordu.

454

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

455

Oradaydı. B i r yerlerde. Onu bekliyordu. Kate bunu hissedebiliyordu.

Haritayı bir kez daha kontrol etti ve sonra kolaja, Hudson Nehri üzerindeki siyah adam resmine baktı.

Bir sonraki bina grubu tamamen boştu.

Kate ve Brown, dikkatlerini çekecek başka bir şeyle karşılaşmadan Greenvich Village'a kadar gittiler. İkisi de konuşmuyordu ve arabadaki gerilim elle tutulacak kadar yoğundu.

Ressamların binası olarak bilinen Westbeth'de arabayı durdurmak zorunda kaldılar. İtfaiye araçları yolu kapatmış, sirenler ötüyor ve araçların ışıkları binayı kırmızı ve turuncuya boyuyordu. Yüz kadar korna, itfaiye sirenleriyle yarışarak bir öfke senfonisi seslendiriyordu. Brown geri geri gitmeye çalıştı ama trafik tamamen tıkanmıştı. Bir süre, koma çalanlara katıldı, ama bu hiçbir işe yaramıyordu. Kate, hızla arabadan dışarı çıktı.

"Muhtemelen yanlış alarm, ama kontrol etmek zorundayız," dedi iri yarı bir itfaiyeci. "Bize on dakika verin."

"Bizim bir dakikamız bile yok. Bak, biz New York Polis Teş-kilatı'ndanız," dedi Kate. "Bu bir acil durum."

Birkaç dakika sonra, bir itfaiyeci araçları yanlara yönlendirerek Ford'a yol açıyordu. Araba kurtulduğunda, Brown tek yönlü trafikte ters yönde ilerliyordu. Sonra bir köşeden dönerek sonunda otoyola çıkmayı başardılar.

"Haritaya göre önümüzde birkaç eski fabrika olmalı," dedi Kate.

"İşte oradalar," dedi Brown.

"O binalardan bir tanesinde gördüğüm şey ışık mı?" dedi Kate.

Brown, arabayı çamurlu bankete çıkarttı ve ikisi hızla arabadan indiler.

Bina, büyük ve harap durumdaydı. Kate, bir an tereddüt etti, sonra içeriden gelen bir şeyler duydu. Sesler mi? Glock'unu eline alarak eski ahşap kapıya sert bir tekme attı. Kapı, bir kutu kürdan gibi parçalara ayrıldı.

Altı yedi evsiz adam, küçük bir ateşin çevresinde toplanmış, ellerindeki çubuklara geçirdikleri sosisleri pişiriyorlardı. Kafalarını kaldırıp baktıklarında yüzlerinde hiçbir ifade yoktu. Her taraf çöp doluydu. Koku korkunçtu. Kate ve Brown geri çıktılar. Küçük siyah yaratıklar, fareler ve sıçanlar, fıkırdarak saklandılar.

"Büyük sanat eserleri. Her zaman insanı şoke etmiştir. Başlangıçta. Alışana kadar."

Willie yavaş yavaş geri gidiyordu. Hızla koşmalı mıydı? Emin değildi. Akıllı karmakarışıklı. Bu, nasıl olabilir? Schuyler Mills? Onu yetiştiren adam?

Ama küratör,Willie'nin düşüncelerini okumuş, hızla yanına gelerek kolunu tutmuş ve küçük bir tabancayı şakağına dayamıştı. "Gel," dedi nazikçe. "Sana bir şey göstermem gerekiyor."

Willie'nin kalbi de beyni kadar hızlı çalışıyordu. Mümkün değil. Sky, ölüm ressamı mı? Buna inanamıyordu. Saldırmak mıydı? Vurulma riskine girmeli miydi?

"Burada." Schuyler, Willie'yi başka bir odaya açılan kapıya doğru sürükledi.

Oda, daha küçüktü, uzun ve dardı ve bir bowling pistine benziyordu. İçerideki tek ışık, Hudson Nehri'nin karşı tarafındaki neon reklam panolarının duvardaki deliklerden sızmasıyla oluşmuştu. Willie, pek bir şey göremiyor, ama çürümeye yüz tutmuş yerin ıslak olduğunu, ayakkabılarının da ıslanmakta olduğunu hissediyordu.

"Bekle." Mills, bir kirişe tutturulmuş lambayı yakmak için

456

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

457

Willie'nin kolundaki elini gevşetti.

İşte şimdi, diye düşündü. Kaçma fırsatı. Ama silahın soğuk namlusu, neredeyse kulağının içine girdi.

"Sakin ol," dedi Mills. Bir düğmeyi çevirdi. Bir ışık parladı ve odayı aydınlattı. "Hemen yargılama. Lütfen. Bu sadece yapım sürecindeki bir çalışma."

Willie'nin neye baktığını anlaması bir dakika kadar sürdü. Duvara dayanan bir insan vücudu, veya geriye ne kaldıysa ona baktığını fark etti. Ve -Aman Tanrım! - yerde, tabağın üzerinde duran şey bir kafa mıydı?

"Artemisia Gentileschi,"¹ dedi Mills. "İtalyan Rönesansı'nın tek büyük kadın ressamı. Bayan Kent'in bu tabloyu canlandırmaktan mutluluk duyacağından emindim."

Willie artık görebiliyordu. Hem de çok net. Kafa. Charlie'nin kafası. Tabakta. Kafanın çevresinde bir jelatin gibi donan kan yığınının içinde. Başsız vücut duvara yaslanmıştı. Aynı, kafasında beliren görüntüdeki gibi. Kusacağını hissetti. Ama sonra, yeni bir görüntüde kendisini göğsüne kadar suyun içinde gördü ve kendisinin de öleceğini fark etti.

"Bu, Judith'm Asurlu generalin kafasını kesiş sahnesi. Ama bunu gerçekten özel kılan şey, Bayan Kent'in her iki rolü de oynaması. Hem Judith'i, hem de generali. Çok kavramsal bir çalışma oldu. Belki arkadaşın Kate'in istediği kadar açık ve net değil, ama..." Mills, bir an kendinden geçti ve Willie de bunu fark etti. Hızla öne atılarak Mills'in boynuna saldırdı. Silah, Mills'in elinden fırlayarak yerde kaydı. Willie, kendini yere atarak silaha uzandı. Ama tam parmakları kabzasına değmek üzereyken, bacağına batan iğneyi hissetti, ilaç, bacak kaslarından yayılarak ka-DArtemisia Gentileschi: (1593-1652?) yıllarında yaşayan ve resimleri son yıllara dek çoğunlukla babası ya da dönemin öteki ressamlarının sanılan kadın ressam.

mna karıştı ve dayanılmaz bir şekilde yakmaya başladı. Willie inledi. Silahı eline aldığı anda, artık onu tutmayı beceremiyordu.

Kahretsin. Bu iğneyi Kate için saklıyordu. Acıyan boğazını tuttu. "Bana vurman gerekmiyordu. Acıdı, biliyor musun?"

Willie, bacaklarını ve kollarını hissedemiyordu. Kendisini güvenliğe -ama nereye- çekmeye çalıştı. Vücudunu beton zeminde sürükledi, paslı bir çivi önce elini, sonra da bacağını çizdi. Avucundan ve bacağından kanlar fışkırıyordu, ama Willie hiçbir şey hissetmiyordu.

"Rahatla. Bu, seni öldürmez. Geçici felç, hepsi bu." Mills, aralarında birkaç santim kalana kadar eğildi. "Seni asla bilerek incitmem. Bunu biliyorsun, değil mi?" Willie'nin alnını okşadı. "Sen, benim için bir oğul gibisin."

Willie konuşmaya çalıştı, ama başaramadı.

"Boğazın da dahil bütün kasların felç olacak." Willie'nin ayak bileklerini tuttu ve odanın bir köşesine sürükledi. Willie'nin kafası sert, nemli yere çarptı. Ama bunun verdiği acı, duyduğu korkuyla kıyaslanamazdı.

"Bunu yapacak çok fazla vaktim olmadı. Beni affetmelisin."

Willie, tamamen çaresizce, bacaklarını ve kollarını kıpırdama-madan ona baktı.

Duvara bir nehir manzarasının eskizi çizilmişti.

"Hudson Nehri ekolü. Frederic Church," dedi Mills. "Ama bu sadece bir izlenim." Willie'yi duvara doğru itti ve vücudunu ayarladı. "Sence ayakta durabilir misin?" diye sordu. "Yok, hayır. Elbette duramazsın." Elinde, ressamların kullandığı türden bir yağ sopası vardı. Willie'nin çenesini tuttu. "Kıpırdama," dedi. "Seni, Basquiat'm oto portresine benzetmem gerekiyor." Y a ğ so-pasıyla, Willie'nin gözlerinin çevresine beyaz halkalar ve ağzının etrafına kareler çizdi.

458

Jonathan Santlofer

Geri çekildi.

"Fena değil. Ama ayakta durmanı sağlamalıyım." Geri geri gidip, masasını karıştırmaya başladı. "Buralarda bir yerlerde, bir çekiç ve biraz da çivi olduğuna eminim."

Kate, Ruby Pringle'ı kurtarmaya giderken hissettiği şeyi hissetmeye başlamıştı: çok geç olduğunu. Lütfen, Tanrım, hayır. Haritaya baktı. "Bu bir işe yaramıyor, Floyd. Çok geç kalacağız!"

"Sabret, McKinnon."

Kate, tekrar haritaya baktı. Alnında terler birikmişti.

Brown, telsizi alıp merkezi aradı. "Arabalardan bir şey bulan var mı?"

"Hayır. Henüz bir şey yok." Mead'in sesi telsizde cızırdıyor-du. "Siz?"

"Hâlâ arıyoruz." Brown telsizi kapattı, yavaş yavaş giden bir arabayı solladı. Harita ve kolaj yere düştü.

Kate, haritayı, sonra da ölüm ressamının kolajını alırken parmaklarında bir şey hissetti. "Bu da ne?" Kolajı yaklaştırdı ve parmaklarını resmin üzerinde gezdirdi. "Bunun üzerine çizilmiş ve benim daha önce fark etmediğim bir şey var."

"Ne?"

"Bilmiyorum. Göremiyorum." Kolajı, gösterge tablosunun ışıklarına tuttu, parmaklarını tekrar üzerinde dolaştırdı ve ellerinde eldiven varken hissedemeyeceği bir şey hissetti. Daha sonra, hissettiği şeyi görmeyi de başardı. Frederic Church'ün Hud-son'm kenarındaki küçük evinin üzerine, üç küçük su kulesi çizilmişti. Dikkatini daha büyük ipuçlarına verdiği için Kate bunu daha önce fark etmemişti.

"Su kuleleri," dedi. "Üç su kulesi arıyoruz."

"Tanrım."

Ölüm Ressamı

459

"Ne?"

"Sanırım, onları biraz önce geçtik."

Brown, fren yapmak için trafiği gözledi, Pinto'yla bir U dönüşü yaptı ve kaldırımdan geçti. Artık, güneye doğru ilerliyorlardı.

"Eski bir rıhtım istasyonu," dedi Kate, elindeki haritaya bakarak. Ağzı kurumuştu; adrenalin, damarlarını yırtmak üzereydi.

"İşte orada." Karanlık bina ay ışığında karşılarında duruyordu. "Üç su kulesi." Kate derin bir nefes aldı.

Brown, Pinto'yu çakıl bir patikaya soktu.

Hızla arabadan çıkıp kapıları açık bıraktılar. Bir kapıyı çarpıp da geldiklerini haber vermeyeceklerdi.

"Sanırım içeride ışık yanıyor," diye fısıldadı Kate.

Brown da aynı kısık sesle konuşuyordu. "Destek çağırmalı-yız."

"Henüz değil. Kesinlikle emin olmadan değil. Eğer yanılıyor-sak devriye arabalarının aramalarını engellemek istemiyorum." Glock'unu eline aldı.

Büyük ahşap kapı aralıktı. Kate, karanlığa doğru baktı. Bir ses duydu: bir sürüme sesi mi? Hemen arkasındaki otoyol trafiğinin gürültüsü yüzünden Kate emin olamıyordu. Brown'la birlikte eğilerek içeri girdiler, ikisinin de silahları öne uzatılmıştı. Birkaç adım atıp bir süre gözlerinin karanlığa alışmasını beklediler. Sonra, neredeyse sürünerek ilerlemeye başladılar. Kate'in sinir uçları titriyordu.

Önüne bir fare fırladı. Kate nefesini tuttu. Yukarıdan sesler geldi. Silahını yukarıya kaldırdı ve güvercinleri gördü. Nefesini sessizce verdi.

Sonra duvardaki resimleri gördü. Ah, Tanrım. Doğru yerdeyiz. Dirseğiyle Brown'ı dürttü ve resimleri işaret etti.

460

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

461

ikisi de oldukları yerde donmuş, neredeyse nefes almadan, bir hayat belirtisi için etrafı inceliyorlardı. Kate, hiçbir şey görmüyor, ama yakınlarda bir yerden gelen hayat titreşimlerini hissediyordu.

"Destek çağırıyorum," diye fısıldadı Brown telsizini çıkartarak.

Schuyler Mills, çiviye Willie'nin bileğine koymuş, çekici indirmek üzereydi, ama elleri titriyordu.

"Bunu yapamam," dedi. "Sana olmaz. Oğlum." Sonra, İbrahim'i düşündü. "Ne?" Sanki odadaki birini fark etmiş gibi Willie'ye sırtını döndü. VWillie'nin hareket ettirebildiği tek yeri olan gözleri odayı araştırdı. Ama hiç kimse, hiçbir şey yoktu. Charlie Kent'in kafasına, şakağındaki kurşun deliğinin çevresindeki kurumuş kana baktı.

Mills'in gözleri yarı kapalıydı.

"Yapamam. Anlamıyor musun? Onu seviyorum."

Yap şunu.

"Ne?" dedi. "Hayır."

Küratörün gözlerinde yaş mı vardı? Willie emin değildi, ama onların gözyaşı olduğunu düşünüyordu.

"Beni rahat bırak!" Mills, çekici, öfkeyle görünmeyen bir hayalete doğru salladı. Bu, işe yaramış gibi görünüyordu. Biraz sonra sakinleşmişti. "Üzgünüm. Nerede kalmıştım?" V V i l l i e ' y e

odaklandı. "Ah. Evet. Sana bir şey göstermek istiyorum." Yerden küçük bir ikona aldı. "Mükemmel, değil mi?"

Willie, küçük Meryem ve İsa'ya baktı.

"İşte. Daha yakından bak. Dedikleri gibi, gerçek detaylardır." Ama sonra gözlerini çevirdi, başını uzatarak diğer odayı dinledi. "Ah." Gülümsedi. "Sanırım konuklarımız geldi." Sessizce hareket etti, üzerinde iki iğne bulunan küçük masadan küçük

bir ok tabancası aldı. Parmağını dudaklarına götürdü, Wülie'ye doğru başını salladı. "Şşşt..." Sonra, Pruitt'in küçük ikonasını ona verdi. İkona, sert bir sesle yere düştü. "Ah, doğru," dedi. "Hiçbir şey tutamıyorsun, değil mi?"

Kate ve Brown sese döndüler, diğer kapıyı, kapıdan sızan ince ışığı fark ettiler.

Her ikisi de ağır çekimde hareket ediyorlardı. Odanın bir tarafından diğer tarafına varmaları, Kate'e bir ömür kadar uzun geldi.

Brovnm, onun birkaç adım önündeydi. Her iki eliyle de silahını tutuyordu. Kapıya doğru eğildi.

Küçük bir ses, havayı yaran ince bir şeyin sesi, sonra da hafif bir vuruş sesi duyuldu.

Floyd Brovm geriledi, silahını düşürdü ve omzunu tuttu. Ama kan yoktu. Neyse ki iyi, diye düşündü Kate. Ama Brovm geri geri gitti, yere, Kate'in ayaklarının dibine düştü, gözleri ve ağzı açıktı, ama ağzından kelime değil, homurtular çıkıyordu.

Kate, Glock'unu daha Sıkı tuttu, diğer elini Brown'un göğsüne koydu. Evet, kalbi atıyordu. Yaşıyordu. Tanrıya şükür.

Silahını tam önüne tuttu, açık kapıdan içeri baktı ve 'V V il-lie'nin bir duvarın önünde yığılmış olduğunu gördü.

VVillie'nin gözleri, Kate'e bir şeyler anlatmaya çalışarak açılıp kapanıyordu. Ama Kate, ölüm ressamının orada olduğunu, onu beklediğini zaten biliyordu. Onu neredeyse teninde hissediyordu. Öne bir adım attı, Glock'unu uzattı, ama gölgeyi çok geç fark etti. Kol, bileğine çok sert vurdu. Glock, elinden fırlayıp ıslak zeminde kaydı.

Ölüm ressamı silahı aldı.

"Sonunda," dedi, silahı Kate'in göğsüne tutarak. "Seni uzun zamandır bekliyorum, çok uzun zamandır."

462

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

463

Schuyler Mills ışığa çıktı. Kate'in nefesi kesildi.

"Yalnız gelmeyeceğim biliyordum. Ama merak etme, arkadaşın yaşayacak." Floyd Brown'un hareketsiz vücudunu işaret etti. "Bir süreliğine. Felç oldu, hepsi bu. Ama sonra, ne yazık ki durumu giderek kötüleşecek."

Kate etrafına baktı: Charlie Kent'in başsız vücudu ve genç kadının bir tabaktaki kafası.

"Güzel, değil mi?" dedi Mills. "Ah. Bir fikrim var. Bir oyun daha." Gülümsedi. "Çabuk ol, Kate. Ressam ve tablosu." Glock'u Willie'nin kafasına çevirdi. "Üç tahmin hakkın var. Sonra onu öldüreceğim. Bu, yeterince adil, değil mi? Yani, ne de olsa sen, büyük bir sanat tarihi uzmanısın." Tekrar gülümsedi. "Biliyorum. Biliyorum. Çizimime göre, çocuğu bıçakla öldürmem gerekiyor. Ama şimdi, önemsiz şeylerle vakit kaybetmeyelim. Burada hepimiz profesyoneliz."

Tetiği kavradı. "Tamam. Haydi. Tahmin etmeye başla."

Kate'in beyni bomboştu. Bütün düşünebildiği, adamın karşısında durduğu, bütün bu yıllar boyunca onu nasıl tanıdığı, veya tanımadığıydı. Çağdaş Sanat Müzesi'nin emektar küratörü

Schuyler Mills. Aman Tanrım. Adam benim evimde yemek yedi! "Haydi," dedi Mills.

"Tamam. Tamam. Bana bir dakika ver."

"Bu makul bir istek." Saatine baktı. "Bir dakika. Başla."

Kate'in beyni çalışmaya başladı. "Bu bir Rönesans tablosu, değil mi?"

"Çok iyi. Ama benim istediğim şey değil. Hem ressamın hem de tablonun adını istiyorum." Tekrar saatine baktı. "Kırk saniye."

"Caravaggio."

"Yanlış. Otuz üç saniye."

Ah, Tanrım. Düşün. Düşün. "Titian."

"Yine yanlış. Yirmi sekiz saniye."

Ah Tanrım. "Bekle. Lütfen."

"Bir ipucu. Ama aslında sana neden yardım edeyim, bilmiyorum. Ressam, bir kadın."

"Artemisia Gentileschi!"

"Kahretsin, iyisin. Tamam. Şimdi. Resmin ismi?"

"Goliath'ı Öldüren David."

"Ah, haydi ama. Bayan Kent, o erkekleri oynayamaz."

"Doğru. Doğru." Kate'in kanı, kulaklarına pompalanıyordu. "Asurlunun Kafasını Kesen Judith!"

"Bingo!" Mills gülümsedi. "Bu zahmete degeceğini biliyordum." Glock'u tekrar Kate'in göğsüne çevirdi. "Oyunu gerçekten iyi oynuyorsun, Kate."

"Teşekkürler," dedi Kate. Sesinin titremesini önlemeye çalışıyordu. "Sen de öyle, Sky." Hâlâ şoktaydı. Schuyler Mills, bütün bu yıllar boyunca...

"Bitmesi gerçekten üzücü."

"Oynamaya... devam edemez miyiz?"

"Beni yönlendirmeye çalışma, Kate. Ben, aptal bir adam değilim."

Kate, bir adım attı.

"Orada kal," dedi Mills. Glock'u Kate'in göğsüne doğrulttu. "Evet, neden bahsediyorduk?"

"Oyunumuzdan."

"Doğru. Birini kaçırdın."

"Öyle mi? Gerçekten mi? Neyi?"

"Uzun zaman önce. Genç kız. Otostopçu. Queens'te."

"Hayır, kaçırmadım," dedi Kate. Çok yavaş hareket ederek ona yaklaşıyordu. "Erken dönem bir çalışmaydı. Bundan pek fazla bir şey çıkartmamı beklemeyeceğini düşündüm, hepsi bu."

464

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

465

Melekti, değil mi? Bir tür çocuksu melek figürü, değil mi?"

Mills'in suratı, kocaman bir gülümsemeyle kaplandı. "Buna inanamıyorum. Biliyor muydun?"

"Şey, dürüst olmak gerekirse..." Küçük bir adım daha attı. "Kısa bir süre önce fark ettim."

Mills başını salladı. "Gelecek vaat ediyordu, değil mi?"

"Ah, evet. Kesinlikle."

Mills'in suratı kaskatı oldu. "O zaman neden mahvettin? Pantolonunu öyle yukarı çektin?" Silahı, tekrar VWillie'nin kafasına çevirdi. Willie gözlerini kıptı.

"Şey, dediğim gibi, o zaman, bunun senin çalışan olduğunu bilmiyordum. Dediğim gibi, kısa bir süre önce..." Kate, sakın kalıp bir şeyler düşünmeye çalışıyordu, ama bu imkansızdı.

"Ne kadar esrarengiz, değil mi Kate? Yani, hayatlarımızın böyle kesişmesi. Sen genç, sert ve güzel bir polistin. Bir doğumun başında. Benim doğumumun. Bir ressam olarak doğumumun. Ah, elbette, başkaları da vardı. Ama hiçbirisi önemli değildi. Yıllar sonra, sen tekrar ortaya çıktın. Sanat kitabın ve televizyon programınla. Sonra da müzeye geldin. Buna inanamıyorum. Benim müzeme. Hem de yönetim kurulunda. Bunu bir işaret olarak aldım."

Kate, dikkatle onu, hafifçe dalan gözlerini, dağılmaya başlayan dikkatini inceliyordu. Yakında. Yakında.

"Ve sonra, o gece, himayen altındaki kızı seyrederken, dikkatini nasıl çekeceğim aklıma geldi. İkimiz beraber olacaktık. Emin değildim; yani henüz yeni gelişen bir fikirdi, bir konsept bile yoktu ortada." Göz kapakları titredi.

Denemeli miydi? Henüz değil. Ama kısa bir süre sonra.

"Ama sonra onun dairesindeyken, aklıma geldi. Biliyorsun, yıllar olmuştu. Bunu geride bıraktığımı sanıyordum. Sonra... o"

bana güldü." Kaşlarını çattı, saatine baktı. "Diğerleri kısa bir süre sonra gelirler, değil mi?"

"Kimler?"

"Ah, lütfen, Kate. Olayı çözdün ve onlara haber verdin. Y a -kında gelirler. Çok zamanımız kalmadığını biliyorum."

Kate onun arkasında, VWillie'nin elinden sadece birkaç santim ötede duran küçük silahı gördü.

"Sanırım, beraber olmak bizim kaderimizde var, Kate. Ben, ressam. Sen, benim eserimi kutsayacak kadın."

"Ama ölürsem bunu nasıl yapacağım?"

"Bir planım var." Bili Pruitt'in ikonasına baktı. "Sen ve ben, Kate. Meryem ve Isa. Ne düşünüyorsun?"

"Gerçekten mi? Hangisi sen, hangisi ben olacağız?"

Mills'in kakhahası odada yankılandı. Yukarıda, güvercinler kanat çırpıyorlar. "Çok komik. Senin mizah anlayışına her zaman güvenebilirim, Kate." Glock'u ona doğru çevirdi. "Ama ne yazık ki seni öldürmek zorundayım."

"Bir dakika." Onu konuşturmaya devam et. "Tam olarak anlamadım. Meryem ve İsa mı? Sen ve ben mi? Açıkla bana. Açık ve net ol. Bunu gözümde mükemmel bir şekilde canlandırmak istiyorum."

"Çok basit. Önce, seni öldürüyorum. Sonra, vücuduna resimdeki Meryem'in şeklini vereceğim. Sonra kıyafetlerimi çıkarıp kucağına kıvrılacağım. Ben de ilaç içeceğim." İçini çekip, gülümsedi. "Bizi bulduklarında, ben de ölmüş olacağım."

"Peki ya V V i l l i e ? " Kate, bir yandan da hızlı düşünmeye çalışıyordu. "O, bunun bir parçası değil. Onu neden bırakmıyorsun? Bütün dünyaya bunu nasıl tasarladığını, nasıl mükemmel çalıştığını anlatabilir. Yoksa, anlamayabilirler."

"Ah, Kate. Anlayacaklar. İkona hemen yanımızda duruyor

466

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

467

olacak. Ayrıca, Willie, kendi rolünü, Basquiat'ı oynamalı." Glock'u Willie'ye çevirdi.

"Bekler Kate'in onu durdurması gerekiyordu. "Sana bir şey sormak istiyorum."

"Evet?"

"Eee.." Kate, herhangi bir şey bulmak için kendisini zorluyordu. "Bana eserlerini anlat. Mesela, neden Bili Pruitt'i seçtin?"

Mills, tekrar içini çekti. "Tamam. Ama sonra, gerçekten çalışmaya başlamalıyız, tamam mı?"

Kate başını salladı. Onu seyrederek bekliyordu.

"Evet, öncelikle, duruma uygundu. Pruitt, müze müdürü olarak beni seçmeyecekti. Buna dayanamazdım, inan bana, onunla çalışmak, onun yağlı, şişko bedenine dokunmak hiç hoşuma gitmedi. Ama öldüğünde onu, yaşayan halinden çok daha iyi gösterdim."

"Bu doğru." Kate, Willie'ye, sonra da elinin yanındaki silaha baktı. Willie gözlerini kırptı. Parmak uçları, hafifçe kıpırdandı.

"Aynı şeyi o sıkıcı ressam Ethan Stein'a da yaptım." Kate bir adım attı. Silahı yakalayacak kadar yakındı.

"Dur!" Mills, Glock'u midesine bastırdı.

Kate, onun gözlerinin içine baktı. Onlar, gözyaşı mıydı?

"Hayat ne kadar garip, değil mi? Yani, tekrar başlamayı düşünmüyordum. Gerçekten, bunu kontrol edebiliyordum. Ama ona kanıtlamam gerekiyordu."

"Kime?"

"Ona!" Gözleri hızla odada dönüyordu.

Kate, silahı tutmak üzereydi, ama Mills silahla kaburgalarını sertçe dürttü.

"Onu görebiliyorsun, değil mi?"

Kate başını salladı, ama adamın neden bahsettiği hakkında

hiçbir fikri yoktu. Tek görebildiği delilik ve bununla birlikte gelen acıydı. Ne kadar garip. Bu adamı, ondan hayatlar çalan adamı öldürme hayalleri kurarken, bunu hissetmesi garipti. "Sana yardım etmeme izin ver," dedi. "Mesajını, eserlerini bütün dünyaya duyurabilirim."

Mills ona şefkatle gülümsedi. "Durmak istedim, gerçekten istedim."

Hayır, istemedin! Sen, bir yalancısın!

"Değilim!" Boş eliyle şakağını ovdu. Göz kapakları titriyordu.

Willie, parmaklarını uzatıp silahın kabzasına dokunmayı başardı, ama silahı sadece daha da uzaklaştırdı.

Mills, hızla Willie'ye döndü.

İşte bu, Kate'in beklediği fırsattı. Kate, bir yumruk salladı ve Glock'u Schuyler'in elinden düşürdü.

Ama Schuyler hızlıydı ve silaha uzandı. Kate de hemen onun arkasındaydı, ama dengesini kaybetti. Ayağı kaydı, sırt üstü düştüğünde karşısında Mills'in yüzü ve ona doğrulttuğu Glock'un namlusu vardı.

Tetiğe dokundu.

Kate ona bir tekme attı.

Mills geri sendeledi.

Kate, sola kaçarak Mills'in kurşunundan kurtuldu. Mills dengesini kaybetmişti, ama Glock hâlâ titreyen elindeydi.

Kate, sağa yuvarlandı, ellerini uzattı ve Mills'in bacağını yakaladı.

Glock bir kez daha patladı. Bu sefer kurşunlar tavana saplandı.

Güvercinler deli gibi kanat çırparak kaçıştı.

Bileğindeki 38'ligi çıkartıp altı mermiyi de boşaltması Kate'in sadece üç saniyesini aldı.

Schuyler Mills göğsünü tuttu. Parmaklarının altındaki beyaz

468

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

469

gömleği, parlak kırmızı, ucuz bir sanat eserinin çizildiği temiz bir tuval gibiydi. Mills şaşkın görünüyordu, sonra kana, gömleğindeki deliklere baktı. Sonra da kafasını kaldırıp deli gibi uçuşan güvercinlere bakarak onlarla havada, acılardan uzakta olduğunu düşledi. Sonra öne düşerek yere kapaklandı.

Kate'in elindeki tabancanın dumanı hâlâ tütüyordu.

Hızla Brown'a döndü. "İyi misin?"

Brown, zorla kafasını çevirerek mırıldandı. "Evet."

Kate, küratörün bileğindeki nabızı kontrol etti. "Öldü," dedi, sonra Brown'a döndü.

Uzaktan siren sesleri duyuluyordu.

"İşte." Kate, 38'liği, Brown'un gevşek eline bıraktı. "Süvariler gelmeden önce silahı al."

Brown'un kelimeleri, fısıltı halinde zar zor çıkıyordu. "Buna... inanmayacaklar. Ben... her tarafım... felç."

"Elbette inanacaklar," dedi Kate, Brown'un parmaklarını kabzaya sararken. "O ilacı, sen onu vurduktan sonra attı, değil mi?"

Brown'un gözleri Kate'inkileri aradı. "Ama... neden?"

"Çünkü ben, sadece bir sivilim, hatırladın mı, Floyd? Ama sen, tarihe ölüm ressamını öldüren polis olarak geçebilirsin."

Devriye arabaları sokağı doldurmuştu.

Arabaların ışıkları, eski rihtim evini sarıya boyuyordu.

Sirenler, geceyi aydınlatıyordu.

"Onu Brown vurdu," dedi Kate, Mead ve Tapell'e.

Brown, parmaklarını kıpırdatmayı başarabiliyordu. Kate, iki ilk yardım görevlisinin ona serum bağlamasını izledi.

Willie, bir ambulansa bindiriliyordu. Kate, hafifçe onun yanağına dokundu, alnını okşadı, gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. "Rahatla, olur mu?"

Bir ilk yardım görevlisi, Willie'nin pantolonunu yırttı, kesik bacağına sarı bir dezenfektan sürdü, sonra da gazlı bezle sarmaya başladı. Bir başka ilk yardım görevlisi Willie'nin kesik elini sarıyordu.

"iyi olacaksın," diye fısıldadı Kate.

"Kesinlikle," dedi Willie, çatlak bir sesle. "Sadece... sol elim. Ben... sağ elimle... resim yapıyorum."

Ölüm Ressamı

471

45

Ölüm ressamının ölüm haberi günlerce bütün gazetelerin manşetindeydi; tabloidlerinse, haftalarca. Schuyler Mills'in psikolojik profili, Time ve Newsweek dergilerine kapak hikayesi oldu; FBI'ın deli doktoru Mitch Freeman'in yorumlarına bolca yer verildi. Schuyler'in çalışma arkadaşları Amy Schwartz ve Raphael Perez, kısa sürede medyanın ilgi odağı oldular. Hatta, yakışıklı küratörün, olayın son perdesinden sadece birkaç gün sonra çalışmalarına başlanan Amerikan filmi Ölüm Ressamı'nda, kendisini oynayacağı söylentileri bile dolaşmaya başlamıştı. Me-ad'de, Geraldo gibi televizyon programlarına çıkıp iddialarda bulunuyor, dişlerini emiyordu. Sadece,, günün kahramanı Floyd Brown, (belediye başkanı ona bir madalya vermek istemiş, o ise bunu geri çevirmişti) spot ışıklarından uzak duruyordu.

Ölüm ressamı gerçekten de ünlü olmayı başarmıştı.

Artnews, adamın cinayetlerim inceleyerek, cinayet fotoğraflarıyla sanat eserlerini karşılaştıran altı sayfalık bir haber yapmıştı. Polis merkezindeki hiç kimse, derginin fotoğraflara nasıl

ulaştığını bilmiyordu. Ethan Stein'm ailesi Artnews ve New York Polis Teşkilatı'na dava açıyordu. Ayrıca, Ethan Stein'm anı sergisin-deki her şeyi, aileye bir kuruş bile vermeden sattıkları için Ward

1) Amerikan Fox televizyonunun tanınmış programcısı Geraldo Rivera'nın sohbet-şov programı. Wasserman Galerisi'ne de dava açıyorlardı.

Amanda Lowe'un varisleri, isim hakkı yasasına dayanarak dergiden hem yazılı hem de maddi tazminat istiyorlardı. Derginin onlara zaten yarım milyon dolar borcu olduğu, ama bunu ödeyecek parayı toparlayamadıkları söyleniyordu.

Willie'nin kesik ve yaraları iyileşiyordu. Stüdyosuna dönmüş, resim yapmaya başlamıştı. Bu bir zorunluluktur. Her tablosu üzerinde konuşuluyor ve hepsi satılıyor. Koleksiyoncular, gelecekteki eserlerin bekleme listesine girebilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı. Willie, Kate'e, ölseydi talebin çok daha yüksek olacağını söyleyerek dalga geçiyordu. Kate gülmüyordu. Her gün onu kurtarabildiği için Tanrı'ya şükrediyordu.

Kate, sürekli olarak bir eksiklik ve melankoli hissediyordu. Zamanını hayır işleriyle doldurmaya çalışıyordu. Bir Gelecekleri Olsun derneği vasıtasıyla onları evlat edinecek doğru kişilerle buluşturmak üzere, yeni yedinci sınıf öğrencilerini bir araya getiriyordu. Dernekte, Maureen Slaterry'nin adına bir burs hazırlıyordu. Hatta, New York Polis Teşkilatı'na, yine genç polisin adına yüklü bir bağışta bulunmuştu.

O ve Richard, son birkaç haftanın öfke, şüphe ve soğukluğunu atarak birbirlerine daha çok yaklaşıyor, birbirlerinin ihtiyaçlarını ve hislerini, biraz çekingenlikle de olsa, anlamaya çalışıyorlardı. Kate, Richard'a yeni bir çift kol düğmesi almış ve üzerine tek bir kelime yazdırmıştı: AFEDERSIN. Richard, her sabah işe gitmeden önce yastığının üzerine küçük bir hediye, ince, altın bir bilezik, el boyaması bir fular, bırakmayı adet edinmişti. Hediyelerin yanında her zaman aynı not oluyordu: Seni seviyorum.

Ama, Elena'yla ilgili sorular Kate'i rahatsız etmeye devam ediyordu. Elena neden Damien Trip gibi biriyle beraber olmuştu? Kate, bunu anlayamıyordu ve artık hiçbir zaman anlaması müm-
472

Jonathan Santlofer

Ölüm Ressamı

473

kün olmayacaktı. Belki de Richard, hiç kimseyi tamamen tanıya-mayacağımızı söylerken haklıydı. Ama bu düşünce, Kate'in sadece daha çok üzülmesine neden oluyordu. Daha da büyük soru: Elena, o filmleri neden yapmıştı, paraya neden ihtiyacı vardı? Kate, bunun cevabını bulmalıydı.

Bayan Solana'yı görmeyi gerçekten istiyor muydu? Kate, kadının onu görmek istemeyeceğinden emindi. Ama artık buraya kadar gelmiş, kiralık dairenin kapısını çalıyordu. Kate'i görünce, Mendoza'nın yüz hatları, sadece bir anlığına, sertleşti. Ama adamın sinirli kalacak gücü yoktu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu Kate.

Mendoza tereddüt etti, ama sonra kapıyı açtı. Zayıf, yorgun ve Kate'in hatırladığından çok daha yaşlı görünüyordu. "Bayan Solana'yı görmeye geldim."

Mendoza, sanki onu bekliyorlarmış gibi başını salladı.

Kate, tren raylarının yakınındaki dairenin dar koridorunda onu takip etti. İçerisi ter ve dezenfektan kokuyordu. Koridorun sonunda, Mendoza bir yatak odasının kapısını açtı.

Yataktaki kadın Margarita Solana'ydı, ama tanınmayacak haldeydi. Bir zamanlar güzel olan kadın yaşlanmış; parlak saçları, örümcek ağı gibi yastığının üzerine yayılmıştı. Yanakları çökmüş, ağzının kenarları derin çizgilerle dolmuştu. Elena'ninkile-re çok benzeyen koyu gözleri boş bakıyordu.

"Onun için yapılacak tek şey ilaç vermek," dedi Mendoza. "Çok ilaç."

Kate'in gözleri, yatağın yanındaki komodine gitti. Bir eczane açacak kadar çok ilaç vardı.

"O gururlu bir kadın," dedi Mendoza. "Kimsenin bilmesini istemedi." Elindeki mor bir şişliği ovaladı, bir süre gözlerini kapattı

ve sanki üşümüş gibi titredi. Oysa oda boğucu derecede sıcaktı.

"Luis!" diye inledi Margarita Solana.

Mendoza, onun yanma gitti ve alnını okşadı. "Şışt... querida,1 şışt..." Onun titreyen dudaklarını öptü ve fısıldadı, "Burada seni görmek isteyen biri var, querida."

Kate, bir adım attı.

Bayan Solana'nın gözleri ona döndü. Kemikli elini kaldırmayı başardı.

Kate, kendisine uzatılan eli nazikçe aldı ve "Çok üzgünüm," dedi.

Kadın, yavaşça başını salladı ve boynundaki zincirin ucundaki gümüş bir haçla oynadı, "İsa'ya bunların neden olduğunu defalarca sordum," dedi. "Ama bana bir cevap vermiyor."

"Aynı soruyu ben de sordum," dedi Kate.

"Elena iyi bir kızdı." Bayan Solana, Kate'e baktı, "iyi bir kızdı."

"Evet," dedi Kate yavaşça. "Öyleydi."

Margarita Solana başını salladı. "Kızım, seni çok severdi ve... ben kıskanç bir kadıyım." Haçla oynamayı bıraktı ve diğer elini Kate'in ellerinin üzerine koydu. "Ama İsa, beni, kalbimin içine bakmaya zorladı. Affetmek istiyorum, senin de beni affetmeni istiyorum."

Kate, yanaklarından süzülen yaşları hissetti. "Elbette." Artık her şeyi anlıyordu. Her ikisi de uyuşturucu bağımlısı olan Ele-na'nın annesi ve Mendoza artık umutsuz şekilde hastaydılar; Elena, onların ihtiyacı olan ilaçları alıyordu.

"Bütün o yılların hesabını ödüyoruz," dedi Margarita. Yaşlar, yanaklarından süzülüyordu. Kafasını kaldırıp Kate'e baktığında, yüzünde yorgun bir gülümseme vardı. "Ama artık bitti. Artık an meselesi. Hazırım." Başını çevirip, ince vücudunu kapıya yasla-1) Aşkım.

474

Jonathan Santlofer

miş olan Mendoza'ya baktı.

"Hayır," dedi Kate. "Artık bir sürü yeni ilaç var. Çok da etkililer. Onlar..."

"Bunun için param yok," dedi kadın kafasını çevirerek. "Artık yok. Ve utanç..."

"Hastalıkta utanç yoktur," dedi Kate. "Lütfen. Size yardım etmeme izin verin."

Kadın başını hayır anlamında salladı.

"Lütfen," dedi Kate. "Bana izin vermelisiniz."

Bir Hafta Sonra

Kayıt stüdyosu, oradan oraya koşturan altı kişi ve ses geçirmez bölmedeki iki kişiyle, tam bir teknoloji harikasıydı.

Bunlar, Elena'nın CD'sini tamamlamaları için Kate'in tuttuğu ekipti.

Kaşlarını çatmış, dudaklarını kısmış bir adam, hava trafik denetçisi gibi, büyük bir konsolun başında oturmuş, düğmelere basıyor, seviyeleri ayarlıyordu. Bilgisayarın başında iki büküm eğilmiş, kaim gözlük camları yüzünden gözleri golf toplarına benzeyen başka bir adama işaret etti. "Hey, Danny, bunu 103. sekansa ekle."

"Tamamdır," dedi Danny.

Genç bir kadın bağırды, "Bu, dat kaydın sonuncusu."

Konsolun başındaki adam, "Harika," dedi, kulaklıklarını çıkarttı ve Kate'e işaret etti. "Şimdi, Elena'nın, neyse ki çok iyi de-taylandırılmış notalarına bağlı kalarak, birkaç parçayı bir araya getiriyoruz. Oradaki Danny, istediğin müzik bölümünü, istediğin yere ekleyebilen harika bir bilgisayar programıyla çalışıyor. Adı, Pro-tools. Gerçekten, çok iyi."

"Dat kaydı-nedir?" diye sordu Kate.

"Master kayıt. Bittiğinde, CD'leri ve kasetleri, ondan çekeceğiz." Kulaklıklarını geri taktı, büyük konsolunu kontrol etti, bir

476

Jonathan Santlofer

düğmeyi ayarladı ve kulaklıklarını tekrar çıkarttı. "Dinlemek ister misin?"

Kate, kulaklıklarını taktı. Elena'nın berrak sesi, yükselip alçalıyor, kayıyor, birdenbire iniyor ve inanılmaz derecede canlı geliyordu. Şarkının arkasına, Elena'nın sanki bir hikaye anlatan, ama tamamen soyut sözcüklerini yerleştirmişler, bu iki tarzı, Elena'nın performans dünyasında ünlü olmasını sağlayan görsel bir müziğe dönüştürerek birleştirmişlerdi. Eksik olan tek şey, genç kadının kendisiydi.

"Bu, CD'deki son parça," dedi teknisyen. "Kulağa nasıl geliyor?"

Kate, Elena'yı dinliyordu, ama adamın dudaklarını okudu. "Çok güzel," dedi. "Gerçekten çok güzel."

Adam gülümsedi ve diğer teknisyenlere baş parmağını kaldırarak tamamdır işareti yaptı.

Elena'nın sözcükleri ve müziği, Kate'in kafasının içinde çalmaya devam ediyordu. "Bu parçanın bir ismi var mı?" diye sordu.

Teknisyen, bilgisayarın başındaki adama döndü. "Danny, bu son parçanın bir ismi var mı?"

Kate, kulaklıklarınbirini kulağından çekti ve Elena'nın muhteşem müziği, diğer kulağında çalmaya devam ederken adamın cevabını bekledi.
Danny, Elena'nın notalarına baktı. "Evet," dedi. "ismi, 'Ka-te'in Şarkısı.'"

SON